

Bụi Gai Hoa Viên (Vườn Gai)

Contents

Bụi Gai Hoa Viên (Vườn Gai)	2
1. Chương 1: Lăn Đầu Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Lăn Đầu	4
3. Chương 3: Thất Thân	6
4. Chương 4: Khoái Cảm	7
5. Chương 5: Cao Trào	8
6. Chương 6: Nói Dối	9
7. Chương 7: Bạn Bè	11
8. Chương 8: Thầy Giáo	13
9. Chương 9: Luyện Âm	14
10. Chương 10: Kịch Liệt	15
11. Chương 11: Trói Chặt	17
12. Chương 12: Bức Cung	18
13. Chương 13: Giấy Vẽ Tranh	20
14. Chương 14: Thuốc Mê	22
15. Chương 15: Khiêu Khích	23
16. Chương 16: Đùa Giỡn	24
17. Chương 17: Nụ Hôn Đầu	26
18. Chương 18: Bỏ Trốn	28
19. Chương 19: Hiểm Linh	29
20. Chương 20: Tạm Biệt	31
21. Chương 21: Dịu Dàng	32
22. Chương 22: Tấm Hình	34
23. Chương 23: Ánh Mặt Trời	36
24. Chương 24: Bầy	38
25. Chương 25: Kỵ Sĩ	39
26. Chương 26: Đấu Tranh	41
27. Chương 27: Thỏa Mãn	43
28. Chương 28: Mê Hoặc	45
29. Chương 29: Nấu Cơm	46
30. Chương 30: Kiểm Chế	48
31. Chương 31: Bụi Vôn	50
32. Chương 32: Tim Đập Nhanh	51
33. Chương 33: Yêu	53
34. Chương 34	55
35. Chương 35: Cầm Thú	56
36. Chương 36: Hoa Đào	58
37. Chương 37	60
38. Chương 38: Giao Hẹn	62
39. Chương 39: Thẹn Thùng	64
40. Chương 40: Đứng Quên	66

41. Chương 41: Gặp Gỡ	68
42. Chương 42: Điện Thoại	70
43. Chương 43: Áp Phích	73
44. Chương 44: Đau Lòng	75
45. Chương 45: Mơ	77
46. Chương 46: Quà Tặng	79
47. Chương 47: Đánh Dấu	82
48. Chương 48: Tra Tấn	83
49. Chương 49: Lạnh Như Băng	87
50. Chương 50: Mưa Đêm	89
51. Chương 51: Suy Nghĩ Trong Đầu	92
52. Chương 52: Tỉnh Mộng	94
53. Chương 53: Phù Hợp	96
54. Chương 54: Thăm	99
55. Chương 55: Tình Cờ Gặp Gỡ	102
56. Chương 56: Nghi Ngờ	104
57. Chương 57: Thằng Thẩn Thành Khẩn	106
58. Chương 58: Thương Nhớ	109
59. Chương 59: Tin Tưởng	111
60. Chương 60: Vết Vết Tài Sản	113
61. Chương 61: Ngăn Cản	115
62. Chương 62: Thú Dữ	118
63. Chương 63: Điều Kiện	120
64. Chương 64: Dụ Dỗ	122
65. Chương 65: Đánh Cuộc	124
66. Chương 66: Trốn Tránh	127
67. Chương 67: Khiển Trách	129
68. Chương 68: Tuyết Tan	132
69. Chương 69: Diễn Tập	133
70. Chương 70: Hôn Mê	136
71. Chương 71: Giao Dịch	139
72. Chương 72: Ánh Sáng Kỳ Tích	142
73. Chương 73: Chương Cuối	145
74. Chương 74: Phiên Ngoại 1	146
75. Chương 75: Phiên Ngoại 2: Vườn Gai Trong Tim	149
76. Chương 76: Phiên Ngoại 3: Hồ Sơ Tuyệt Mật Của Tô Tô	153
77. Chương 77: Phiên Ngoại 4: Hồ Sơ Tuyệt Mật Của Tô Tô (no. 2)	154

Bụi Gai Hoa Viên (Vườn Gai)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sủng, giả incest, HSố chương: Tác giả không phân chương, sẽ bổ sung sauEditor: HihahahaKhi cô còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-gai-hoa-vien-vuon-gai>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Cuộc sống cấp ba không phải dành cho con người trải qua, một ngày chủ nhật hiếm hoi, tôi vui đầu vào trong đồng chăn không muốn đứng dậy. Cũng không phải tôi đang nói việc học tập có bao nhiêu mệt mỏi,

dựa vào một chút sự thông minh của tôi thì cũng có thể dễ dàng duy trì thành tích ở mức trung bình, lại chẳng thêm bỏ ra một chút tinh thần và sức lực về mặt học tập. Tôi mệt mỏi, là vì ở cấp ba hầu như tất cả đều là lớp tự học, cô giáo cũng không để ý tới những học trò không có lòng cầu tiến này nữa, ngày ngày tôi cùng một đám bạn xấu thỏa thích trốn học đi chơi, chơi đến mệt mỏi chán ngán. Đến quán net đánh điện tử, đánh bi-a, chơi các game online, một đám người hoặc là cùng nhau đi dã ngoại tìm một chỗ ăn thịt nướng, hoặc là kéo đến nhà tôi làm ỏ, cùng xem AV. (Adult Video: phim xxx)

Mẹ tôi 18 tuổi đã sinh ra tôi, đến bây giờ 18 cộng 18 vừa vặn là 36 tuổi, vóc dáng của bà mảnh mai quyền rũ, mà ngay cả tính tình cũng mềm yếu giống vậy, chưa từng tự mình kiếm được một xu, thiếu đàn ông thì không thể sống nổi, nhưng gần đây cuộc sống của chúng tôi khá dư dả, bởi vì đàn ông theo đuổi mẹ tôi một người rồi lại đến một người, chen lấn nhau muốn ra vẻ nịnh bợ, chịu thôi, ai bảo mẹ tôi thật sự mê người, lại dịu dàng sẵn sàng, lần đầu tôi mang bạn bè về nhà, đám nhóc tóc vàng kia trông thấy mẹ tôi thì trông mắt siết chút nữa lòi ra ngoài.

Mỗi ngày mẹ tôi thường vội vàng ra ngoài hẹn hò, tôi biết rõ bà ấy không phải là người lẳng lơ, chỉ là bà ấy thiếu hụt cảm giác an toàn, không có đàn ông sẽ cảm thấy hoang mang, năm tôi 6 tuổi, sau khi ba tôi bị tai nạn xe cộ qua đời, bà ấy đã nỗ lực tìm một người để có thể gửi gắm cả đời, đáng tiếc đến bây giờ vẫn không tìm được. Lúc mẹ ra khỏi nhà tôi liền kéo một đám bạn đến xem đĩa CD, cả trai lẫn gái ngồi thành một vòng, nhìn trên màn hình lớn của TV Plasma 39 inch hai thân thể trần truồng lẫn lộn làm tình, còn có bộ lông đen ướt nhẹp nổi bật. Thỉnh thoảng có người lấy cốc mắc tiểu đi vào toilet, sau nửa ngày đi ra thì mặt mũi đỏ bừng, vẻ mặt mãn nguyện, đối với chuyện này tôi cũng không quan tâm nhiều, chỉ yêu cầu lúc bọn họ đi vệ sinh nhớ giữ cho nhà vệ sinh sạch sẽ là tốt rồi.

“Tô Tô!” Mẹ dịu dàng vỗ nhẹ vào khuôn mặt của tôi, “Tô Tô, mau dậy đi!”

Lúc học cấp 2, tôi điên cuồng say đắm một nam sinh có khí chất u buồn. Còn vì anh ta mà đọc một câu thơ: “Sắc xuân nhuốm hết nhành liễu rũ, phong tư vô hạn khiến người thương.” Vì vậy khi về nhà, tôi kiên quyết yêu cầu đổi tên thành Lục Tô. Mẹ tôi không còn cách nào khác, đành phải đáp ứng. Bà ấy không đồng ý thì có thể làm thế nào? Bà ấy thiếu đàn ông thì không thể sống nổi, sợ con gái xem thường mình, vậy nên đối với tất cả yêu cầu của tôi, bà ấy đều mạnh miệng đồng ý.

Về phần nam sinh kia, tựa như một cái rắm trong sinh mệnh của tôi, sớm đã tan thành mây khói ở trong ký ức của tôi, bởi vì tôi thật vất vả mới mời được anh ta ăn cơm, lúc trông thấy anh ta há miệng to như chậu máu không hề giữ hình tượng mà gặm xương sườn, tôi đột nhiên phát hiện anh ta không u buồn nữa nhận chút nào, càng nhìn càng cảm thấy buồn nôn, tôi đột nhiên vứt tiền cơm xuống bàn rồi quay đầu bỏ chạy, hết sức khinh bỉ ánh mắt của mình lúc trước.

Tôi mở to mắt, liếc đồng hồ báo thức ở bên cạnh một cái, 4h40. Hôm nay là ngày mẹ kết hôn, bà ấy dậy thật sớm để trang điểm làm tóc, vì thế mà tôi cũng không được ngủ ngon. Ôi, ngày chủ nhật đáng thương của tôi!

Tôi đứng dậy đi tắm, tôi bị huyết áp thấp, chỉ có tắm nước ấm vào buổi sáng mới có thể lấy lại được sự tỉnh táo.

Lau khô nước trên người, tôi nhìn thiếu nữ trong gương, khuôn mặt trái xoan cổ điển, lại có một hàng lông mi thẳng tắp cùng ánh mắt ngỗ ngược, cái mũi nhỏ hơi vênh lên, môi hồng hình thoi hoàn mỹ; dáng người không cao không thấp, thon thả đều đặn, làn da trắng nõn được di truyền từ mẹ, nhưng vì thường đi ra đường nên chân tay chuyển sang màu lúa mạch khỏe khoắn, hai bầu vú tròn trịa và cái bụng bằng phẳng trắng nõn hết sức mềm mại lại càng lộ rõ bên dưới lớp quần áo, vòng eo mảnh khảnh đều đặn khỏe mạnh, cặp mông nhỏ nhỏ ưỡn cao đầy ngạo nghễ, đôi chân dài thon thả, cho dù nhìn thế nào cũng cực kì hấp dẫn.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị xong lễ phục màu hồng nhạt, đi đến phòng khách xem xét, thợ trang điểm và nhà tạo mẫu tóc chính đang vây quanh mẹ, nhìn thấy tôi, cũng kinh ngạc thốt lên: “Nhiếp phu nhân, con gái của bà thật sự rất xinh đẹp!” Lại có trợ lý ba chân bốn cẳng tới trang điểm cho tôi.

Mẹ vui vẻ đến nỗi mắt cũng híp lại, không biết vui mừng vì người ta gọi mình là Nhiếp phu nhân hay vui mừng vì họ khen tôi. Tôi đã gặp Nhiếp Văn Hàm tiên sinh kia vài lần, vốn là một nhà tư bản công nghiệp nổi tiếng, thế nhưng ông lại cực kỳ ôn hòa đôn hậu, mẹ có thể tìm được ông ấy, trong lòng tôi cũng vui mừng thay cho bà.

Hôn lễ được cử hành ở một khách sạn lớn nhất trong thành phố, bao trọn ba tầng, hết sức long trọng, nhưng đối với tôi mà nói thì nó cực kỳ nhàm chán, sau khi tôi ngoan ngoãn làm tốt vai trò của một tiểu hoa đồng [1] thì cầm ly nước trái cây tìm một góc yên lặng, nhàm chán nhìn khách khứa huyền ảo. Nhìn tới nhìn lui, đột nhiên khóe mắt của tôi quét đến một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào đôi mắt của tôi, ánh mắt kia giống như đang mạnh mẽ gắt gao trói buộc tôi, tuy tôi luôn biết là mình rất hấp dẫn ánh nhìn của người khác, nhưng mà cái ánh mắt này lại có phần rất kỳ quái.

[1] Tiểu hoa đồng: những cô bé đi trước cô dâu chú rể để tung hoa

Tôi nghi ngờ nhìn sang, hóa ra là một người con trai vô cùng xuất sắc, hơn hai mươi tuổi, mặt mũi nếu quan sát tường tận thì cũng không có gì đặc biệt, ánh mắt quá sâu, lông mày hơi xéch, nhưng tổ hợp lại cùng một chỗ thì có một loại khí chất ưu nhã mê người, anh ta mặc một bộ lễ phục màu đen, trước ngực gắn hoa lễ của gia đình chú rể. Ai vậy nhỉ? Trong đầu tôi ngấm ngấm một lượt, nhớ ra rồi, là Nhiếp Duy Dương, con trai vợ trước của Nhiếp Văn Hàm.

Thật mất lịch sự. Tôi quay mặt đi, không để ý đến anh ta nữa, một lát sau, lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, tôi quay đầu, trông thấy Nhiếp Duy Dương đi về phía mình, chớp mắt đã đến trước mặt, tôi đang suy nghĩ xem có nên tặng cho anh ta một nụ cười lễ phép hay không, thế nhưng anh ta lại kín đáo mỉm cười một chút, rồi nhanh chóng cúi người nói ở bên tai tôi: “Thật muốn biết tiến vào trong thân thể của em có cảm giác thế nào.”

Tôi sửng sốt 3 giây, anh ta đã đi xa. Tôi phục hồi tinh thần thì lửa giận hừng hực bùng lên. Đây là cái gì? Đây là cái gì?! Đây coi là cái gì?! Tôi không muốn làm thiên sứ để cho tất cả mọi người chung sống hài hòa hạnh phúc, ít nhất cũng không muốn ở trong gia đình mới làm cho mẹ khó xử, nhưng mà người đàn ông này, người đàn ông trên danh nghĩa là anh trai của tôi, lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, chỉ nói một câu nói — “Thật muốn biết tiến vào thân thể của em có cảm giác thế nào.”! A! Con mẹ nó! Tôi ném ly nước trái cây trong tay xuống đất, ly thủy tinh vỡ vụn gây ra tiếng động lớn trong đại sảnh, tuy không quá chói tai nhưng cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người, mẹ đang cùng Nhiếp Văn Hàm mời rượu, nghe thấy tiếng động thì vội vàng lo lắng đi tới: “Ô Tô, con làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Sự chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người tôi, tôi nhìn thấy sắc mặt lo lắng khẩn trương của mẹ, tay khẽ run lên, biết rõ bà rất sợ tôi không vui rồi làm ầm ỹ, đây là hôn lễ mà bà rất coi trọng đó!

Tôi nắm chặt tay, tức đến phát run, mắt khép hờ, nói: “Không có việc gì, con hơi chóng mặt nên lỡ tay đánh rơi cái ly.”

Mẹ thở nhẹ một hơi, quay đầu lại mỉm cười giải thích với Nhiếp Văn Hàm: “Con bé này huyết áp thấp, hay bị choáng váng đầu óc.”

Nhiếp Văn Hàm vội vàng nói: “Ô Tô quá mệt mỏi rồi, để Duy Dương đưa con bé đi nghỉ ngơi một chút đi!” Nói rồi xoay người lại gọi con của ông ấy đến.

Để cho tên biến thái đó đưa tôi đi nghỉ ngơi? Tôi vội vàng muốn cự tuyệt, thế nhưng Nhiếp Duy Dương rất nhanh đã bước tới, nắm lấy cánh tay của tôi, nhìn mẹ tôi nở nụ cười nhẹ nhàng lịch sự, nói: “Dì Nguyễn, con đưa Lục Tô đi nghỉ ngơi, dì yên tâm đi.”

2. Chương 2: Lần Đầu

Đi qua hành lang, thoát khỏi ánh mắt của mọi người bên trong đại sảnh, tôi lập tức hung hăng giãy khỏi tay anh ta, tức giận trừng mắt nhìn anh ta. Anh ta khoanh một tay trước ngực, tay còn lại sờ cằm nhìn tôi, vẻ ôn hòa nhã nhặn vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, lông mày nhíu chặt, nhìn tôi nở nụ cười xấu xa.

“Anh có ý gì?” Tôi hùng hổ.

“Hừ.” Anh ta cười khê, ánh mắt sâu và đen láy lóe lên tia sáng tà ác: “Nhiếp Lục Tô, ý của tôi chính là, tôi muốn ném thử cảm giác tiến vào trong em, sau lưng em có một căn phòng, mà hôn lễ thì phải mấy tiếng nữa mới kết thúc, chi bằng bây giờ chúng ta thử xem?”

Đúng vậy, hôm nay tôi phải sửa thành họ Nhiếp rồi, còn có một kẻ biến thái như vậy là anh trai nữa chứ. Lời anh ta nói lại một lần nữa chọc giận tôi, ở nơi này chẳng có ai trông thấy, tôi cũng không muốn nhin nữa, liền nhảy dựng lên, hung hăng tát một cái vào mặt anh ta, lúc bàn tay khó khăn lắm mới chạm được tới da mặt của anh ta thì cổ tay lại bị anh ta bắt được, tôi híp mắt, đổi từ tát sang cào, ngón tay cong lại, đầu móng tay đã cào được vào mặt anh ta, trên gương mặt tuần tú lập tức hiện lên ba vết trắng, trong chỗ lát lại có máu rỉ ra.

Anh ta giơ tay lên sờ, trông thấy trên tay dính vết máu đỏ, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn, lại nhếch môi cười: “Tôi còn đang định chờ qua hôm nay, nhưng xem ra là không cần nữa rồi.” Nói xong thì bàn tay cũng nắm chặt lấy cổ tay của tôi, một tay mở cửa phía sau tôi, kéo tôi tiến vào trong phòng nghỉ.

Tôi không tránh được anh ta, trong lòng cảm thấy sợ hãi, anh ta không hề nói giỡn, cũng chẳng phải dùng lời nói để nhục mạ tôi, mà là —— nói thật?

Phòng nghỉ không lớn, chỉ có một chiếc ghế sofa lớn cùng một chiếc bàn trà, trang trí vô cùng xa hoa. Anh ta đá chiếc bàn trà sang bên cạnh, một tay ấn tôi xuống ghế sofa, một tay kéo váy tôi lên, cách một lớp quần lót cotton trắng mỏng, bàn tay to đặt lên trên cánh hoa của tôi.

Tôi thở dốc vì kinh ngạc, liều mạng uốn éo giãy giụa, trời ạ, anh ta điên rồi, anh ta thật sự muốn làm thật! Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ con trai của Nhiếp Văn Hàm là một tên cuồng tình dục sao?

“Này!” Anh ta cúi người chặn hai chân của tôi, vừa nói, vừa dùng ngón tay thon dài miết nhẹ theo rìa quần lót mềm mại của tôi. “Em càng giãy giụa càng khiến tôi hưng phấn hơn đấy!”

Tôi căng thẳng hóp chặt bụng, chưa từng bị đàn ông chạm vào như vậy, làn váy bị vén cao đến bên hông, nơi riêng tư của phụ nữ chỉ cách một lớp vải mỏng màu trắng, cứ thế lộ ra trước mắt anh ta, tôi vừa sợ vừa giận, nhưng tay chân đều bị anh ta giữ chặt, không làm được gì, trong lòng tuyệt vọng cảm nhận được sự chênh lệch sức lực đáng sợ giữa nam và nữ, cho dù tôi có quật cường thế nào thì thân thể vẫn không đủ sức lực để phản kháng.

Tôi chỉ có thể uy hiếp anh ta: “Anh dừng lại mau, nếu không tôi sẽ hét lên đấy!”

Anh ta cười càng thêm đắc ý: “Được thôi, cứ gọi hét tất cả mọi người qua đây, để bọn họ nhìn thấy mẹ em gả cho một người mà con trai của ông ấy phi lễ với con gái của bà, ừm, tôi nghĩ, bà ấy xem em như bảo bối, chắc chắn sẽ không gả nữa, có đúng không? Vậy cũng tốt, hủy bỏ hôn lễ, rất hợp ý tôi!”

“Anh!” Tôi giận đỏ cả mắt, anh ta thật sự nắm được nhược điểm của tôi, mẹ vẫn luôn cố gắng quan tâm đến tôi theo cách của bà, tôi phản nghịch cũng khiến bà đau lòng khổ sở. Tuy tôi xem thường cách sống của bà, không biết làm thế nào để hiểu được bà, nhưng tôi biết rõ bà khổ sở thế nào, tôi không thể để cho hạnh phúc mà mẹ khó khăn lắm mới có được lại biến mất đi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“A!” Tôi kìm nén tiếng kêu sợ hãi, anh ta túm lấy quần lót của tôi, hung hăng xé rách, tôi có cảm giác làn da sau lưng mình như bị kéo rách, đồng thời lại nghe thấy “roẹt” một tiếng, quần lót bị anh ta kéo xuống. Nơi non mềm bên dưới lớp lông đen mượt của tôi bắt lực run rẩy, hoàn toàn lộ ra trong không khí, lộ ra trước mắt anh ta, trong nháy mắt, ánh mắt của anh ta trở nên sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của tôi, dường như muốn thưởng thức đáng vẻ kinh hoàng của tôi, sau đó đột nhiên đưa một ngón tay vào trong hành lang khô khốc của tôi!

Không! Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, nhất định là tôi đang mơ thấy ác mộng rồi, vài phút trước tôi còn đang tham gia hôn lễ của mẹ, vậy mà giờ phút này lại bị một gã đàn ông trên danh nghĩa là anh trai của mình đùa giỡn thân thể! Không được! Tôi nhất định phải nghĩ cách, không thể để như vậy, chẳng có một lý do mà bị người đàn ông này —— cưỡng bạo!

3. Chương 3: Thất Thân

“Đau quá!” Tôi nheo mắt lại, nước mắt chảy ra, nhìn anh ta cầu xin: “Đừng mà, xin anh, tôi chưa từng... xin anh...”

Động tác của anh ta hơi ngừng lại một chút, rút ra nửa ngón tay đang ở trong thân thể tôi, chuyển sang nhẹ nhàng xoa nắn hạt châu nhỏ mãi cảm của tôi. A! Trời ạ, kích thích như vậy quá mạnh rồi, cảm giác hoàn toàn khác hẳn so với bình thường tôi vẫn thường hay lén lút tự lấy tay sờ! Một luồng khoái cảm nóng rực như điện giật nhanh chóng từ bên dưới lan rộng, dọc theo hai chân chạy thẳng tới đầu ngón chân, bắp đùi của tôi không nhận được mà gập lên, mười đầu ngón chân cũng cong lại.

Dường như điều này khiến anh ta vừa lòng, anh ta cười, nói: “Chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ không làm em cảm thấy quá đau.”

Vẫn không có ý định buông tha, đúng là một tên biến thái! Trong lòng tôi thầm mắng anh ta, nhưng lại không dám biểu lộ ra mặt.

Tôi ủy khuất nhìn anh ta, nước mắt lưng tròng, nói: “Đừng như vậy, đừng như vậy được không? Anh, anh dù gì cũng coi như là anh trai của tôi, tại sao lại làm vậy với tôi?”

Anh ta hừ lạnh, vẻ mặt trở nên rất đáng sợ: “Anh trai? Con gái của người đàn bà hại chết mẹ tôi mà có tư cách gọi tôi là anh trai sao?”

Tôi kinh ngạc: “Mẹ tôi hại chết mẹ anh? Không, không có khả năng? Ngay cả con kiến mẹ tôi còn không nỡ giết nữa mà!”

Anh ta nghiêng rằng, thân thể nghiêng về phía trước, đè lên người tôi, trừng mắt hung dữ nhìn tôi: “Bà ấy không giết bá nhân, bá nhân lại vì bà mà chết[1], nếu không phải bố tôi si mê mẹ của em mà khăng khăng đòi ly hôn thì sao mẹ tôi có thể tự sát? Bà ấy vừa mất hai năm thì mẹ em liền gả cho ông ấy, bố tôi bảo tôi không nên làm khó mẹ em, được thôi, tôi không làm khó để bà ấy, tôi cũng sợ bà ấy không chịu được mà bị tôi hù chết, vậy thì tôi sẽ dùng thân thể của em để đòi lại tất cả, thế nào, em cảm thấy rất oan ức sao? Hy sinh chính mình để đổi lấy hạnh phúc của mẹ, dường như cũng rất có lợi, dù sao thì em cũng được hưởng thụ mà!”

[1] Nguyên văn: “Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết.”

Câu này ý chỉ một người tuy có oán hận với người khác nhưng không có ý làm hại đối phương, song đối phương vẫn cứ vì oán hận của mình mà bị tổn hại.

Hưởng thụ cái tên khốn kiếp nhà anh! Vỡ kịch cầu huyết như vậy, sao lại rơi trúng người tôi? Tôi mà ngoan ngoãn để anh đùa giỡn thì đúng là tôi bị quỷ ám thật rồi!

Tôi thả lỏng thân thể, không giãy giụa nữa, giả vờ ra vẻ điềm đạm đáng yêu, nức nở nói: “Đúng... Thật xin lỗi, tôi không biết anh bị tổn thương như vậy, hức... Nếu quả thực thân thể của tôi có thể khiến lòng anh dễ chịu hơn một chút, vậy tôi... tôi nguyện ý...”

Nét mặt của anh ta có chút hoang mang: “Ồ, thu lại móng vuốt của em rồi à? Cô bé, em nghĩ mình là thiên sứ xuống cứu vớt nhân loại sao? Được rồi.” Anh ta mỉm cười, một tay xoa lên nơi riêng tư mềm mại của tôi, một tay thả cổ tay của tôi ra, ôm trọn bầu ngực căng tròn xinh xắn của tôi. “Dù sao thì bây giờ tôi cũng không có cách nào rời khỏi thân thể của em, nếu em ngoan ngoãn thì tôi có thể dịu dàng một chút.”

Tôi hí hóp mắt, tay phải được tự do, tôi hung hăng đánh lên mặt anh ta một phát, nhân lúc anh ta bị đau, tôi đẩy mạnh anh ta ra, tranh thủ kéo váy lễ phục xuống rồi chạy ra cửa, vất vả lắm mới chạy được tới cửa thì sau lưng bỗng bị một lực lớn đánh úp, hung hăng ép tôi ở trên vách cửa.

Thảm rồi! Cùng một thủ đoạn không thể sử dụng hai lần, lần này thật sự tiêu đời rồi!

“Mèo hoang nhỏ.” Anh ta nắm hai tay tôi bắt chéo sau lưng, đồng thời cũng áp sát vào lưng tôi, thở khí vào bên tai tôi, giọng nói của anh ta vốn nhẹ nhàng, tràn đầy từ tính, nhưng lúc này lọt vào tai lại khiến toàn thân tôi lạnh buốt: “Tôi đã quá coi thường em rồi, không ngờ một người phụ nữ yếu đuối như mẹ em mà lại

có một cô con gái mạnh mẽ như vậy, nhưng vậy cũng tốt, đỡ mất công tôi phải lo lắng sợ làm tổn thương đến em.”

“Anh là cái đồ biến thái!” Tôi bị anh ta ép tới nỗi không khí trong phổi cũng tràn ra, nói chuyện cũng không kịp thở: “Là do mẹ anh không có dũng khí sống tiếp, sao anh có thể giận chó đánh mèo, ra tay với người khác?”

“Nói đúng lắm! Quả thật là do bà ấy quá yếu ớt.” Anh ta rõ ràng còn hùa theo tôi: “Nhưng tôi vẫn muốn giận chó đánh mèo với em, hai mẹ con em vô duyên vô cớ tìm được hạnh phúc, nói thế nào thì cũng cần phải trả giá một chút chứ?”

“Anh!” Vừa biến thái vừa vô lại, không bằng cảm thú, tôi sốt ruột: “Anh như vậy là đang cưỡng gian đấy, có biết không?”

Anh ta dùng một tiếng cười lạnh để đáp lại tôi, sau đó một tay vén váy của tôi lên, ôm lấy eo tôi, nâng hông tôi lên, tôi cảm giác được một thứ gì đó cứng rắn và nóng rực đang áp sát vào nơi riêng tư mềm mại của tôi, còn đang muốn tách ra hai bên để tiến vào trong cơ thể của tôi.

“Không!” Tôi tuyệt vọng kêu lên một tiếng, bắt đầu cuống loạn: “Không! Cứu mạng! Cứu... A!”

Giọng nói của tôi đột nhiên ngừng lại. Xong rồi. Đã quá muộn. Anh ta đã tiến vào rồi.

Phái nam nóng rực của anh ta không chút lưu tình mà tiến thẳng vào trong tiểu huyết chật hẹp, cảm giác đau đớn tê dại và nhục nhã khiến tôi hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó tôi vội vã ngậm chặt miệng, không muốn âm thanh đó giúp anh ta tăng thêm hứng thú.

4. Chương 4: Khoái Cảm

Chỉ có mũi chân miến cưỡng chạm đất, bầu vú bị ép trên vách cửa, ngay cả khuôn mặt của tôi, theo từng động tác ra vào của anh ta cũng cọ sát trên vách cửa, bên dưới truyền đến cảm giác đau đớn và căng trướng, cặp mông vênh cao, mỗi lần bị anh ta xâm nhập cũng có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh khi chạm phải dây nịt, anh ta chỉ trực tiếp kéo khóa quần rồi cứ như vậy đứng ở nơi này, ép tôi vào vách cửa, đoạt mất lần đầu tiên của tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên của mình lại bị đàn ông chiếm đoạt dưới tình huống vội vàng và không tình nguyện như vậy, tôi hận anh ta, so với việc thân thể bị chiếm đoạt thì điều khiến tôi tức giận hơn cả chính là sự thất bại và khuất nhục dưới sự cưỡng bức này. Tôi hận người đàn ông này!

“Sao vậy?” Anh ta cúi người, ghé vào nói bên tai tôi, hơi thở nóng rực mang theo mùi thơm nhàn nhạt của nước súc miệng phả vào mặt tôi. “Sao lại không nói gì? Hm? Em tưởng làm vậy sẽ khiến tôi mất đi hứng thú sao?”

Anh ta cố ý động thân, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất bên trong tiểu huyết của tôi, đau đớn và chua xót khiến tôi suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, tôi gắt gao cắn môi, chỉ hy vọng anh ta mau chóng phát tiết cho xong, có thể kết thúc sớm một chút.

“Haha, vẫn còn ngoan cố.” Bàn tay to đang ôm lấy eo tôi chợt trượt xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve đám lông mượt mà đang bao trùm trên gò đất, cảm giác dịu dàng này khiến thân thể tôi không nhịn được khẽ run lên. Mà tay kia lại càng thêm suồng sã vươn xuống dưới, chạm đến hạt châu nhỏ nằm giữa hai cánh hoa của tôi.

“Ừm...” Tôi cố sức đè nén, nhưng cổ họng vẫn phát ra âm thanh khe khẽ, chỗ đó của tôi vô cùng mẫn cảm, tôi biết điều này sau những lần tự mình vuốt ve, nhưng vì do người khác chạm vào nên cảm giác đó lại mãnh liệt gấp trăm lần so với tự mình vuốt ve! Bụng của tôi không thể khống chế được mà run rẩy liên hồi.

Dường như anh ta rất vui vẻ, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt: “Rõ ràng đã không còn trinh, thế mà lại chật và nhạy cảm như vậy, thật là một cô bé kỳ lạ, đã bao lâu em không làm với đàn ông rồi?”

Tôi cắn chặt răng, dốc hết sức lực chống lại sự kích động rên rỉ vì khoái cảm từ hạt châu nhỏ truyền tới, không có hơi sức, cũng không muốn nói cho anh ta biết, tôi chưa từng làm với đàn ông, chỉ là năm cấp hai, lúc tôi phát hiện có một thứ gọi là “màng trinh” tồn tại, tôi nhất thời tò mò muốn dùng ngón tay sờ thử, kết quả lại không cẩn thận mà làm rách. Tôi cũng chẳng hề để ý đến cái này, phá rách nó cũng tốt, sau này tôi có thể dễ dàng tự mang đến cho mình cảm giác vui sướng, còn đàn ông ư? Sau khi cái tay “nhà thơ u buồn” kia làm tôi thất vọng thì tôi phát hiện, thật khó để tìm một người đàn ông thuận mắt mình.

“Không chịu nói tiếng nào sao?” Anh ta hừ nhẹ một tiếng, tốc độ rút ra tiến vào đột nhiên nhanh hơn, ngón tay cũng đồng thời miết nhẹ lên hạt châu mẫn cảm của tôi, tôi đau đớn kêu lên một tiếng, thất lưng tê rần, dường như có thể cảm giác được bên trong mật đạo đột nhiên tuôn ra một dòng mật dịch bôi trơn tiểu huyết, đau đớn giảm dần nhưng cảm giác nóng rực bỗng chốc lại vọt lên, sâu trong cơ thể truyền đến một cảm giác tê ngứa đến lạ kỳ.

Lúc anh ta rút ra thì cũng kéo theo dịch lỏng, thấm ướt toàn bộ cánh hoa của tôi, hạt châu nhỏ càng trở nên mẫn cảm, mỗi lần anh ta chạm vào nó đều khiến tôi muốn giật nảy lên, cảm giác nóng rực nơi riêng tư càng trở nên mãnh liệt, chậm rãi lan tràn khắp thân thể tôi, khuôn mặt tôi bắt đầu nóng lên, ngay cả đầu óc cũng có chút choáng váng, cảm giác trống rỗng thật sâu bên trong cơ thể bắt đầu gào thét, mặc dù thân thể đã nếm trải niềm vui thú, nhưng đây là lần đầu tiên đạt được khoái cảm khổng lồ như vậy, làm sao tôi có thể chịu nổi? Tôi cố gắng níu lấy một tia lý trí cuối cùng không bị dục vọng chinh phục, nhưng vẫn không nhịn được mà khẽ “ưm” lên một tiếng, nhẹ nhàng vắn vẹo cặp mông, chỉ muốn thoát khỏi cảm giác nóng rực và trống rỗng này.

“A, đừng nhúc nhích!” Tôi nghe thấy anh ta rên lên một tiếng, sau đó hô hấp của anh ta trở nên dồn dập, phách nam của anh ta đột nhiên ngừng lại ở trong tiểu huyết của tôi. “Thật là chết người.” Anh ta thở hổn hển. “Thân thể của em thật khiến cho người ta mê muội, Nhiếp Lục Tô, còn sớm như vậy mà em đã không thể chờ được à? Muốn tôi bắn ra ở trong em sao?”

Tôi tỉnh lại từ trong cơn dục vọng, hung hăng liếc anh ta, cuối cùng mới mở miệng: “Anh dám bắn vào trong người tôi, tôi sẽ thiến anh!”

Anh ta cười rộ lên, đang định nói gì thì ngoài cửa lại đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, từ xa đang đến gần, tôi nghe thấy tiếng mẹ mình đang nói: “Rõ ràng em trông thấy hai đứa nó đi về phía này mà.”

Sau đó là giọng nói của Nhiếp Văn Hàm: “Không sao đâu, A Nguyễn, chỉ là vài người bạn cũ muốn gặp bọn trẻ thôi mà, Lục Tô mệt mỏi thì cứ để con bé nghỉ ngơi đi, sau này cũng còn nhiều dịp khác mà.”

Trong nháy mắt, trái tim tôi như đã vọt lên tới cổ họng, trời ạ, sao có thể để cho mẹ trông thấy bộ dạng của tôi bây giờ? Mỗi thù này tôi sẽ tự mình báo, nếu bị mẹ nhìn thấy, bà ấy nhất định sẽ buông tha cho hạnh phúc của mình để đưa tôi rời đi. Tôi ngừng thở, không dám cử động.

Phách nam nóng rực trong cơ thể lại đột nhiên chuyển động, hạt châu nhỏ mẫn cảm cũng bị gậy nhanh hơn, một cơn khoái cảm ập tới toàn thân, đầu vú áp sát vách cửa cũng trường đau, tôi hít sâu một hơi, phải cắn chặt môi dưới mới kìm được tiếng rên rỉ sắp thốt ra khỏi miệng, tôi quay đầu, hung hăng trừng mắt với anh ta, thấy nụ cười xấu xa trên khuôn mặt thản nhiên của anh ta, tôi gần như sắp cắn môi mình bật máu, Nhiếp Duy Dương, cái tên ác ma này!

5. Chương 5: Cao Trào

Tôi nên vui mừng vì cửa phòng của khách sạn xa hoa này rất dày, nó không dễ dàng lung lay như những cánh cửa mỏng manh yếu ớt khác, nếu không thì bên ngoài nhất định sẽ thấy sự khác thường.

Tiếng bước chân của mẹ và Nhiếp Văn Hàm càng lúc càng gần, động tác ra vào của Nhiếp Duy Dương cũng càng lúc càng nhanh, khoái cảm nhanh chóng tích tụ trong cơ thể tôi, tôi cảm thấy mình sắp ngất tới nơi, một mặt vừa lo mẹ sẽ đi tới mở cửa, một mặt lại bị hành hạ chiếm đoạt từ phía sau, mồ hôi trên thái dương tôi chảy xuống.

Cửa đột nhiên bị gõ hai cái. Tim tôi bỗng chốc như ngừng đập, lại nghe thấy mẹ nhẹ nhàng hỏi: “Ô Tô, con có trong đó không?”

Tôi ngay cả thở cũng không dám thở, Nhiếp Duy Dương lại đột nhiên tăng tốc, càng ra sức miết nhẹ lên hạt châu nhỏ của tôi, hai luồng kích thích cực lớn khiến bụng tôi liên tục co rút, một tia sáng trắng giống như khoái cảm đánh thẳng vào trong tâm trí, tiểu huyết kịch liệt co rút theo tiết tấu, tiếng mẹ gõ cửa vang vào trong tai, tôi bị Nhiếp Duy Dương đưa lên cao trào.

“Chắc là không có trong đó rồi, đi thôi.” Mẹ không nghe thấy ai trả lời, đành theo Nhiếp Văn Hàm rời đi.

Tôi mệt lả úp sấp vào cửa thở hổn hển, thân thể vừa nóng vừa ướt như mới ra khỏi phòng tắm hơi, Nhiếp Duy Dương nắm lấy hông tôi, mãnh liệt rút ra tiến vào thêm vài cái, sau đó nhanh chóng rút ra, tôi cảm giác được một dòng chất lỏng ấm áp bắn lên hông mình. Thật kinh tởm!

Anh ta thả tôi ra, tôi như con rối bị đứt dây, trượt ngã xuống thảm trải sàn, toàn thân vô lực, chỉ trừng mắt nhìn anh ta, hung hăng gằn từng câu từng chữ: “Tôi sẽ đòi lại tất cả những gì xảy ra hôm nay!”

Nhiếp Duy Dương lấy khăn giấy trên bàn trà lau bên dưới cửa mình, sửa sang lại quần áo, sau đó lập tức trở lại dáng vẻ đạo mạo, anh ta nhún nhún vai với tôi: “Hoan nghênh em tới bất cứ lúc nào.”

Rồi anh ta lại ngồi xổm xuống trước mặt tôi, nhìn dáng vẻ chật vật thở dốc của tôi, duỗi tay ra sau, ngón tay thon dài của anh ta dao động trên bờ hông tròn trịa của tôi, ánh mắt toát ra sự say đắm: “Thật là một thân thể ngon miệng... Ô Tô, cho dù em không tới tìm tôi thì tôi cũng sẽ không buông tha cho em.”

Tôi cắn răng, cố gắng chống tay đứng dậy, né tránh sự đụng chạm của anh ta: “Nhiếp Duy Dương, anh đừng hòng chạm vào tôi lần nữa!”

Anh ta cười: “Vì sao? Chẳng phải em cũng thích đó sao? Đừng bảo thủ như vậy, chẳng giống em chút nào, mèo hoang nhỏ à.”

Tôi giận đến nổi muốn bật cười, tên cầm thú này, đã cưỡng bạo người khác mà còn muốn nói với người đó, hẹn lần sau chúng ta lại đến, nếu cô không đến thì đó là lỗi của cô.

Tôi cúi đầu: “Anh nói đúng, có thể đỡ tôi đứng dậy không?”

Anh ta cười: “Mèo hoang nhỏ, lại muốn giở trò gì đây? Nhưng mà trông em có vẻ như thật sự không đứng dậy nổi.”

Anh ta giữ chặt cánh tay của tôi, kéo tôi từ dưới thảm trải sàn đứng dậy, tôi xoay người lau dịch lỏng trên hông, sau đó bôi hết lên quần anh ta, dịch lỏng trắng đục dính trên quần đen lại vô cùng nổi bật, tôi nói: “Thứ này của anh, trả lại cho anh.”

Anh ta rõ ràng đã ngăn cản cả người, nếu tôi bôi lên trên áo của anh ta thì anh ta vẫn không sao cả, áo khoác có thể cởi ra. Nhưng nếu bôi lên quần thì anh ta sẽ không còn cách nào khác, cũng không thể cởi quần đi ra ngoài. Việc trả thù nho nhỏ này hoàn toàn không thể an ủi được cơn phẫn nộ khổng lồ trong lòng tôi, tôi trầm nghĩ, Nhiếp Duy Dương, cứ chờ xem, rồi anh sẽ phải trả một cái giá thật lớn.

Thừa lúc hành lang không có người, tôi nhanh chóng vọt vào toilet để rửa ráy bản thân, nhìn trong gương thấy mặt mình đỏ ửng, tôi vội vàng dùng nước lạnh tạt lên mặt hết nửa ngày, lại cảm thấy vô cùng uất ức, bùm hai tay che mặt khóc nức nở, một lát sau, tôi ngừng lại, rửa mặt trang điểm, sau đó điềm nhiên như không, tự mình trở về đại sảnh. Mãi cho đến khi tối muộn tiệc tan thì mới trông thấy Nhiếp Duy Dương đi tới, anh ta đã thay quần, không biết là ai đã đem đến cho anh ta nữa.

6. Chương 6: Nói Dối

Hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức kinh khủng, tôi híp mắt, choáng váng mò mẫm đi về phía phòng tắm, lại đụng phải một cái bàn thấp, miễn cưỡng mở mắt quan sát bốn phía, à, đúng rồi, đây cũng không phải

là nhà trọ mà tôi và mẹ ở nữa, đây là nhà của Nhiếp Văn Hàm, một căn biệt thự ba tầng có sân vườn rộng lớn nằm ở phía Đông thành phố, ngày hôm qua chúng tôi đã dọn hết đồ đạc sang đây, tôi cũng vừa mới tỉnh lại trong căn phòng mới của mình.

Phòng mới lớn hơn rất nhiều so với căn phòng cũ của tôi, nhưng điều tốt nhất chính là bên trong còn có một phòng tắm rất rộng, sáng sớm tôi có thể được tắm vòi sen. Nước ấm giúp cơ thể tôi xua tan mệt mỏi, lại có một loại cảm giác vừa đau đớn vừa thoải mái, tôi nhìn chính mình trong gương, hừ, khu Đông, gần đây được một số người gọi đùa là khu nhà giàu, không ngờ tôi cũng có thể vào ở, không biết ngày hôm qua thất thân có được tính là một cái giá lớn không nhỉ? Vừa nhớ tới là tôi lại nổi giận, cảm tức đập một phát xuống bồn rửa mặt, Nhiếp Duy Dương, cái đồ biến thái nhà anh, mẹ anh chết cũng không phải lỗi tại tôi, anh lại khăng khăng trút xuống đầu tôi, được lắm, món nợ này, chúng ta nhất định phải tính!

Bước xuống cầu thang lầu một, trong nhà đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn, tôi nghe thấy tiếng Nhiếp Duy Dương đang nói: “Tay nghề của dì Nguyễn thật sự quá giỏi, sau này hai bố con con có lộc ăn rồi!”

Ồ vô lại giả mù sa mưa!

Tôi đi tới, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, nở nụ cười với mọi người: “Chú Niếp, anh Duy Dương, chào buổi sáng!”

Có trời mới biết tôi phải vất vả cỡ nào mới thốt lên được ba chữ “anh Duy Dương” kia. Nhưng mà càng hận anh ta, tôi lại càng không thể để lộ ra sự bất mãn của mình trước mặt người lớn, nếu không sau này có xảy ra tranh chấp gì thì mọi người sẽ nghĩ là do tính tình trẻ con của tôi bộc phát, không ai đứng về phía tôi.

Nhiếp Duy Dương dường như cảm thấy thú vị, liếc nhìn tôi một cái, khoe môi khe cong lên, chậm rãi nói: “Chào buổi sáng, Tô Tô.”

Anh ta kéo dài âm cuối, dùng một loại giọng điệu vô cùng đặc biệt để nói ra, không khỏi khiến tôi nổi da gà.

Nhiếp Văn Hàm lại vô cùng vui mừng: “Tô Tô thật hiểu chuyện, A Nguyễn, cảm ơn em đã mang một cô bé đáng yêu như thế đến gia đình này.”

Mẹ nói: “Duy Dương cũng là một đứa bé ngoan.”

Nhiếp Văn Hàm gật đầu: “Aiz, mẹ của Duy Dương bị bệnh nên đã nhắm mắt xuôi tay, lúc đó nó còn quá nhỏ, anh lại không có thời gian ở bên cạnh nó, để nó chịu không ít cực khổ, bây giờ đã có A Nguyễn em rồi...”

Tôi phun một ngụm sữa lên trên bàn, ho sù sụ đến long trời lở đất.

Mẹ giật mình: “Tô Tô?”

Nhiếp Văn Hàm hô: “Duy Dương! Mau đi rót cốc nước!”

Tôi vừa ho sù sụ vừa giương mắt nhìn Nhiếp Duy Dương, anh ta thần nhiên đứng dậy đưa ly nước cho tôi, mỉm cười nói: “Cẩn thận một chút.”

Nếu ánh mắt có thể giết người thì trên người anh ta hẳn là phải có rất nhiều lỗ thủng rồi, tôi hung ác trừng mắt nhìn anh ta, tên khốn kiếp này, lại dám lừa tôi!

Ăn xong bữa sáng, Nhiếp Văn Hàm nói: “Duy Dương, trường của con và Tô Tô cùng đường, con chở con bé đến trường luôn đi!”

Tôi không phản đối, tôi có chuyện muốn hỏi anh ta.

Vừa ngồi lên xe, tôi hung hăng hỏi một câu: “Vì sao?”

Nhiếp Duy Dương liếc nhìn tôi một cái, khởi động xe: “Đúng nha, vì sao vậy nhỉ?” Anh ta ngừng một chút rồi mỉm cười nói: “Bởi vì tôi cần một lý do, một lý do cho em, và cũng là cho chính mình.”

Tôi giận dữ, cảm giác bị lừa gạt vô cùng không dễ chịu chút nào: “Cầm thú! Lừa đảo! Bại hoại!”

Phía trước là đèn đỏ, anh ta dừng xe lại, vươn tay tóm lấy cằm tôi, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn: “Mèo hoang nhỏ, tôi thích thể nào thì sẽ làm thể ấy, một khi tôi đã muốn em rồi, cho dù có nói với em thể nào thì cũng chẳng thay đổi được gì.”

Tôi nhất thời á khẩu không trả lời được, anh ta cưỡng bức tôi như vậy, đến khi chính miệng anh ta nói thì lại như chẳng liên quan tới tôi, tôi bị lừa cũng chẳng hiểu lý do mình bị lừa, chỉ có thể nói: “Anh lại rửa mẹ mình tự sát! Anh là cái đồ máu lạnh, không có tình cảm!”

Anh ta nhíu mày, không thêm để ý: “Tôi lớn lên bên cạnh bảo mẫu, thời gian ở bên cạnh bà ấy cộng lại còn chưa đến một năm, có thể có tình cảm gì chứ? Chết là hết, chết thể nào thì có gì khác nhau?”

Anh ta là đồ biến thái, bệnh thần kinh, đồ điên, ma quỷ, anh ta nói mẹ anh ta vì mẹ tôi mà chết là giả, anh ta cưỡng bức tôi cũng chẳng vì lý do gì, chỉ đơn giản là thích thì làm. Cầm thú! Tôi cảm hận nghiêng răng, im lặng không nói chuyện với anh ta nữa.

7. Chương 7: Bạn Bè

Xe dừng lại ở một góc đường trước cổng trường đại học N, tôi mở cửa định xuống xe, Nhiếp Duy Dương lại nhanh tay nhấn nút khóa cửa xe lại, tôi trừng mắt nhìn anh ta, vươn tay nhấn nhấn, muốn mở chốt cửa xe ra.

Anh ta lập tức tóm được tay tôi, trong đôi mắt đen láy, dục vọng chậm rãi dâng lên: “Em không trang điểm, so với đáng vẻ ngày hôm qua, lại càng làm tôi muốn cắn một ngụm... Tô Tô, em có biết là dục vọng của đàn ông vào buổi sáng vô cùng mãnh liệt hay không?”

Tôi không nói tiếng nào, chỉ trừng mắt đề phòng nhìn anh ta.

Anh ta kéo lấy cổ tay của tôi, một tay vòng lên vai tôi, kéo tôi vào trong ngực, để ngực tôi gắt gao áp sát vào ngực anh ta, sau đó cúi đầu, hung hăng hôn lên môi tôi. Ôi, đề thì cũng đã bị anh ta đề rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hôn môi. Mọi người đều nói hôn môi rất dễ khiến cho dục vọng bùng phát, lời này quả nhiên không sai, tôi áp sát trên người Nhiếp Duy Dương, rất nhanh đã cảm thấy được dưới bụng anh ta trở nên cứng rắn.

Anh ta cứ thế áp sát mặt mình vào mặt tôi.

Tôi “ừm” lên một tiếng, ngẩng đầu, để đường cong duyên dáng nơi cần cổ lộ ra trước mắt anh ta, Nhiếp Duy Dương phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ: “A... Tô Tô...” Sau đó trần trọc hôn lên cổ tôi, dần dần trượt xuống ngực tôi.

Chính là lúc này.

Tôi thò tay vào trong túi xách phía sau, lấy ra một cái bình xịt hơi cay nho nhỏ, xịt túi bụi vào mặt anh ta.

Anh ta bị tấn công bất ngờ, hoảng hốt kêu lên một tiếng, thân thể bật về phía sau, tôi nhanh tay nhấn nút, mở cửa xe rồi nhảy xuống. Tên khốn kiếp này, đừng tưởng lần nào cũng có thể thực hiện được ý đồ xấu!

Vừa vào trường đã bị người nào đó ôm trọn vào lòng, bộ ngực đầy đặn của Đồng Miêu Miêu chạm vào ngực tôi, suýt chút nữa thì tôi bị ôm đến phun máu.

“Tô Tô, Tô Tô!” Cô ấy úp mặt vào vai tôi cọ tới cọ lui: “Chủ nhật vừa rồi có vui không? Mình nhớ cậu muốn chết!”

“Tô Tô Tô Tô cái gì, cậu chùi hết nước miếng đi đã!” Tôi cười mắng, kéo cô gái đang dán sát trên người mình ra, hai người chúng tôi nắm tay nhau vào lớp. “Chẳng vui tí nào, hôn lễ của mẹ làm tớ mệt muốn chết luôn.” Lại còn bị một tên biến thái cưỡng bức nữa chứ. Ánh mắt tôi trầm xuống, nhưng vẫn cố gắng cười tươi, không thể nói chuyện này cho ai biết, chỉ có thể tự mình chống cự.

“Bảo bối đáng thương.” Vào lớp học, Đồng Miêu Miêu ấn tôi ngồi xuống ghế, bàn tay bắt đầu xoa bóp bả vai cho tôi, cười nói: “Để mình tới phục vụ cho cậu.”

Tôi thoải mái híp mắt lại. Đồng Miêu Miêu và tôi là hai kiểu con gái khác nhau, cô ấy ăn mặc thùy mị, tôi thì ăn mặc thoải mái; cô ấy có mái tóc dài, ngày nào cũng tết thành những kiểu tóc khác nhau, tôi thì lại có một mái tóc không dài không ngắn, dưới ánh nắng sẽ có màu nâu đỏ; cô ấy dịu dàng, còn tôi thì mạnh mẽ; cô ấy thường hay ỡm ờ làm nũng với tôi, cuối cùng tôi lại hung dữ cười mắng cô ấy. Chúng tôi khác nhau một trời một vực như thế, vậy mà đã làm bạn với nhau được 6 năm, ngay cả tôi cũng không thể tưởng tượng nổi.

“Hi, Tô Tô!” Thuyền trưởng và A Mộc bước tới, hai người cười gian như trộm: “Bọn mình vừa mua được một đĩa phim mới đây!”

Thuyền trưởng tên là Vương Hạo, là một nam sinh cao gầy đeo mắt kiếng, vô cùng sùng bái thuyền trưởng Jack trong “cướp biển vùng Caribbean”, vậy nên bọn tôi gọi cậu ta là thuyền trưởng. A Mộc hơi béo, khuôn mặt tròn tròn phúc hậu, tên đầy đủ là Lâm Sâm, từ nào cũng xuất phát từ cây, vậy nên bọn tôi gọi là A Mộc.

“Muốn xem à?” Tôi hơi do dự một chút. “Nhưng bây giờ mình và mẹ vừa chuyển đến ở nhà chồng của bà ấy...”

“Không phải chứ?” A Mộc hét thảm: “Nghe nói bộ phim này rất kích thích đấy!”

Tôi ngẫm nghĩ một chút: “Ừ, không sao đâu, đi thôi, phòng mới của mình rộng lắm, cũng có TV, không ai tới quấy rầy đâu.”

Thuyền trưởng và A Mộc hoan hô một tiếng, thuyền trưởng chạy đi báo tin cho mấy người bạn khác trong nhóm biết, A Mộc đột nhiên nói: “Tô Tô, trên cổ cậu bị sao vậy?”

“Cổ của mình? Bị sao cơ?” Tôi khó hiểu, hỏi.

Đồng Miêu Miêu đến gần quan sát, sắc mặt trở nên là lạ, cũng chẳng nói câu nào, chỉ lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc gương nhỏ rồi đưa cho tôi. Tôi cầm lên soi, lập tức nổi giận trong lòng, trên cổ rõ ràng có một dấu hôn đỏ hồng, hiển nhiên là kiệt tác của Nhiếp Duy Dương.

Tôi kéo kéo cổ áo, miễn cưỡng có thể che khuất, nhìn bọn họ cười lớn: “Không ngờ trong nhà lại có muỗi.”

Đồng Miêu Miêu nhìn sắc mặt của tôi, hỏi: “Tô Tô... Có phải là cậu có bạn trai đúng không?”

Tôi bật cười, hai từ này cách tôi thật xa. “Cậu nói thử xem? Thần kinh!”

Đồng Miêu Miêu dường như thở phào một hơi: “Cũng đúng, trước giờ Tô Tô vẫn cảm thấy chướng mắt với đàn ông mà.” Cô ấy lại đổi đề tài: “Đúng rồi, hôm nay có tiết học nhạc đấy!”

“Tiết học nhạc?” Tôi kỳ quái hỏi: “Chúng ta đã lên cấp ba rồi, sao còn phải học nhạc nữa?”

“Hình như trên bộ xuống kiểm tra tố chất giáo dục... nhà trường làm màu một chút, mời một nghiên cứu sinh của học viện âm nhạc trên mình hai khóa từ đại học N bên cạnh sang, là xế chiều hôm nay đấy.” Tin tức của Đồng Miêu Miêu vô cùng đầy đủ và rõ ràng.

Mai Tử đứng bên cạnh cũng xen vào: “Đúng vậy đúng vậy, nghe nói anh chàng thầy giáo kia rất đẹp trai đấy!”

Tôi và Miêu Miêu đưa mắt nhìn nhau, cũng đồng thời trợn mắt, Mai Tử đúng là một người háo sắc hết thuốc chữa.

8. Chương 8: Thầy Giáo

Đến buổi chiều, tất cả mọi người trong lớp được thông báo chuyển lên phòng học trên lầu để tham gia tiết dạy thanh nhạc. Mai Tử đã sớm kéo chúng tôi đi chiếm vị trí hàng đầu, nói là để ngắm trai đẹp rõ hơn một chút.

Trên bục, bàn giáo viên đã bị chuyển đi, thay vào đó là một chiếc đàn Piano, phía cuối lớp đều là những vị lãnh đạo tới dự giờ. Đám học sinh vừa có chút tò mò vừa có chút hưng phấn, trong phòng học vang lên những tiếng xì xào bàn tán.

Đột nhiên, cả phòng học lập tức trở nên an tĩnh, lặng ngắt như tờ. Tôi cũng theo đám học sinh nhìn về phía cửa lớp, sau đó cũng giống như tất cả mọi người, ngơ ngác nhìn người đang bước vào.

Người đó có vóc dáng cao to, bên trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng kiểu hoàng gia đang thịnh hành của năm nay, bên dưới là chiếc quần tây đen, một tay cầm thước dạy học, một tay bỏ vào trong túi quần, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, anh ta thong thả bước lên bục giảng.

Đây không phải Nhiếp Duy Dương thì là ai!

Tôi ngây người, lúc này mới phát hiện ra mình hoàn toàn chẳng biết chút gì về anh ta cả, thì ra anh ta là nghiên cứu sinh âm nhạc của trường đại học N bên cạnh sao?

Mai Tử ngồi bên cạnh túm lấy tay áo của tôi, cố gắng kìm nén giọng nói, khẽ hô lên: “Trời ạ, anh ấy đẹp trai quá, đẹp trai quá, đẹp trai quá! Cậu xem hàng mi với đôi mắt kia xem! Còn cái mũi nữa! A! Trời ơi! Vì sao tớ lại không mang theo máy chụp hình chứ?”

Tôi nói: “Có cần khoa trương như vậy không? Lông mi quá rậm, đôi mắt quá sâu.” Nhưng vành mắt lại hơi hồng hồng, đây chẳng phải là hiệu quả của bình xịt hơi cay đó sao, tôi đột nhiên cảm thấy buồn cười, trong phút chốc không kìm được, chợt bật cười thành tiếng.

“...Học thanh nhạc quan trọng nhất là phải luyện tập hơi thở và cách mở khoang miệng.” Nhiếp Duy Dương đứng trên bục giảng, chậm rãi nói, giọng nói của anh ta như có một loại ma lực đặc biệt, cả phòng học đều tĩnh lặng, chỉ nghe thấy giọng nói của một mình anh ta. “Việc hô hấp được phân ra ba loại, một loại là hô hấp bằng lồng ngực, loại thứ hai là hô hấp dựa vào sự giãn nở của cơ bụng, cuối cùng là kết hợp cả ngực và bụng để hô hấp, đây là phương pháp luyện tập hơi thở khoa học được hầu hết giới thanh nhạc công nhận và sử dụng phổ biến, bây giờ tôi sẽ mời một bạn học lên để làm mẫu cách hô hấp này. Ừm... Bạn học mặc áo sơ mi trắng đeo khăn quàng ngồi ở hàng phía trước, mời bạn bước lên trên bục để phối hợp thực hiện.”

Tôi suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, biết thế nào anh ta cũng không bỏ qua cho tôi.

Bất đắc dĩ, tôi đành bước lên bục giảng dưới ánh mắt hâm mộ của Mai Tử, đứng bên cạnh Nhiếp Duy Dương.

“Rất tốt.” Anh ta nắm tay che trước miệng ho nhẹ một tiếng. “Bây giờ chậm chậm hít vào thở ra, mở to miệng, giống như đang ngáp, chậm rãi thở ra, phát âm chữ S.”

Chơi tôi à? Bảo tôi há to miệng giống như đang ngáp trước mặt bao nhiêu người? Tôi không làm, chỉ trừng mắt nhìn anh ta.

“Bạn học, không cần phải ngại, học thanh nhạc là một việc vô cùng nghiêm túc.” Nhiếp Duy Dương nghiêm trang nói. “Mọi người hãy cho cô ấy một tràng vỗ tay cổ vũ nào.”

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên, ngay cả hàng lãnh đạo cuối lớp cũng vỗ tay. Tôi bất đắc dĩ, đành phải làm theo.

“Không cần phải nhún vai, hãy thả lỏng.” Nhiếp Duy Dương đứng sau lưng tôi, đặt tay lên vai tôi.

Giọng phát âm của tôi run lên bần bật, bởi vì ngón cái của tên khốn kiếp kia đang chậm rãi vẽ mấy vòng ở trên lưng tôi, rất chậm rất chậm, xoa xoa, ấn xuống, rồi lại vẽ vài vòng, kiểu đụng chạm này khiến tôi cảm thấy... vô cùng kích thích. Cái tên biến thái này. Không thể tức giận, không thể tức giận, tôi lẩm nhẩm trong lòng, nếu không thì cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục học ở trong trường này nữa.

“Rất tốt.” Anh ta bảo tôi ngừng lại. “Hơi thở của em rất đều, điều này có thể chứng minh thân thể của em rất tốt, có thể...” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt lại ẩn chứa một thâm ý khác. “Làm được rất nhiều chuyện.”

Tôi trợn trắng mắt. Làm cái rắm. Anh đừng hòng mơ tưởng.

9. Chương 9: Luyện Âm

“Được rồi, bây giờ chúng ta làm mẫu về cách phát âm, bạn học, làm theo tôi.” Anh ta vẫn chưa chơi đủ.

“Dùng bụng em kiểm soát việc hô hấp, dùng cổ họng để phát âm, làm theo tôi, A —— | ——” Anh ta phát âm làm mẫu.

Tôi lơ đãng làm theo.

Nhiếp Duy Dương ngừng lại một chút, nói: “Bạn học, là ”A” cùng âm với ”Y”, không phải âm ”Ái” trong ”Yêu em”.”

Cả lớp cười vang.

Anh ta được đằng chân lên đằng đầu, bước tới gần tôi, ánh mắt thâm trầm nhìn tôi, thước dạy học trong tay chỉ vào trước ngực tôi: “Vừa rồi em phát âm không đúng, khi phát âm phải đẩy hơi từ khoang ngực lên, từ chỗ này này...”

Không phải lòng tôi đa nghi, nhưng tôi thật sự nghe được tiếng anh ta nuốt nước bọt.

Anh ta cầm cây thước dạy học, dò xét ánh mắt của tôi, khiến tôi cảm thấy dường như anh ta đang dùng cây thước đó để đo bốn thân thể của mình, dù không có lý do, nhưng đây là loại trực giác mãnh liệt. Thước dạy học của anh ta lúc ẩn lúc hiện ở trước ngực tôi, tôi biết rõ cái tên biến thái này đã đạt đến cảnh giới nhất định, tôi sợ anh ta sẽ làm ra chuyện kinh hãi thể tục ở trước mặt bao người, anh ta không biết xấu hổ nhưng tôi biết, vậy nên tôi tranh thủ phối hợp mỉm cười: “Thưa thầy, em đã biết rõ, xin thầy đừng dùng thước dạy học để trừng phạt thân thể của học trò.”

Nhiếp Duy Dương trầm mặc một lát, sau đó nghiêm trang nói: “Bạn học, đây không phải là thước dạy học, mà là gậy chỉ huy.”

Lại là một tràng cười vang.

Tôi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trường hợp này tôi cũng không thể làm gì anh ta. Cuối cùng anh ta cũng tha cho tôi, bảo tôi trở về chỗ ngồi, sau đó tự mình ngồi trước đàn Piano: “Bây giờ tôi sẽ đánh đàn cho mọi người hiểu chính xác về cách phát ra âm thanh.”

Một khúc nhạc êm như tiếng suối đang chảy ngang qua, anh ta cất tiếng hát.

Mai Tử khẽ thốt lên: “Oa!”

Mặc dù trong bụng đầy lửa giận, nhưng tôi vẫn bị giọng hát của anh ta hấp dẫn. Hình như anh ta đang hát tiếng Nga, chỉ hát lên hai câu đơn giản, tôi nghe không hiểu anh ta đang hát cái gì, cũng không biết anh ta phát âm hay dở thế nào, chỉ là lúc nghe đến đoạn anh ta cất cao giọng một cách thần nhiên mà tiếng ca vẫn trong veo, giống như đang đứng giữa cánh đồng bạt ngàn lộng gió, lúc anh ta uyển chuyển hạ giọng thì lại như có một khóm hoa nở rộ.

Nhìn ngón tay thon dài của anh ta như nước chảy mây trôi lướt trên phím đàn, bờ môi cất lên tiếng hát động lòng người, tôi không khỏi có chút mê hoặc, không cách nào liên tưởng được anh ta cùng cái người đã cường bức tôi trong buổi hôn lễ tối qua làm một.

Hết tiết thứ nhất, Mai Tử vẫn đang chìm đắm trong sự hưng phấn: “Trời ạ! Anh ấy đẹp trai quá! Giọng hát của anh ấy rất hay! Đáng vẻ lúc anh ấy đánh đàn trông thật mê người! Hơn nữa anh ấy còn rất hài

hước! Tô Tô, tớ thật sự hâm mộ cậu! A, ánh mắt của anh ấy, Tô Tô, cậu có phát hiện ra không? Ánh mắt của anh ấy rất mỉa mai!”

Tôi trầm nghĩ, nếu cô ấy biết Nhiếp Duy Dương là một gã cuồng tình dục thích cưỡng bức phụ nữ, không biết còn có thể mê mẩn anh ta như vậy không?

Miêu Miêu hỏi tôi: “Tô Tô, cậu và thầy ấy có quen biết nhau không? Mình cảm thấy ánh mắt của anh ta lúc nhìn cậu có chút kỳ lạ.”

“Không quen!” Tôi phủ nhận theo bản năng, phải sạch hết tất cả mọi hiềm nghi, không muốn ai biết đến chuyện mình bị cưỡng bức, vì sự kiêu ngạo của tôi, cũng vì hạnh phúc của mẹ.

“Vậy sao? Vậy mà anh ta lại cố tình chọn trúng cậu lên bục giảng.” Miêu Miêu dường như vẫn còn chút hoài nghi.

Mai Tử nói: “Đó là đương nhiên, Tô Tô lớn lên xinh đẹp như vậy, nếu là mình thì cũng sẽ chọn cậu ấy!”

Miêu Miêu không nói, Mai Tử thì vẫn bô bô không ngừng, trong lòng tôi cảm thấy lo lắng, phát phát tay hỏi thuyền trưởng đứng bên cạnh: “Không muốn đi học, cúp không?”

Vì vậy, tôi, Miêu Miêu, thuyền trưởng, A Mộc cùng vài người rủ nhau cúp học, về nhà xem AV giết thời gian. Mai Tử chưa tới, vì Nhiếp Duy Dương vẫn còn một tiết, cô ấy không nỡ bỏ qua.

Một cô gái phương Đông xinh xắn mặc đồng phục nữ tiếp viên hàng không đang bị trói ở trên ghế, váy của cô nàng bị kéo tới ngang eo, hai chân bị mở rộng, cột lại trên hai tay vịn, cô nàng không mặc quần lót, ở giữa đôi tất chân đậm màu bị xé loang lỗ, lộ ra một mảng trắng như tuyết cùng nhụy hoa đỏ tươi. Hình ảnh rõ nét như vậy chúng tôi đã thấy nhiều lần, vậy nên cũng có chút vô cảm, nhưng khiến bọn tôi cảm thấy mới mẻ chính là, trong phim này có sử dụng một loại dụng cụ mà chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy — gây thắm dò bằng kim loại. Một người đàn ông đứng sau lưng cô nàng, hai tay tự động mở cổ áo rồi luồn vào trong, vuốt ve hai bầu ngực vĩ đại, còn một người đàn ông khác thì quỳ gối giữa hai chân cô ta, dùng cây gậy đầu tròn bằng kim loại đâm vào trong cánh hoa.

Cơ thể của người phụ nữ phun ra nước vào cây gậy lớn, trong miệng lại phát ra âm thanh rên rỉ vừa khổ sở vừa sung sướng, tôi tưởng tượng cây gậy đó tiến vào trong cơ thể mình, lập tức nhũn mỳ đầy chán ghét.

Miêu Miêu nói: “Có lạnh hay không nhỉ?”

Chúng tôi không nhìn được mà bật cười, A Mộc nói: “Cậu tự mình thử rồi sẽ biết.”

Miêu Miêu vớ hộp khăn giấy bên cạnh ném vào đầu cậu ta.

Đang cười vui vẻ, đột nhiên lại truyền đến tiếng đập cửa. Mọi người hoảng sợ, đồng loạt nhìn tôi, tôi nói: “Không sao, chắc là mẹ tớ, bà ấy sẽ không vào đâu.”

Tôi đi ra mở cửa, nhìn qua khe nhỏ, trông thấy khuôn mặt âm trầm của Nhiếp Duy Dương. Tôi sợ tới mức vội vàng đóng cửa lại, sao anh ta lại về nhà lúc này? Tôi vừa mới nói với bọn họ là mình không quen biết anh ta đấy!

10. Chương 10: Kịch Liệt

Miêu Miêu hỏi: “Ai vậy?”

Tôi nói: “Mẹ tớ tìm, tớ ra ngoài một lát, các cậu cứ từ từ mà chơi, máy điện tử tớ để trong ngăn kéo dưới TV đấy.”

Mấy người kia cực kỳ nhạy bén, lập tức tắt đầu đĩa, lấy máy điện tử ra chơi.

Tôi vội vã chuồn ra khỏi cửa, khóa chặt cửa sau lưng, tức giận hỏi anh ta: “Anh làm gì vậy?”

Sắc mặt của Nhiếp Duy Dương có vẻ trầm trọng, đứng ở nơi này tạo cho tôi một cảm giác áp lực vô hình, dường như anh ta đang cố gắng kiềm chế, trầm mặc một lát, sau đó nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào trong phòng của anh ta ở phía đối diện. Tôi không dám giãy giụa, sợ đám bạn trong phòng để ý, vừa tiến vào trong phòng, tôi lập tức hất tay anh ta ra, tựa lưng vào cửa, luồn tay ra sau nắm lấy chốt cửa, chuẩn bị để phòng, chỉ cần anh ta làm ra bất cứ hành động bậy bạ nào, tôi sẽ lập tức tông cửa chạy ra ngoài.

Anh ta nhìn thấy hành động này của tôi, khóe môi hơi cong lên, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lẽo: “Mèo hoang nhỏ, lá gan của em cũng lớn thật đấy, lại dám dẫn nam sinh về nhà xem phim sex.”

Làm sao anh ta biết? Tôi kinh hãi, nhưng ngoài miệng lại cười lạnh: “Mắc mớ gì tới anh? Đó là quyền tự do của tôi!”

“Ồ.” Anh ta vẫn ung dung gật đầu: “Tôi cũng có thể để mẹ em biết em có cái quyền tự do này.”

“Anh!” Lại bị anh ta uy hiếp, trong mắt mẹ, tôi là một đứa bé ngoan, sao có thể để cho bà ấy trông thấy một mặt đen tối của tôi được?

Anh ta thấy tôi không nói tiếng nào thì lại tiếp tục nói: “Hay là, tôi cùng em đi thưởng thức sự tự do của em, nhân tiện nói cho bạn học của em biết, hương vị thân thể của em rất ngon? Tôi đoán, em nói với bọn họ là em không quen biết tôi đúng không?”

Tôi cắn răng, cái tên khốn kiếp này, anh ta muốn hủy hoại cuộc sống của tôi sao?

Anh ta lại chờ thêm giây lát, thấy tôi vẫn không nói tiếng nào thì bước thẳng về phía cửa, đẩy tôi ra, định mở cửa đi ra ngoài, tôi gắt gao nắm chặt lấy nắm cửa không buông, giẫm chân, ghì chặt thân thể chắn trước cửa. Anh ta nắm lấy bả vai của tôi, kéo tôi ra, tôi lao đảo rời khỏi cửa, anh ta tự tay vặn nắm cửa, cuối cùng tôi cũng khuất phục, khẽ nói: “Đừng mà.”

Một giây sau, tôi đã bị anh ta chiếm đoạt, cùng nhau ngã xuống thảm trải sàn. Môi anh ta cuồn cuộn đã hôn lên môi tôi giống như đang đối khát, dùng một loại khí thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi vào bụng, tàn sát bữa bãi trong khoang miệng tôi, bàn tay to dùng sức vôn về xoa bóp bầu ngực căng tròn, vòng eo thanh mảnh, bắp đùi thon dài, ngay cả cánh hoa cũng có cảm giác đau âm ỉ.

Tôi bị anh ta đè dưới thân, đón nhận sức nặng cùng toàn bộ tình cảm mãnh liệt của anh ta, chỉ có thể cố gắng hít thở.

Quần lót bị cởi xuống, ngón tay thon dài của anh ta tiến vào: “Ồ? Rõ ràng đã ướt như vậy? Xem ra vừa rồi em rất hưng phấn nhỉ?”

Tôi lúng túng quay mặt đi chỗ khác, cảm giác chân dài của anh ta tiến vào giữa hai chân tôi, phái nam to lớn nóng rực của anh ta lập tức hung hăng tiến vào cơ thể của tôi, bởi vì đã được bôi trơn, anh ta lại tiến vào sâu như thế, tôi nhú mào, rên lên một tiếng, khốn kiếp, anh ta muốn đâm chết tôi sao?

Dường như anh ta đang nóng lòng muốn phát tiết, quần dài chỉ mới cởi ra một nửa đã nhanh chóng rong ruổi trong cơ thể tôi, hai tay tôi vô lực che ngang đầu, thân thể loạng choạng dong đưa theo từng động tác ra vào của anh ta, lần này, mỗi một đợt tiến vào, anh ta đều có thể hung hăng chạm vào nơi sâu nhất trong tiểu huyệt của tôi, cái loại cảm giác kích thích và đau đớn này cùng nhau kéo căng dây thần kinh của tôi, tôi cắn chặt răng, nhưng vẫn không ngăn được mình cất lên những tiếng rên rỉ khó nhịn.

“Thật chết người.” Anh ta quỳ thẳng người dậy, hai tay ghì chặt hông tôi, để tôi nghênh đón từng đợt, từng đợt va chạm của anh ta.

“A...” Tôi đau đớn kêu lên: “Sâu quá! Đau quá!”

Anh ta không để ý tới tôi, động tác ra vào càng thêm nhanh hơn.

“A! A... A! Không! A...!” Đau quá! Đau đớn kích thích toàn thân, tôi không thể nào kìm chế được tiếng rên rỉ của mình.

“Chết tiệt!” Anh ta khẽ nguyên rủa một tiếng, bỗng nhiên nhanh chóng ra sức đút vào vài cái, sau đó nắm chặt lấy hông của tôi, để phái nam tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể tôi, tôi mở to mắt: “Đừng bắn vào bên trong!” Tôi vận vẹo giầy giữa.

“A...!” Anh ta cúi đầu khẽ gầm lên một tiếng, phái nam kịch liệt co giật, tôi cảm giác được một luồng nóng rực bắn vào sâu trong cơ thể mình, nơi đó bỗng tê rần, một tia sáng trắng nổ tung trước mắt, trong cơn đau đớn, tôi run rẩy cảm nhận sự sung sướng.

Anh ta thở ra một hơi, giữa hàng lông mày lộ ra vẻ thoải mái. Sau đó rút dục vọng ra khỏi người tôi, kéo theo một dòng chất lỏng màu trắng đục, dọc theo khe hông của tôi chảy xuống thảm trải sàn.

Tôi vô lực mắng: “Khốn kiếp!”

Anh ta nhúu mày: “Còn có tinh thần như vậy à? Có muốn thêm lần nữa không?”

Tôi nhìn thấy dục vọng của anh ta vẫn còn cương cứng, nhớ tới đám bạn đang ở trong phòng vẫn chưa rời đi, tôi thức thời im bật, từ dưới đất bò dậy.

Vừa đứng dậy, chất lỏng trắng đục từng chút từng chút chảy ra khỏi cánh hoa, tôi không dám xử lý trước mặt anh ta, sợ lại khiến anh ta nổi lên thú tính, tôi vội vàng mặc quần lót, sửa sang lại bản thân một chút, sau đó quay về phòng đuổi đám bạn đi về. Cuối cùng quay về phòng xem xét, chất lỏng trắng đục chảy dọc theo đùi tôi, để lại một đường vết tích, tôi vừa sợ vừa tức, lấy từ trong túi ra hộp thuốc tránh thai mà mình vừa lén mua hồi chiều, uống theo hướng dẫn. Vốn là tôi lo lắng, mặc dù hôm qua anh ta xuất ra ở bên ngoài, nhưng vẫn không thể bảo đảm hoàn toàn là sẽ không mang thai, vậy nên tôi mới mua thuốc, nhưng bây giờ xem ra, tôi thật đúng là con mẹ nó có thể đoán trước được tương lai rồi.

Thả lỏng thân thể mệt mỏi đi vào tắm rửa sạch sẽ, tôi lão đảo xuống nhà ăn vài miếng bánh mì, để lại một tờ giấy trên bàn cho mẹ, bảo là tối hôm qua tôi ngủ không ngon, không cần phải gọi tôi dậy ăn cơm tối.

Tôi trở về phòng, ngã nhào lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mê man.

11. Chương 11: Trói Chặt

Không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác lạnh buốt khác thường từ hạ thân truyền tới khiến tôi tỉnh giấc, tôi mơ mơ màng màng muốn lật người, lại phát hiện tay chân mình đều bị trói chặt, không nhúc nhích được.

Giọng nói của Nhiếp Duy Dương vang lên trong bóng đêm: “Tỉnh rồi à? Mèo hoang nhỏ? Ngủ ngon thật đấy!”

Tôi giật mình, nhất thời trở nên tỉnh táo, giầy giữa tay chân, lại phát hiện mình không có một mảnh vải che thân, tay chân giang rộng nằm ngửa ở trên giường, bị dây thừng trói chặt, tôi thử kéo kéo nhưng vẫn không thể nhúc nhích.

Cái tư thế này quá yếu ớt, tôi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi: “Nhiếp Duy Dương, cái đồ cầm thú nhà anh, mau thả tôi ra!”

Đèn ngủ trên đầu giường chợt bị mở lên, ánh sáng màu hồng nhạt êm dịu trải rộng khắp căn phòng, tôi nhìn thấy Nhiếp Duy Dương đang đứng cạnh giường, bên trên cởi trần, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần dài đen, dưới ánh sáng màu hồng nhạt, nụ cười tà ác trên khuôn mặt anh ta khiến lòng tôi càng thêm run sợ.

“Đồ biến thái nhà anh! Mau thả ra... A! Đó là cái gì?” Bên dưới truyền đến cảm giác mát lạnh khác thường, như kiểu có một con rắn đang trườn qua, tôi hoảng hốt la lên.

“Cái này.” Mép giường bị trọng lượng của anh ta ép xuống, anh ta ngồi ở bên cạnh eo tôi, chậm rãi đem thứ đang cầm trong tay giơ lên trước mắt tôi.

Tôi lập tức nổi da gà, đây chính là cây gậy chỉ huy mà ban ngày bị tôi ngộ nhận là cây thước dạy học. Cái thứ dài khoảng 40 phân này làm bằng hợp kim đen, một đầu thì nhỏ như que diêm, đầu còn lại thì to cỡ ngón cái, còn có hoa văn bằng bạc uốn lượn khoảng chừng 20 phân.

“Gậy chỉ huy.” Anh ta vỗ nhẹ vào thân gậy, dáng vẻ như rất ung dung nhàn nhã, nhưng lại không ngừng di chuyển nó trên thân thể tôi, trong mắt như có ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy. “Năm ngoái tôi đi Úc mua nó trong một buổi đấu giá, nghe nói là nhà soạn nhạc và chỉ huy nổi tiếng De Bulma đã từng dùng, tôi vô cùng thích, còn đính thêm cho nó hoa văn bằng bạc nữa.”

Ánh mắt anh ta chậm rãi lướt từ trên mặt tôi xuống đến ngực, bụng, rồi dừng lại ở cánh hoa giữa hai chân.

Tôi nhìn ra ý đồ của anh ta, quá mức kinh sợ khiến giọng nói của tôi khàn đặc: “Đừng, đừng làm vậy! Đừng làm như vậy!”

Anh ta mỉm cười với tôi, nụ cười dịu dàng đó khiến toàn thân tôi rét lạnh: “Đừng lo, tôi đã tiết trùng cho nó sạch sẽ rồi, tôi không nỡ để em sinh bệnh.”

Hai chân tôi bị anh ta mở lớn, như vậy khiến tôi cảm thấy mình thật yếu ớt, bắp đùi căng cứng co rúm lại, cố gắng giãy giụa một cách vô ích. Tôi cảm giác được hai ngón tay to của anh ta đang vạch cánh hoa của tôi ra, đầu tiên là cảm giác man mát, sau đó, kim loại lạnh buốt chui vào trong cơ thể tôi.

Thật là một cảm giác khủng khiếp! Tôi hít một ngụm khí lạnh, cảm giác như có một loài bò sát đang trườn vào bên trong thân thể, lạnh buốt, giãy giụa, không ngừng chui vào sâu bên trong cơ thể tôi.

Giọng nói ma mị của anh ta từ dưới cánh hoa truyền tới: “Thật đáng yêu, Tô Tô, tôi chưa bao giờ thấy cánh hoa xinh đẹp đỏ hồng của em liên tục co rút như vậy đâu.”

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý tới anh ta, chỉ biết siết chặt hai tay, gắt gao nhìn chăm chăm bức tượng thiên sứ nhỏ bằng thủy tinh được trang trí ở trên trần nhà, cố gắng lơ đi cảm giác lạnh như băng từ sâu trong thân thể truyền tới khiến lòng tôi run rẩy.

“A!” Trong cổ họng đột nhiên phát ra âm thanh hít không khí, cái thứ đó đâu rồi? Nó đã tiến tới nơi nào rồi? Cảm giác kia, giống như đã chạm tới nơi sâu nhất trong thân thể tôi, tất cả dây thần kinh giao cảm của tôi đều tập trung vào nơi mà cây gậy chỉ huy lạnh như băng kia chạm tới.

Nhiếp Duy Dương thú vị cười một tiếng, một tay đặt trên bụng tôi: “Ừ, chỗ này, chắc là miệng tử cung nhỉ? Tô Tô, cảm giác thế nào?”

Tôi cắn môi không lên tiếng, anh ta lại bắt đầu dùng tay chậm rãi vuốt ve cây gậy chỉ huy, hoa văn gồ ghề ma sát bên trong vách tường non mềm của tôi, đầu gậy tròn tròn lạnh buốt chạm vào nơi sâu nhất, bụng tôi không thể khống chế mà run rẩy kịch liệt.

“Tôi muốn nghe âm thanh của em... Tô Tô...” Anh ta nói như đang than nhẹ, một tay cầm gậy chỉ huy kéo ra dút vào trong cơ thể tôi, một tay nhẹ nhàng xoa bóp ngực tôi, vuốt ve vùng bụng bằng phẳng, rồi lại trượt xuống, cuối cùng chạm vào hạt châu mẫn cảm nhất của tôi, miết nhẹ một cách chậm rãi.

“A...” Một tiếng rên rỉ trầm thấp phát ra từ trong kẽ răng của tôi, sau đó lại thêm một tiếng nữa. Tôi không kìm được, tên khốn kiếp này, anh ta biết rõ nơi đó là nhược điểm của tôi!

Dưới sự đùa bỡn của anh ta, hạt châu mẫn cảm tản ra một luồng ẩm ướt nóng bỏng, tôi dần dần trở nên hỗn loạn, cảm thấy cây gậy chỉ huy lạnh như băng, thoáng chốc đã như bị lửa đốt, rốt cuộc, ở một lần cuối cùng khi nó chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể tôi thì cũng kéo theo một cơn khoái cảm điên cuồng ập tới.

12. Chương 12: Bức Cung

“A...!” Tôi ngậm chặt miệng cũng không ngăn được tiếng rên rỉ của mình, cảm giác trong thân thể có một dòng nhiệt nóng rực tràn ra, tiểu huyệt non mềm từng ngụm từng ngụm cắn nuốt thanh kim loại lạnh như

bằng. Nhiếp Duy Dương giữ chặt thân thể của tôi, mê muội nhìn chỗ đó: “Thật xinh đẹp! Mềm mại đến chết người!”

Anh ta rút cây gậy chỉ huy ra, giơ nó lên trước mắt tôi, đầu bọc hoa văn quả nhiên đã dính đầy nước, tất cả đều là chất lỏng trong suốt của tôi. Tôi lúng túng quay mặt đi, nghĩ đến cảnh tượng này giống như trong phim, dùng thứ đó để tự tìm đến khoái cảm, tôi lại cảm thấy lúng túng không chịu nổi.

Anh ta thì thầm bên tai tôi, trong giọng nói lại có chút bất mãn khó hiểu: “Nhìn em xem, bé con dâm dăng, một thanh kim loại lạnh như băng cũng có thể làm em thỏa mãn, chẳng lẽ không cần tôi nữa sao?”

Chút dư vị còn sót lại trong thân thể khiến tôi khẽ run lên, nhìn thấy anh ta cởi quần dài, lộ ra dục vọng hiên ngang cứng rắn, tôi bất lực nhắm mắt lại, biết rõ bây giờ mới bắt đầu.

Anh ta trần truồng đè xuống người tôi. Lại nói, đây là lần đầu tiên tôi có thể nhìn rõ toàn bộ thân thể của anh ta, làn da săn chắc bao quanh cơ thể, đường con đẹp mắt, nếu không phải đang ở trong tình huống này, tôi nhất định sẽ huyết sát tán thưởng anh ta.

Tôi không ôm hy vọng ngăn cản anh ta: “Anh điên rồi, mẹ và chú Nhiếp đều đang ở nhà đấy!”

Anh ta cười: “Phòng của bọn họ ở bên kia, cho dù em có la to cỡ nào thì chưa chắc bọn họ sẽ nghe được, huống hồ, chỉ có em sợ bị bọn họ nhìn thấy chứ không phải tôi.”

Cái tên ma quỷ này. Tôi không cam lòng: “Vì sao? Vì sao lại là tôi? Tôi với anh không thù không oán, vì sao hết lần này tới lần khác lại là tôi?”

Anh ta dừng lại, hơi nghiêng đầu suy nghĩ, rồi đột nhiên nở ra một nụ cười vô lại: “Không nói cho em biết đâu!”

Tôi suýt chút nữa thì thở không ra hơi, dở khóc dở cười.

“Vậy ít ra anh cũng phải cởi trói cho tôi chứ.” Tôi thương lượng với anh ta: “Như vậy tôi rất không thoải mái.”

Anh ta hơi trầm mặc một chút, sau đó gật đầu: “Được, chỉ cần em trả lời tôi một vấn đề.”

“Được được được!” Tôi vội vàng đáp ứng, trăm câu đều được.

Anh ta nhìn tôi một cái, sau đó dời ánh mắt đến đôi thiên nga được thêu trên tấm rèm nhung màu xanh lá cây đậm, chậm rãi nói: “Màng trinh của em, là bị ai làm rách?”

Tôi trợn mắt, sao anh ta lại hỏi vấn đề này? Đây là tình tiết cô gái trong trắng trao thân cho người yêu giống như trong phim sao? Nhưng bảo tôi làm thế nào để nói cho anh ta biết, màng trinh của tôi là do tôi tự mình làm rách? Đúng vậy, tôi thích cảm giác tự mang đến sự sung sướng cho thân thể, sau khi cùng đám bạn xem phim sex, tôi lên lút tự dùng tay để an ủi chính mình, tìm đến cảm giác sung sướng, tôi tự cảm thấy những điều này không có gì đáng hổ thẹn, nhưng làm sao có thể kể cho người khác? Trời ạ, có giết chết tôi thì tôi cũng không nói được nên lời!

Tôi im lặng, rơi vào trầm mặc.

Nhiếp Duy Dương đột nhiên hung mãnh tiến vào thân thể tôi mà không hề báo trước, trực tiếp chạm tới nơi sâu nhất trong bụng tôi, đau quá! Đau tới nỗi tôi phải gấp người lại, thế nhưng thân thể lại bị kéo tới, tôi nhịn không nổi, đành cất tiếng cầu xin: “Chậm một chút... A... Anh muốn đâm chết tôi sao!”

Ánh mắt anh ta hung hăng nhìn tôi, chẳng những không nhẹ bớt mà ngược lại tốc độ còn tăng nhanh hơn, tôi kêu đau: “Không phải tôi không phối hợp... A... Anh đối —— A! Đau... Đối... câu hỏi khác được không?”

Anh ta không nói gì, động tác càng lúc càng mạnh, như thể đang muốn trừng phạt tôi. Cầu xin vô dụng, tôi gất gao cắn răng không chịu yếu thế. Không biết qua bao lâu, ngay lúc tôi có cảm giác như mình sắp ngất đi vì đau đớn, anh ta buồn bực gầm lên một tiếng, rồi đột nhiên rút ra khỏi thân thể của tôi, để chất lỏng trắng đục bắn lên trên bụng tôi.

Tôi ngửa đầu, há miệng thở dốc, bắp đùi không ngừng run rẩy, ở sâu trong bụng đau nhức âm ỉ.

Cánh hoa lại truyền đến cảm giác mát lạnh, tên khốn kiếp này, còn chưa chịu dừng lại sao? Tôi cố gắng ngẩng đầu nhìn xuống, lại hốt hoảng la lên: “Dừng! Dừng lại!”

Anh ta cầm gậy chỉ huy, nhưng lần này lại đổi thành đầu nhỏ, mũi nhọn nhỏ và mảnh như que diêm, cái này thì khác gì cây châm chứ? Nếu đâm vào cơ thể tôi thì nơi đó sẽ biến thành cái rây mắt.

Anh ta không để ý tới hành vi ngăn cản của tôi, đôi mắt khế híp lại, trầm mặc như đang khó chịu điều gì đó, chậm rãi đưa đầu gậy chỉ huy về phía thân thể tôi, tôi nhìn hàng lông mày rậm trên khuôn mặt đen của anh ta, bối rối hô lên: “Dừng lại! Dừng lại! Nhiep Duy Dương, anh muốn giết tôi sao?”

Anh ta trầm mặc, đầu nhọn lạnh buốt đã chui vào bên trong, tôi hét lên: “Dừng! Tôi... Tôi thật sự không thể nói mà!”

Cảm giác lạnh buốt vẫn tiếp tục tiến vào bên trong, tôi khấn trương tới nỗi quên cả hô hấp, rốt cuộc tôi nhắm chặt mắt, thỏa hiệp: “Tôi nói! Tôi nói! Tôi nói!”

13. Chương 13: Giấy Vẽ Tranh

“Thật không?” Anh ta hỏi.

Nói thừa. Sắc mặt tôi trầm xuống, hung hăng trừng mắt với anh ta, tôi cảm phẫn vì bị ép buộc phải nói ra bí mật của mình.

Anh ta không chút cố kỵ mà bật cười ha hả, sau đó lại hỏi: “Nếu muốn thì sao không tìm đến đàn ông?”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, suy nghĩ trong lòng chưa từng nói với ai, nhưng thôi đi, dù sao cũng bị anh ta biết rồi, có nói nữa thì cũng chẳng mất mát gì.

Tôi nói: “Không phải là tôi muốn, tôi chỉ thích cảm giác sung sướng, giống như một bộ phim có thể mang đến cảm giác kích thích cho tôi, lúc tôi muốn xem phim thì sẽ xem, lúc tôi muốn cảm giác sung sướng thì tôi sẽ tự mình tìm đến nó, như vậy thì có liên quan gì đến đàn ông?”

Anh ta nhìn vào mắt tôi: “Để tôi giúp em biết thân thể của đàn ông mang đến cảm giác mà em không thể nào tự mình làm được.”

Tôi trừng mắt: “Cút! Tôi không cần! Mau lên, tôi đã nói cho anh biết rồi, mau cởi trói cho tôi!” Huống hồ lão đại anh cũng đã làm đủ nhiều rồi!

Khóe môi anh ta khẽ cong lên, thân thể cao lớn đè trên người tôi, hai thân thể trần truồng ấm áp tiếp xúc cùng nhau mang đến một cảm giác thoải mái kỳ lạ, tôi trung thành với cảm giác của mình, mặc dù Nhiep Duy Dương rất đáng hận, thế nhưng vẫn không thể ảnh hưởng tới việc tôi hiểu rõ cảm giác tốt đẹp mà anh ta mang lại.

Anh ta đặt tay ở hai bên đầu tôi, hơi thở phả vào tai tôi, khơi dậy dục vọng vừa vùi sâu trong thân thể của tôi, lại nghe thấy anh ta mơ hồ nói: “Đúng là tôi đã đáp ứng, thế nhưng cũng không nói là lúc này!”

Khốn kiếp! Tôi nghiêng đầu, hung hăng cắn một ngụm vào cánh tay của anh ta, cắn rất mạnh, cho đến khi cảm giác được vị mặn của máu.

“Ô Tô! Con làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi?” Giọng nói của mẹ mơ hồ truyền đến.

Ừm, thân thể nặng trĩu, tôi đang ở đâu vậy? Tôi đột nhiên bừng tỉnh, chết rồi! Tôi bị Nhiep Duy Dương cởi hết quần áo trói trên giường, nếu để mẹ nhìn thấy thì nguy to!

Tôi mãnh liệt ngồi bật dậy, mẹ đang ngồi trên giường cũng bị tôi làm giật mình.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh rồi lại nhìn chính mình, trên người vẫn mặc áo ngủ hình gấu nhỏ, nút áo vẫn cài kín đến tận cổ, không có dây thừng, cũng không có gậy chỉ huy này nọ, thậm chí còn —— không có mùi.

Tôi khép hờ mắt, nếu đây không phải là cái drap giường mà hôm qua tôi nằm ngủ thì tôi còn thật sự cho rằng cái tên biến thái Nhiếp Duy Dương kia đùa bỡn thân thể mình chỉ là một cơn ác mộng, không biết tôi đã ngủ thiếp đi ở lần đòi hỏi thứ mấy của anh ta, xem ra là anh ta đã dọn dẹp tất cả.

“Tô Tô, con bị sao vậy? Mẹ gọi cả nửa ngày mà không thấy con có phản ứng, làm mẹ sợ muốn chết.” Bà giờ tay để lên trán tôi: “Có phải bị sốt không?”

“Không có gì đâu ạ. Hai ngày nay lạ chỗ nên con ngủ không ngon.” Tôi vô lực ngã xuống giường, vừa rồi bật dậy mạnh quá, huyết áp theo không kịp, đầu óc hơi choáng váng. Một lúc sau tôi lại ngồi dậy: “Con đi tắm đây.”

Mẹ yên tâm, nói: “Tô Tô, xuống uống một ly sữa đi, không được nhìn bữa sáng.”

Tôi phát tay: “Vâng vâng, đợi con tắm xong đã.”

Mẹ ra khỏi phòng, tôi xuống giường, vừa bước một bước thì lập tức lão đảo ngã xuống đất, may mà bên cạnh giường có lót một tấm thảm dày, nếu không thì tôi sẽ ngã đau chết mất. Hai chân bủn rủn vô lực, thậm chí ở giữa hai chân và bụng vẫn còn cảm giác đau âm ỉ. Trong lòng tôi thầm mắng Nhiếp Duy Dương, sau đó cố gắng bước đến phòng tắm, cởi đồ ngủ xuống, nhìn mình trong gương, lại không nhận được mà chỉ thề một câu: “Mẹ nó!”

Trước ngực có vô số dấu hôn màu đỏ loang lổ, hằn rõ trên làn da trắng nõn, nhìn thấy mà giật mình, ngay cả bả vai và bụng cũng có, hệt như một tác phẩm hội họa thuộc trường phái ấn tượng, mà thân thể của tôi chính là tờ giấy vẽ tranh xui xẻo đó.

Đáng thương cho tôi, giữa tháng bảy mà phải mặc một chiếc áo cổ cao tay cộc xuống lầu ăn cơm.

Nhiếp Duy Dương trông thấy tôi thì ra vẻ kinh ngạc: “Hả? Em mặc như vậy không thấy nóng sao?”

Nếu trong tay của tôi có dao, nếu xung quanh không có người khác, nếu tôi có thể đánh thắng được anh ta, nếu giết người không phải ngồi tù... Tôi nhất định sẽ không chút do dự mà đâm thẳng vào tim anh ta, còn phải lấy búa gỗ thêm mấy nhát lên cán dao, để cho cán dao cũng phải đâm hết vào, sau đó còn phải dán một tờ giấy lên mặt anh ta, viết bốn chữ “Ác linh thối tán”[1], cuối cùng đâm lên thi thể của anh ta, cười to ba tiếng.

[1] Thối trong thối lui/ Tán trong tiêu tan. Trong phim cương thi hay có câu này:))

Đáng tiếc điều kiện không cho phép, tôi chỉ có thể mỉm cười: “Không.” Sau đó ngồi xuống căn thìa cho hả giận.

Nhiếp Văn Hàm nói: “Duy Dương, Tô Tô, có chuyện vui muốn nói cho hai con biết.” Ông nhìn mẹ tôi, mỉm cười: “Bố sống một mình nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được bạn, trong lòng bố rất vui. Bố muốn đưa A Nguyễn hồi hương về phương Bắc, để bà ấy thấp cho tổ tiên một nén nhang, cũng tiện thể đưa A Nguyễn đi chơi đây đó, bố cũng muốn nghỉ ngơi một chút.”

Nhiếp Duy Dương nói: “Vâng, bố, bố cũng nên nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.”

Tôi thấy trên mặt mẹ nổi lên một tầng ửng đỏ hạnh phúc, cũng đồng ý: “Vâng, hai người đi chơi đi, chẳng mấy khi có dịp...”

Khóe mắt tôi trông thấy Nhiếp Duy Dương đang nâng chén che khuất bờ môi, đôi mắt khép hờ, khóe môi hơi cong lên, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, trong nhà chỉ còn tôi và anh ta, cái này, cái này chẳng phải là nhảy múa với sói sao?

Tôi bị sắc súp, ho sù sụ.

Quả thật là tôi không có duyên với bàn ăn nhà họ Nhiếp, hai lần ăn sáng đều bị tôi phun lên trên bàn.

14. Chương 14: Thuốc Mê

Không thể khoan tay chịu chết, tên khốn kia sẽ ăn tôi sạch sẽ chẳng chừa lại xương ấy chút.

Mẹ và Nhiếp Văn Hàm vừa đi, tôi lập tức thu dọn balo đến nhà Đồng Miêu Miêu ở hai ngày, dầu hôn trên người còn chưa phai hết, sợ Miêu Miêu nhìn thấy, ngay cả lúc ngủ tôi cũng phải mặc đồ ngủ, điều này khiến một người có thói quen ngủ trần truồng như tôi vô cùng khó chịu.

Đến ngày thứ ba, Nhiếp Duy Dương gọi điện thoại tới: “Em muốn tự mình trở về hay muốn tôi đến nhà bạn em đón em về?”

Tôi tính nhẩm, chắc đơn đặt hàng đã gửi đến rồi, vậy nên tôi nói: “Không làm phiền anh, tôi tự mình trở về.”

Tan học, tôi một mình đi về, lúc đi ngang qua cổng trường đại học N, trông thấy một đám người đang hò hét chạy tới, có người nói: “Mau lên, nhóm người Nhiếp Duy Dương đang diễn tập ở hội trường số hai đấy!”

Tôi sờ sờ mũi, cuối cùng lòng hiếu kỳ cũng chiếm thượng phong, tôi đi theo đám người qua bên đó..

Đại học N không hổ danh là một trường đại học danh giá, hội trường rộng lớn hệt như đại sảnh tổ chức lễ hội âm nhạc, phía trên cửa ra vào treo một tấm băng rôn màu đỏ, trên đó viết: Concert của nhóm nghiên cứu sinh học viện âm nhạc XX mừng 100 năm kỷ niệm ngày thành lập trường.

Một đám nữ sinh vây quanh sân khấu, nghe bọn họ hô ba la: “Ôi chao, mỗi lần nghe giọng ca của anh ấy là mình lại không thể nào thở nổi!”, “Sao còn chưa bắt đầu nữa? Tớ rất muốn xem!”, “Học trưởng Nhiếp! Các cậu mau nhìn xem, học trưởng Nhiếp đang ở bên kia kìa!”...

Hả, cái tên biến thái này mà cũng có người thích á? Quả nhiên loài người là sinh vật dễ dàng bị bề ngoài che mắt mà.

Trên sân khấu, có người vội vàng chạy tới chạy lui để đặt nhạc cụ, kiểm tra nguồn điện, có người kéo đàn Violin để thử âm, có người đang đứng trước cửa để kiểm tra ánh đèn. Một đồng người bận rộn ở bên trong, Nhiếp Duy Dương lẳng lặng đứng ở một góc của sân khấu, nhìn chăm chăm nhạc phổ trong tay, tay kia cầm cây gậy chỉ huy nhẹ nhàng đánh theo tiết tấu.

Cây gậy chỉ huy này lại gợi lại ký ức khiến tôi khó chịu, tôi quyết định không xem nữa, đang định đi thì Nhiếp Duy Dương lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của tôi.

Tôi quay đầu bước đi, sau lưng lại va phải một chân máy ảnh, chủ nhân của chiếc máy ảnh hoảng hốt kêu lên một tiếng, nhanh tay đỡ lấy chiếc máy ảnh đang rơi xuống dưới, tôi vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không chú ý!”

Người nọ ngẩng đầu lên, vóc dáng cao to, tóc màu sợi dây, mắt xanh, hiển nhiên là người ngoại quốc.

Anh ta nói: “Không sao đâu, tôi cũng... Ồ?” Lúc anh ta nhìn rõ mặt tôi, sắc mặt lại đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc.

Tôi thế nào? Đang định hỏi thì có một bàn tay từ đằng sau vỗ vỗ lên vai anh ta, là Nhiếp Duy Dương, anh ta nói với người tóc màu dây: “Felix, chân máy ảnh của cậu ngã rồi kìa.”

Tóc màu dây quay đầu lại nhìn, hét thảm một tiếng: “A! Máy ảnh của tôi!” Rồi vội vàng ngồi xuống nhặt lấy.

Tôi xoay người muốn rời đi, Nhiếp Duy Dương lại dè vai tôi lại, cúi người nói nhỏ với tôi: “Sao vậy? Nhớ tôi đến nỗi không thể chờ được mà chạy tới đây tìm tôi sao?”

Cái tên biến thái cuồng tình dục này, trong đầu đều là suy nghĩ dâm ô, tôi trợn trắng mắt: “Anh đừng hoang tưởng nữa!”

“Vậy sao?” Anh ta cười khê, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, rồi lại giơ cây gậy chỉ huy để lên môi, bờ môi mỏng bị hoa văn bạc miết nhẹ một đường. “Tôi còn tưởng hai ngày không gặp nên em nhớ tôi... và nó.”

Cái hoa văn kia đã từng ở trong cơ thể tôi... Mẹ nó, tôi rõ ràng lại không khống chế được mà đỏ mặt, tôi không thể ở cùng một chỗ với cái tên biến thái này, so về da mặt dày thì tôi không phải là đối thủ của anh ta, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Tôi hất tay anh ta ra, không có cốt khí mà bỏ chạy, còn nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh ta ở phía sau.

Vừa về đến nhà, tôi nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, đi ra ngoài xem, cách một cánh cửa sắt hoa văn, người phát bưu kiện giao một cái túi lớn tới, ôm túi trở về phòng rồi mở ra, nhìn đồng hồ màu sắc rực rỡ này, tôi mỉm cười, Nhiếp Duy Dương, thời khắc báo thù rất nhanh sẽ đến thôi.

Âm thanh chìa khóa tra vào ổ vang lên, sau đó có người đi vào, sau đó lại vang lên mấy tiếng “lạch cạch”, cửa đã bị khóa trong. Tôi ngồi ở phòng ăn, có chút căng thẳng nhưng vẫn tiếp tục ăn cơm rang trứng của mình, tiếng bước chân tới gần, hơi thở của Nhiếp Duy Dương phả ra đằng sau tai tôi: “Mèo hoang nhỏ, đang ngoan ngoãn ngồi đợi tôi về đó sao? Thật khiến lòng tôi... ngứa ngáy khó nhịn.”

Tôi cố gắng nũng nịu nói: “Tôi, tôi lấy cơm cho anh.”

“Tốt bụng như vậy sao?” Anh ta kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi, trên bàn là cơm lươn và canh súp mua ở bên ngoài, anh ta quan sát: “Không hạ độc đấy chứ?”

Tôi nuốt chút nữa thì phun ra, bàn ăn nhà họ Nhiếp quả nhiên là một chỗ chẳng có gì tốt đẹp.

Tôi vội vàng nói: “Không có, tôi, tôi chỉ muốn nói chuyện cùng anh, tôi, tôi sẽ đối xử với anh tốt hơn một chút, anh cũng không thể... ngang ngạnh cưỡng ép tôi như vậy.”

Anh ta nhìn tôi trong chốc lát: “Mèo hoang nhỏ, mỗi lần em thu lại móng vuốt, tôi đều cảm thấy em đang che giấu âm mưu nào đó trong đầu, nhưng dù thế — tôi vẫn không có biện pháp cự tuyệt em.” Anh ta cúi đầu ăn canh.

Tôi khẩn trương nắm chặt muôi, lén lút nhìn anh ta, anh ta đột nhiên lão đảo một chút, tôi lẩm nhẩm trong lòng, 1, 2, 3.

Anh ta từ trên ghế ngã nhào xuống đất.

15. Chương 15: Khiêu Khích

Nhìn thân thể thon dài của anh ta ngã xuống đất, tôi mới bắt đầu choáng váng: Làm thế nào để kéo anh ta lên lầu rồi trói anh ta trên giường bây giờ? Tôi thử kéo anh ta, nhưng mới bước được hai bước đã thở hồng hộc, thể này thì làm sao tôi có thể kéo anh ta lên lầu được đây? Trừ phi tôi có năng lực siêu nhiên.

Tôi quan sát phòng khách, tầm mắt nhìn đến chiếc ghế sofa màu trắng bên cạnh lò sưởi âm tường, hai tay vịn được làm bằng khung kim loại màu đen, có thể trói tay anh ta lên đó. Ừ, quyết định vậy đi, chỉ thiệt thòi cho anh ta một chút vì phải dùng đến chiếc ghế sofa này!

Kéo, kéo, kéo, đẩy, cuối cùng cũng lôi được anh ta đến bên ghế sofa, để anh ta ngồi trên thảm trải sàn, tựa lưng vào ghế sofa. Anh ta vô lực gục đầu xuống, tóc đen hơi dài rủ xuống hai bên má, lông mi cong vút như cánh quạt lặng lẽ nhắm lại, nặng nề mê man. Tôi vỗ vỗ lên mặt anh ta, vô cùng hài lòng với hiệu quả của thuốc, tiếp đó tôi vội vàng lên lầu lấy cái hộp xuống.

Cái hộp này và cả thuốc mê trong chén canh của Nhiếp Duy Dương đều được tôi đặt mua ở cửa hàng chuyên bán đồ tình thú. Tôi muốn dùng những thứ này để trả thù Nhiếp Duy Dương.

Lấy hai chiếc còng tay từ trong hộp ra, tôi còng hai tay anh ta lại, sau đó móc lên hai tay vịn của ghế sofa, cũng vừa vặn kéo mở hai cánh tay của anh ta ra. Ó, quên mất, còn chưa cởi áo nữa, tôi lại vội vàng mở còng, cởi áo anh ta, sau đó lại còng lại lần nữa.

Tiếp đó là đến hai chân, lần này đã có kinh nghiệm, trước tiên tôi cởi quần dài của anh ta xuống, sau đó là tới... quần lót.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi cởi quần lót của người khác, ít nhiều gì cũng có chút lúng túng, tôi vươn tay túm lấy chiếc quần màu trắng, nhanh chóng kéo xuống, thứ gì đó bỗng đánh “bộp” một phát lên tay tôi, tôi giật mình, phái nam của Nhiếp Duy Dương rõ ràng đã đứng thẳng, chẳng lẽ anh ta tỉnh rồi sao? Tôi vỗ vỗ lên mặt anh ta, không có phản ứng, may quá. Nói không chừng cái tên biến thái này vẫn luôn ở trong trạng thái hưng phấn 24/24 đấy.

Sợ anh ta tỉnh lại, tôi không dám lễ mễ nữa, vội vàng còng hai chân anh ta lại, giữa hai cái còng là thanh kim loại dài khoảng một mét, vậy thì anh ta cùng lắm chỉ có thể hơi gập chân chứ không có cách nào khép chân lại được, cũng không có lực công kích.

Tất cả đã sẵn sàng, tôi quay lại nhìn, vô cùng hài lòng, xác định anh ta đã không có khả năng phản kháng, tôi cầm một ly nước lạnh hắt vào mặt anh ta.

“A!” Anh ta ngẩng mạnh đầu lên, chậm rãi mở mắt, ánh mắt nhìn tôi có chút mờ mịt, tôi lại nhìn anh ta, cười thật tươi: “Hello! Game time!”

Anh ta nhú mày, nhìn về phía hai chân mình rồi lại nhìn thân thể trần truồng của mình, cuối cùng tầm mắt nhìn về phía tôi, khẽ nhướng mày: “Mèo hoang nhỏ, em thật là can đảm.”

Tôi mỉm cười, quỳ gối giữa hai chân anh ta, đột nhiên vươn tay ôm mặt anh ta, lời nói nặn ra từ trong kẽ răng: “Nhiếp Duy Dương, chắc là anh đã hiểu rõ tình huống lúc này thế nào! Hãy chuẩn bị tốt để trả giá tất cả những điều khốn kiếp mà anh đã làm đi! Còn nữa.” Tôi buông gò má đã hơi phồng hồng của anh ta ra, vỗ vỗ. “Không được gọi tôi là mèo hoang nhỏ nữa.”

Tầm mắt anh ta rơi vào mấy món dụng cụ ở trong hộp, đôi mắt khẽ nheo lại: “Em cũng đã bỏ ra không ít công sức nhỉ! Ừm!” Anh ta lại thả lỏng thân thể, tựa vào ghế sofa đằng sau, làm ra dáng vẻ ung dung thanh thản, mỉm cười nói với tôi: “Tôi luôn đi, để tôi nhìn xem, em muốn chơi đùa thân thể tôi thế nào! Không cần khách sáo, mời em cứ tự nhiên sử dụng.”

Tôi cắn răng cười: “Anh chỉ còn mạnh miệng được lúc này thôi.”

Hai tay tôi giống như rắn nước, bắt đầu từ trên vai anh ta chậm rãi trượt xuống dưới, đôi tay mềm mại ma sát núp vú trước ngực anh ta, sau đó lại tới thắt lưng và cơ bụng săn chắc, lúc ngón tay tôi xoa đến bụng dưới thì cơ thể anh ta rõ ràng đã run lên, tôi mỉm cười, lại trượt xuống, ngón tay mềm mại lướt qua phái nam, nhẹ nhàng gãi gãi bên trong bắp đùi của anh ta.

Thân thể anh ta vốn đang thả lỏng tựa vào ghế sofa, lại theo động tác ngón tay của tôi mà chậm rãi gập về phía trước, cơ thể cũng dần dần căng cứng.

Tôi lại tiếp tục.

Lúc ngón tay tôi lại muốn lướt qua phái nam của anh ta một lần nữa thì anh ta chợt cất tiếng rên rỉ trầm thấp: “Ô Tô Tô...”

16. Chương 16: Đùa Giỡn

Ngón tay tôi vờn quanh phái nam kiêu ngạo của anh ta, anh ta mím môi, nhắm chặt mắt lại, lồng ngực phập phồng càng lúc càng nhanh.

Vẫn chưa đủ. Tôi nghiêng người về phía trước, dùng đầu lưỡi hồng nhật vẽ loạn trên môi anh ta, lúc anh ta muốn hôn lại thì tôi nhanh chóng rời đi, môi anh ta lập tức đuổi theo như hình với bóng, thế nhưng lại bị hai chiếc còng tay ngăn lại. Nhiếp Duy Dương nhìn tôi, môi mỏng ướm át không được thỏa mãn, đôi mắt đen thâm trầm như đang dấy lên từng cơn sóng dữ, giọng nói của anh ta có chút ảo não: “Tiểu yêu tinh.”

Tôi nhìn anh ta, mỉm cười, le lưỡi liếm một vòng trên môi mình, ánh mắt anh ta dõi theo từng cử chỉ của tôi, hầu kết rõ ràng trượt lên trượt xuống, nuốt lấy dục vọng. Lúc tôi tới gần một lần nữa, anh ta gần như là dùng răng để cắn mút môi tôi.

Cứ như vậy vài lần, anh ta đã thở hồng hộc, bàn tay của tôi dần dần tăng tốc, môi cũng dờ xuống chiếc cằm trơn nhẵn của anh ta, nhẹ nhàng gặm cắn. Anh ta thở dốc, khẽ cất tiếng rên rỉ, cúi đầu tìm kiếm nụ hôn của tôi, bờ môi của tôi mềm như lụa, chậm rãi lướt trên da thịt bóng lưỡng và săn chắc, hôn lên hầu kết, hôn lên xương quai xanh, hôn lên hai điểm nhỏ trước lồng ngực cường tráng, hôn lên cơ bụng hoàn mỹ... cho đến chỗ phái nam đang dâng trào.

Phái nam kiêu ngạo dừng thẳng, dưới sự trêu chọc của ngón tay tôi thì lại khẽ nảy lên, môi của tôi đang ở trên nó, nhẹ nhàng thổi một luồng khí nóng lên trên đỉnh.

Cổ họng của Nhiếp Duy Dương bỗng phát ra những tiếng rên rỉ dồn dập, còng tay bị kéo mạnh phát ra âm thanh lạch cạch, đôi chân săn chắc của anh ta hơi gập lên rồi lại bất lực hạ xuống, thở dốc nói: “Ô Tô, bé con, nhanh lên...”

Nhanh cái gì? Anh ta đang mong đợi tôi sẽ dùng miệng chạm vào chỗ đó sao? Cho dù có vì trả thù thì tôi cũng sẽ không hy sinh nhiều như vậy, tôi đảo mắt, cúi người, đặt những nụ hôn li ti lên bụng anh ta, bàn tay vuốt ve cũng nhanh hơn, đột nhiên anh ta gầm lên một tiếng, ngực phập phồng kịch liệt, phái nam gắng gượng nảy lên hai cái, tôi hí mắt, chính là lúc này!

Hai tay tôi nhanh chóng đem một mảnh vải nhỏ phủ lên nơi đang bộc phát của anh ta, lần đầu tiên cảm thấy giọng nói đầy từ tính của Nhiếp Duy Dương nghe rất lọt tai, anh ta khẽ gầm nhẹ: “Mèo hoang nhỏ, em đang làm gì vậy?”

Tôi đứng dậy, thoải mái vỗ vỗ tay, mỉm cười nhìn anh ta: “Làm gì ấy à? Đương nhiên là... Đùa giỡn anh rồi.”

Cẩn thận rời khỏi bắp đùi anh ta, tôi vội vàng chạy vào toilet súc miệng, à, miệng và ngón tay của tôi đều mỗi như rồi, đùa giỡn người khác thật là một công việc tốn sức, nhớ tới mấy lần Nhiếp Duy Dương cố gắng để lại dấu hôn trên người tôi cả đêm, tôi không khỏi bội phục thể lực của anh ta không phải tốt một cách bình thường.

Từ trong toilet bước ra, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Nhiếp Duy Dương đã lấm tấm mồ hôi, mười ngón tay thon dài gập gao nắm chặt tay vịn ghế sofa, chân dài vô thức cong lên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cơ bụng săn chắc dường như nổi cả gân xanh, dục vọng đang dâng trào khẽ giật giật vài cái, thể nhưng lại bị che phủ, không thể bộc phát.

Mồ hôi thấm ướt da thịt của anh ta, phủ lên một tầng sáng bóng mê người, dưới ánh đèn, thân thể trần trụi hoàn mỹ lại càng khiến khung cảnh xung quanh thêm phần tươi đẹp lần này tôi đã có tâm tư để huyết sáo, vì thế tôi liền huyết sáo.

Anh ta ngược mắt nhìn tôi, lửa dục hòa cùng lửa giận khiến đôi mắt của anh ta càng thêm rực sáng, anh ta thở dốc, khàn khàn nói: “Mở nó ra!”

“Được thôi!” Tôi rộng rãi nhún vai, khoanh chân ngồi trước mặt anh ta, tinh thần sáng khoái nói: “Chỉ cần anh đáp ứng với tôi một điều kiện!”

Nào ngờ anh ta lại có thể bật cười: “Em cho rằng có thể uy hiếp tôi chỉ bằng những thứ này sao?”

Còn cây mạnh? Được lắm! Tôi vươn tay nắm chặt phái nam nóng rực đang dâng trào của anh ta, ừ, nó lại giật một cái. Khi dục vọng đã đạt tới cực hạn mà còn bị trêu chọc thì sẽ lập tức bùng phát, thế nhưng, ngay lúc nó sắp sửa bùng phát thì tôi lại đột ngột ngừng lại. Không biết Nhiếp Duy Dương có cảm giác thế nào? Dù sao nếu là tôi, dưới tình huống như vậy thì 8 đến 90% là sẽ đầu hàng.

Nhiếp Duy Dương ngửa đầu, cần cổ thon dài thẳng tắp, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ khàn đặc, hai tay siết chặt, ngay cả thân thể cũng căng cứng, thế nhưng lại không thể làm gì.

Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, chắc, thật sự là một âm thanh đầy kích thích.

Nhiếp Duy Dương thở dốc nửa ngày rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, khóe môi khẽ cong lên, nở nụ cười tà ác: “Mèo hoang nhỏ, em thật can đảm, nói thử điều kiện của em xem!”

Tôi giờ tờ giấy chỉ chút chữ ra trước mặt anh ta. Trên đó viết: “Nhiếp Duy Dương, nếu anh còn cưỡng bức tôi lần nữa thì toàn bộ tài sản của nhà họ Nhiếp sẽ chuyển sang tên tôi.” Đương nhiên mục đích của tôi không phải là tài sản, chỉ là tôi muốn mượn điều này để ép anh ta thỏa hiệp mà thôi.

Tôi nói: “Chỉ cần anh ký vào đây, thế nào?”

Nhiếp Duy Dương trầm mặc một lát rồi đột nhiên nói: “Mèo hoang nhỏ, em đã phạm phải hai sai lầm lớn.”

Tôi lấy tờ giấy ra, chăm chú nhìn vào mặt anh ta: “Anh có ý gì?”

Anh ta nói: “Thứ nhất, em vẫn không hiểu rõ tôi để ý nhất là cái gì? Tài sản của nhà họ Nhiếp đối với tôi chẳng hề quan trọng. Dù hôm nay có thật sự bị em khống chế mà ký vào tờ giấy này thì về sau tôi cũng chẳng quan tâm đến nó.”

Nói vậy nghĩa là, dùng tài sản để ép buộc anh ta không có tác dụng? Hả? Anh ta vừa nói “cho dù hôm nay có thật sự bị em khống chế”, nói vậy là sao? Chẳng lẽ...

Tôi hoảng sợ nhìn anh ta vung tay lên cao, giật mạnh chiếc còng đang khóa ở trên tay vịn, hai tay vịn giống như gối ôm lỏng lẻo rơi xuống, lộ ra hai giá đỡ trụ lủng, anh ta tháo chiếc còng ra, lấy lại sự tự do cho đôi tay của mình.

Nhiếp Duy Dương nở nụ cười hệt như ma quỷ: “Thứ hai là, dưới tình huống đó, em không nên chỉ kiểm tra xem tôi đã thật sự hôn mê hay chưa một cách qua loa rồi bỏ lại tôi mà rời đi.”

Giây phút đó, toàn thân tôi lạnh buốt.

17. Chương 17: Nụ Hôn Đầu

Theo trực giác, tôi đứng bật dậy muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại mềm nhũn.

Nhiếp Duy Dương nhẹ nhàng túm cổ áo của tôi: “Chìa khóa.”

Tôi ngoan ngoãn móc chìa khóa ra đưa cho anh ta.

Anh ta đứng dậy hoạt động tay chân, một tay xoa xoa gáy, xoay xoay cổ, cuối cùng thở phào một cái: “Thật thú vị, mèo hoang nhỏ, em cũng giỏi đấy, tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy đâu... thật hưng phấn.”

Dáng vẻ của anh ta bây giờ giống hệt như một con sư tử lười biếng đang đùa giỡn con mồi, mà tôi chính là con mồi đó.

Tôi run rẩy ngồi co lại một góc trên thảm trải sàn, kể tiếp chuyện gì sẽ xảy đến với tôi? Tôi không dám nghĩ nữa. Chạy cũng không thoát, chỉ càng kích thích dục vọng chinh phục nguyên thủy của anh ta mà thôi, không bằng ngoan ngoãn thừa nhận, có khi anh ta còn kết thúc sớm một chút.

Ngọn đèn trước mắt đã bị che khuất, Nhiếp Duy Dương ngồi xổm xuống trước mặt tôi, vươn tay nâng cằm tôi lên: “Sao thế? Còn muốn đùa giỡn với tôi nữa không?”

Tôi đẩy tay anh ta ra, xoay người, cuộn chặt thân mình, vùi mặt vào đầu gối, thân thể khẽ run lên, tôi sợ.

Anh ta vây quanh trước mặt tôi, lại nâng cằm tôi lên lần nữa, mỉm cười: “Game time?”

Tôi hung hăng gạt tay anh ta ra, mẹ nó chứ, lại còn trêu tôi? Tôi vừa tủi thân vừa khủng hoảng, vành mắt bỗng chốc nóng lên, run rẩy co gập người.

Anh ta kéo cái hộp qua, lật tới lật lui, lấy ra một món đồ: “Ừm, cái này có vẻ như chơi rất vui, Tô Tô, chúng ta cùng chơi nhé?”

Tôi nhìn sang, là ống bơm hậu môn[1]. Trời ạ, sao tôi có thể xài cái vật biến thái đó? Tôi níu lấy vạt áo, sợ hãi mở to mắt nhìn anh ta, liều mạng lắc đầu.

[1] Ông bươm cúc hoa trong truyền thuyết:))

20100818201704983546

“Không được à?” Anh ta lại lấy ra một thứ khác. “Cái này thì sao?”

Là một thanh roi da bằng kim loại, trên đó gắn đầy những cây đinh.

Nước mắt dâng lên khóe mi, tôi gần như chỉ biết lắc đầu.

“Chắc, khó nhỉ, cái nào cũng không được.” Anh ta lắc đầu, lại lấy ra một vật khác. “Vậy thì cái này nhé!”

Là một cái kèm kim loại có lỗ bấm.

Tôi “oa” lên một tiếng, khóc lớn.

Nhiếp Duy Dương cũng hơi sửng sốt, vỗ vỗ vào cánh tay của tôi: “Này...”

Tôi không ngừng đầu, chỉ ôm hai vai rồi khóc to, vì sao lại khóc ư? Có lẽ vì sợ, có lẽ vì xấu hổ, có lẽ vì tuyệt vọng, có lẽ vì thất bại. Tóm lại trong ngực giống như đang bị đè nén bởi đủ loại cảm xúc, buồn bực, chua xót, vậy nên phải để nước mắt chảy ra mới có thể nguôi ngoai.

Nhiếp Duy Dương nói: “Này, mèo hoang nhỏ, sao em lại khóc? Bị làm nhục nửa ngày là tôi cơ mà, huống hồ lần đầu tiên tôi cưỡng bức em, em cũng chỉ giả vờ khóc hai tiếng, sao bây giờ lại khóc nhiều như thế?”

Tôi càng khóc to hơn, anh ta vươn tay kéo tôi ngã vào trong lòng mình, tôi liều mạng đánh anh ta, vừa khóc vừa nức nở mắng: “Khốn kiếp... Oa... Anh là đồ biến thái... Huhu... Sao cứ thích bắt nạt tôi... Huhu... Anh không phải là người...” Rồi quệt hết nước mắt nước mũi lên người anh ta.

Anh ta gọi: “Mèo hoang nhỏ...”

Tôi nức nở cắt ngang: “Huhu... Anh... hức... còn muốn thế nào?... Huhu... Tôi không sợ anh... Huhuhu... Anh có giỏi... hức... thì giết tôi đi...”

Anh ta nói: “Tôi...”

Tôi căn bản không nghe, vẫn khóc đến run rẩy: “Huhu... Dù sao... hức...Huhuhu... Anh đem những thứ kia... hức hức... những thứ kia... dùng trên người tôi... Huhu... tôi cũng không sống nổi nữa! Huhuhu... Anh giết tôi đi... Huhu...”

Tôi nghe thấy anh ta thở dài một hơi, sau đó thân thể bỗng nhẹ bẫng, anh ta bế tôi lên. Tôi nghĩ thầm, thôi xong rồi, lần này chết chắc rồi, tôi vừa làm như vậy với anh ta, không biết anh ta sẽ dùng thủ đoạn đáng sợ cỡ nào để trả thù. Tôi sợ hãi, cúi đầu, càng khóc to hơn.

Cảm giác mình bị thả xuống, sau đó anh ta đứng dậy, cầm vôi sen mở nước ấm xịt lên người tôi, tôi thút thút ngừng đầu, lúc này mới nhận ra mình đang ngồi trong bồn tắm, Nhiếp Duy Dương cầm vôi sen, sau đó bước tới, bắt đầu cởi quần áo trên người tôi.

Tôi run rẩy hỏi: “Anh... Anh muốn chìm tôi chết trong bồn tắm sao?”

Nhiếp Duy Dương nhìn tôi, đột nhiên phì cười, nhúng tay vào nước rồi quệt lên mặt tôi, vừa làm vừa cười: “Trời ạ, khóc đến nông nổi này mà tôi vẫn còn nổi lên hứng thú với em đấy!”

Biết thế nào anh ta cũng không bỏ qua cho tôi mà! Quần áo đã bị lột sạch, tôi sợ hãi hét lên.

“Này này này! Bình tĩnh một chút!” Nhiếp Duy Dương cúi người, kéo tôi úp mặt vào ngực anh ta: “Tiểu thư, tôi bị em đùa giỡn cả một buổi tối rồi, tốt xấu gì thì em cũng phải để tôi hạ nhiệt một chút chứ, nếu không thì tôi sẽ chết mất. Ngày mai tôi còn phải biểu diễn nên sẽ không làm quá khuya đâu, được không?”

Tôi lập tức ngừng khóc, nhanh chóng ngừng đầu, mở to đôi mắt ửng hồng nhìn anh ta: “Thật không? Chỉ một lần? Không được hành hạ tôi?”

Anh ta mỉm cười, trong mắt có một tia bất đắc dĩ pha lẫn dịu dàng: “Thật, một lần là đủ rồi, sẽ không hành hạ em.”

Tôi lại tìm thấy hy vọng cho tính mạng của mình, chưa bao giờ cảm thấy anh ta đẹp trai phong độ đến thế. Trong lòng dâng lên một cơn kích động vô hình, tôi ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi anh ta, hôn xong lại thầm mắng chính mình, người ta đang muốn đè tôi đấy, thế mà tôi còn vui vẻ như vậy, không phải tôi bị bệnh rồi chứ?

Nhưng trông thấy đôi mắt đen lầy của Nhiếp Duy Dương đột nhiên sáng ngời, một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt, tôi lại cảm thấy hình như hành động vừa rồi của mình không sai.

18. Chương 18: Bỏ Trốn

Sự thật chứng minh, đi tin lời nói của Nhiếp Duy Dương... tuyệt đối là ngu xuẩn.

Tuy anh ta thật sự không trả thù tôi, cũng không đem những thứ đáng sợ kia dùng trên người tôi, thậm chí đêm nay còn dịu dàng hơn so với những lần trước, thế nhưng... Đồng hồ báo thức trên đầu giường đã chỉ ba giờ sáng, vậy mà Nhiếp Duy Dương vẫn đè trên người tôi, dục vọng nóng bỏng cứng rắn vẫn thông thả ra vào trong cơ thể tôi.

Tôi vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, nằm dưới thân thể anh ta, thở dốc nói: “Anh... Không phải anh đã nói... Chỉ một lần là được rồi sao?”

“Ừm...” Anh ta cúi xuống bên cạnh đầu tôi, lúc nói chuyện, hơi thở phả vào bên tai tôi, có chút nhồn nhột, trong giọng nói mang theo tiếng thở khê: “Mèo hoang nhỏ, tôi nói là, cho tôi thỏa mãn một lần, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa thỏa mãn...”

Aiz, tôi sẽ nhớ kỹ, sau này mỗi lần Nhiếp Duy Dương đáp ứng tôi một câu thì tôi phải bắt anh ta viết ra giấy rõ ràng, sau đó ký tên, đóng dấu bảo đảm.

“Nghĩ gì vậy? Hả?” Anh ta ngẩng đầu, nương theo ánh trăng bạc xuyên qua rèm cửa nhìn tôi, có ý thúc mạnh vào trong cơ thể tôi.

“A...” Khoái cảm anh ta mang đến bữa vậy xung quanh tôi, tôi ngẩng đầu, khẽ há miệng thở dốc, anh ta bỗng phả lên môi tôi, khẽ lẩm bầm trong miệng tôi: “Chính là như vậy... Mèo hoang nhỏ... Từ rất lâu trước kia, tôi đã muốn trông thấy dáng vẻ này của em...”

Động tác của anh ta trở nên mạnh hơn, tôi bám chặt lấy bắp vai anh ta, trong nháy mắt dục vọng bùng nổ, hai chúng tôi cùng đạt tới cao trào.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh trăng nơi rèm cửa đã bị vài tia nắng sớm thay thế, tôi đã ngủ bao lâu rồi? Một tiếng hay hai tiếng?

Cánh tay của Nhiếp Duy Dương duỗi ra, đặt ngang trên cổ tôi, anh ta hít thở đều đều, ngủ rất say.

Sương mù ban đêm đã dần dần tan đi, đầu óc tôi cũng dần dần thanh tỉnh. Chuyện ngày hôm qua đã đủ để chứng minh, cho dù là thể lực hay tâm kế thì tôi cũng còn lâu mới là đối thủ của Nhiếp Duy Dương, nếu không làm được gì thì tôi cũng chỉ có thể mặc kệ, để anh ta muốn làm gì thì làm. Tôi cũng không phải là người có tính tình bảo thủ, tôi cũng thích cảm giác vui sướng đó, vậy nên sau những lần bị anh ta cưỡng bức, tôi cũng không khóc lóc đòi sống đòi chết, cũng vì ngày hôm qua anh ta hiếm khi nào có được sự dịu dàng và chấp nhận tha thứ cho tôi, vậy nên tôi nguyện ý cho anh ta thân thể của mình, nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là tôi sẽ nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh chờ đợi một người đàn ông mà tôi không có cách nào nắm giữ, để anh ta không chế cuộc sống của tôi.

Tôi phải rời đi. Tôi phải rời khỏi nhà, thuê một phòng trọ bên cạnh trường học, có lẽ sẽ gọi Miêu Miêu đến ở với tôi... Nếu nói với mẹ là tôi cần tiền tâm để ôn thi, có thể bà ấy sẽ không đồng ý, nhưng tháng sau bà ấy trở về thì đã đến kỳ thi của tôi rồi. Sau đó thì sao, tìm một trường đại học cách đây thật xa, có lẽ nên dứt khoát ra nước ngoài du học thì tốt hơn — rời xa khỏi phạm vi thể lực của Nhiếp Duy Dương, đến

một nơi mà tôi có thể được sống một cuộc sống tự do, không bị ai uy hiếp. Nói không chừng vài năm sau trở về, Nhiếp Duy Dương đã kết hôn rồi ấy chứ.

Cứ như vậy đi! Tôi từ từ đứng dậy, cuối cùng liếc mắt nhìn khuôn mặt của Nhiếp Duy Dương, tuy đang ngủ say nhưng vẫn tràn đầy mị lực, tạm biệt, tuy sự dịu dàng của anh đêm qua khiến cho tôi có chút rung động, nhưng vẫn không thể khiến tôi động tâm đến nỗi phải trả giá bằng sự tự do của mình.

Tôi đứng dậy, bước xuống giường.

Một tiếng “lạch cạch” bỗng vang lên.

Tôi trợn mắt há hốc mồm. Đây là cái gì? Cái thứ đang còng một đầu trên cổ tay tôi, một đầu còng trên cổ tay của Nhiếp Duy Dương là gì vậy?

Nhiếp Duy Dương mở to đôi mắt đen xinh đẹp, cười đắc ý: “Mèo hoang nhỏ, tôi biết thể nào em cũng muốn bỏ trốn!”

Sắc mặt tôi tràn ngập uể oải: “Đâu có, tôi chỉ muốn đi toilet thôi.”

Anh ta cười to, lắc lắc chiếc còng tay tình thú màu bạc đang còng lấy cổ tay của hai người chúng tôi, nói: “Vậy tôi đi cùng em.”

Tôi chán nản ngồi lại mép giường, mặt mày ủ rũ: “Thôi, không cần nữa.”

Anh ta cười nắc nẻ, khẽ giật còng tay kéo tôi vào lòng, ôm lấy mặt tôi: “Bé con không thật thà.”

Tôi không cam lòng hỏi: “Sao anh biết tôi muốn bỏ trốn?”

Anh ta lười biếng duỗi thắt lưng: “Rất đơn giản, một khi động vật đã bị uy hiếp thì sẽ có hai loại phản ứng, loại thứ nhất, nếu nó cảm thấy mình có thể cùng đối phương phân cao thấp thì nó sẽ mạnh mẽ tấn công, hạ gục kẻ thù để trừ khử cảm giác bị uy hiếp, loại thứ hai, nếu nó cảm thấy mình hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương thì nó sẽ bỏ trốn để thoát khỏi sự uy hiếp.”

Có lý, tôi gật đầu, bi ai thầm nghĩ, ngày hôm qua tôi đã cho rằng mình là loại thứ nhất, hôm nay mới biết hóa ra mình là loại thứ hai.

Anh ta lấy chìa khóa mở còng tay cho tôi. “Cho em nửa tiếng để đánh răng rửa mặt thay quần áo, sau đó cùng tôi đến trường tham gia buổi diễn xuất.”

Tôi kháng nghị: “Hôm nay tôi còn phải đi học.”

Anh ta cũng chẳng buồn nhượng mảy: “Cúp đi.”

Tôi đánh răng rửa mặt, chậm chạp tìm quần lót để mặc, vừa tùy tiện chọn một chiếc váy trắng đơn giản để mặc thì lại trông thấy Nhiếp Duy Dương trần truồng bước vào phòng tắm, tôi lập tức chụp lấy túi xách nhỏ bên gối, vội vã chạy ra ngoài.

Trong túi có điện thoại và thẻ ngân hàng cùng một ít tiền lẻ, có tiền rồi thì sợ gì? Nhiếp Duy Dương cũng không thể nào cưỡi trường đoản kiếm theo tôi. Lần này tôi có thể cao chạy xa bay được rồi.

19. Chương 19: Hiển Linh

Đi qua hành lang, chạy xuống cầu thang, tôi đang định đi qua đại sảnh để chạy về phía cổng lớn thì đột nhiên lại nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc — Đã nói là anh gọi nhầm số rồi / Tôi phải gạt anh làm gì chứ / Đã bao lâu rồi hai người không gặp / Ngay cả giọng nói của cô ấy mà anh cũng không nhận ra sao / Làm sao anh có thể trải qua được cuộc sống cô đơn tịch mịch như vậy ... [1]

[1] Bài “Nhầm số rồi” () của Vương Phi ().

Tôi lập tức dừng lại, ngón tay hơi run rẩy thò vào trong túi kiểm tra, không phải chứ? Không thể nào đâu? Sẽ không giống những gì tôi đang nghĩ đâu? Rõ ràng là túi gồ lên mà?

Tiếng chuông càng lúc càng lớn, sau đó giọng nói mang theo ý cười của Nhiếp Duy Dương truyền tới: “Tô Tô, em có điện thoại này!”

“A——!” Tôi mở túi ra nhìn, rồi lại hét to, thoát nhìn bên ngoài chiếc túi gồ lên, nhưng bên trong không có điện thoại, cũng không có ví tiền, chỉ có —— một chiếc quần lót đàn ông?

“Nhiếp Duy Dương!” Tôi cắn răng, xoay người, tên khốn kia chẳng hề biết xấu hổ mà trần truồng đứng ở đầu cầu thang, một tay cầm chiếc điện thoại đang không ngừng đổ chuông của tôi, một tay cầm ví tiền hình đầu bí đỏ Halloween, trên mặt mang theo nụ cười hệt như hồ ly, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nổi giận đùng đùng, ném túi xách cùng cái quần lót về phía anh ta: “Trả lại cho tôi!”

“Được thôi!” Anh ta giơ tay ra. “Em tới lấy đi.”

“Tôi...” Tôi ghen hòng, làm sao tôi dám tới lấy chứ?

“Không muốn tới lấy sao?” Anh ta tỏ vẻ rất khoan dung, nhưng trong mắt lại ánh lên một tia đùa cợt: “Thật là một bé mèo lười, để tôi đem xuống cho em cũng được.” Nói rồi lại nhắc chân dài bước xuống.

Đáng ghét! Lần nào cũng ép buộc tôi! Tôi cắn răng, dùng một loại khí thế thà chết chứ không chịu khuất phục mà xoay người chạy ra ngoài cửa. Nhiếp Duy Dương, đừng tưởng tôi sẽ để yên cho anh không chế!

Thất thủ trên đường với hai bàn tay trắng, ngay cả điện thoại và tiền lẻ cũng chẳng có, tôi đành phải chạy tới trường để tìm bạn giúp đỡ.

Vừa tới cổng trường thì đã gặp Miêu Miêu và Mai Tử, trông thấy tôi, Miêu Miêu lập tức chạy tới, nắm lấy tay tôi, hô to: “Trời ạ, Tô Tô! Mình gọi điện cho cậu cả một buổi sáng! Sao cậu không nghe máy? Hại mình lo lắng muốn chết!”

Tôi cũng muốn nghe máy, nhưng phải cầm điện thoại thì mới nghe được chứ! Tôi hỏi: “Sao vậy? Làm gì mà tìm tớ gấp thế?”

Miêu Miêu bĩu môi hất cằm về phía Mai Tử: “Tại cậu ấy đấy! Nói là cái anh chàng nghiên cứu sinh bên đại học N lần trước dạy mình hai tiết âm nhạc, hôm nay sẽ có buổi biểu diễn ở trường của bọn họ, cậu ấy sống chết kéo mình đi cùng, mình cũng thuận tiện muốn kéo cậu xuống nước. Thế nào? Có muốn đi không?”

Đánh chết tôi cũng không đi, vất vả lắm mới trốn thoát được, sao có thể tự chui đầu vào lưới?

Tôi nói: “Tớ không muốn đi, các cậu muốn thì cứ đi đi. Còn nữa, Miêu Miêu, tớ muốn ở nhờ nhà cậu vài hôm.”

“Không thành vấn đề!” Miêu Miêu lập tức đáp ứng, lại kỳ quái hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Một lời khó nói hết.” Tôi thở dài: “Sau này tớ sẽ kể cho cậu nghe.”

Cuối cùng Miêu Miêu cũng không đi xem biểu diễn, cùng tôi cúp học đi chơi, tôi không dám đi đến trường học, đại học N và trường trung học N chỉ cách nhau có một bức tường, tôi sợ Nhiếp Duy Dương nổi điên sẽ mò sang trường tìm tôi. Quả thật là nhát gan, tôi thở dài trong lòng, nhưng tôi đâu không lại Nhiếp Duy Dương thì biết làm thế nào? Đâu không lại thì đành phải trốn thôi.

Bố của Miêu Miêu làm bên hậu cần, thường xuyên không ở nhà, mẹ của cô ấy qua đời sau khi sinh cô ấy, một mình bố cô ấy gà trống nuôi con, cả căn nhà lớn cũng thường xuyên chỉ có một mình Miêu Miêu, vô cùng vắng vẻ, vậy nên tôi rất thích đến nhà cô ấy ở.

Buổi tối hai người nằm trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt của Miêu Miêu, vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem phim hoạt hình, cười hi hi ha ha, điện thoại của Miêu Miêu lại vang lên, trên màn hình hiện số của Mai Tử.

Mai Tử hẳn là đang ở trong trạng thái phấn khích, Miêu Miêu vừa bắt điện thoại, tôi chỉ nghe thấy giọng nói hưng phấn của Mai Tử xen lẫn với những âm thanh ồn ào: “Trời ơi! Hay tuyệt! Cậu biết không? Bóng ma trong nhà hát! Ôi trời! Giọng nói của anh ấy cứ như có ma lực ấy! Anh ấy diễn vai bóng ma! Vô cùng quyền rũ! Trời ạ!”

Miêu Miêu lơ đãng ậm ừ đáp lời, còn làm mặt quỷ với tôi, Mai Tử thì vẫn chìm đắm trong sự hưng phấn, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Cậu biết không? Có rất nhiều người nước ngoài đến xem đấy! Nghe nói có người trong Nhạc viện Hoàng gia ở Brus, Brussels mời anh ấy sang đó biểu diễn đấy! Còn nói là muốn mời anh ấy vào trường học nữa! Ôi trời, anh ấy thật sự quá lợi hại! Nghe nói anh ấy đã nhận lời rồi, chuẩn bị đi ngay đấy!”

Tôi sững sờ, vươn tay giật lấy điện thoại, hỏi: “Cậu nói gì? Anh ta chuẩn bị xuất ngoại sao?”

Mai Tử gào lên: “Đúng vậy đúng vậy! Trời ạ, anh ấy thật lợi hại!”

Ngọc Hoàng Thượng Đế, Quan Âm Bồ Tát, Phật Tổ, Thánh Allah, chẳng lẽ đã thật sự hiển linh rồi sao?

20. Chương 20: Tạm Biệt

Ngày hôm sau tôi và Miêu Miêu không đến trường, tôi gọi điện thoại cho Mai Tử để xác nhận tin tức ngày hôm qua, Mai Tử nói một cách chắc chắn, anh ta quả thực là sẽ đi, chỉ còn ở đây hai ngày nữa thôi.

Để điện thoại xuống, Miêu Miêu ngồi bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái: “Không ngờ cậu lại cảm thấy hứng thú với kiểu đàn ông đó.”

“Đâu có đâu có.” Tôi vội vàng phủ nhận: “Tớ chỉ tò mò thôi!”

Nhiếp Duy Dương lại chịu để tôi đi, haha, tôi thật sự là vui mừng quá đỗi, lập tức mượn Miêu Miêu vài đồng tiền lẻ, chạy ra bắt điện thoại công cộng, chủ động gọi cho Nhiếp Duy Dương.

“Alo?” Đầu dây bên kia đã bắt máy nhưng không có ai lên tiếng.

“Này, alo?” Lại nhỉ? Chẳng lẽ đã đi rồi sao?”

Một lát sau, trong ống nghe mới truyền đến giọng nói lười biếng mang theo chút gợi cảm của Nhiếp Duy Dương: “Mèo hoang nhỏ, có nhớ tôi không?”

Tôi cười ha ha: “Nhớ, nhớ vô cùng, nhớ đến nỗi phải bỏ của chạy lấy người đấy!”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh ta: “Thật là không có lương tâm... Nhưng tôi lại rất nhớ em... nhớ hương vị thân thể của em...”

Giọng nói trầm thấp và mũi hoặc như đang ở sát bên cạnh, truyền vào tai tôi, chạy khắp thân thể của tôi, tôi không nhịn được mà rung mình một cái, mẹ nó, cái tên sắc lang này bản tính vẫn không thay đổi.

Tôi nói: “Tôi gọi điện chúc mừng anh tiền đồ rạng rỡ, thuận buồm xuôi gió, tôi sẽ giúp anh chăm sóc chú Nhiếp, anh cứ yên tâm đi đi!” Tốt nhất là vĩnh viễn đừng bao giờ trở về nữa!

Anh ta nói: “Sáng sớm ngày mai tôi phải bay rồi, em không đến tiễn tôi sao?”

Tiền gì mà tiễn? Đưa dê vào miệng cạp à?

Tôi giả vờ ra vẻ bi thương: “Không được, tôi sợ... Tôi sợ mình sẽ quá đau lòng, không chịu được nỗi đau chia ly, tôi sợ mình sẽ ôm lấy anh, cầu xin anh đừng đi... Aiz, sao tôi có thể làm chậm trễ tiền đồ của anh được chứ? Vậy nên tôi sẽ không đến tiễn anh đâu, cứ để tôi một mình lặng lẽ ôm đau thương là được rồi!”

Tiếng cười của Nhiếp Duy Dương truyền đến: “Em đã không bỏ được tôi như vậy, vậy thì tôi sẽ không đi nữa!”

“Đừng đừng đừng!” Tôi vội vàng nói: “Làm chậm trễ tiền đồ của một giọng ca vĩ đại, chẳng phải tôi sẽ là tội nhân thiên cổ sao? Anh nhất định phải đi!”

“Thật sự là phải cảm ơn em đấy.” Giọng nói của anh ta vẫn mang theo ý cười, nhưng tôi lại có cảm giác như anh ta đang nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó anh ta cúp điện thoại.

Tối ngày hôm sau, tôi không nhịn được nữa nên đã chạy về nhà, dấu hôn cũ trên người còn chưa phai thì dấu hôn mới lại đến, hai ngày ở nhà Miêu Miêu tôi cũng không dám tắm rửa, bây giờ cũng không nhịn được nữa.

Dùng mật mã mở hòm thư, lấy ra chìa khóa dự bị. Trong nhà thật yên tĩnh, tôi trở về phòng mình, xả đầy nước ấm vào trong bồn tắm, sau đó tự mình ngồi vào trong, lập tức thả dài đầy thoải mái, aiz, không có Nhiếp Duy Dương, nơi nào cũng là thiên đường!

Mang theo tâm tình vui vẻ, tôi vừa nghịch nước vừa cất tiếng hát: “Mây trắng nhẹ trôi, mặt nước lay động, cuộc đời thật thanh thản, gió tự do, chim tự tại, ngày hôm nay cười thật vui... Hạnh phúc biết bao, tươi đẹp biết bao...”

Cửa phòng tắm bỗng vang lên âm thanh rất nhỏ, tôi ngẩng đầu, tiếng hát lập tức ngưng bật, sắc mặt tái mét. Có người đang lẳng lặng đứng dựa vào mép cửa nhìn tôi.

Tôi lắp bắp: “Nhiếp, Nhiếp, Nhiếp, Nhiếp Duy Dương?”

Anh ta trầm mặc đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm lớn, nâng cằm tôi lên: “Vui lắm sao?”

Tôi kinh hoảng: “Anh, không phải... không phải là... không có ở đây... làm sao anh...”

Anh ta khẽ nhếch môi: “Em đang muốn nói, không phải là tôi đã đi vào sáng nay rồi đúng không?”

Tôi ngây ngốc gật đầu.

Anh ta buông cằm tôi ra, cúi xuống, thò tay vào bồn tắm, vuốt ve cổ và bầu ngực của tôi, dục vọng sâu thẳm trong mắt anh ta nhanh chóng bùng lên: “Bởi vì tôi đoán, hôm nay con mèo hoang nhỏ nào đó sẽ ngây ngốc chạy về đây, vậy nên tôi quyết định dời chuyến bay sang ngày mai, để có thể nói tạm biệt cùng cô ấy, cho cô ấy thời gian nhớ kỹ... thân thể của tôi.”

Bầu ngực mềm mại bị tay anh ta dùng sức nắm bóp, tôi sợ hãi kêu lên, nhưng lập tức lại bị môi lưỡi nóng bỏng của anh ta ngăn lại, anh ta nghiêng người ôm lấy tôi từ trong bồn tắm, hoàn toàn không để ý tới quần áo của mình cũng bị dính nước.

21. Chương 21: Dịu Dàng

Ánh mắt của anh ta có chút gì đó khác thường, khiến tôi bị hấp dẫn, khiến lòng tôi đột nhiên cảm thấy mềm mại, nhưng rốt cuộc đó là cái gì, tôi không biết, cũng không có cơ hội để hỏi.

Sóng nước ấm áp dập dờn như những cái vuốt ve dịu dàng và mờ ám, theo từng động tác của chúng tôi mà vỗ lên da thịt tôi.

Đôi chân trần trụi quấn quýt lấy nhau trong làn nước, vạt áo sơ mi trắng mà anh ta chưa kịp cởi nổi lênh bênh trên mặt nước, giống như đoá hoa trắng nở rộ. Vạt áo trước ngực thấm nước dán sát vào người anh ta, mơ hồ lộ ra cơ bắp cường tráng màu bánh mật, khiến cho người ta có cảm giác ... sạch sẽ mà hấp dẫn. Bàn tay nâng lên thắt lưng mảnh khảnh của tôi, cúi người tỉ mỉ hôn xuống ngực tôi, từng giọt nước li ti theo động tác của anh ta, nhẹ nhàng trượt xuống cổ tôi.

“Ưm...” Tôi mơ hồ rên rỉ, trước ngực bị đụng chạm khiến tôi bắt đầu cảm thấy bất an và xao động, cảm giác trong bụng như có gì đó đang dâng lên, giống như trống rỗng, lại như bị kim châm, tôi vịn lấy bả vai rắn chắc của anh ta, nhẹ nhàng vận vẹo, không biết là muốn tránh xa anh ta hay muốn đến gần anh ta hơn nữa.

Hơi nước lượn lờ xung quanh chúng tôi, ánh đèn vàng nhu hòa phủ lên một tầng朦胧 lung huyền ảo. Bầu không khí nóng ướt khiến thân thể chúng tôi càng thêm mẫn cảm, ham muốn rất nhanh đã trào dâng.

Đôi môi của anh ta trượt dọc theo cổ của tôi, ngậm lấy vành tai tôi. A! Đến bây giờ tôi vẫn không biết là vành tai mình lại nhạy cảm như vậy, xúc cảm nóng rực và ẩm ướt khi anh ta nhẹ nhàng liếm mút khiến cả người tôi co rút rất nhanh, mà thắt lưng của anh ta theo dòng nước mạnh mẽ trượt vào giữa hai chân tôi, phái nam ở trong làn nước ấm càng kiêu ngạo ngẩng cao đầu, trong khoảnh khắc tôi bị chấn động, nó lập tức lấp đầy trong cơ thể tôi.

“Ha...” Tôi hít sâu một hơi, bàn tay vô thức vuốt ve thắt lưng của anh ta, a, cảm giác này là gì? Tựa như chúng tôi đang ở nơi tận cùng của thế giới, là sự tồn tại duy nhất trong vũ trụ, mỗi một tác trên thân thể đều bị sự hấp dẫn trí mạng này không ngừng gào thét.

Nhiếp Duy Dương dùng một loại tư thế tuyệt đẹp, tiết tấu chuyển động ẩn chứa sức mạnh, mỗi lần đều mang đến cho tôi cảm giác run sợ lẫn thỏa mãn.

Tôi ngẩng đầu, vô thức thì thầm: “Nhiếp ... Duy Dương ...”

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, con ngươi đen thâm thúy như có một lớp sương mù che phủ, mang theo sự say mê chìm đắm, bàn tay nóng rực xoa lên mặt tôi, ngón tay thon dài vuốt ve hàng lông mày của tôi, khàn khàn khẽ gọi: “Tô Tô ... Tô Tô ... của anh ...”

Tôi nghĩ tôi thật sự say rồi. Đầu óc hoàn toàn không thể suy nghĩ được nữa, chỉ còn một mảnh tối tăm dao động mãnh liệt, thỉnh thoảng lại có một tia sáng lóe lên trong vùng tối tăm đó, từng chút từng chút, dần dần soi sáng hết cả một vùng u ám, rốt cuộc, khi Nhiếp Duy Dương thở dốc nặng nề, động tác ra vào đột nhiên trở nên mãnh liệt, tất cả mọi tia sáng đều tập trung lóe lên, đem không gian tối tăm này biến thành một vùng sáng lóa, khoái cảm điên cuồng ập đến, thân thể kích động run rẩy.

Chúng tôi đồng thời ngửa đầu, cất tiếng rên rỉ vì khoái cảm cực lớn đến không gì sánh kịp, ôm chặt thân thể lẫn nhau, sau khi dư vị qua đi, chúng tôi run rẩy thở ra một hơi bên tai đối phương.

Nhiếp Duy Dương ngẩng đầu, xoa nắn khuôn mặt của tôi, cất giọng trầm khàn: “Màu hồng xinh đẹp.”

Tôi nhìn anh ta, gương mặt tuấn tú cũng vì thỏa mãn mà nhiễm lên một màu ửng đỏ mê người, tôi lấy tay chọc chọc vào mặt anh ta: “Anh cũng thế.” Giọng nói rõ ràng cũng khàn đặc.

Nhiếp Duy Dương bật cười, dùng chóp mũi thân mật chạm vào chóp mũi của tôi, thở dài: “Thật sự là không muốn đi nữa rồi.”

Tôi gương cười khúc khích: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

“Ừ.” Anh ta ôm tôi, vùi mặt trong hõm vai tôi, rầu rĩ nói: “Trở thành một nghệ sĩ thanh nhạc vẫn luôn là mục tiêu của tôi. Nhạc viện Hoàng gia Brussels là học viện âm nhạc có lịch sử lâu đời nhất toàn thế giới, quy mô lớn nhất và sức ảnh hưởng rộng nhất, tôi không thể từ bỏ cơ hội lần này.”

Tôi lại bật cười, lão đại, anh cần gì phải giải thích những điều này với tôi? Hơn nữa, cái kia ... cái kia của anh vẫn còn ở trong người tôi đấy, anh có thể lấy nó ra trước rồi hãy nói chuyện được không?

Vốn cho là ngày mai anh ta phải đi thi đêm nay nhất định sẽ đòi hỏi cả đêm, nhưng sau khi vào phòng tắm rửa sạch sẽ cho hai người thì anh ta chỉ ôm tôi, lẳng lặng nằm yên trên giường, không làm gì, cũng không nói chuyện.

Tôi dần dần an tâm thả lỏng, dựa vào lồng ngực rắn chắc và ấm áp, lại kinh ngạc phát hiện, có một thân thể ấm áp ôm mình chìm vào giấc ngủ, cảm giác mới tuyệt vời làm sao.

Trong cơn mệt mỏi, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Chẳng biết qua bao lâu, bên cạnh có tiếng động vang lên làm tôi hơi tỉnh giấc, trong cơn mơ hồ, tôi nghĩ, Nhiếp Duy Dương sắp phải bay rồi sao?

Có bàn tay dịu dàng tỉ mỉ lướt trên khuôn mặt tôi, tôi cố gắng mở mắt ra một chút, trông thấy khuôn mặt của Nhiếp Duy Dương đang gần ngay trước mắt, bởi vì đứng ngược sáng nên tôi không nhìn rõ nét mặt của anh ta.

Nhiếp Duy Dương cúi đầu, nói khẽ bên tai tôi: “Mèo hoang nhỏ, không được chạy loạn, tôi sẽ mau chóng trở về.”

Tôi ‘ưm’ lên một tiếng, vô cùng buồn ngủ, xoay người tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khi tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức tôi.

22. Chương 22: Tấm Hình

Tôi mặc đồ ngủ, vừa ngáp vừa chạy ra mở cửa, ai vậy nhỉ?

Mở máy theo dõi trong phòng khách, trên màn hình, người đứng ngoài cổng sắt hoa văn là Đồng Miêu Miêu. Con bé này, mới sáng sớm đã chạy tới đây làm gì?

Miêu Miêu vừa vào nhà liền ngây ngốc nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu, cũng không nói chuyện.

Tôi khó hiểu, hỏi: “Miêu Miêu, sao vậy?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong thì Miêu Miêu lập tức nhào qua ôm lấy tôi rồi òa khóc.

Cơn buồn ngủ của tôi lập tức tiêu tan, nắm lấy tay cô ấy, sốt ruột hỏi: “Sao vậy? Sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Miêu Miêu chỉ lắc đầu, thân thể nhỏ xinh khóc thút thít.

Tôi bất đắc dĩ, chỉ có thể đỡ cô ấy ngồi xuống ghế sofa, bởi vì cô ấy cứ ôm chặt tôi mà khóc.

Thật vất vả mới đợi được cô ấy ngừng khóc, đôi mắt đẹp khóc đến sưng đỏ, cô ấy nhìn tôi, nắm lấy tay tôi, vội vàng nói: “Tô Tô, có khi nào cậu sẽ rời xa mình không? Có khi nào cậu sẽ bỏ mặc, không quan tâm đến mình nữa không?”

Tôi an ủi cô ấy: “Làm sao có thể? Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Cho dù bảy tám chục tuổi thì chúng ta vẫn là những người bạn tốt nhất của nhau!”

Cô ấy ôm chăm lấy tôi: “Tô Tô! Cậu đối với mình thật tốt!”

Sau đó đứng dậy nhìn vào mắt tôi: “Cậu cùng mình ra nước ngoài học có được không?”

Quá đột ngột, tôi sửng sốt: “Hả?”

Mặc dù lúc trước tôi có ý định bỏ đi thật xa, nhưng cũng là vì muốn trốn Nhiếp Duy Dương, bây giờ Nhiếp Duy Dương đã đi rồi, tôi vốn lười biếng nên chỉ muốn tìm một ngôi trường gần nhà để thuận tiện hơn một chút.

Miêu Miêu thấy tôi do dự, nước mắt lại nhanh chóng dâng lên: “Tô Tô, cậu ...”

Cô ấy đột nhiên im bất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trước ngực tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, chết rồi! Vừa rồi bị cô ấy vừa ôm vừa cọ xát, nút áo ngủ bị bung ra, lộ hơn phân nửa bầu ngực. Chuyện này cũng không phải là vấn đề, đều là con gái với nhau nên cũng không sợ bị cô ấy nhìn thấy, nhưng vấn đề là, trước ngực tôi có vô số dấu hôn loang lổ mà ngày hôm qua Nhiếp Duy Dương để lại!

Lần này không thể nào giải thích là bị muỗi cắn được nữa rồi!

Tôi nhìn sắc mặt Miêu Miêu không tốt, dè dặt nói: “À ... Miêu Miêu, cậu hãy nghe tớ giải thích, không phải là tớ cố tình giấu cậu ...”

“Đủ rồi!” Miêu Miêu đột nhiên bộc phát, tôi giật mình, làm bạn với nhau đã sáu năm, cô ấy vẫn luôn ngọt ngào giống như chim nhỏ nép vào bên người tôi, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy kích động như vậy.

Tôi cố gắng trấn an: “Miêu Miêu ...”

Cô ấy đứng bật dậy, dùng sức đẩy tôi ra, hét to với tôi: “Tôi hận cậu!” Sau đó bỏ chạy ra ngoài.

Tôi bị cô ấy đẩy ngã xuống ghế sofa, sửng sốt nửa ngày, chẳng lẽ cô ấy cho rằng tôi giấu cô ấy chuyện mình có bạn trai sao — chắc hẳn là thế rồi — nhưng sao chuyện này lại khiến cô ấy để ý như vậy?

Cho dù thế nào thì cũng phải đuổi theo để tìm cô ấy, tâm tình cô ấy đang kích động như vậy, sao có thể để cô ấy một mình chạy ra ngoài? Tôi nhảy dựng lên, chạy lên lầu thay quần áo, lúc này mới phát hiện trên chiếc bàn nhỏ nơi đầu giường có đặt điện thoại và ví tiền của tôi, phía dưới có một tờ giấy.

Tôi cầm lên, trên giấy viết mấy hàng chữ rồng bay phượng múa: Bố và dì Nguyễn sẽ về sớm thôi. Tôi để một ít tiền tiêu vặt trong ví của em. Nhớ tự chăm sóc bản thân. Chờ tôi!

Bên dưới là một chữ Dương.

Ọe, thật buồn nôn, làm như tôi là người yêu vậy. Tôi xoa xoa cánh tay, dần xuống cảm giác kỳ lạ đang dâng lên trong lòng, ngừng, ai thêm làm người yêu của một tên cuồng tình dục, vừa gặp lần đầu đã cường bức người ta chứ?

Khóa chặt cửa, tôi quyết định đến trường tìm Miêu Miêu.

Nhưng không thấy. Mai Tử nói: “Sáng sớm cô ấy đã chạy tới tìm cậu, thấy cậu không đi học thì cô ấy cũng lập tức bỏ đi rồi.”

Tôi đợi Miêu Miêu đến tận tiết cuối cùng của buổi sáng, thế nhưng cô ấy vẫn không tới, tôi liền chuẩn ra khỏi trường học, đến nhà tìm cô ấy.

Ngoài ý muốn, Miêu Miêu không có nhà, thế nhưng bố cô ấy lại đang ở nhà.

Về ngoài của Miêu Miêu được di truyền từ mẹ, tướng mạo của bố cô ấy cũng bình thường, nhưng vẫn không mất đi vẻ ôn hòa chính trực.

“Sáng sớm con bé đã ra khỏi nhà rồi.” Bố cô ấy tươi cười, dường như cũng không lo lắng: “Không có việc gì đâu, con bé rất ngoan, buổi tối nhất định sẽ về nhà thôi.”

Tôi bất đắc dĩ, trong lòng vô cùng lo lắng cho Miêu Miêu, bảo tôi ở lại đợi tôi cũng không yên tâm, chỉ có thể tự mình đi dạo lang thang.

Aiz, không biết vì sao Miêu Miêu lại khóc thảm thương như vậy? Tìm được cô ấy thì phải giải thích thế nào bây giờ?

Càng nghĩ càng phiền, không biết từ lúc nào, tôi đã đi đến trung tâm của hội triển lãm, thấy một tấm bảng rất to, trên đó ghi: “Buổi triển lãm các tác phẩm của nhà nhiếp ảnh nổi tiếng Jan Felix.” Tôi đang phiền muộn trong lòng, vậy nên cũng mua vé vào xem.

Người đến xem cũng không ít, cả khu vực triển lãm rộng lớn đã có đầy người nhón nháo.

Vừa vào cửa, tôi lập tức bị bức ảnh cực lớn đặt ngay trước mặt hấp dẫn. Trong ảnh là thảo nguyên mênh mông rộng lớn được bao trùm dưới ánh nắng vàng của nửa vòng mặt trời khổng lồ đỏ rực, thể hiện rõ vẻ đẹp tuyệt vời của thiên nhiên, nhưng khiến người ta chú ý nhất chính là chú linh dương đang đứng một mình, chú linh dương quay lưng về phía ống kính, không biết vì sao lại ngoái đầu nhìn ra sau, đôi mắt to tròn ngơ ngác, đen láy và hiền hòa, vô cùng trong sáng, giống như không hiểu rõ điều gì, lại dường như đang có vô vàn lời muốn nói cùng bạn, bức ảnh này thật sự quá tuyệt vời!

Mang theo sự kinh ngạc, tôi lần lượt nhìn sang những bức ảnh khác, dù tôi chỉ là một người bình thường nhưng vẫn có thể thấy rõ những tác phẩm này cực kỳ xuất sắc.

Đi đến một góc nhỏ, tôi đột nhiên kinh ngạc ‘hả’ một tiếng, lập tức dừng bước.

Nơi này treo một tấm hình, trong hình là một cô gái mười hai mười ba tuổi, đứng đối diện với ống kính, cô ấy đang vừa chạy vừa quay đầu nhìn về phía sau, khuôn mặt tràn đầy sức sống, lông mày nhướng cao, đôi mắt cũng mở to, khoe môi mang theo sự vui vẻ, cộng thêm một chút nghịch ngợm cùng một chút kiêu ngạo. Bởi vì đang chạy nên quần áo đồng phục mùa hè mỏng manh dán sát vào người cô, càng tôn lên vóc dáng thon thả của một cơ thể đang dậy thì, giữa áo và váy lộ ra một chút eo thon trắng nõn, đúng là rất dễ khiến người ta mơ màng. Ngoài dự đoán của mọi người, trên tay cô gái lại cầm một cây gậy bóng chày, mà bối cảnh bên trong tấm hình, mơ hồ có thể nhìn thấy dường như có vài bóng người đang đuổi theo cô. Nhiếp ảnh gia đã chụp được khoảnh khắc tuyệt đẹp này trong chớp mắt, ngay cả mái tóc đen hơi nhuốm đỏ tung bay trong gió cũng vô cùng hoàn mỹ, càng khéo hơn chính là, cổ áo đồng phục đằng sau cũng phất lên, khoảnh khắc đó lại giống như một đôi cánh, đôi cánh trắng tinh và khuôn mặt xinh đẹp, khiến cô gái nhỏ như một thiên sứ kiêu ngạo cầm cây gậy nhìn đám người đang đuổi theo mình, tổ hợp lại tất cả, tấm hình này khiến người ta không thể dời mắt.

Tôi há to miệng, tuy rằng vô cùng hoài nghi làm sao mình có thể hoàn mỹ được như trong ảnh, nhưng mà, người trong ảnh thật sự là tôi!?

23. Chương 23: Ánh Mặt Trời

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Miêu Miêu.

Bởi vì đọc truyện tranh nên tôi rất thích môn bóng chày, cứ quần quýt lấy mẹ, khăng khăng đòi bà ấy cho tôi báo danh vào lớp phụ đạo bóng chày giờ ngoại khóa. Hôm đó tan học, tôi mặc đồng phục, vác cây gậy bóng chày, lững thững đi tới trường học.

Lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ, tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở có chút đè nén của con gái, tôi đi vào hẻm thăm dò, lại thấy ở một góc khuất sâu trong con hẻm, có mấy bóng người đang bu lại một chỗ, nhìn kỹ thì thấy đó là mấy gã nam sinh mặc đồng phục cấp hai đang bắt nạt một cô gái tóc dài mặc đồng phục trường của chúng tôi.

Đám nam sinh cười xấu xa cùng với tiếng khóc nức nở bất lực phát ra từ trong miệng của cô gái nhỏ quanh quẩn trong con hẻm. Một cô gái nhỏ làm sao có thể chống lại một đám nam sinh to lớn? Mái tóc dài của cô ấy có chút hỗn loạn, áo bị xé rách một mảng, lộ ra bầu ngực trắng nõn đang ở tuổi dậy thì, không biết là ai lập tức đặt tay lên đó, còn kéo váy của cô ấy lên, sờ soạng giữa hai chân cô ấy.

Tôi không thấy rõ mặt của cô gái kia, khuôn mặt nhỏ xinh lại bị bàn tay to lớn bóp chặt, chỉ lộ ra đôi mắt hoảng sợ và tuyệt vọng, nước mắt tuôn ra như suối.

Tôi lặng lẽ tiến vào ngõ nhỏ, nắm chặt cây gậy trong tay, không phát ra tiếng động, đột nhiên tăng tốc, xoay cánh tay, nương theo tốc độ đập một phát vào lưng gã nam sinh đang cúi đầu liếm mút nụ hoa run rẩy trước ngực cô gái kia.

Tên đó chỉ rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Những người còn lại kinh hãi, nhìn thấy đồng bọn ngã xuống thì nổi giận chửi thề rồi đồng loạt nhào về phía tôi, tôi ném bộ đồ thể dục trong tay cho cô gái nhỏ áo quần rách rưới, sau đó tự mình xoay người chạy ra khỏi con ngõ nhỏ, haha, muốn bắt tôi sao, có ngon thì tới đây!

Chạy ra đường lớn, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn, mấy tên kia mắng chửi vài tiếng rồi cũng đành buông tha.

Sau ngày hôm đó, có một cô gái xinh xắn rụt rè nhút nhát tới tìm tôi, còn trả lại cho tôi bộ quần áo thể dục, cũng cảm ơn tôi đã cứu cô ấy.

“Cái này.” Cô ấy giơ chiếc túi trong tay lên. “Trên áo có ghi tên người cùng trường, vậy nên mình... À, mình đã giặt sạch rồi, mong cậu đừng chú ý...”

Sự nhu nhược của cô ấy đã kích thích ý muốn bảo hộ trong tôi, chúng tôi nhanh chóng trở thành bạn tốt, chỉ chớp mắt đã được sáu năm.

Nhân viên nói cho tôi biết, nhiếp ảnh gia Jan Felix đang ở đại sảnh trả lời phỏng vấn. Chắc là thấy tôi giống cô bé trong hình nên nhân viên cũng phá lệ cho tôi đến phòng nghỉ đợi nhà nhiếp ảnh.

Một lát sau, bên ngoài phòng nghỉ truyền tới tiếng nói chuyện ầm ỹ, có người nói: “Bây giờ tôi đang có chuyện quan trọng, lần sau sẽ tiếp tục trả lời phỏng vấn, như vậy đi, mời mọi người trở về, thật xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc, để lần sau...”

Sau đó cửa phòng bị mở ra, một người bước vào, trông thấy tôi thì vui mừng nói: “Quả nhiên là em!”

Tôi cũng kinh ngạc đứng bật dậy: “Thì ra là anh!”

Người vừa vào có thân hình cao lớn, tóc màu đen, mắt xanh, chính là cái người mà Nhiếp Duy Dương gọi là “Felix”, tôi từng gặp ở trường đại học N ngày hôm đó.

Anh ta ngồi xuống đối diện tôi, hình như có chút khấn trương, cười cười với tôi: “Tôi là Jan Felix, mẹ là người Úc, bố là người Trung Quốc, đám bạn thường gọi tôi là Felix.”

Tôi nói: “Anh gọi tôi là Lục Tô được rồi.”

Tôi ôm một bụng nghi vấn còn chưa kịp hỏi thì anh ta đã hỏi tôi trước: “Em và Nhiếp quen biết thế nào?”

Tôi trả lời đơn giản: “Mẹ tôi gả cho bố anh ấy.”

Felix vỗ đùi một cái, cảm giận nói: “Quá đáng thật! Vậy mà cậu ấy không nói với tôi! Đúng là bạn tốt!”

Tôi không khỏi cười rộ lên, cái anh chàng Felix này đúng là một người thẳng thắn, hỉ nộ ái ố đều hiện rõ trên mặt, so với tên hồ ly Nhiếp Duy Dương thì hoàn toàn là một trời một vực, thật không biết vì sao bọn họ lại trở thành bạn của nhau.

Đôi mắt xanh ôn hòa của anh ta nhìn tôi, chăm chú mà vui vẻ: “Ôi trời! Rốt cuộc đã có thể gặp được em! Sau khi chụp được tấm ảnh kia, tôi thậm chí còn muốn đi tìm em đấy, em có biết không? Tôi bị tấm hình kia của em mê hoặc đến mẩn mẩn chạy[1] mất rồi!”

Tôi nhin không được bật cười: “Có phải ý anh là thất điên bát đảo[2] không?”

[1] & [2]: Ở đây ý anh Felix muốn nói là “Thất điên bát đảo” (: thất huân bát tổ), nhưng anh í là người ngoại quốc, không biết nên nói nhầm thành “Mẩn mẩn chạy chạy” (: huân huân tổ tổ)

“Đúng đúng đúng!” Anh ta có chút ngượng ngùng gãi gãi ót. “Lần trước vừa nhìn thấy em thì tôi đã muốn nói với em, nhưng lại bị cái tên họ Nhiếp kia cắt ngang, sau đó em bỏ đi, tôi hỏi đủ kiểu nhưng cậu ấy vẫn không chịu cho tôi biết làm sao để tìm được em. Thật quá đáng! Rõ ràng cậu ấy biết là tôi đã tìm em từ rất lâu!”

Tôi còn chưa chú ý đến việc phải đáp lại lời nói của anh ta thì anh ta đã sốt ruột đứng dậy thao thao bất tuyệt: “Em muốn biết câu chuyện đằng sau tấm hình kia đúng không? Lúc đó tôi vừa vào đại học N thì đã rất mê chụp ảnh, đi đâu cũng cầm theo máy chụp hình, có một lần cùng Nhiếp ra ngoài, trên đường bị kẹt xe, tôi nhầm chán hạ kính cửa xe xuống, nhìn ra bên ngoài, lại trông thấy từ trong con hẻm nhỏ ở bên kia đường, có một cô gái nhỏ —— chính là em đấy —— cứ như vậy chạy ra, ai da, lúc đó tôi thật sự còn cho là mình đã nhìn thấy thiên sứ cầm kiếm, làm sứ giả bảo vệ chính nghĩa, tôi lập tức lấy máy ra chụp một tấm, sau đó đem rửa, tôi nâng niu như bảo bối, đưa cho Nhiếp nhìn, cậu ta lại nói...”

Anh ta đột nhiên ngừng lại, tôi hỏi: “Nói cái gì?”

“Không có gì!” Khuôn mặt của Felix hơi ửng đỏ, lại gơ tay gãi gãi ót: “Thật đẹp...”

Tôi bật cười, cái người này, bao nhiêu tâm tư cũng hiện hết trên mặt, giống như ánh mặt trời, sao có thể sống tới ngày hôm nay chứ?

Tôi nói: “Có phải anh ta nói, cô gái trong tấm hình này khiến anh ta...” Vốn định dùng từ “muốn đề lên”, nhưng nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của Felix, tôi đổi giọng, nói hàm súc: “Nảy sinh dục vọng?”

Trên mặt Felix lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Em, sao em biết?”

Tên sắc lang kia còn có thể nói gì tốt đẹp chứ?

Khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của Felix lại chợt ảm đạm, anh ta nhìn tôi: “Ừm... Lục Tô, có phải là em cùng Nhiếp... sống chung đúng không?”

Tôi nói: “Đương nhiên là tôi phải theo mẹ dọn đến nhà bọn họ rồi, cái người này, tôi ghét anh ta muốn chết, cuối cùng anh ta cũng đi rồi.”

Sắc mặt của Felix lại trở nên rạng rỡ như ánh mặt trời, tôi cảm thấy kỳ quái, người này có thù oán gì với Nhiếp Duy Dương sao? Sao nghe thấy anh ta đi thì lại vui vẻ như vậy?

SHARE.

24. Chương 24: Bấy

Buổi tối gọi điện tới nhà Miêu Miêu, quả nhiên cô ấy đã về, chỉ là giọng nói lạnh như băng, tôi vừa nói hai câu, cô ấy đã bảo là buồn ngủ rồi cúp điện thoại.

Ngày hôm sau tới trường, bắt gặp là Miêu Miêu lại đi học, thế nhưng vẫn hờ hững với tôi, luôn cố tình né tránh tôi.

Tôi vô cùng uể oải, không biết làm thế nào để cứu vãn tình bạn của chúng tôi.

Mai Tử nói: “Ừa? Tình bạn của hai người như keo sơn vậy mà cũng cãi nhau à? Chẳng lẽ sắp đến tận thế rồi sao?”

Tôi ủ rũ úp mặt xuống bàn, chẳng có tinh thần trả lời cô ấy. Bình thường đối với những tai nạn, tổn thương xuất phát từ bên ngoài thì chúng ta có thể lấy dũng khí và kiên cường để cùng nhau chống lại, bị đả kích cũng có thể đứng vững, nhưng một khi tổn thương đó xuất phát từ những thứ mà chúng ta yêu thương và quý trọng thì chúng ta lại không có sức để đánh trả.

Một tuần liên tiếp, Miêu Miêu vẫn chiến tranh lạnh với tôi, dù tôi cố gắng mỉm cười bắt chuyện thì cô ấy cũng hờ hững, tôi rất muốn nhào qua ôm lấy cô ấy, cầu xin cô ấy đừng như vậy nữa, nhưng bản tính kiêu ngạo từ trước đến giờ khiến tôi không thể làm như vậy.

Mặt khác, tình bạn giữa tôi và Felix lại phát triển nhanh chóng, chúng tôi thường xuyên gọi điện thoại tâm sự, có khi lại cùng nhau ra ngoài ăn cơm. Tôi nghĩ, bất kỳ ai cũng đều có thể dễ dàng trở thành bạn của Felix, một người sáng sủa như ánh mặt trời, long lanh như thủy tinh, ở bên cạnh anh ta luôn có cảm giác thoải mái tự nhiên, không có lừa dối và nghi ngờ lẫn nhau.

Thời gian trôi qua rất mau, kỳ thi đã tới gần, mọi người bắt đầu lo lắng đăng ký nguyện vọng. Mẹ và Nhiếp Văn Hàm đi chơi về cũng hỏi tôi muốn học trường nào, Nhiếp Văn Hàm đối với tôi lại có một loại cảm giác bởi vì không phải là đứa trẻ do mình sinh ra nên lại càng thêm cưng chiều, cũng vì muốn xóa đi khoảng cách giữa hai người, ông vỗ vỗ vai tôi, mỉm cười bảo tôi không cần để mình quá mức mệt mỏi, chỉ cần tôi muốn học trường nào thì ông ấy nhất định sẽ đưa tôi vào học trường đó.

Vậy nên tôi lại đứng đợi Miêu Miêu một lần nữa, lần này trông thấy tôi, cô ấy cũng không quay đầu bỏ đi, tôi cản đường cô ấy, cô ấy cúi đầu đứng trước mặt tôi.

Tôi cười có chút nịnh nọt: “Miêu Miêu, ừm, cậu nói muốn học cùng trường với tớ, vậy trường đó tên gì? Tớ ghi danh cũng cần phải biết tên trường chứ?”

Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt to tròn xinh đẹp như có một tia sáng kỳ lạ chảy qua, cô ấy trầm mặc trong giây lát rồi nói: “Tối nay cậu đến nhà mình đi, chúng ta bàn bạc chuyện đăng ký nguyện vọng.” Nói xong cũng vượt qua tôi, đi về phía trước.

Tôi gần như muốn nhảy cẫng lên tung hô vạn tuế, chiến tranh lạnh đã kết thúc!

Gọi điện thoại cho mẹ, nói tối nay tôi đến nhà Miêu Miêu, có thể sẽ không về, mẹ tôi cũng biết Miêu Miêu, vậy nên cũng không hỏi nhiều, lập tức đồng ý.

Vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông, tôi bắt máy, giọng nói vui vẻ nhiệt tình của Felix truyền tới: “Hi! Tô Tô! Anh vừa phát hiện một chỗ bán lẩu rất ngon, tối nay chúng ta đi ăn nhé?”

Tôi vốn muốn từ chối, vì tối nay phải đến nhà Miêu Miêu, nhưng mà nghĩ lại, có thể rủ Miêu Miêu đi cùng mà! Để cô ấy làm quen với bạn mới của tôi luôn, hơn nữa càng đông càng vui, khúc mắc giữa tôi và Miêu Miêu sẽ tan thành mây khói. Vậy nên tôi nói địa chỉ nhà của Miêu Miêu cho Felix, bảo tối nay anh ấy tới đón chúng tôi. Tôi cười ha hả nói với Felix: “Em và bạn thân đang có chút hiểu lầm, tối nay có làm hòa được hay không thì còn chờ vào biểu hiện của anh đấy!” Felix sáng khoái cười đáp ứng.

Tan học, tôi theo Miêu Miêu về nhà cô ấy.

Vừa vào cửa, phòng khách rộng lớn tối om, không hề có chút ánh đèn.

Tôi hỏi: “Miêu Miêu, hôm nay bố cậu không về à?”

Miêu Miêu ‘ừ’ một tiếng rồi mở đèn lên. Tôi nhìn bóng lưng nhỏ xinh của cô ấy, trong lòng vô cùng áy náy, bố cô ấy thường xuyên vắng nhà, một mình cô ấy lẻ loi giữa căn nhà lớn, tính tình cô ấy lại yếu đuối, không giống tôi, lúc nào cũng có thể điên điên khùng khùng kết bạn khắp nơi, cô ấy chỉ có mình tôi là bạn thân, mà tôi lại không hay tâm sự với cô ấy, cũng khó trách cô ấy tức giận.

Tôi nói: “Miêu Miêu, tớ ...”

Cô ấy ngắt lời tôi, quay đầu mỉm cười nhìn tôi: “Cậu ngồi xuống trước đi, mình đi rót nước trái cây cho cậu, vẫn là nước đào, đúng không?”

Tôi ngồi xuống sofa, trong lòng tràn đầy cảm động, ài, Miêu Miêu luôn luôn nhớ rõ mỗi một sở thích của tôi, dù đó là điều nhỏ nhất.

Miêu Miêu ngồi xuống trước mặt tôi, cúi đầu không nói tiếng nào, lặng yên nhìn tôi uống nước đào, tôi lo lắng không biết nên giải thích thế nào với cô ấy.

“Cậu biết không?” Miêu Miêu đột nhiên mở miệng: “Nếu không phải vì cậu thì mình đã sớm không còn tồn tại trên thế gian này rồi.”

Tôi sững sờ, câu nói này khiến cho tôi vừa mừng vừa lo, lại mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ, tôi nói: “Miêu Miêu...”

Miêu Miêu đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn tôi, vẻ mặt kích động, nói với tôi: “Tô Tô, mình yêu cậu!”

Tôi hoảng hốt: “Miêu Miêu! Cậu nói bậy bạ gì vậy! Chúng ta đều là phụ nữ mà!”

Chắc đầu óc của cô ấy không được tỉnh táo lắm. Tôi muốn vươn tay lay cô ấy tỉnh táo lại, thế nhưng lại phát hiện tay mình rũ xuống ghế sofa, không thể nhúc nhích, trong cơ thể như có gì đó đang dần dần lan ra, vừa giống băng lại vừa giống lửa, chân tay tê liệt không thể cử động, cứ như không phải là của mình vậy.

Đầu óc choáng váng, tôi kinh hãi nhìn Miêu Miêu đang dùng ánh mắt đau thương để nhìn tôi: “Miêu Miêu! Cậu làm gì vậy?”

25. Chương 25: Kỵ Sĩ

Miêu Miêu chậm rãi đi đến, nghiêng người ôm lấy mặt tôi, ánh mắt điên cuồng mà đau thương: “Tô Tô, cậu biết không? Từ ngày cậu cứu mình, mình đã yêu cậu. Cậu giống như một tia sáng trong thế giới tối tăm của mình, là lý do duy nhất để mình tiếp tục sống... Mình yêu cậu lâu như vậy, chỉ cần có thể nhìn thấy cậu, ở bên cậu, mình đã rất thỏa mãn rồi... Cậu vẫn biết, cậu vẫn biết như vậy phải không? Vậy nên cậu vẫn không chịu có bạn trai, là vì mình có phải không?”

Tôi cảm thấy cánh tay mình nổi đầy da gà, mở miệng nói: “Miêu Miêu, cậu đừng đùa nữa! Chúng ta là bạn tốt mà!” Tuy nói là chưa có người con trai nào lọt vào mắt tôi, nhưng cũng không thể nói là tôi thích con gái chứ!

“Dù cậu không thương mình, nhưng chỉ cần để mình ở bên cạnh cậu thì mình cũng vui rồi... thế nhưng...” Ánh mắt của Đồng Miêu Miêu bỗng trở nên cuồng loạn, chỉ tay vào người tôi, hét to: “Vì sao! Vì sao cậu lại ở bên cạnh người đàn ông khác!”

Tôi vô lực dựa vào ghế sofa, cảm giác kỳ lạ trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, tay chân như bị lửa đốt, tôi khó khăn liếm đôi môi khô khốc: “Miêu Miêu, cậu tỉnh táo một chút đi, bây giờ cậu đang quá kích động, cậu tỉnh táo lại rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Đồng Miêu Miêu cười quỷ dị: “Không, không cần nói gì cả, Tô Tô, mình sẽ giúp cậu hiểu, chỉ có phụ nữ mới hiểu rõ phụ nữ, chỉ có phụ nữ mới có thể làm cho phụ nữ vui sướng nhất, qua đêm nay, cậu sẽ yêu mình.”

Cô ấy vươn tay vuốt ve cổ tôi, ngón tay chạm vào cơ thể khô nóng lại dấy lên một chút cảm giác lạnh lạnh dễ chịu.

Trong lòng tôi đã hiểu rõ, nhưng vẫn không thể tin mà trừng mắt nhìn Đồng Miêu Miêu: “Cậu, cậu cho tớ uống cái gì vậy?”

“Vẫn không rõ sao?” Cô ấy cười đến vô cùng quyến rũ: “Nước thuốc, có thể giúp Tô Tô cậu ngoan ngoãn hưởng thụ sự sung sướng.” Nói rồi lại cúi đầu, dùng đôi môi đỏ mọng hôn lên môi tôi.

Sau lưng tôi toát mồ hôi lạnh, trời ạ, Đồng Miêu Miêu nhất định là điên rồi! Cô ấy là phụ nữ, tôi không yêu cô ấy, vậy mà cô ấy lại đối với tôi... Tôi dùng hết sức lực còn sót lại, cố gắng quay đầu đi, môi của Đồng Miêu Miêu chạm vào má tôi, cảm giác ướt át khiến lòng tôi trào dâng sự kháng cự mãnh liệt, dạ dày tôi quặn lại, một cảm giác chán ghét dâng lên khiến tôi nôn ra.

Tôi không muốn bị người bạn lâu năm cũng là phụ nữ ép buộc làm chuyện đó!

Làm sao bây giờ? Toàn thân tôi mềm nhũn, điện thoại ở trong túi quần phía sau, thế nhưng tôi chẳng còn sức để nhấn phím chứ nói chi là gơ tay cầm điện thoại nói chuyện. Tôi bắt đầu cảm thấy khủng hoảng, khủng hoảng vì phần nộ, khủng hoảng vì bị thương, khủng hoảng vì chán ghét. Ai có thể tới ngăn lại tất cả những điều này giúp tôi?

Điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên. Trong lòng tôi mừng rỡ, là ai gọi tới? Tôi chỉ cần cố gắng nhấn nút trả lời là được rồi, là ai cũng được, chỉ cần tới cứu tôi!

Vui sướng rất nhanh liền biến thành thất vọng tràn trề, tôi phát hiện tác dụng của thuốc càng lúc càng mạnh, ngay cả một ngón tay mà tôi cũng không có sức để cử động!

Đồng Miêu Miêu lại bắt đầu cởi nút áo sơ mi của tôi, tôi gần như là muốn khóc thét, nhưng vẫn cố nén sợ hãi khuyên cô ấy: “Miêu Miêu, đừng để tớ hận cậu!”

Đồng Miêu Miêu hơi ngừng một chút rồi lại dịu dàng nhìn tôi, tiếp tục động tác trong tay. “Tin mình đi, cậu sẽ thích cảm giác mà mình đem đến cho cậu!”

Điện thoại vẫn rung lên liên hồi, hy vọng gần trong gang tấc, thế nhưng tôi lại bất lực. Áo sơ mi đã bị mở ra, lộ rõ áo ngực màu vàng nhạt, bàn tay của Đồng Miêu Miêu đặt trên bầu ngực mềm mại của tôi, giọng nói của tôi cũng run lên: “Dừng lại, dừng lại! Đồng Miêu Miêu! Cậu điên rồi! Tớ nhất định sẽ hận cậu!”

Đột nhiên “tút” một tiếng, điện thoại đã được kết nối, tôi và Đồng Miêu Miêu đều sững sờ, giọng nói mang theo ý cười của Nhiếp Duy Dương lập tức vang lên: “Mèo hoang nhỏ, tôi biết em sẽ cố ý không nhận điện thoại của tôi, vậy nên tôi đã cài chế độ tự bắt máy rồi, em...”

Đồng Miêu Miêu kịp thời phản ứng, vươn tay thò vào trong túi quần tôi, tôi dùng hết sức lực toàn thân, hét to: “Tìm Felix, cứu tôi!”

Điện thoại bị Đồng Miêu Miêu móc được, hung hăng ném vào trong góc tường, vỡ tan tành.

Đồng Miêu Miêu mang theo sắc mặt mê hoặc vuốt ve từ cổ đến bả vai của tôi: “Tô Tô, vì sao cậu không tin mình? Đến bên mình, mình thật sự sẽ làm cho cậu sung sướng!” Nói xong lại hung hăng cắn một ngụm lên vai tôi.

Tôi cắn răng nhịn đau, cố gắng kéo dài thời gian: “Miêu Miêu, cậu còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

Ánh mắt của Đồng Miêu Miêu như bị sương mù che phủ, nhẹ nhàng nói: “Mình nhớ rõ... Lúc đó cậu giống như kỳ sĩ, giống như thiên sứ, phong thái vô cùng xinh đẹp, giây phút đó mình đã yêu cậu...”

Tôi nói: “Vậy mà cậu lại đối xử với tớ như vậy sao? Cậu đừng nghĩ, Miêu Miêu, cậu đừng làm chuyện điên rồi!”

“Không, không phải chuyện điên rồi.” Cô ấy lắc đầu, mang theo nụ cười tựa như mộng ảo, nhìn tôi, nói: “Là chuyện vui sướng, là chuyện có thể làm cho cậu yêu mình.”

Cô ấy nghiêng người áp sát vào người tôi, vắn vẹo: “Cậu xem, như vậy sẽ khiến cậu rất thoải mái.”

Thuốc dần dần phát huy tác dụng, toàn thân tôi như có lửa đốt, chỗ da thịt bị cô ấy tiếp xúc lại mang đến một cảm giác thoải mái, tôi không khỏi rên lên một tiếng, cố gắng cắn răng chống lại cảm giác này, cầu trời phù hộ Nhiếp Duy Dương nghe rõ tôi nói gì, phù hộ Felix mau tới đi, từ trước tới giờ tôi không phải là người có ý chí kiên định đâu!

Cửa sổ lớn sát đất đột nhiên vỡ toang, tiếng chuông cảnh báo vang lên chói tai, một bóng người xông vào từ bên ngoài cửa sổ, là Felix!

26. Chương 26: Đấu Tranh

Tôi muốn nôn.

Mỗi lần xe lắc lư là trong dạ dày tôi lại như có gì đó muốn ọc ra. Cảm giác tê liệt dần dần giảm bớt, thay vào đó là cảm giác khô nóng khó nhin.

Tôi không ngừng nói chuyện với Felix để dời đi sự chú ý của mình: “Ừm... Nhiếp Duy Dương gọi điện cho anh à?”

“Ừ.” Felix vừa lái xe vừa không ngừng quay đầu nhìn tôi: “Anh vốn đang ở gần đây chờ em gọi điện thoại rồi tới đón, nhưng vừa nhận được điện thoại của Nhiếp thì anh vội vàng chạy tới.”

“Ừm...” Tôi chóng mặt hoa mắt, miệng đắng lưỡi khô, giống như đang phát sốt, cả người nóng hổi, đầu óc mơ màng, chỉ muốn có gì đó chạm vào mình.

Tôi nói: “Felix, em không thể về nhà... Mẹ sẽ lo lắng, ừm... đưa em đến khách sạn, em muốn tắm nước lạnh.”

Felix nói: “Được, Tô Tô, em đừng túm cánh tay anh, anh đang lái xe, rất nguy hiểm.”

Hả? Tôi ôm lấy cánh tay của anh ta từ lúc nào vậy? Tôi vội vàng lui lại, ngồi thẳng người, thế nhưng bàn tay lại như có ý chí, cứ gắt gao nắm lấy ống tay áo của Felix không buông, nếu tôi nhào qua ôm anh ta... Không, tôi không thể. Tôi cúi đầu, bắt đầu há miệng thở dốc, đấu tranh giữa việc tránh xa và nhào tới ôm lấy anh ta.

Giọng nói tràn đầy lo lắng của Felix vang lên: “Tô Tô, khó chịu lắm sao?”

“Ừm... Vẫn ổn...” Tôi choáng váng ngẩng đầu nhìn anh ta, lại nói, sao trước kia tôi không phát hiện Felix đẹp trai đến vậy? Anh có gương mặt góc cạnh của người phương Tây, làn da trắng nõn, lại rất mịn màng như người châu Á, đôi mắt xanh như bầu trời tháng sáu, đẹp đến động lòng người.

Tôi choáng váng mỉm cười: “Felix, anh thật đẹp.”

Trên mặt Felix bỗng nhiên ửng đỏ: “Tô Tô, trong mắt anh, em là người xinh đẹp nhất.”

“Ừm... Cảm ơn...” Ngọn lửa đang thiêu cháy cơ thể tôi, tôi ngồi trên ghế không khỏi vận vẹo, áp mặt lên kính xe lạnh buốt.

Felix nói: “Không được, em như vậy, hay là chúng ta đến gặp bác sĩ đi!”

Tôi lắc đầu: “Không được... Ừm... Để lộ ra ngoài sẽ làm chú Nhiếp khó xử... Không sao đâu, em tắm nước lạnh là tốt rồi...”

Im lặng một lát, tôi lại nghe thấy Felix nói: “Tô Tô... Anh... Anh có thể giúp em.”

Tôi gạt đầu qua loa, giúp tôi, tốt quá, tôi thật sự đang rất cần người giúp. Há? Không đúng, Felix nói giúp tôi? Giúp thế nào... Tôi cố gắng tỉnh táo lại một chút, vội vàng lắc đầu: “Không không không không không... Em rất khỏe, không sao.”

Felix còn đang muốn nói gì thì điện thoại của anh ta lại vang lên, anh ta nghe máy: “Alo, Nhiếp, ừ, cô ấy vẫn ổn, mình tới kịp, được.”

Anh ta đưa điện thoại cho tôi, tôi nhận lấy, suýt chút nữa thì đánh rớt, ưm, điện thoại mát lạnh áp lên mặt tôi thật dễ chịu.

Giọng nói của Nhiếp Duy Dương vô cùng khó chịu: “Tô Tô, em có ổn không?”

Tôi đột nhiên cảm thấy muốn khóc, khịt khịt mũi: “Không ổn, không ổn chút nào, tôi bị bạn bè lừa dối, bị bỏ thuốc, nóng quá, thật khó chịu... Tôi sắp không chịu nổi...”

Đầu dây bên kia yên tĩnh trong chốc lát, tôi dường như lại nghe thấy Nhiếp Duy Dương nghiêng rằng, gần từng câu từng chữ: “Mèo hoang nhỏ, nhớ kỹ cho tôi, tôi không quan tâm em làm thế nào, phải cố gắng chịu đựng! Nếu dám để cho người khác chạm vào thân thể, hoặc là em lập tức tự sát, hoặc là tới đây nhặt xác tôi đi!”

Tôi bĩu bĩu môi: “Tôi khó chịu như vậy... Ừm... mà anh còn hung dữ...” Đầu óc tôi nặng trĩu, giọng nói bên tai cũng trở nên mơ hồ, hình như Nhiếp Duy Dương còn đang nói gì, tôi nói: “Tôi không nghe rõ... không nói nữa...” Rồi cúp điện thoại.

Lại trùng ngay giờ tan tầm, kẹt xe cứng ngắc, lúc đến được khách sạn thì lưng áo của tôi đã thấm ướt mồ hôi.

Dựa vào cánh tay của Felix, tôi cố gắng tỏ vẻ bình thường, cùng anh ta bước vào thuê phòng, vất vả lắm mới vào được phòng, tôi lập tức vọt vào nhà tắm, nằm vào trong bồn tắm lạnh buốt, mở nước lạnh dội lên thân thể mình.

Felix sốt ruột theo sát tôi: “Không được, Tô Tô, như vậy em sẽ bệnh mất!”

Bệnh thì bệnh, tôi còn hơi sức đâu mà để ý nhiều như vậy. Nước lạnh xua đi cảm giác khô nóng, dục vọng trong cơ thể dần hạ xuống, có chút thoải mái, tôi thở dài một hơi.

Felix nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi từ trong bồn tắm lên: “Thấy đỡ hơn một chút thì mau ra đi, ngâm nước lạnh sẽ bị viêm phổi mất!”

Tôi bị anh ta kéo dậy, vừa đi được hai bước thì lập tức hét lên một tiếng, gập người lại, trời ạ, cứ như băng tuyết mùa đông vừa tan đi, cảm giác khô nóng lại ủa tới, thân thể rời khỏi nước lạnh giống như bị thiêu đốt, dục vọng lại dâng lên ồ ạt, tôi nhịn không được mà ôm chặt chính mình, nhẹ giọng rên rỉ.

“Tô Tô!” Felix lo lắng ngồi xổm xuống, vịn lấy vai tôi: “Làm sao vậy?”

A, bàn tay trên vai, tôi muốn nó trượt xuống dưới, lại trượt xuống dưới, vuốt ve toàn thân tôi, vuốt ve nơi dục vọng đang thiêu đốt tôi, dập tắt ngọn lửa trong cơ thể tôi...

Tôi cắn chặt răng, hai tay hung hăng nhéo lên cánh tay mình, nói với Felix: “Đưa em vào bồn tắm, sau đó anh ra ngoài đi, mau lên...”

Felix lại đặt tôi vào trong bồn tắm, nhìn anh ta đứng bên cạnh không biết làm sao, tôi thở dốc: “Felix, anh ra ngoài đi, em không có tự chủ, anh không nên vào đây, nếu không em sẽ hận anh.”

Felix không nói gì, một lát sau, anh ta ra ngoài, đóng cửa phòng tắm lại.

Thì ra bị hạ thuốc kích dục lại khổ sở như vậy. Tôi giống như cá thiếu nước, há mồm thở dốc, da thịt toàn thân bị dục vọng thiêu đốt, lúc đầu ngứa ngáy, dần dần tê dại, cuối cùng lại như bị kim châm đau nhói, trong cơ thể giống như đang có một sức mạnh to lớn không ngừng khuếch trương, làn da càng trở nên mong manh mỏng cảm, như chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ tan. Lửa lan khắp nơi trong cơ thể, đầu vú căng đau nhức nhối, tôi đành tự an ủi chính mình, nhưng vẫn không thể dập tắt, chỉ càng khiến dục vọng thiêu đốt dữ dội hơn, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn nằm im trong bồn nước lạnh.

Một giây như một năm.

Không biết mê man bao lâu, Felix đẩy cửa, hé ra một khoảng nhỏ, lộ đầu vào: “Tô Tô, em ổn chưa?”

Tôi vô lực khẽ lắc đầu.

Felix chần chừ một chút rồi nói: “Ô Tô, anh có thể... dùng tay... giúp em...”

Nếu không phải thân thể đang vô cùng khó chịu thì tôi sẽ bật cười, Felix là người tốt, thế nhưng, mặc dù dục vọng đã đốt sạch lý trí của tôi, nhưng nơi sâu nhất trong lòng tôi vẫn kháng cự sự đụng chạm của người khác.

Tôi yếu ớt nói: “Felix, cảm ơn anh, anh ra ngoài đi.”

Thời gian chậm rãi trôi qua, hiệu quả của nước lạnh cũng dần dần giảm bớt, mà hiệu quả của thuốc lại không giảm chút nào, trái lại càng lúc càng có chiều hướng tăng thêm. Tôi vô lực dựa vào bồn tắm, khổ sở vận vẹo thân thể, khó chịu đến nỗi muốn bật khóc.

Cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, có người bước tới, ôm lấy tôi.

27. Chương 27: Thỏa Mãn

Tôi chẳng còn sức để mở mắt, cánh tay đã tự động quấn lấy thân thể của người kia, vuốt ve tôi đi, thỏa mãn tôi đi!

“Không, không...” Tay phải của tôi túm chặt tay trái, yếu ớt chống lại sự hấp dẫn: “Felix, anh ra ngoài đi, đừng khiến em hận anh...”

Người nọ trầm mặc, sau đó nói: “Ô Tô, là tôi, tôi là Nhiếp Duy Dương.”

Giọng nói này không phải là giọng của Felix, giọng nói của Felix luôn rất nhiệt tình, như ánh mặt trời nơi hoang dã, mà giọng nói này lại rất êm tai, rất có từ tính, mê hoặc lòng người, quả thực rất giống giọng của Nhiếp Duy Dương. Tôi cố gắng mở to đôi mắt mông lung, đã bị sương mù giăng kín, nhìn người trước mắt, mái tóc... màu đen hay màu trắng? Đôi mắt... không thể nhìn rõ!

Tôi thất bại nức nở nghẹn ngào: “Tôi không nhìn rõ... Anh thật sự là Nhiếp Duy Dương sao?”

Người nọ thở dài, vừa giống thương tiếc lại vừa giống như bất đắc dĩ, anh ta ôm tôi, áp mặt tôi gần tôi, nói: “Em nhìn kỹ xem, tôi là ai?”

Tôi không tự chủ được mà cọ cọ gò má vào lòng bàn tay của anh ta, mười ngón tay của anh ta có vết chai mỏng, cọ vào da thịt tôi vô cùng thoải mái, là do luyện đàn sao? Tôi cố gắng mở to mắt, người trước mặt có làn da màu bánh mật khỏe mạnh, con ngươi đen thâm thúy, thật sự là Nhiếp Duy Dương?

Anh ta vòng tay ôm lấy tôi, tôi nói: “Chờ một chút... Nhiếp Duy Dương đang ở nước ngoài mà... Felix, anh không được thừa dịp em đang không nhìn rõ để gạt em, em sẽ hận chết anh...”

“Bé ngốc.” Giọng nói của anh mang theo sự thương tiếc dịu dàng: “Lúc tôi gọi điện thoại cho em là đã đáp máy bay xuống rồi. Em không nhận ra giọng nói của tôi sao?”

Thật sự là Nhiếp Duy Dương?

Anh ta bế tôi ra khỏi nước lạnh, nhẹ nhàng đỡ tôi: “Ngoan, rất nhanh sẽ không khó chịu nữa.”

Tôi nhắm mắt lại, khẽ gạt đầu, đột nhiên lại lắc đầu, đẩy tay anh ta ra: “Không... Bây giờ tôi đang mơ mơ màng màng, lại không nhìn thấy rõ, ai biết được anh có phải là Nhiếp Duy Dương hay là... ảo giác do tôi nghe nhầm... Không cần... Anh cứ để tôi ngâm nước lạnh... Ngày mai sẽ đỡ hơn thôi...”

Động tác của anh ta dừng lại, trầm mặc, sau đó nói: “Nhiếp Duy Dương có thể, mà người khác thì không được sao?” Trong giọng nói lại mơ hồ có chút chờ mong.

Tôi choáng váng gạt đầu: “Ừ.”

Anh ta lại hỏi: “Vì sao?”

Sao lại vì sao? Đầu óc tôi đang hỗn loạn, làm sao mà suy nghĩ được nhiều như thế, tôi lắc đầu: “Không biết...”

Tôi lại nghe thấy anh ta quay đầu, nói với người nào đó: “Cậu nghe hết rồi?”

Sau đó tôi nghe thấy Felix rầu rĩ hừ một tiếng, lại nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên, có tiếng bước chân dồn dập xa dần, rồi khỏi phòng.

“A, Tô Tô của anh.” Người nọ thở dài ôm chầm lấy tôi, giọng nói như đang rất vui. Sau đó tôi cảm thấy anh ta tới gần, hơi thở nóng rực phả lên má tôi, rồi lại dùng môi cắn nhẹ lên vành tai tôi.

“A...” Dục vọng bùng nổ, toàn thân tôi run rẩy, bật ra tiếng rên rỉ, gắt gao nắm chặt vạt áo trước ngực, là anh ấy, đúng là anh ấy! Một ngày trước khi anh đi, chúng tôi ở bên nhau, anh cũng cắn nhẹ vào vành tai tôi như thế này, nó đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc.

Anh nỉ non bên tai tôi: “Mèo hoang nhỏ, như vậy đã xác định được chưa?”

Được cứu rồi! Tôi gắt gao ôm chặt lấy anh, khẽ nức nở, ngẩng đầu hôn loạn xạ lên cằm anh. Anh cũng nhẹ nhàng đáp lại tôi, vừa cởi hết mớ quần áo ướt sũng trên người tôi, vừa lấy khăn tắm bọc lấy tôi, bế tôi đi đến phòng ngủ.

Đặt tôi xuống giường, anh cúi xuống đè trên người tôi, một cánh tay săn chắc đỡ lấy thân thể của mình, một tay cầm khăn bông lau tóc cho tôi. Hai tay tôi ôm ghì lấy cổ anh, không chịu rời khỏi thân thể anh, đôi chân thon dài giơ trái giơ phải, muốn trèo lên người anh, miệng cũng hôn loạn xạ từ cằm xuống cổ anh.

Anh trầm thấp rên lên một tiếng, lại cười khê: “Chờ một chút, đừng nóng vội, bé con, để anh lau khô tóc cho em trước đã... A! Đáng chết!”

Tôi cọ tới cọ lui, giật áo sơmi của anh ra, mút lấy điểm nhỏ trước ngực anh.

Anh ném khăn mặt, nhanh chóng cởi bỏ quần áo đã bị tôi lôi kéo đến nhăn nhúm, hung hăng ôm lấy tôi, cắn nhẹ lên má tôi, cười: “Mèo hoang nhỏ, em nhiệt tình như vậy thật khiến người ta ăn không tiêu mà!”

“Ồ...” Tôi đâu còn quan tâm anh đang nói gì, dục vọng trong cơ thể chỉ muốn mau chóng được phát tiết, phái nam nóng rực căng cứng cọ xát nơi bấp dùi của tôi, tôi uốn thẳng lưng nghênh đón anh, hơi vịn vẹo tìm kiếm góc độ để kết hợp cùng anh.

“Đừng động.” Anh ôm lấy eo tôi, đỉnh phái nam chạm vào cửa huyệt ướt át như muốn hòa tan, sau đó tiến vào, lấp đầy trong cơ thể tôi.

“A ——” Từ trống rỗng cực hạn cho đến thỏa mãn cực hạn, vui sướng đến run rẩy toàn thân, tôi uốn cong người, ngón tay khẽ dùng sức bấm vào bả vai anh, trong miệng vô thức gọi: “Nhiếp Duy Dương, Nhiếp Duy Dương...”

Anh chống khuỷu tay ở hai bên đầu tôi, bàn tay to xoa lên tóc tôi, từng nụ hôn nhỏ vun không ngừng chạm vào trán và gò má tôi, hơi thở nam tính tràn ngập trong mũi tôi, từng tiếng thở dốc của anh vang lên bên tai theo mỗi động tác ra vào.

Hai tay tôi vòng lên lưng anh, trong cơn khoái cảm, tôi dùng sức vuốt ve anh, đôi chân thon dài đóng đưa theo từng động tác ra vào mạnh mẽ, bấp dùi non mềm cọ xát cùng cơ thể săn chắc dẫn đến khoái cảm cực hạn, cảm giác này khiến tôi không nhận được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Khoái cảm chồng chất, hô hấp của tôi trở nên dồn dập, tia sáng cách đó không xa, đã sắp tới rồi! Tôi khó nhận vịn vẹo thân thể: “Duy... Duy Dương... Nhanh lên...!”

Dường như cách gọi này khiến anh vui vẻ, cúi đầu hung hăng hôn lên môi tôi, tốc độ ra vào cũng trở nên nhanh hơn.

“Ừm...!” Âm thanh của tôi bị anh nuốt vào trong miệng, tôi đột nhiên mở to mắt, ánh sáng lóe lên, khoái cảm ập đến, sung sướng mà run rẩy, tay chân cũng vì thế mà cảm thấy nhẹ nhàng thỏa mãn. Quá tuyệt vời!

Tôi không nhận được mà nhẹ nhàng nức nở, thỏa mãn ôm chặt lấy anh.

SHARE.

28. Chương 28: Mê Hoặc

Ý thức quay về thân thể, tôi khẽ chớp mắt, từ từ mở mắt ra, trước mắt là trần nhà phòng tôi.

Ánh mặt trời vàng đỏ xuyên qua rèm cửa sổ, tôi nhìn đồng hồ ở đầu giường, đã bốn giờ rưỡi, là xế chiều.

Tôi từ từ ngồi dậy. Ahhh, thắt lưng đau quá!

Thân thể giống như bị xe cán qua, đầu óc cũng vô cùng đau nhức, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tôi lắc đầu, ký ức ngày hôm qua dần hiện lên, a, Miêu Miêu

Tôi nhú mày, trong lòng đau đớn và trống rỗng. Thì ra tình bạn sáu năm chỉ là một mình tôi tình nguyện? Cô ấy vẫn mang tâm tư như vậy với tôi sao? Sao cô ấy lại nhẫn tâm đối xử với tôi như vậy?

Thân thể đã được tắm rửa sạch sẽ nhưng cảm giác còn sót lại và những dấu vết trước ngực đã chứng minh cho cuộc hoan ái đêm qua. Sóng lưng tôi lạnh buốt, tôi đã cùng với ai? Tôi nhớ ngày hôm qua là Felix cứu tôi, sau đó thì sao? Dòng nước lạnh buốt, thống khổ trần trọc, sau đó có người đến, dịu dàng ôm lấy tôi, sau đó —— Nhiếp Duy Dương?

Tôi từ từ đứng lên, đánh răng rửa mặt, trong lòng tôi thấp thỏm không yên, không phải là ảo giác chứ? Thật sự là anh sao? Tôi không có tùy tiện tiện tóm một người đàn ông —— chẳng hạn như Felix —— lên giường chứ?

Tôi muốn tìm mẹ hỏi một chút xem tôi về nhà bằng cách nào, nhưng đi từ trên lầu xuống dưới lầu, khắp nơi trong nhà đều vô cùng yên tĩnh, không có một bóng người. Bụng tôi rột rột biểu tình, tôi hâm nóng một ly sữa, một mình ôm ly sữa ngồi trong phòng khách, ngơ ngác mất hồn, không hiểu vì sao lại khóe.

Tiếng mở cửa vang lên, tôi vội vàng lau nước mắt nhìn qua thì trông thấy Nhiếp Duy Dương xách theo hai túi lớn tiến vào.

Anh nhìn thấy tôi thì lại chau mày theo thói quen, cười nói: “Quả nhiên thể lực rất tốt, nhanh như vậy mà đã có thể dậy rồi.”

Tôi thả lỏng người, xem ra ngày hôm qua thật sự là anh.

Anh lắc lắc túi lớn: “Bố và dì Nguyễn đi dự tiệc rồi, anh đi mua chút đồ ăn cho em.”

Tôi nói: “Sao anh lại trở về?” Trùng hợp như vậy sao?

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, mở túi lấy đồ bên trong ra, đó là những món ăn của nhà hàng gần đó. Anh vừa gỡ dưa vừa nói với tôi: “Anh trở về để ký một hợp đồng, lúc máy bay hạ cánh thì lập tức gọi điện cho em, lại gọi đúng lúc đó.”

Tôi nhận lấy chiếc dưa, không biết có nên nói cảm ơn với anh không? Cảm ơn anh, dù sao anh cũng đã chiếm đủ tiện nghi, nhưng nếu không có anh, một là không biết Đồng Miêu Miêu sẽ làm gì với tôi, hai là tối qua không có người giúp tôi giải được, tôi chắc chắn sẽ không được dễ chịu.

Lại nói, tôi nhớ Felix cũng nói sẽ giúp tôi, vì sao tôi khổ sở như vậy nhưng cũng không đáp ứng? Rõ ràng tôi không phải là người quá dễ ý như vậy.

Tôi hỏi: “Felix đâu?”

Tay Nhiếp Duy Dương đang giúp tôi mở túi thức ăn chợt ngừng lại một chút, khóe mắt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên nhưng giọng nói đã có chút căng thẳng: “Sao, nhớ cậu ta rồi hả? Hình như trong nửa tháng anh không ở đây, em và cậu ta rất thân thiết thì phải.”

Anh có chút mất hứng sao? Kỳ quái, dường như bây giờ tôi có thể nhìn qua nét mặt và giọng điệu của anh mà hiểu được tâm tình anh, hay là nói, anh nguyện ý biểu lộ ra?

Tôi gấp một miếng cá tuyết bỏ vào trong miệng, ừm, hương vị thật ngon, lại uống một hớp cháo lớn, miệng nói có chút không rõ: “Chuyện ngày hôm qua phải cảm ơn anh ấy.”

“Oh.” Anh dựa người vào trên ghế tựa: “Nếu như anh không tới, có phải em còn muốn cảm ơn cậu ấy vì giúp em giải được đúng không?”

Tôi cúi đầu ăn, lườm anh một cái: “Nói vớ vẩn.”

Anh nhìn tôi ăn, dường như nhớ ra cái gì đó, hai đầu lông mày toát lên sự vui vẻ: “Mèo hoang nhỏ, em có nhớ ngày hôm qua em đã nói gì không?”

“Nói gì?” Tôi hỏi, trí nhớ ngày hôm qua giống như một cuốn phim hỗn loạn mơ hồ, tôi làm sao có thể nhớ được mình đã nói gì?”

Vẻ mặt anh hơi tức giận, nói: “Em nói không phải anh em sẽ không lấy chồng.”

“Khụ khụ!” Tôi bị sắc cơm, vội vàng uống một ngụm canh, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh nói vậy, em chỉ nói là em cần anh giúp em!”

Anh nhíu mày, vẫn ung dung gác chân: “Nhìn xem, không phải em nhớ rõ sao, còn làm bộ nữa.”

Tôi tức giận, tôi làm bộ cái gì chứ, chỉ là khi anh vừa nói như vậy thì tôi chợt nhớ ra thôi.

Anh lại hỏi: “Vì sao?”

Tôi nhún nhún vai: “Cái gì mà vì sao, có lẽ bởi vì cảm giác đã từng dùng qua nên có thể đảm bảo hơn?”

Anh trừng mắt nhìn tôi, một lúc lâu sau, đột nhiên không nói tiếng nào mà đứng dậy đi lên lầu.

Một mình tôi ngồi lại chọc bát cơm, tự hỏi vấn đề mà anh vừa bỏ lại.

Chẳng lẽ tôi... có thể sao? Tôi không vô sỉ như vậy, bị người cường bức còn có thể cảm thấy người ta nhìn vừa mắt? Nhưng mà, mị lực của người này, từng cử chỉ lời nói của anh, anh chăm chú đối với sự nghiệp của mình, anh thảnh thơi lại dịu dàng pha lẫn một chút hư hỏng, mị lực tà ác như vậy, a, rất dễ khiến cho người ta bị anh mê hoặc, tôi cũng bị anh mê hoặc sao?

Vậy anh thì sao? Tôi nhắm mắt lại, rốt cuộc nước cũng không thể xóa đi cảm giác tổn thương mà ngày đầu tiên anh để lại cho tôi. Một người buông thả, phóng túng dục vọng của mình như vậy, anh làm thế chẳng qua cũng vì dục vọng mà thôi! Dục vọng của anh đối với tôi, có lẽ đã được gieo xuống từ sáu năm trước, có lẽ bắt đầu từ ngày hôn lễ của mẹ, nhưng cho dù nói thế nào, trực tiếp như vậy cũng chỉ có thể là dục vọng thôi. Nếu ngày nào đó, anh trông thấy một cô gái khác khiến anh có dục vọng, chắc chắn 80% là anh sẽ không từ thủ đoạn, “làm” rồi nói sau.

Tôi lắc đầu mỉm cười tự giễu, thu dọn đồ ăn còn thừa rồi bỏ đi, quyết định vẫn đừng đặt anh trong lòng thì tốt hơn.

29. Chương 29: Nấu Cơm

Tối 11 giờ mà mẹ còn chưa về, bụng tôi lại bắt đầu réo lên, vì vậy tôi chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh.

Ôi trời... Tất cả đều còn sống... Tay nghề nấu nướng của mẹ tôi rất tốt, bà thích nhất ở trong phòng bếp làm này nọ, vô cùng xem thường thực phẩm đông lạnh và đồ ăn nhanh. Trong tủ lạnh, trứng gà, rau dưa, thịt nạc, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều có, nhưng lại không có loại thức ăn nào không cần nấu mà cũng có thể ăn. Bụng đói cồn cào, tôi vô lực tựa đầu trên cửa tủ lạnh, haiz, tài nấu nướng của mẹ không di truyền một chút nào cho tôi, tôi nấu cơm bằng nồi cơm điện cũng có thể nấu được nửa cháy nửa nhão, muốn tôi tự cứu mình là không thể nào. Vốn dĩ mỗi lần Đồng Miêu Miêu tới nhà tôi chơi, mẹ vẫn thường nói giỡn rằng Đồng Miêu Miêu mới là con gái của bà, dịu dàng điềm đạm, tài nấu nướng giỏi giống bà.

Nhớ tới Miêu Miêu, ngực tôi lại nhói lên, tôi mặc niệm, không được nghĩ không được nghĩ, không cần phải nghĩ, coi như đã qua hết thì hãy quên đi, phải mỉm cười phải kiêu ngạo, chỉ là tình bạn sáu năm mà thôi. Tôi ngồi xồm trên mặt đất, tựa đầu vào cửa tủ lạnh vẫn không nhúc nhích, nước mắt lại rơi xuống.

Một bàn tay xách cổ áo tôi kéo qua một bên, không cần phải nói, nhất định là Nhiếp Duy Dương,

Từ lúc lão đại anh lên lầu thì chưa từng thấy mặt mũi đâu, lúc này vẻ mặt nhìn tôi cũng thờ ơ, không nói tiếng nào, giống như tôi đã làm chuyện gì có lỗi với anh vậy. Anh mở tủ lạnh ra, lấy vài quả trứng gà, lại lấy cái chảo ra, hình như muốn làm trứng ốp la.

Hả, còn buộc tạp dề nữa, chiên trứng ốp la thôi mà, có dính bao nhiêu khói dầu đâu? Anh thích sạch sẽ sao? Nhưng mà cũng đúng, nói không chừng những người biến thái đều thích sạch sẽ.

Nhưng mà.. bộ dạng Nhiếp Duy Dương buộc tạp dề... đúng là rất kỳ dị, dù hốc mắt vẫn còn ướt nhưng tôi vẫn không nhịn cười được.

Anh liếc nhìn tôi: “Muốn ăn sao?” Vẻ mặt ý như đang nói “Cầu xin anh đi, đến cầu xin anh đi”.

Tôi hừ một tiếng, quay mặt đi không để ý tới anh. Muốn ăn, nhưng chờ anh làm xong rồi đoạt.

Anh mở gas, đặt chảo lên, một tay nắm lấy cán chảo, một tay đập trứng vào, chắc, ngay cả tư thế đập trứng cũng rất đẹp...

Trứng rơi vào trong nồi, chỉ nghe thấy “Xèo” một tiếng, sau đó trong chảo bốc lên một làn khói đen kỳ quái, tiếng nổ lộp bộp vang lên. Tôi sợ tới mức nhảy dựng, Nhiếp Duy Dương nhanh chóng tắt bếp, đứng ở đó không động đậy, hơi nhíu mày nhìn vào trong chảo. Tôi nuốt nước miếng, cẩn thận đi tới rồi nhìn vào trong chảo, một miếng trứng xấu xí, nhăn nhúm như bông ngô, cùng với vỏ trứng, tạo thành một đồng đen sì ở đó, tản ra một mùi khen khét quái dị.

Tôi nhìn quả trứng thê thảm đó rồi lại nhìn sắc mặt anh: “Nhiếp Duy Dương, anh cần phải đổ dầu chứ?”

Sắc mặt Nhiếp Duy Dương vẫn không thay đổi, chỉ nhìn cái chảo một lúc, sau đó tiêu sái giật tạp dề xuống, ném qua một bên, vẻ mặt tự nhiên nói: “Đi, anh đưa em ra ngoài ăn.”

Tôi không nhịn được mà cười lớn, từ khi biết anh tới nay, nhìn anh làm gì cũng như đã tính trước, dễ như trở bàn tay. Không ngờ tay nghề nấu nướng cũng kém giống tôi!

Mãi cho tới khi lên xe tôi vẫn còn cười, cười tới nỗi ngay cả nỗi ám ức trong lòng cũng biến mất, càng cười càng không dừng lại được.

Nhiếp Duy Dương khởi động xe, vũng vàng chạy ra đường, anh nheo mắt nhìn tôi đang cười không ngừng, cong cong khóe môi: “Mèo hoang nhỏ, em còn cười nữa, coi chừng anh hôn em đấy!”

Tôi gần như không thở nổi, vỗ ngực: “Ha ha... được... ha ha... em... em không cười... ha... Ừm!”

Anh cúi người, nắm lấy cằm tôi, hôn tôi thật mạnh.

Ừm! Người này không muốn sống nữa sao? Anh còn đang lái xe đấy! A, đầu lưỡi, đi ra ngoài đi ra ngoài, thật buồn nôn!

Tôi dùng sức đẩy anh ra, lấy tay áo lau bờ môi ướt nhẹ, cảnh cáo anh: “Nhiếp Duy Dương, em không phải bạn gái anh, cũng không phải vợ anh, tốt nhất anh đừng đụng đến em, như vậy em còn có thể tôn trọng anh như ”anh trai“.”

“Hả.” Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, nhíu mày: “Hôm qua ai đói khát ôm hôn anh, còn nói cả đời không phải anh thì không thể?”

Tôi đỏ mặt, thẹn quá hóa giận: “Đó là vì không còn cách nào khác! Em không giống anh, thấy phụ nữ thì tùy tiện lên giường, một người đã là nhiều lắm rồi!”

Anh trầm ngâm, nhàn nhạt nói: “Anh không phải.”

Anh không phải? Không phải cái gì?”

Nhiếp Duy Dương lại nói: “Vậy em làm bạn gái anh không được sao?”

Tôi nói ngay mà không cần nghĩ ngợi: “Không có khả năng.” Làm bạn gái anh, tiện cho anh muốn thì làm, dùng hết rồi thì một cước đá văng sao?

Về mặt anh hình như có chút thất vọng, nắm chặt tay lái hỏi: “Vì sao?”

Bởi vì vừa gặp mà anh đã cường bức em, bởi vì anh không khống chế được vọng của mình, bởi vì em biết rõ anh chỉ là một người đàn ông suy nghĩ bằng nửa người dưới, mà người em muốn tìm không chỉ dùng nửa người dưới mà còn phải dùng tâm mới được. Tôi nhìn một bên mặt hoàn mỹ của anh, cười nhạt một tiếng, nói với anh cái này làm gì? Dù sao tôi đã quyết không yêu anh, cũng không muốn chơi trò chơi yêu đương với anh.

Tôi mỉm cười: “Bởi vì anh không biết nấu cơm.”

Anh lại nhìn tôi một cái, không nói gì.

30. Chương 30: Kiểm Chế

Sau khi ăn xong về đến nhà, lái xe vào cửa chính thì nhìn thấy ánh đèn căn phòng trên tầng đã sáng lên, mẹ và chú Nhiếp đã trở lại.

“Ừm.” Xe ngừng lại, tôi cởi dây an toàn ra, duỗi duỗi eo: “Mệt quá, về đi ngủ.”

Nhiếp Duy Dương liếc nhìn tôi một cái: “Cùng anh sao?”

Tôi cười cười với anh: “Năm mơ à.”

“Con bé không có lương tâm này.” Anh lẩm bẩm, sau đó đột nhiên tắt đèn xe, nhanh chóng ôm lấy tôi, tôi còn chưa có phản ứng thì hơi thở của anh đã phả vào mặt. Sau đó đôi môi mỏng vừa mềm mại vừa nóng ướt mạnh mẽ rơi lên môi tôi.

“Ừm!” Tôi đẩy mạnh anh ra nhưng cánh tay của anh như đúc bằng sắt, không hề nhúc nhích.

Ngón tay thon dài của anh từ thắt lưng trượt lên vạt áo sơ mi của tôi, xoa xoa ngực tôi, áo ngực được đẩy lên, bầu ngực xinh đẹp vừa khít với lòng bàn tay anh. Tôi giãy giụa càng khiến anh hôn và vuốt ve mạnh mẽ nồng nhiệt hơn.

Tôi mở to hai mắt, màn đêm lam nhạt khiến bóng người anh như được mạ một lớp lam mờ, ngoại điểm ấy ra thì tất cả đều đen kịt. Hai người quấn quýt dây dưa, hơi thở run rẩy bất ổn, làn da ẩm áp bóng loáng, từng cái vuốt ve nóng bỏng, bóng tối đẩy lên dục vọng nguyên thủy nhất của thân thể.

Đáng chết, còn lâu tôi mới có thể phớt lờ người này, tôi vốn tưởng rằng sau ngày hôm qua thì anh sẽ không còn đói khát như vậy nữa, cho nên mới buông lỏng cảnh giác khi ở cùng anh, kết quả chứng minh, cái người biến thái này còn lâu mới có thể theo đúng chuẩn mực của người thường.

Hô hấp của anh càng lúc càng thêm nặng nề, cuối cùng bàn tay thăm dò xuống dưới, cách lớp quần jean ấn xuống, xoa xoa nơi mềm mại giữa hai chân tôi.

Rất cuộc tôi cố gắng quay mặt đi, thoát khỏi nụ hôn nóng bỏng khiến người ta hít thở không thông, há miệng thở dốc: “Nhiếp Duy Dương, anh dừng lại, dừng lại!”

Anh đầu chịu nghe, miệng vẫn dây dưa tới, tôi đành vừa trốn tránh vừa nói: “Nhiếp Duy Dương, anh càng như vậy, em càng không có khả năng đồng ý làm bạn gái của anh!”

Động tác của anh dừng lại, hỏi: “Em không thích sao?”

Hơi thở nóng rực của anh phả ở bên cổ bên tai tôi, khiến cả người tôi không tự chủ được mà run rẩy, tôi cố gắng giữ vững hô hấp, đẩy bàn tay không an phận của anh ra, kéo áo ngực lại rồi nghiêm mặt nói với anh: “Cái này không liên quan gì với thích hay không thích! Không có cô gái nào muốn một người đàn ông không để ý tới ý cảm xúc của cô ấy, bắt buộc cô ấy phát sinh quan hệ làm bạn trai.”

Giọng nói của anh có chút mê hoặc: “Anh cho rằng em thích thân thể khoái hoạt, không phải sao? Bé cưng, mỗi lần em đều rất say mê.”

Tôi trợn trắng mắt, đó là nhờ công lao ve vãn của đại gia anh đấy. Theo tôi thì tám phần là đầu óc người này không bình thường, không nghe rõ trọng điểm tôi nói ở chỗ nào.

Tôi nhịn xuống xúc động, nhấn mạnh một lần nữa: “Điều này không có liên quan tới việc thân thể em vui thích hay không, người đàn ông em thích, phải tôn trọng ý nguyện của em, hiểu rõ em, nguyện ý cùng em chia sẻ cuộc sống, mà không phải chỉ biết làm, làm, làm!”

Anh le lưỡi liếm qua nơi mẫn cảm ở cổ tôi, tôi giật mình, khẽ kêu một tiếng, anh cười: “Em xem, anh hiểu em rất rõ.”

“Anh....!” Tôi tức giận: “Anh anh anh anh!”

Anh cười rộ lên, cánh tay buông ra giữ lấy bả vai tôi, bàn tay ấm áp xoa xoa gương mặt tôi. Tôi hoảng sợ, anh lại muốn đến sao?

Môi mỏng mềm mại của anh lại dịu dàng hôn lên trán tôi, nhẹ nhàng ấn xuống rồi rời đi. Hả?

Anh vỗ vỗ mặt tôi: “Anh biết rồi, bé cưng, chúng ta vào thôi.”

Hả hả? Tôi sửng sốt, trái tim tôi đập nhanh hơn. Nụ hôn nồng nhiệt và kích tình của anh khiến thân thể tôi có cảm giác, nụ hôn dịu dàng mà nhẹ nhàng như vậy lại khiến tim tôi đập rộn lên.

Anh thấy tôi không động đậy thì cúi người tới, xoa xoa mặt tôi: “Sao? Muốn tiếp tục à?”

Tôi đang muốn mắng anh thì cửa xe bên ghế lại đột nhiên bị kéo ra, sau đó tiếng mẹ vang lên: “Duy Dương, Tô Tô, là các con sao? Sao xe dừng lâu rồi mà không vào nhà?”

Thảm! Tôi đang nằm trên ghế, mà nửa người Nhiếp Duy Dương đang đè trên người tôi, như thế này mà bị mẹ nhìn thấy.....!

Mẹ cúi đầu nhìn vào trong xe, giọng nói có chút kinh ngạc: “Hai đứa....?”

Tôi làm đà điều chỉnh con mắt, trốn tránh đối mặt với sự thật nhưng lại nghe thấy giọng nói ôn hòa không hề hoang mang của Nhiếp Duy Dương: “Dì Nguyễn, dì tới thật đúng lúc, con đưa Tô Tô đi ăn cơm, lúc trở về em ấy vẫn ngủ, con đang lo không biết nên đưa em ấy vào nhà thế nào, đúng lúc, dì mở cửa xe giúp con, con bế em ấy vào nhà.”

Tôi thở nhẹ một hơi, vội vàng phối hợp ra vẻ ngủ say. Tôi lại quên mất, Nhiếp Duy Dương là cao thủ nói dối mặt không đổi sắc.

Nhiếp Duy Dương ôm tôi “Ngủ say” đi vào trong nhà, mẹ tôi ở sau đóng cửa xe, đi lên theo, vô cùng vui vẻ nói: “Dì còn lo lắng hai đứa các con không hợp, Duy Dương, con biết chăm sóc em như vậy, trong lòng dì cảm thấy rất vui vẻ.”

Trong lòng tôi trợn trắng mắt, bà ấy không biết tôi hy vọng không “hợp” với anh cỡ nào đâu.

Giọng Nhiếp Duy Dương ôn hòa: “Cần phải thế. Dì Nguyễn, dì mở cửa nhẹ chút, đừng đánh thức em ấy.”

Giả bộ. Trong lòng tôi nói thầm.

Đúng rồi, còn cái kia, cái cứng rắn đang chĩa vào eo tôi là cái gì thế? Tôi cười trộm, lần này để anh đi tắm nước lạnh. Trong lòng tôi có chút gợn sóng, cái người cuồng tình dục này lại có thể khắc chế dục vọng của mình.

31. Chương 31: Bụi Vân

Vài ngày sau, quả nhiên Nhiếp Duy Dương thu liễm hơn. Nhưng có lẽ bởi vì anh bận, không biết lần này anh trở về có chuyện gì, gần như mỗi ngày đều bận rộn chạy đi. Còn tôi sắp bước vào kỳ thi, ở trường có vô số bảng phải phát phải điền, cũng hiếm khi mỗi ngày đều tới trường học.

Vài ngày liên tiếp, tôi đều không thấy Đồng Miêu Miêu. Ngày đó Felix tới cứu tôi, Miêu Miêu điên rồ cũng nhào về phía anh ta, dưới tình thế cấp bách Felix đẩy cô ngã mạnh xuống đất, cô ấy liền nằm ở đó gào khóc lên, sau đó cũng không biết thế nào.

Mấy người Mai Tử chạy tới hỏi tôi ghi danh vào trường học nào, tôi nói: “Đại học N, cách cũng gần, rất thuận tiện.” Không có gì phải chọn, cũng không trốn Nhiếp Duy Dương, cũng không cần vì Miêu Miêu muốn đi học cùng trường với cô ấy, tôi chọn gần là được rồi.

“Vừa hay.” Thuyền trưởng cười: “Chúng ta có thể tiếp tục làm bạn học!”

A Mộc cầm lấy một quyển sách giáo khoa, trừng mắt nhìn một lúc, đột nhiên xé toạc nó thành hai nửa, nhếch cười với chúng tôi: “Mình đã sớm không vừa mắt với những vật này!”

Mai Tử che miệng cười: “Ngày mai nghỉ, bây giờ mình lại rất mong ngóng cuộc thi, thi xong rồi thì có thể được tự do! À, đúng rồi, Tô Tô” Cô ấy dường như nhớ tới cái gì, lấy một tờ giấy đưa cho tôi: “Thông báo cuộc thi của Miêu Miêu, thầy giáo bảo mình cầm qua cho cô ấy, làm sao mình biết nhà cô ấy ở chỗ nào chứ. Cậu thân với cô ấy như vậy, cậu đưa cho cô ấy nhé!”

Tôi nói: “Mình không...”

Đúng lúc thầy giáo đi tới, nhấn mạnh công việc trong cuộc thi, Mai Tử vút lại cho tôi rồi chạy về chỗ ngồi.

Tôi nhìn tờ giấy thử dài, tôi không muốn gặp lại Đồng Miêu Miêu, nhưng mà ai ai cũng biết tôi thân với cô ấy, muốn đẩy cho người khác thì ắt phải đối mặt với một đồng câu hỏi, không còn cách nào khác, tôi đành bỏ vào trong túi sách.

Lúc tan học ra cổng trường, tôi nghe thấy có người gọi, ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Felix, trên cổ còn treo máy ảnh bắt lỳ thân với anh.

Tôi đi qua, cười với anh ấy: “Felix, sao anh ở đây?” Trong lòng tôi có chút xấu hổ, ngày đó anh rời đi đương nhiên là sau khi biết tôi và Nhiếp Duy Dương xảy ra chuyện gì, không biết anh sẽ nghĩ thế nào.

Felix cười cười, lấy từ trong túi ra một đồ vật đưa cho tôi: “Sim điện thoại di động của em. Ngày đó anh nhặt về, điện thoại đã rơi xuống không thể sửa được, sim này anh nghĩ còn hữu dụng với em.”

Tôi nhận lấy, có chút cảm động: “Cảm ơn, anh thật cẩn thận.”

Felix vừa cười, nhưng trên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ dường như có trộn lẫn chút u buồn, đôi mắt trong suốt màu lam giống như đóa bụi vân nhẹ nhàng trên bầu trời quang. Anh nhìn nhìn trời, lại nhìn khuôn mặt tôi, mỉm cười: “Có muốn đi cùng không?”

Tôi gật đầu, cùng anh tản bộ đi đến công viên.

Trong công viên nhỏ, cây bạch quả cao lớn trồng đan xen hợp lý xung quanh quảng trường nhỏ, trong sân rộng có người già đang nhàn nhã đi tới đi lui hoạt động thân thể, người bán đồ chơi nhỏ, đồ ăn vặt dựa vào xe ngủ gật. Công viên buổi tối mang đến cho người ta cảm giác thanh bình.

Trong sân rộng có một cây thông khổng lồ, xung quanh nó đặt những ván gỗ dài, tôi và Felix ngồi xuống đó.

Felix có chút bất thường, vẫn không nói gì, tôi đành phải phá vỡ trầm mặc, cười nói: “Felix, chuyện ngày đó em còn chưa cảm ơn anh, nếu chậm một chút thì em thảm rồi!”

“Đừng khách khí.” Đôi mắt xanh của Felix nhìn qua tôi: “Đó là việc anh nên làm.”

Không khí lại trầm lặng.

Rốt cuộc Felix cũng mở miệng: “Tô Tô... ừm... Có lẽ anh hỏi sẽ không thích hợp, nhưng mà anh muốn biết, em và Nhiếp...”

Tôi thở dài trong lòng, biết thế nào anh ấy cũng sẽ hỏi.

Tôi nhìn anh, cười: “Anh muốn hỏi em và anh ấy có phát sinh quan hệ thân thể hay không?”

Gương mặt trắng nõn của Felix lập tức đỏ lên: “Không, không phải, không phải anh nghĩ... cái kia...”

Một lúc vẫn không nói được gì, rốt cuộc anh thất bại sụp bả vai xuống, giọng điệu chán nản: “Ô Tô, em cũng biết đấy, trong lòng anh vẫn có một phần bị em cuốn hút. Sau khi biết em, tính tình của em còn, ừ, đáng yêu hơn so với anh nghĩ, anh vẫn muốn theo đuổi em.”

Tôi trợn to mắt nhìn anh ấy, không nhịn được cười: “Rốt cục em tốt ở chỗ nào?” Tính tình tùy ý, lại xấu tính, cà lơ phất phơ, ăn không ngồi rồi, ngoại trừ khuôn mặt dễ nhìn thì có chỗ nào đáng để người khác yêu thích chứ?

“Ừ, anh nói vậy cũng không đúng.” Felix gãi gãi sau gáy theo thói quen: “Nói thế nào đây... Có đôi khi anh cảm thấy em như đóa hoa hồng kiêu ngạo nhất trong vườn hoa, cẩn thận đi qua em lại đột nhiên làm mặt quỷ, cười lên ha ha. Có đôi khi anh cảm thấy em như một cơn gió không trời buộc không có gì vướng bận, rồi lại trông thấy em phần đầu quên mình vì bạn bè. Ừ, anh nói không hay nhưng anh muốn nói, em thật sự khiến anh động lòng.”

Tôi cười, đôi mắt nhìn những tán lá cao cao của cây bạch quả: “Anh cũng biết, em và Nhiếp Duy Dương nhất định đã phát sinh quan hệ.”

Felix nhìn tôi, giọng nói có chút bất ổn: “Em... em... yêu cậu ấy?”

SHARE.

32. Chương 32: Tim Đập Nhanh

Yêu Nhiếp Duy Dương? Tôi lập tức lắc đầu, nói đùa gì vậy? Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể nào!

“Vậy, vậy, ngày đó em nói.” Felix ngượng ngùng nói: “Em nói em chỉ cần cậu ấy...”

“À.” Tôi cúi đầu nhìn giày của mình: “Đó là bởi vì trước kia...”

Felix trợn to mắt: “Trước kia? Ô Tô, anh biết em không phải cô gái tùy tiện, chẳng lẽ, cậu ấy ép buộc em?”

Tôi lắc đầu, tôi và Nhiếp Duy Dương, nói thế nào nhỉ? Anh ta cưỡng bức tôi, tôi cũng đùa bỡn anh ta, anh ta từng buông tha tôi, nhưng cũng đã cứu tôi, thậm chí còn biết đối xử dịu dàng với tôi, tôi đã sớm không thể dùng oán hận đơn giản để đối đãi với anh ta.

Felix thấy tôi không nói lời nào, có chút sốt ruột: “Anh biết rõ tính tình của cậu ấy, từ trước tới giờ cậu ấy luôn tùy hứng, nhưng anh không ngờ cậu ấy lại làm vậy với em!” Anh ta đập một phát xuống ghế, rồi đứng bật dậy: “Anh muốn đi tìm cậu ấy!”

Tôi vội vàng kéo anh ta lại: “Không phải vậy, Felix.” Ừ, tôi không có cách nào giải thích với Felix, chỉ nói: “Không phải như anh nghĩ, em và anh ta đã huề nhau rồi, không có gì.”

Trong mắt Felix còn nghi ngờ nhưng vẫn ngồi xuống, phong độ không hỏi tiếp.

Tôi nói: “Xin lỗi Felix, em cũng không yêu anh.”

Felix thở dài: “Ô Tô, tấm lòng anh vẫn không đổi, em có thể cho anh cơ hội tiếp tục làm bạn với em được không?”

Tôi bật cười: “Bị một cô gái từ chối, lại biết rõ cô ấy có quan hệ với người khác, vậy mà vẫn chịu làm bạn với cô ấy, dưới tình huống này mà nói, anh cũng thật vĩ đại.”

Felix có chút đỏ mặt, tôi nhìn anh, bật cười trong lòng, người đàn ông này có trái tim tinh khiết như thủy tinh, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, thẳng thắn mà đơn thuần, dịu dàng hiền hậu mà thiện lương, nói không chừng trong tương lai tôi sẽ thật sự yêu anh.

Hoàng hôn dần buông xuống,

Ánh mắt của tôi đột nhiên bị một cảnh tượng cách đó không xa hấp dẫn, đó là hình ảnh một người vợ già đang giúp bạn già của bà đẩy xe lăn đi về nhà, không biết bà cụ nhẹ nhàng nói với ông cụ cái gì, ông cụ cười vỗ vỗ mu bàn tay bà. Về mặt bọn họ bình thản như thế, khiến người ta nhìn bọn họ, đột nhiên nghĩ, bọn họ từng cùng nhau nắm tay đi qua nhiều sóng gió, tới được ngày hôm nay, đẹp đẽ đến nhường nào.

Tôi nhìn thấy cũng bị sửng sốt.

Bọn họ từ từ đi tới, ánh chiều tà dịu dàng chiếu sau lưng bọn họ, xa xa, tiếng ồn ào xe cộ đông nghịt nơi thành phố như biến mất trong nụ cười yên bình của bọn họ.

Tôi vươn tay bắt lấy camera của Felix: “Nhanh, nhanh, Felix, nói cho em biết phải dùng thế nào. Em muốn chụp lại!”

Felix cười rộ lên, tháo máy ảnh xuống đưa cho tôi, nói cho tôi biết chỉnh tiêu cự và bắt sáng như thế nào. Sau khi hai chúng tôi luống cuống tay chân một phen, rốt cuộc tôi cũng ấn được nút, lưu lại khoảnh khắc khiến mình xúc động.

Felix nói: “Ừ, là một bức ảnh rất đẹp, đợi anh về rửa rồi sẽ đưa cho em!”

“Được được!” Tôi cũng vô cùng hưng phấn.

Sau khi chia tay với Felix ở cửa công viên, tôi tiếp tục đi về nhà. Vừa đi được hai bước thì thấy ở ven đường, một chiếc xe đang từ từ đi tới, hử, cái xe này rất quen!

Kính xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt nặng nề của Nhiếp Duy Dương.

“Lên xe.” Lão đại anh ra mệnh lệnh ngắn gọn.

Có xe ngồi vẫn tốt hơn là đi bộ về, tôi ngoan ngoãn lên xe.

Ừ, người này trông có vẻ như đang tức giận, không phải muốn lấy tôi ra để đập lửa đó chứ?

Quả nhiên tôi còn chưa ngồi vững thì anh đã bắt lấy tôi như hổ dữ bổ nhào vào linh dương, không nói lời nào mà hôn tôi. Chắc, chắc sau này phải cân nhắc tới việc trang bị song chắn để phòng bạo lực cho xe nhà mình như trong taxi thôi[1], tránh cho mãnh thú đả thương người khác.

Tôi lấy một ngón tay chìa lên cái trán trơn bóng đẹp mắt, trừng anh: “Anh lại nữa? Anh quên rồi sao?”

Quả nhiên anh dừng động tác lại, nheo mắt mím môi, ngoan ngoãn ngồi trở về ghế lái.

Tôi cười trộm, hì, lục tự chân ngôn, trăm lần đều linh!

(lục tự chân ngôn: thần chú sáu chữ)

Về mặt anh không đổi hỏi: “Sao em lại đi cùng Felix?”

Tôi thoải mái dựa trên ghế ngồi, có hỏi có đáp: “Anh ấy tới tìm em, trả lại sim điện thoại hôm đó em làm rơi.”

“Vậy mà cũng phải chạy tới công viên sao?” Anh nhất quyết không tha.

Tâm tình tôi đang tốt nên tiếp tục nói: “Anh ấy nói có chuyện muốn nói với em, sau đó đi tới đây, cuối cùng thổ lộ với em.”

Nhiếp Duy Dương nắm tay lái, nhanh chóng quay đầu liếc nhìn tôi một cái, sau đó quay mặt đi, trầm mặc một lúc rồi hỏi tiếp: “Em trả lời thế nào?”

Tôi tùy ý nói: “Em đáp ứng chứ sao!”

“Két!” Xe nghiêng mạnh rồi dừng lại ven đường, tôi bị ngã bổ nhào lên người anh, hoảng hồn nói: “Anh điên à! May mà đường này ít người, nếu không..... A, anh muốn ghìem chết em à!”

Eo tôi bị anh ôm chặt, tôi giương mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ của anh, sóng lớn trong đôi mắt như muốn chìm chết tôi, tôi vội vàng thức thời thẳng thắn: “Lừa anh, lừa anh thôi, em nói với anh ấy là em không yêu anh ấy!”

Anh trừng tôi một lúc lâu, sắc mặt bớt giận, môi mỏng cong lên: “Mèo hoang nhỏ, lá gan càng lúc càng lớn, dám đùa anh hả?”

Anh vậy mà lại cắn một ngụm lên mặt tôi.

“A!” Thật ra không đau lắm, nhưng cảm giác thịt mình bị răng người khác cắn rất khủng bố, tôi giãy dụa: “Nhiếp Duy Dương, em đã nói anh đừng dùng sức có được hay không?”

“Ừ.” Anh thả tôi ra, nhượng mày, nói như ban ân: “Vậy em tới hôn anh.”

“Tôi bị anh chọc cười: ”Dựa vào cái gì?”

Anh tà tà liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt nhẹ nhàng mở ra: “Dựa vào việc anh vì em mà học nấu cơm, thế nào?”

Hả? Tôi sửng sốt, chỉ vì một câu nói tùy ý của tôi?

Tôi nhìn một bên mặt không được tự nhiên của anh, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

33. Chương 33: Yêu

Buổi tối mẹ làm tôm chua ngọt.

Đây là món ăn mà tôi thích nhất, nhưng tôi luôn ngại bóc vỏ tôm, vì tay sẽ bị dính nước sốt hồng hồng, mỗi lần đều chỉ ăn vài con rồi đi rửa tay, bỏ không ăn nữa.

Mẹ nói: “Ô Tô, ăn thêm vài con nữa đi, không phải con rất thích món này sao? Để lát nữa hãy rửa tay.”

Tôi đáp ứng nhưng cũng không ăn tiếp nữa.

Nhiếp Văn Hàm đặt một con tôm vào trong bát mẹ: “A Nguyễn, em cũng ăn nhiều một chút.”

“Được.” Mẹ cười dịu dàng với Nhiếp Văn Hàm, chân mày khéo mắt đều toát lên vẻ thỏa mãn và hạnh phúc.

Tôi cắn đũa nhìn hai người, mỉm cười, rốt cuộc mẹ cũng có hạnh phúc của mình, thật tốt.

Một con tôm trứng được bỏ vào trong bát tôi. Tôi ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn Nhiếp Duy Dương, trên ngón tay thon dài của anh dính chút nước sốt hồng hồng.

“A, cảm ơn anh Duy Dương.” Tôi kịp phản ứng, vội vàng sấn vai em gái.

Nhiếp Văn Hàm cười: “Từ nhỏ tính tình Duy Dương đã kỳ lạ, không thích ở chung với người khác, không ngờ lại tốt với Ô Tô như vậy, xem ra chúng ta nhất định là người một nhà.”

Mẹ vội vàng khích lệ con chồng: “Ô Tô bị em làm hư rồi, là do Duy Dương biết chăm sóc em gái đấy thôi.”

Tôi nhìn tay Duy Dương, lại nhìn con tôm lột vỏ không được đẹp trong bát cơm của mình, từ từ đưa vào trong miệng, khuôn mặt đỏ lên.

Nhiếp Duy Dương còn thêm dầu vào lửa. Anh nói: “Dì Nguyễn, món tôm này làm thế nào?”

Tim tôi đập loạn, trên mặt càng nóng lên, mẹ còn chưa kịp trả lời thì tôi bỗng nhiên để đũa xuống: “Con ăn no rồi.” Sau đó không để ý tới mẹ đang nhẹ giọng trách cứ, chạy thẳng lên lầu giống như đang trốn.

Buổi tối tôi ôm mềm trần trọc, không hiểu nổi rốt cuộc tôi đang nghĩ gì. Chẳng lẽ tôi thật sự động lòng với anh ta? Không, tôi không nên như vậy, nếu tôi thích một người thì sẽ dâng lên toàn bộ tình yêu và sự chung thủy của tôi, cũng sẽ yêu cầu đối phương có sự đáp lại tương đương. Còn anh ta thì sao? Anh ta chỉ vì dục vọng mới theo đuổi tôi, có lẽ tôi chỉ tạm thời bị anh ta hấp dẫn, nhưng không có tình yêu thì chắc chắn sẽ không có kết cuộc tốt đẹp. Ngộ nhỉ.... Nếu.... anh ta yêu tôi? Tôi lắc lắc đầu, cười, có lẽ người như anh ta hoàn toàn không hiểu được cái gì gọi là yêu đâu.

Buổi sáng tôi bị âm thanh mơ hồ đánh thức.

Tôi dụi mắt xuống giường, mặc đồ ngủ đi tới ban công ngoài phòng.

Từ nơi này nhìn xuống có thể thấy khu vườn xinh đẹp ở sau phòng.

Nhiều bụi cây kim ngân màu hồng chia cắt sân vườn đan xen hợp lý, từng hàng cây kim ngân xanh biếc vây quanh những bụi hoa hồng kiêu diễm, đường mòn rải đá uốn lượn, nằm bên cạnh con đường nhỏ là những bông hoa diên vĩ màu tím còn mang theo sương sớm. Đi lên phía trước nữa có một đài phun nước mỹ nhân ngư, mỹ nhân ngư bằng đồng lớn bằng người thật ngồi ở chính giữa đài phun nước, cánh tay nâng vỏ trai. Bên cạnh đài phun nước trồng những cây hạc vọng lan cao gầy. Nhiếp Duy Dương đứng trước hàng hạc vọng lan, nhắm mắt lại, chuyên tâm luyện giọng.

Tôi nằm sấp trên lan can ban công nhìn anh.

Anh mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, đôi mắt tà mị nhắm lại, đứng giữa sân vườn đẹp như vậy lại có chút hương vị xuất trần, dưới ánh sáng nhu hòa của buổi sớm, suối phun nước biến thành cầu vồng bảy sắc, lặng yên làm nền cho anh.

Không phải người ta nói người đàn ông chuyên tâm làm việc rất có mị lực sao, anh bây giờ quả thực khiến tôi không thể dời mắt.

Anh mở mắt, ngược mắt nhìn lên lầu, nhìn vào đôi mắt tôi.

“Chào buổi sáng!” Đã bị phát hiện nên tôi phát phát tay chào.

“Chào buổi sáng.” Anh từ từ vuốt mái tóc đen, cau mày nhìn tôi: “Nhìn lên anh lâu như vậy, si mê anh rồi sao?”

Tôi cười: “Nếu như anh vẫn ngậm chặt miệng không nói lời nào.”

Anh từ từ đi tới, đứng dưới ban công, ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi gác cằm trên cánh tay, cười híp mắt nhẹ giọng hỏi anh: “Nhiếp Duy Dương, anh yêu em sao?”

Anh nhíu mày, giọng nói trong trẻo: “Cái này còn phải hỏi sao? Nếu không vì sao anh lại làm tình với em?”

“Này! Anh....” Tôi vội vàng nhìn xung quanh, suýt nữa thì nhảy xuống che miệng anh lại.

Anh cười: “Bố và dì Nguyễn đã ra ngoài chạy bộ từ sớm rồi, em nghĩ ai cũng làm biếng giống em chắc?”

Tôi thả lỏng người, nhớ tới câu trả lời của anh, nhíu mày: “Anh nói theo logic gì vậy? Làm tình và yêu không nhất định có liên quan tới nhau!”

Không ngờ điều này lại khiến anh nhíu mày: “Mèo hoang nhỏ, đừng nói với anh là em sẽ tùy tiện làm tình với người khác đấy nhé.”

Tôi chán nản, suy nghĩ của anh tuyệt đối có vấn đề!

Tôi hăm hừ nói: “Vậy lần đầu tiên anh nhìn thấy em, liền nhất định phải làm... cái kia, chẳng lẽ bởi vì anh yêu em?”

Anh nói: “Ừm hm.”

Tôi tức giận: “Em lại không yêu anh, anh miễn cưỡng em làm quái gì?”

Anh búng búng ngón tay, tuyệt đối không để ý mà nói: “Vậy thì có quan hệ gì? Dù sao cuối cùng em nhất định sẽ yêu anh.”

Cái đồ cuồng tự đại! Tôi không biết nên giận hay nên cười, nhất thời không nói nên lời.

Anh cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt tôi, vẻ mặt đứng đắn hiem thấy: “Ô Tô, anh đã đợi em từ rất lâu.”

Tôi nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh, chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, tim tôi đập mạnh, gò má bốc cháy.

34. Chương 34

Nếu như anh ấy yêu tôi.

Không trả lời lại anh, tôi chạy về phòng tắm gội buổi sáng theo thói quen.

Vừa lau tóc vừa thất thần suy nghĩ. Tôi sẽ yêu anh sao?

Tôi ngẩn người, quần khăn đi ra khỏi phòng tắm thì lại nghe thấy giọng trêu chọc của Nhiếp Duy Dương vang lên trong phòng: “Nghĩ gì mà mất hồn vậy?”

Tôi quay lại đã nhìn thấy tên kia nghênh ngang ngồi trên giường tôi, hai cánh tay đỡ lấy thân thể thon dài, cả người thoải mái ngửa ra sau, hai nút áo trên cùng không cài, để lộ ra lồng ngực màu mật ong. Anh đang híp mắt nhìn chăm chăm vào những nơi không được khăn tắm che trên người tôi.

Tôi nắm chặt khăn tắm trước ngực, trừng anh: “Anh mau đi ra đi, một lát nữa mẹ và chú sẽ trở lại rồi, anh như vậy ở trong phòng em thì còn ra thể thống gì nữa?”

Anh lười biếng nghiêng đầu, cười như không cười: “Em tới hôn anh một cái thì anh sẽ ra ngoài.”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, từ khi nói rõ với anh không thể dùng sức mạnh thì lão đại anh liền thay đổi sách lược, dùng uy hiếp để lợi dụng rồi.

Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng cửa vang lên, tôi vội vàng chạy tới, nắm chặt khăn tắm, cúi người hôn nhẹ lên môi anh: “Như vậy đã được... Ừm!”

Thân thể nghiêng về phía trước bị anh kéo mất đi trọng tâm, tôi ngã lên người anh. Một tay anh vẫn chống phía sau, một tay giữ chặt ót tôi khiến nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Trong miệng anh có mùi vị của bạc hà. Đôi môi mềm mại ấm áp trần trọc ma sát trên môi tôi, nhiều lần vân vê, lưỡi của anh nhân lúc tôi thở dốc liền trượt vào, mạnh mẽ dây dưa với tôi.

Anh hôn giống như muốn nuốt trọn cả người tôi.

Tôi nghe thấy cửa phòng dưới vang lên thì sốt ruột muốn đứng dậy, nhưng vì đang ngã trên người anh nên không có chút sức lực nào. Vì vậy tôi vừa đẩy vừa giãy giụa muốn xuống khỏi người anh.

“Ừm!” Anh đột nhiên rời khỏi môi tôi, dùng dưng ép vai để tôi dán vào người anh, sau đó vùi đầu bên cổ tôi, há miệng thở dốc: “A, mèo hoang nhỏ, em còn cử động nữa thì tự gánh lấy hậu quả.”

Lúc đó tôi mới phát hiện khăn tắm của tôi đã bị lỏng lẻo, bộ ngực căng tròn dán lên lồng ngực trần trụi của anh, bụng dưới cách một lớp vải mỏng có thể cảm giác được rõ ràng dục vọng của anh.

Tôi sốt ruột: “Anh nhanh lên đi! Bọn họ sắp vào nhà rồi!”

Anh dùng môi liếm nhẹ lên cổ tôi, hàm hồ nói: “Để cho bọn họ nhìn thấy thì thế nào?”

Tôi gấp gáp: “Điên à!” Nếu bị bọn họ nhìn thấy, ở chung chưa tới một tháng mà đã phát triển tới mức lên giường với “anh trai” rồi, chuyện không bình thường như vậy mẹ tôi không tức chết mới là lạ.

Anh bỗng bật cười, rồi thở dài nói: “Anh rất muốn.”

Dù tôi đang sốt ruột cũng không nhịn được bị giọng điệu của anh chọc cười: “Nhiếp Duy Dương, anh đang làm nũng sao?”

Anh hừ một tiếng, rút cuộc đỡ tôi ngồi thẳng người, bóp eo tôi một cái rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Tôi mặc quần áo tử tế, mắt nhìn thấy một tờ đơn trên bàn, nhú mào, đó là giấy thông báo thi của Đồng Miêu Miêu.

Không muốn đi nhưng vẫn phải đi.

Sau khi cơm nước xong tôi cầm áo khoác định ra khỏi cửa thì mẹ hỏi: “Tô Tô, ngày mai thi rồi, sao con không ở nhà đọc sách?”

Tôi nói: “Vâng, con đi đưa giấy báo thi cho bạn học rồi nhanh chóng trở về!”

Nhiếp Duy Dương nói: “Để anh đưa em đi.”

Tôi vội vàng từ chối: “Không cần, em và bạn học có chuyện, anh đi làm gì?” Thái độ của Đồng Miêu Miêu với tôi chắc chắn sẽ không bình thường, chỉ sợ anh thấy Đồng Miêu Miêu cũng sẽ biết cô ấy là người bỏ thuốc tôi. Để cho anh gặp mặt Đồng Miêu Miêu? Khủng long đại chiến ma quỷ.

Anh đi theo tôi tới cửa, thấp giọng nói: “Mèo hoang nhỏ, nếu buổi tối có quà cho em, em có báp đáp cho anh không?”

Tôi nói: “Quà gì? Báo đáp gì?”

Anh nói: “Quà gì buổi tối em về sớm một chút sẽ biết. Còn báo đáp à...” Anh quay lưng, thân thể cao gầy che khuất tầm mắt mọi người trong phòng, kéo tay tôi đặt lên dục vọng của mình, có chút ai oán nói: “Em nhẫn tâm để nghệ sĩ thanh nhạc vĩ đại nhất chết vì dục vọng mãnh liệt sao?”

Tôi lại bị anh chọc cười, có lẽ tôi bị văng đầu rồi nên nói: “Có thể cân nhắc.”

Sau đó anh nở nụ cười. Cười đến nỗi khiến người khác động lòng.

Gần tới nhà Miêu Miêu tôi lại hối hận, có phải là gọi Nhiếp Duy Dương đi cùng sẽ an toàn hơn một chút? Nói thật, sự điên cuồng của cô ấy khiến tôi khổ sở, thật sự khiến tôi sợ cô ấy.

Tôi đang do dự thì điện thoại vang lên, là Felix.

“Tô Tô”, giọng nói của anh ta rất hưng phấn. “Tắm hình đó anh đã rửa ra rồi, hiệu quả rất tốt, bây giờ anh đem đến cho em nhé?”

Ừ, lần này đã tìm được người cùng đi với tôi rồi.

35. Chương 35: Cầm Thú

Cửa nhà Đồng Miêu Miêu đang khép hờ, nhưng tôi ấn chuông một lúc lâu, căn phòng nhỏ trên lầu 2 vẫn yên lặng không hề đáp lại giống như động vật đang ngủ say.

“Kỳ quái.” Tôi lẩm bẩm: “Cửa chính mở thì trong nhà phải có người mới đúng chứ?”

Felix nói: “Có khi nào đang ngủ trưa hay không?”

Tôi nhìn điện thoại một chút: ”Vừa mới mười hai giờ trưa, làm sao có thể ngủ được? Thôi, chúng ta vào gõ cửa phòng.

Tôi và Felix đi qua sân nhà, lên gõ cửa phòng,

Trong lòng vừa lo lắng không yên vừa thương cảm, mấy hôm trước tôi còn không hề cố kỵ coi nhà Miêu Miêu như nhà mình, muốn đến muốn đi đều tùy ý. Bây giờ đột nhiên xuất hiện vách ngăn khổng lồ, chặt đứt mối quan hệ của chúng tôi, tôi phải cẩn thận tới phòng cô ấy gõ cửa.

Mu bàn tay đập vào trên cánh cửa gỗ phát ra những tiếng “Cốc cốc” rõ ràng, gõ một lúc rồi dừng lại nghe một chút nhưng vẫn không có tiếng động gì.

Chẳng lẽ thật sự không có ở nhà? Tôi lui xuống sân, nghi ngờ nhìn phòng Đồng Miêu Miêu trên tầng. Cửa sổ lớn bên phải trên lầu hai treo một tấm rèm dày màu hồng quất.

Felix nói: “Ô Tô, anh biết rõ em không muốn nói chuyện với cô ta nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi, em gọi điện thoại hỏi thử xem.”

Tôi gạt đầu cầm điện thoại di động gọi tới dãy số đã gọi vô số lần.

Nghe tiếng chuông vang lên. Tôi yên lặng đếm, một tiếng, hai tiếng... Đếm tới tiếng thứ mười lăm, sau tiếng “tút” vang lên một giọng nói ngọt ngào: “Số điện thoại bạn gọi tạm thời không có người nhận, xin chờ một lát rồi gọi lại sau.”

Tôi gọi tiếp vẫn không có ai nghe máy.

Tôi thở dài: “Thôi, Felix, em luôn giấy thông báo dưới kê cửa là được, chiều nay em muốn về nhà sớm một chút.”

Felix gạt đầu đồng ý. Tôi nhét tờ giấy thông báo dưới kê cửa, trong lòng có chút mất mát. Có lẽ tôi và Miêu Miêu không còn cơ hội nói chuyện, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi đến nhà Miêu Miêu.

Lúc đi tới cửa chính, tôi không nhận được quay đầu lại nhìn, tôi vừa nhìn thì bỗng nhiên mở to hai mắt!

Tôi há mồm không nói được tiếng nào, dùng sức túm lấy cánh tay Felix.

Felix đang cầm chìa khóa mở cửa xe, không hiểu gì quay đầu nhìn theo ánh mắt của tôi, anh ghen ngào thấp giọng hô lên: “Trời ạ!”

Phía trên cửa sổ lớn ở bên phải của lầu hai, tấm rèm dày màu hồng quất bị kéo ra một kê nhỏ, một bàn tay mảnh khảnh vịn trên kính như đang cầu cứu, nơi bàn tay kia rơi xuống lưu lại một vết máu rất đậm!

Thân thể tôi còn phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, Felix gọi: “Ô Tô, em chờ một chút!” Tôi đã vọt tới trước.

Phòng khách bị Felix phá ra, cửa sổ sát đất vừa sửa xong lại bị đập nát, tôi tùy tiện cầm con dao gọt trái cây trên mặt bàn phòng khách trong tay, lao đảo chạy nhanh lên lầu, trời ạ, chuyện gì đã xảy ra? Hành hung trong phòng? Hay là, Miêu Miêu làm chuyện gì điên rồ?

Lúc chạy vội tới cửa phòng Miêu Miêu, rốt cuộc Felix cũng vượt qua tôi, một tay kéo tôi ra sau, vượt lên trước mở cửa ra.

Anh nhìn thoáng qua lập tức quay đầu lại che ở cửa ra vào, sắc mặt tái nhợt nói với tôi: “Trời ạ, Ô Tô, em không nên nhìn!”

Tôi đâu chịu nghe, đẩy anh ta ra rồi vọt vào trong phòng.

Dao trong tay tôi rơi trên mặt đất. Khiếp sợ. Phẫn nộ. Buồn nôn. Không thể tin.

Miêu Miêu đang nằm trên giường lớn màu hồng gần cửa sổ. Nhưng mà, đây thật sự là Miêu Miêu sao?

Đây là một người có thân thể dính đầy máu giống Miêu Miêu.

Tôi tới gần giường, nhìn Miêu Miêu.

“Trời ơi.” Tôi che miệng lại, giọng nói run rẩy, chỉ có thể nói: “Trời ơi, trời ơi, trời ơi.”

Cả người Miêu Miêu trần truồng nằm đó, toàn thân không có nơi nào vẹn toàn, cả người toàn là máu ứ đọng, sưng đỏ, vết thương kỳ quái hình dạng như bị vũ khí sắc bén rạch vào, vết chảy của tàn thuốc, cổ tay và cổ chân đều có dấu vết bị buộc chặt, vùng da nơi đó bị siết tới bầm đen. Thân thể của cô ấy hỗn độn tất cả vết thương lớn nhỏ đều chảy máu, cùng với những chất lỏng màu trắng đã khô trên người.

Hai chân cô ấy vô lực mở lớn, bắp đùi vốn trắng nõn lại có những tàn thuốc dày đặc, chỗ kín sưng đỏ kinh khủng, cả một mảnh dính vết máu và chất lỏng màu trắng.

Khuôn mặt của cô ấy không nhìn ra một chút vẻ đẹp nào, nửa khuôn mặt cũng bị đánh tím đen, mí mắt sưng vù, đôi mắt to yếu mị ngập nước cũng sưng thành một đường nhỏ.

Cả căn phòng đều là mùi máu, mùi vị của hoan hợp hòa cùng với hương vị khó ngửi của vật bài tiết.

Tay tôi run rẩy sờ nhẹ lên mặt cô ấy: “Miêu Miêu? Miêu Miêu?”

Hồi lâu, nước mắt tràn ra vành mi của cô ấy, đôi môi khô nứt đầy máu khế động, tôi vội vàng kề tai tới gần, nghe thấy cô ấy yếu ớt nói: “Đau... Đau quá...”

Tôi cắn răng: “Không sao, Miêu Miêu, mình lập tức đưa cậu tới bệnh viện, rất nhanh sẽ không còn đau đớn nữa.”

Cô ấy giống như không nghe thấy: “Mình đau quá... đau quá... đau muốn chết rồi... Tô Tô... vì sao cậu không tới cứu mình?”

Tôi gần như khóc lên. Felix nói: “Trước tiên chúng ta hãy đưa cô ấy tới bệnh viện đã.”

Tôi gật đầu.

Felix lái xe, tôi lấy thăm ôm Miêu Miêu nằm ở ghế sau, nắm chặt bàn tay, tôi gần như cắn nát môi: “Trời ạ, là ai, là ai, là tên cầm thú nào tàn nhẫn như vậy?”

Môi Miêu Miêu khế nhúc nhích, tôi ghé lỗ tai tới gần thì nghe thấy cô nói: “Đồng Chấn.”

Đầu của tôi nổ vang một tiếng. Bố của Miêu Miêu!

36. Chương 36: Hoa Đào

Felix nói: “Tô Tô, anh có người bạn làm bác sĩ, tình trạng này của cô ấy nên tìm người quen, đừng để truyền ra ngoài thì tốt hơn.”

“Ừ.” Tôi nói: “Felix, cảm ơn anh.”

Felix nhìn tôi từ kính chiếu hậu: “Tô Tô, hôm nay anh dường như trông thấy em của sáu năm trước, đừng cảm quên mình xông lên, thậm chí người lần này em cứu là một người đã từng làm tổn thương em.”

Tôi sững sờ, nhớ tới những chuyện sau khi quen Miêu Miêu, âm đạm thở dài: “Lần này em nên tới sớm một chút để cứu cô ấy.”

Felix nói: “Tô Tô, em là thiên sứ.”

Thiên sứ? Không không, tôi làm sao có thể gánh nổi cái danh hiệu này, tôi cố chấp tùy hứng lại tham hoan ái dục, chẳng phải tôi sẽ làm hỏng danh tiếng của thiên sứ trắng như tuyết sao? Trong mắt tôi, Felix mới giống thiên sứ.

Xe vốn đi vào bệnh viện Gia Hòa lớn nhất nhưng Felix không vào, ngoặt qua hai khúc cong, đi vào bệnh viện từ một cửa sau, đứng ở sau khu nhà chính của Gia Hòa. Anh xuống xe gọi điện thoại, nói vài câu sau đó cúp điện thoại, cúi người ôm lấy Miêu Miêu, nói với tôi: “Anh đã nói với cậu ta, chúng ta đi lên từ đây, không có ai biết cả.”

Phía sau nhà chính của Gia Hòa có một cầu thang nhỏ yên tĩnh, may mắn có Felix ở đây ôm Miêu Miêu lên tận lầu ba.

Felix dường như rất quen thuộc với nơi này, quẹo hai lần rồi ngừng trước một cánh cửa, ý muốn tôi gõ cửa.

Cửa mở, lộ ra — một đóa hoa đào?

Tôi ngẩn ngơ thì đóa hoa đào này đã chào hỏi với Felix: “Tiểu Phỉ Phỉ, có nhớ mình hay không?”

Felix nói: “Đào, cậu nhanh chóng cứu người trước đi.”

Đóa hoa đào này liếc mắt nhìn anh: “Ôi trời, thật là vô tình, đã lâu không gặp mà ngay cả ôn chuyện cũng không có đã kêu người ta làm việc?”

Người này là bác sĩ thật à?

Anh ta là một người đàn ông — ít nhất tôi có nhìn thấy vết hầu, thân hình cũng rất cao, còn cao hơn cả Felix, cho dù như thế, khuôn mặt dịu dàng giống như con gái, còn có một đôi mắt đào hoa?

Còn có giọng điệu nói chuyện kia khiến tôi nổi cả da gà.

Anh ta quay người đi vào trong phòng, kéo mở cái rèm trong phòng lộ ra một phòng giải phẫu rất lớn, các dụng cụ chữa bệnh sắp xếp chật phòng. Căn phòng này giống như một bệnh viện nhỏ. Anh ta thả Miêu Miêu trên giường bệnh, kéo thăm ra, than một tiếng đầy khoa trương: “Biến thái quá, Tiểu Phỉ Phỉ, cậu không phải là người như vậy chứ? Không phải là chuyện tốt của Nhiếp Duy Dương làm rồi để cậu giải quyết hết hậu quả cho cậu ta chứ?”

Không hiểu sao tôi cảm thấy không vui, thốt ra: “Anh ấy không phải người như vậy.”

Anh t liếc nhìn tôi một cái đầy thú vị rồi quay đầu nhìn vết thương của Miêu Miêu, nói: “Đương nhiên, tôi hay nói giỡn, chúng tôi cũng biết mặc dù tính cách tên kia biến thái nhưng ở phương diện này, cậu ta — không được.”

Không được? Cái gì không được? Tôi nhìn nụ cười mập mờ trên mặt hoa đào kia, cảm thấy không phải là do tư tưởng tà ác của mình nghĩ sai chứ, nhưng mà anh ta — “không được” chỗ nào hả? Anh ta “rất được” có được không?

Trên mặt Felix xẹt qua một tia mắt tự nhiên, đằng hắng giới thiệu cho tôi: “Tô Tô, đây là Đào Ý Đường, là bạn tốt của anh và Nhiếp từ khi còn học đại học, em có thể yên tâm về y thuật của cậu ta.”

Đào Ý Đường nói: “Nhất định phải xử lý vết thương, hai người ra bên ngoài đợi đi.” Sau đó gọi điện thoại nội bộ gọi y tá tới khử trùng.

Tôi lo lắng hỏi: “Thương thế của cô ấy có nghiêm trọng không? Có thể để lại nhiều sẹo không? Anh phải nghĩ cách để cô ấy không bị đau quá!”

Đào Ý Đường cong ngón út vén lọn tóc bên tai nói: “Vào trong tay tôi, không có gì là nghiêm trọng hay không, chỉ có tôi có muốn chữa hay không. Về phần có để lại sẹo hay không thì phải xem quan hệ của chúng ta thế nào — Haiz, tiểu Phỉ Phỉ, vị tiểu thư hơi quen mặt này là ai?”

Felix nói: “Bạn của mình, cô ấy là, ừ, em gái kế của Nhiếp.”

“Em gái kế?” Đào Ý Đường liếc tôi một cái, đúng lúc này cửa mở ra, hai cô gái mặc trang phục y tá đi tới, trông thấy Đào Ý Đường thì cười nói: “Bác sĩ Đào, anh bảo chúng tôi trộm tới giúp, anh định cảm ơn chúng tôi thế nào?”

Đào Ý Đường vừa cười vừa phóng điện: “Một nụ hôn thì sao?”

Hai cô gái cười khúc khích, thay đồ khử trùng vào xử lý vết thương của Miêu Miêu. Lúc kéo rèm lên tôi nghe thấy các cô ấy hô lên: “Trời ạ, ai lại tàn nhẫn như vậy!”

Tôi và Felix ngồi bên ngoài đợi trên ghế sofa.

Tôi cúi đầu vuốt vuốt ngón tay mình, trông thấy trên tay tôi có một vết máu màu nâu thì lấy khăn tay ra, cố gắng dùng sức lau, giống như muốn lau đi ám ảnh nặng nề trong lòng.

Felix bắt lấy tay tôi: “Tô Tô, đã hết rồi, đừng lau nữa.”

Tôi ngẩng đầu, nở một nụ cười châm biếm với Felix: “Felix, anh biết không, em vốn đã từng cùng các bạn chơi đùa, tìm một ít đĩa CD ngược đãi để xem, lần này, về sau, em sẽ không bao giờ xem nữa.”

Felix nhìn sắc mặt của tôi, trên vầng trán hiện sự lo lắng: “Tô Tô, sắc mặt của em không tốt, nếu em thấy khổ sở thì khóc một chút đi.”

Tôi lắc đầu, từ khi tôi hiểu chuyện tới nay sẽ không khóc trước mặt người khác. À, lần trước với Nhiếp Duy Dương, đó là tình huống đặc biệt.

Tôi nhắm mắt lại, Miêu Miêu à, mình thật vô dụng, còn nói là bạn tốt của Miêu Miêu, ngay cả việc cô ấy khổ sở như vậy cũng không biết được. Cô ấy già yếu vượt qua thời gian thống khổ đó như thế nào?

Tôi co người lại trên sofa, ôm lấy vai mình. A, trái tim đau quá.

Ánh sáng rọi vào cửa sổ rồi trở nên mờ nhạt, rốt cuộc bóng tối cũng phủ xuống, ánh đèn huỳnh quang trong phòng lóe sáng lên.

Cửa phòng mở ra, Đào Ý Đường bước nhanh từ phòng trong ra, vừa đi vừa ồn ào với Felix: “Tiểu Phỉ Phỉ, mình nhớ ra rồi, cô bé chính là người trên tấm ảnh kia phải không?”

Felix không nói lời nào.

“Ha!” Đào Ý Đường bỗng nhiên ngồi xổm trước mặt tôi, đối mặt với tôi, đôi mắt đào hoa hứng thú nhìn tôi, nói chắc chắn: “Em nhất định bị Nhiếp Duy Dương ăn!”

Cái này, đây là cái gì với cái gì? Khuôn mặt tôi ửng đỏ, không để ý tới câu nói điên khùng của anh, hỏi: “Miêu Miêu... Bạn của em thế nào rồi?”

Đào Ý Đường phát phát tay, xoay người ngồi vào ghế salon đối diện với chúng tôi, tùy tiện gác chân lên: “Một chút vết thương nhỏ có cái gì mà lo? Thiếu tay thiếu chân thủng ruột nát bụng mà có tôi ở đây thì cũng tốt cả thôi. Ngược lại em, không ngờ trên thế giới lại có cơ duyên xảo hợp này. Tôi còn lo lắng tên Nhiếp Duy Dương kia sẽ làm xử nam già cả đời cơ, ha ha ha, không ngờ em lại tự mình đưa lên cửa cho Nhiếp Duy Dương.”

Hả? Tôi vừa mới khá yên tâm về Miêu Miêu lại bị phần sau trong lời của anh ta làm cho hồ đồ, có ý gì?

37. Chương 37

Đào Ý Đường nhìn vẻ mặt mờ mịt của tôi, quay đầu lại hỏi Felix: “Hả, Tiểu Phỉ Phỉ, người ta cũng không biết sao, các cậu không nói cho người ta biết?” Không đợi Felix trả lời, anh ta đã tự nói tiếp: “Cũng đúng, cậu da mặt mỏng như vậy đương nhiên sẽ không nói cái này với người ta, cái tên Nhiếp Duy Dương kia nhất định cũng sẽ không tuyên bố sự sỉ nhục trong cuộc đời cậu ta khắp nơi, hà hà, vậy để mình nói đi!”

Nói cái gì? Tôi không hiểu, vừa nhìn Felix vừa nhìn anh ta.

Đào Ý Đường vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, anh còn chưa biết em tên gì?”

Tôi nói: “Gọi em Lục Tô là được.”

“Được, Tiểu Tô Tô, anh nói cho em biết.” Đào Ý Đường lắc lắc một ngón tay trước mặt tôi, lộ ra một nụ cười như kẻ trộm: “Trước khi ăn em, tiểu Nhiếp Nhiếp chính là xử nam tiêu chuẩn đấy!”

Anh ta? Lúc ve vãn tràn ngập cảm giác mập mờ, hoan ái mãnh liệt như vậy, làm sao có thể?

Tôi thốt ra: “Không thể nào!”

Felix ho nhẹ một tiếng, lúng túng quay mặt qua chỗ khác. Đào Ý Đường cúi đầu xuống che miệng lại, tuy không cười ra tiếng nhưng bả vai lại run run dữ dội.

Tôi nói xong mới ý thức được hàm nghĩa câu nói của mình, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng lên, cắn môi không nói lời nào.

Rốt cuộc Đào Ý Đường cũng cười đủ, anh ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp vì nín cười mà hồng hồng: “Ông trời à, em thú vị quá, hà hà, Tiểu Tô Tô, anh biết rõ em ”không tin“, ha ha ha, nhưng nghe anh nói hết rồi em sẽ hiểu.”

Anh rung đùi đắc ý: “Nói tới năm đó, có ba nam sinh 18 tuổi, khỏe mạnh về cả thể xác và tinh thần, tâm lý bình thường, ở trong ký túc xá xem phim sex, ừ, chúng ta tạm thời gọi bọn là T, F, N là được.”

Trong chuyện cũ này, T chính là bản thân anh ta, F chính là Felix, N chính là Nhiếp Duy Dương sao? Hả, Nhiếp Duy Dương cũng từng trải qua năm tuổi như tôi sao.

Đào Ý Đường nói tiếp: “Sau khi xem xong bộ phim, bọn họ còn trẻ, thân thể khỏe mạnh nên đã xảy ra hiện tượng sinh lý bình thường. T sẵn sóc lại mê người nói, thế này đi, ông mày xem phim cũng không có ý nghĩa. Mình biết vài nữ sinh rất đẹp. Không bằng ngày hôm nay chúng ta cùng đi tạm biệt thời thiếu niên của chúng ta! Cho nên bọn họ đều đồng ý.”

Tôi bĩu môi, hừ, đàn ông chính là loại người suy nghĩ bằng nửa người dưới.

“Sau đó bọn họ hẹn nữ sinh đi chơi, sau đó uống rượu rồi tới nhà nghỉ.... Về sau, khi T đi từ trong phòng ra, trông thấy N đang đứng ở cửa phòng cách vách, mặc chỉnh tề, lặng im không nói lời nào. Vì vậy T sẵn sóc lại mê người đi tới hỏi cậu ấy làm sao vậy, kết quả đúng lúc này cửa mở ra, một nữ sinh nổi giận dùng đũa đi tới, ném lại một câu, “Cậu ta hoàn toàn không được!”, sau đó rời đi.” Đào Ý Đường dừng lại nhếch miệng cười cười, dường như ký ức này khiến anh rất vui vẻ.

Anh nói tiếp: “T sẵn sóc lại mê người liền an ủi bạn của cậu và nói ”Không sao, bình thường xem phim cậu cũng rất bình thường, nhất định bởi vì cô ta quá xấu.” Về sau dưới sự sắp xếp của T, N tiếp xúc thêm với vài cô bạn nữa. Kết quả chứng minh, N không được.”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh, gạt người hả? Rồi tôi lại nhìn sang Felix, trên mặt Felix ửng đỏ mắt tự nhiên. A, thì ra Felix cũng từng có tuổi trẻ cuồng dã!

Đào Ý Đường cười ha ha, chân run rẩy: “Mãi cho tới một ngày, Tiểu Phỉ Phỉ lấy ra một tấm hình cho bọn anh xem, lúc ấy anh nhìn thấy tiểu Nhiếp Nhiếp có phản ứng với ảnh chụp này, đột nhiên nói một câu...”

Hình của tôi. Tôi quần bách cắt đứt anh: “Tôi biết rõ anh ta nói gì, anh không cần phải nhắc lại.” Người này không biết che miệng, hơn nữa lúc đó phản ứng của Nhiếp Duy Dương anh cũng nhìn thấy? Anh ta không chú ý chút đây là nơi nào sao!

Đào Ý Đường nheo mắt cười: “Chính là như vậy, Tiểu Tô Tô.”

Tôi chần chờ nói: “Anh ấy... đối với hình của em, vừa thấy đã yêu?” Không thể nào? Điều này quá khoa trương.

“Anh đã làm nghiên cứu về tình trạng của cậu ấy. Nói thế nào nhỉ?” Đào Ý Đường suy tư nói: “Khi bọn anh mới quen Tiểu Nhiếp Nhiếp... Ừ, Felix, khi đó còn đang học cấp ba phải không?”

Felix “Ừ” một tiếng.

“Ừ, khi đó tiểu Nhiếp Nhiếp rất quái gở, bây giờ nhớ lại anh cảm thấy có chút khuynh hướng của bệnh tự kỷ. Khi còn bé cậu ta là người cáu kỉnh ít nói, được bảo mẫu nuôi lớn khiến cậu ấy không thích ở chung với người khác. Nhưng không thể không thừa nhận...” Đào Ý Đường dường như hơi không cam lòng bĩu môi: “Cậu ta vô cùng thông minh nhạy cảm. Cảm giác đặc biệt nhạy cảm luôn có thể chỉ dẫn cậu ta đưa ra các lựa chọn, giống như sau này cậu ta lựa chọn học nhạc, sự thực chứng minh cậu ta rất có thiên phú trong phương diện này. Mà đối với tình yêu cũng vậy. Cảm giác của cậu ta chỉ dẫn cho thân thể, với người hần có cảm giác thì sẽ có phản ứng. Điều này không tồi, phải không?”

Tôi cố gắng tiêu hóa lời anh ta, ngơ ngác nhìn.

Đào Ý Đường vỗ tay cười: “Cho nên anh mới nói nhất định em đã bị cậu ta ăn. Ha ha, tên kia đã bị kích thích nhiều năm như vậy, nhất định sẽ không nhịn được, ha ha, Tiểu Tô Tô, nếu em ”không tin” cũng chỉ có thể nói “cảm giác” của cậu ta tốt quá.”

Tôi đỏ mặt. Tôi không quen bàn chuyện triềng với người xa lạ. Đào Ý Đường này càng giống bạn Nhiếp Duy Dương hơn Felix, da mặt dày như nhau.

Felix đột nhiên nói nhỏ: “Việc sai lầm nhất của mình chính là cầm bức ảnh đó cho cậu ta xem.”

Đào Ý Đường sững sốt một chút rồi nói: “Tiểu Phỉ Phỉ, không phải chứ? Đó là vợ bạn!”

Felix đỏ mặt, đề cao giọng hơn: “Tô Tô lại không thích cậu ấy!”

Đào Ý Đường sững sốt, nhìn Felix rồi lại nhìn tôi, lắc đầu: “Tiểu Nhiếp Nhiếp đáng thương. Một số chuyện bày bạ. Thôi.” Anh đứng lên đi vào nhà, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Mặc kệ, mặc kệ, chuyện của chính mình còn không rõ....”

Qua một lúc anh lại đi ra: “Tiểu Tô Tô, bạn em tỉnh rồi, tìm em nói chuyện. Em nói với cô ấy ở lại đây quan sát hai ngày rồi về nhà.”

Tôi vội vàng đi vào, trông thấy Miêu Miêu nằm trên giường bệnh, đã thay quần áo bệnh viện, máu và vết bẩn trên người trên mặt đã được rửa ráy sạch sẽ, thoa thuốc hồng hồng tím tím, khoe mắt được bao bởi một mảng băng gạc lớn.

Tôi ngồi xuống bên người cô ấy, vỗ nhẹ tay: “Miêu Miêu, cảm giác thế nào?”

Miêu Miêu cố gắng mở lớn đôi mắt nhìn tôi, còn chưa nói thì nước mắt đã chảy ra, cô ấy nói: “Tô Tô, xin lỗi.”

Tôi nhìn cô ấy, mỉm cười lắc đầu.

Miêu Miêu nắm lấy tay tôi, trong ánh mắt mong mỏi: “Mình có rất nhiều việc muốn nói với cậu.”

Tôi giúp cô ấy dịch chân, dịu dàng an ủi: “Ừ, cậu an tâm ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, sau đó tới nhà mình, chúng ta sẽ tâm sự.”

Ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối đen. Tôi nhớ tới lời Nhiếp Duy Dương nói lúc đi, vội vàng định gọi điện thoại về nhà nói một tiếng nhưng lúc lấy điện thoại di động ra thì phát hiện đã hết pin từ sớm.

Felix nói: “Dùng của anh gọi không?”

Tôi nói: “Thôi, hay là về sớm một chút.”

Vì vậy Felix đưa tôi về nhà.

38. Chương 38: Giao Hẹn

Xe ngừng trong sân, tôi vừa ra khỏi xe thì mẹ vội vàng đi từ trong nhà ra đón, nhẹ giọng oán trách: “Tô Tô, xảy ra chuyện gì vậy? Sao muộn vậy mới về, gọi di động thì con tắt máy, mẹ lo muốn chết!”

Tôi nói: “Đã xảy ra một chút chuyện, ừ, đây là Felix, bạn của con, cũng là bạn của Nhiếp.... anh Duy Dương.”

Mẹ tôi dò xét Felix rồi cười: “Mau mau, vào dùng cơm cùng đi, tất cả mọi người đang đợi đấy.”

Sau khi đi vào nhà, Nhiếp Văn Hàm cũng tới đón: “A, Tô Tô, đã về rồi, mọi người đang chờ con về ăn cơm đây. A, đây không phải là bạn học của Duy Dương sao? Cùng ăn cơm...”

Nhiếp Văn Hàm và mẹ kéo chúng tôi tới trước bàn ăn. Nhiếp Duy Dương đang lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn, dựa vào thành ghế, khoanh hai tay, đôi mắt như đang buông thông nhìn mặt bàn, không nhúc nhích như bức tượng điêu khắc. Anh đèn trần sáng vàng chiếu vào mái tóc đen như mực của anh tạo thành một mảnh mờ lung sáng bóng.

Hả? Hình như không khí không thích hợp lắm.

Felix chào hỏi với Nhiếp Duy Dương: “Nhiếp.”

Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên, là tôi hoa mắt à? Tôi cảm thấy sắc mặt anh trắng bệch, đôi mắt càng lộ vẻ buồn bực nặng nề, sâu không thấy đáy.

Anh không trả lời, đôi môi mỏng như được điêu khắc từ đá cẩm thạch, hoàn mỹ nhưng lại bất động. Anh chậm rãi quay đầu, đôi mắt đen nặng nề nhìn tôi rồi lại nhìn Felix. Đôi mắt đen sâu thẳm nhưng lại lảng lạng không có một chút gọn sóng.

Mẹ kéo chúng tôi ngồi xuống, nhẹ giọng trách mắng tôi: “Tô Tô, anh Suy Dương của con ngày mai sẽ phải về Brussels rồi, nó nói con sắp thi nên hôm nay đặc biệt tự mình làm cơm cho em chúc con thi tốt. Vậy mà con ấy, đợi con gần ba tiếng đồng hồ rồi, món ăn cũng đã nguội, còn không mau xin lỗi anh Duy Dương của con?”

Tôi sững sờ, tự mình làm cơm —— cho tôi?

Trong chốc lát, ngàn lời vạn chữ xông lên đầu tôi.

Vậy em làm bạn gái của anh. Không thể nào, bởi vì anh không biết nấu cơm. Bằng việc anh đi học nấu cơm à? Anh đã chờ em rất lâu. Hôm nay anh có quà cho em...

Trên mặt bàn bày biện vài món ăn, có cả món tôm chua cay mà tôi thích ăn, hình dáng và màu sắc không sánh được với mẹ làm hàng ngày nhưng đây là do một người ngay cả món trứng ốp la cũng không làm được làm.

Trong lòng tôi căng lên, không rõ là do thấy cảm động hay là áy náy bất an, tôi nhìn anh: “Nhiếp... anh Duy Dương, em...”

Đột nhiên anh đứng lên, không nhìn tôi, nhắm mắt lại, nói: “Ngày mai con phải lên máy bay, con đi thu thập hành lý trước, mọi người từ từ ăn.”

Sau đó anh xoay người đi lên lầu. Giọng nói và bộ dạng bình tĩnh ưu nhã tới kỳ lạ.

Tôi lại bị phần ưu nhã này làm cho trái tim bị đau, đột nhiên xuất hiện sự đau đớn không giải thích được.

Đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì thân thể đã tự động phản ứng, tôi đứng lên đuổi theo anh.

Felix ở đằng sau gọi tôi: “Tô Tô.”

Tôi dừng lại nhưng cũng không quay lại nói gì.

Felix nói: “Anh... anh về trước đây.”

Tôi nói nhỏ: “Ừ.” Sau đó chạy lên lầu.

Cửa phòng anh đóng chặt. Tôi gõ cửa: “Nhiếp Duy Dương!”

Không có tiếng gì, tôi lại gõ tiếp. Cửa đột nhiên mở ra, tôi bị một bàn tay như kìm sắt nắm lấy, kéo vào trong phòng.

Cửa phòng đóng mạnh. Trong phòng ngay cả đèn cũng chưa mở, trước mắt tôi tối đen. Còn chưa kịp phản ứng đã bị thân hình rắn chắc của anh áp vào tường cạnh cửa, hơi thở nam tính mãnh liệt phả vào mặt. Anh nặng nề hôn lên môi tôi, hôn đã man diên cuồng như thể muốn dùng nụ hôn này để khẳng định điều gì. Môi lưỡi anh mạnh mẽ còn tôi lại nếm sự đau đớn kỳ lạ.

Đau! Tôi mơ hồ rên rỉ, rõ ràng anh đang cắn đầu lưỡi tôi!

Tôi nhanh chóng không đủ sức kêu đau. Bởi vì Nhiếp Duy Dương đã vén váy tôi lên, ôm lấy hông tôi nâng lên một góc độ thích hợp, giữ tôi cố định giữa tường và thân thể anh, sau đó bàn tay anh tới giữa chúng tôi, phóng thích dục vọng của anh.

Tôi bối rối, hai tay phất sức đẩy và đánh vào lồng ngực cứng như sắt, cố gắng nói chuyện ở giữa môi và lưỡi: “Đừng... đừng... như vậy...”

Anh thở dốc, chống lấy trán tôi, đôi mắt đen nhìn tôi cực gần, cho dù trong đêm tôi vẫn có thể trông thấy ngọn lửa diên cuồng bùng cháy trong mắt anh.

Giọng anh mang theo khàn khàn bị đè nén: “Em nói không được cường bách em, được, anh đè nén chính mình, làm theo những gì em nói! Em nói vì anh không biết nấu cơm cho nên không làm bạn gái của anh, được, anh cũng làm! Em xem xem, em lấy cái gì báo đáp anh? Vì sao anh còn phải đè nén? Có ý nghĩa gì?”

Buông tay ra cho em đi chơi cùng người khác? Cho em thời gian đi hấp dẫn người khác? Con mèo nhỏ, em nhìn rõ đi, nếu anh muốn em là của anh thì em sẽ là của anh!”

Tôi giãy dụa nhưng lửa giận xen lẫn dục vọng của anh như gió bão không thể trái nghịch, tôi nhanh chóng cảm nhận được nhịp đập của dục vọng nóng bỏng đặt ở nơi mềm mại của tôi cách lớp quần lót mỏng.

Cửa bị gõ nhẹ.

Tình huống này giống hết ngày đầu tiên tôi gặp anh! Miệng đã bị anh chặn lại. Tôi nắm chặt tay, hô trong lòng, không, không, đừng, đừng như vậy, mẹ còn đang ở bên ngoài, đừng để chúng ta khó xử, đừng để em bị tổn thương, đừng để sau này em khó chịu khi nhớ lại, đừng phạm sai lầm như trước, đừng làm cho chút tình ý mới sinh ra với anh bị bóp chết như vậy!

Giọng Nhiếp Văn Hàm truyền tới: “Duy Dương? Tô Tô?”

Động tác của Nhiếp Duy Dương dừng lại.

Tôi cố gắng để môi được tự do, ghé vào lỗ tai anh thở dốc, giọng nói khàn khàn nhưng khi thốt ra lại nói: “Đừng.... Đừng khổ sở như vậy, em sẽ đau lòng.”

Nhất định tôi bị choáng váng rồi, sao tôi lại nói như vậy?

Rõ ràng cả người anh chấn động, thả lỏng kiểm kẹp eo bụng, tôi trượt xuống, rốt cuộc cũng đứng trên mặt đất, cả người bị anh ôm chặt vào trong ngực, chặt tới nỗi khiến tôi hít thở không thông.

Nhiếp Văn Hàm và mẹ gõ cửa không thấy đáp lại, lúc mở cửa đi vào trông thấy tôi đang ngồi trên ghế trước bàn sách của Nhiếp Duy Dương, nói chuyện với anh đang đứng bên giường thu thập hành lý.

Vẫn bị trách cứ một hai câu nhưng chúng tôi “anh em tình thâm” khiến bọn họ cảm thấy vui mừng.

Kim đồng hồ dạ quang của chiếc đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường lấp lánh trong bóng đêm chỉ thời gian.

Một giờ khuya.

Tôi khoác áo ngủ, xuống giường, rón ra rón rén chạy tới căn phòng Nhiếp Duy Dương ở đối diện. Đây là lời hẹn vừa rồi của tôi và anh.

39. Chương 39: Thẹn Thùng

Trong phòng Nhiếp Duy Dương không mở đèn, nhưng rèm cửa bị kéo ra một nửa, ánh trăng xanh bạc rọi vào tựa như dòng suối, khắp nơi được bao phủ bởi một tầng ánh sáng xanh đem đến cảm giác huyền ảo.

Anh đang ngồi trên bệ cửa sổ, chỉ mặc mỗi chiếc quần dài màu đen ôm lấy đôi chân dài, bắp thịt cân xứng trên cơ thể trần trụi đang tắm dưới ánh trăng, cảm giác vô cùng hấp dẫn.

Anh nghe thấy tiếng cửa phòng mở, ngẩng đầu lên nhìn tôi, vươn tay: “Tới đây.”

Tôi đi qua, dần xuống cảm xúc dao động khó hiểu trong lòng, mỉm cười: “Đến báo đáp cho anh đây.”

Con người đen láy của anh khẽ động, một giây sau, thân thể tôi đột nhiên bị anh kéo vào trong ngực, phủ xuống nụ hôn cuồng dã và nóng bỏng, hai tay anh dùng sức vuốt ve mỏng và eo tôi, khiến thân thể tôi không ngừng áp sát vào người anh, đến khi hai thân thể dính sát không còn kẽ hở.

Sau khi nụ hôn nồng nhiệt kết thúc, chúng tôi cùng nhau thở hổn hển, dục vọng khiến khuôn mặt chúng tôi đỏ bừng, đôi mắt ướt át sáng ngời.

Anh mỉm cười, khàn giọng nói: “Tới đây.” Rồi vịn lấy eo tôi, để tôi đối mặt với anh, tách hai chân tôi ngồi lên đùi anh.

“A!” Thân thể mềm mại dưới bộ đồ ngủ chạm phải nơi cứng rắn dâng trào vừa được phóng thích khỏi lớp quần dài, tôi nhẹ nhàng hít vào một hơi, nhìn đôi mắt tràn ngập tình dục của anh mang theo ý cười, tôi luôn cuốn nắm chặt vai anh.

Hai tay anh giữ lấy eo tôi, khẽ hôn tôi, để tôi dần dần ngồi lên phái nam kiêu ngạo của anh, cùng anh kết hợp một chỗ.

A! Tôi bám lấy vai anh, há miệng thở dốc, chưa bao giờ trải qua cảm giác lấp đầy mãnh liệt đến thế này!

Giọng nói dễ nghe của anh nỉ non bên tai tôi: “Ngoan, tự mình động đi!”

“Không muốn.” Tôi bĩu môi, lắc đầu, bụng dưới căng trướng, nếu động nữa thì chẳng phải sẽ càng thêm khó chịu sao?

Anh cười nhẹ, vỗ vỗ hông tôi, sau đó ôm lấy tôi, để thân thể tôi phối hợp với động tác của anh, dục vọng bắt đầu ra vào.

“A...” Tôi không nhịn được mà rên rỉ, đầu gối vô lực chống bên bệ cửa sổ, hai tay bám lấy vai anh, đầu ngón tay bầu chặt lấy cơ bắp săn chắc, toàn bộ tâm trí đều bị cảm giác run rẩy sung sướng từ chỗ kết hợp lấn át.

Khoái cảm nổ tung trong nháy mắt, thân thể tôi căng cứng, hai chân kẹp chặt hông anh, ngửa đầu về phía sau, mở to mắt, phảng phất như đang thấy một chùm pháo hoa rực sáng.

Anh ôm tôi dựa sát vào người mình, khẽ hôn lên gò má lấm tấm mồ hôi, giọng nói khiêu gợi mang theo thoải mái sau khi được thỏa mãn: “Thế nào, mèo hoang nhỏ, có hài lòng không?”

Tôi vô lực gục đầu vào hõm vai ướt đầm mồ hôi của anh, thở dốc nói: “Nhiếp Duy Dương... anh... ưm... thật sự rất có thiên phú... làm tình...”

Anh trầm mặc, vòng một tay lên eo tôi, một tay nắm lấy cằm tôi, nhìn vào đôi mắt tôi: “Felix đã nói gì với em?”

“Không có.” Tôi choáng váng lắc đầu: “Là Đào Ý Đường nói.”

Anh nhíu mày: “Sao em lại biết cậu ta?”

Tôi nói: “Hôm nay có cô bạn bị bệnh, Felix đưa em đến gặp anh ta. Vậy nên em mới về trễ. Lại nói, anh chàng Đào Ý Đường đó thật xinh đẹp.”

Anh đứng bật dậy, tôi luống cuống bám chặt vào người anh: “Anh làm gì vậy?”

Anh không để ý tới tôi, đỡ lấy hông tôi, đi thẳng đến bên giường, tôi giống như gấu Koala bám trên người anh, nói oang oang: “Này, anh mau lấy ra đi, thật khó chịu.”

Anh đặt tôi xuống giường, thân thể cao to đè ở phía trên, hai bàn tay ôm chặt lấy đầu tôi, vây tôi ở trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập hơi thở của anh, chóp mũi thẳng tắp chạm vào chóp mũi tôi, đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt tôi, bờ môi cọ sát lên môi tôi, hung dữ nói: “Mèo hoang nhỏ, từ lần đầu gặp em thì anh đã quyết định em phải là của anh, anh là người đàn ông đầu tiên của em, cũng nhất định sẽ là người cuối cùng, mặc kệ em thích kiểu đàn ông thế nào, anh cũng không cho phép em có quan hệ với anh ta!”

Tôi không nhịn được mà trợn trắng mắt. Tôi thấy, tôi đến, tôi chinh phục. Anh là Caesar Đại Đế sao? Lại nói, chẳng lẽ anh cảm thấy Đào Ý Đường đối với anh có cảm giác uy hiếp sao? Haha, người đó lớn lên thật xinh đẹp, nhưng đáng tiếc không phải là kiểu tôi thích.

Anh bóp má tôi: “Đáp ứng anh!”

Tôi quay mặt: “Em mới 18 tuổi, sao có thể tự trói buộc mình bên cạnh một ông chú như anh chứ?”

Anh nắm lấy tay tôi, cắn một phát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh mới 25 tuổi. Đừng chọc giận anh, anh nghiêm túc đây.”

Tôi bĩu môi: “Anh lại không thương em.”

Anh cười khẽ, hôn lên mắt tôi: “Ai nói?”

“Còn phải nói sao?” Giọng nói của tôi có chút rầu rĩ, lấy tay nhéo nhéo lỗ tai anh: “Anh xem, anh chỉ là vì có phản ứng với thân thể của em nên mới tìm đến em, nếu thân thể của em không làm anh có phản ứng thì anh sẽ thích em sao? Hoặc giả sử, nếu như anh tìm được một cô gái khác có thể khiến anh có phản ứng, có phải anh cũng sẽ không từ thủ đoạn để đoạt được cô ấy đúng không?”

Nói xong, tôi nhìn anh, đợi anh trả lời.

Anh nhìn tôi nửa ngày, ánh mắt lại liếc sang một bên, nhìn cột giường trạm khắc bằng đồng, nhàn nhạt nói: “Không có nếu như.”

Có ý gì? Lão đại anh có thể đừng nói kiểu sâu xa khó hiểu vào những thời khắc mấu chốt như vậy có được không?

Tôi khó khăn tự mình phân tích: “Anh nói không có nếu như, có phải ý là, cho dù thân thể anh không có phản ứng với em thì anh vẫn sẽ thích em? Cho dù thân thể anh có phản ứng với cô gái khác thì anh vẫn không thích cô ấy, đúng không?” Chắc, không biết hỏi như vậy có mặt dày quá không nhỉ?

Anh không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn nơi khác.

Tôi lay anh: “Đúng không?”

Anh vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn cột giường, giống như cây cột đó đột nhiên kết trái vậy, tôi nhéo lỗ tai anh, đột nhiên trông thấy trên mặt anh hiện lên một mảng ửng hồng khả nghi.

Tôi chớp mắt hai cái, thử hỏi: “Này, Nhiếp Duy Dương, có phải anh đang thẹn thùng nên không dám nhìn em đúng không?”

Anh nhanh chóng trừng tôi một cái, rồi lập tức mở to mắt, sắc mặt đỏ ửng càng thêm rõ ràng.

Ôi trời, không phải chứ? Tôi tròn to mắt, che miệng lại, cười đến toàn thân run rẩy: “Trời ạ, anh...”

Anh cúi đầu trừng mắt nhìn tôi, cắn răng nói: “Mèo hoang nhỏ, em càng ngày càng không để anh vào trong mắt đúng không? Ai cho em cười hả!”

Dục vọng nóng rực lại một lần nữa thúc vào trong thân thể của tôi, tiếng cười biến thành âm thanh thở dốc mập mờ.

SHARE.

40. Chương 40: Đừng Quên

Do tình dục sinh tình yêu hay là do tình yêu sinh ra tình dục?

Nếu hỏi Nhiếp Duy Dương vấn đề này, nhất định anh sẽ nhướng mày, dừng dừng hỏi lại: “Cái này có gì khác nhau chứ?” Với anh mà nói, rốt cuộc là thân thể của anh phản ứng chứng minh tình cảm của anh hay là tình cảm của anh khiến thân thể của anh phản ứng, đây là cùng một chuyện.

Người một nhà cùng nhau đến sân bay tiễn Nhiếp Duy Dương.

Trong đại sảnh sân bay, anh ở bên kia nói lời tạm biệt với mẹ và Nhiếp Văn Hàm, tôi ở bên cạnh nắm tay che miệng ngáp lớn. Kỳ lạ, rõ ràng đều một đêm không ngủ, vì sao lão đại anh nhanh nhẹn như vậy, tôi lại đóm đóm giống như dưa chuột mất nước, ngay cả đứng cũng không thẳng.

Anh nắm chặt vai tôi, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn vào trong mắt tôi: “Đừng quên lời anh.”

Tôi vừa ngáp xong, trong mắt nén lệ, mơ mơ màng màng nhìn anh: “Nói cái gì?”

Đôi mắt đen của anh lập tức nheo lại, da mặt căng thẳng “Em nhất định muốn anh nhắc lại cho em nghe bây giờ sao?”

Tôi nhìn nét mặt của anh, lại nhìn mẹ và Nhiếp Văn Hàm ở bên cạnh, lập tức lắc đầu: “Đừng, em nhớ kỹ rồi, nhớ kỹ.”

Nhiếp Văn Hàm cười ha ha: “Sắp đến giờ rồi, con mau đi đăng ký đi, có lời gì thì sau này hằng nói, dù sao con cũng trở về rất nhanh thôi.”

Rất nhanh? Tôi nghi ngờ nhìn anh một chút, thế nhưng anh lại mỉm cười, cúi người nói nhỏ bên tai tôi: “Muốn nói lời tạm biệt hay không?”

Tôi lập tức nhảy cách xa anh ba thước, mỉm cười nói: “Thuận buồm xuôi gió, đi thông thả không tiền.”

Thân máy bay màu bạc càng lúc càng nhỏ lại trên nền trời màu lam, tôi thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhớ lại, rốt cuộc anh bảo tôi đừng quên cái gì đây?

Tối qua sau hai lần hoan ái, anh ôm tôi ngồi trên bệ cửa sổ rộng thùng thình ngắm trăng sáng.

Sau khi tìm được một vị trí thoải mái trong lồng ngực anh, tôi nghiêng đầu nhìn ánh trăng rơi đầy trên đất, trong đầu vô tình nhớ tới một câu chuyện cười. Chuyện cười này sửa lại câu thơ của Lý Bạch, đọc là “Sàng, tiền, minh nguyệt, quang, y thất địa thượng, sướng!” Tôi nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cười thành tiếng.

(Sàng, tiền, minh nguyệt, quang, y thất địa thượng, sướng: ngẩng đầu nhìn trăng sáng, quần áo rơi đầy đất)

Nhiếp Duy Dương sau lưng khẽ cắn vào tai tôi: “Nghĩ gì mà cười vui vẻ vậy?”

Tôi vừa trốn vừa cười, khiêu khích anh: “Nghĩ tới soái ca, soái ca mười tám mười chín tuổi, còn trẻ, đáng yêu lại đẹp trai, nghĩ tới là vui vẻ.”

Anh kéo tôi xoay người lại, nắm cằm và nhìn vào tôi. Đôi mắt anh như có ma lực hấp dẫn người khác. Khuôn mặt anh dưới ánh trăng lại có cảm giác mịn hoặc không chân thực.

Anh nhếch miệng, nói với giọng cao cao tại thượng: “Cả đời này em đừng có hi vọng, mèo hoang nhỏ.”

Hả, là những lời này sao? Tôi sờ sờ cái mũi, có chút đỏ mặt, cả đời, anh nói cả đời đấy. Không thể phủ nhận tôi cũng giống như các nữ sinh khác, tràn ngập ảo tưởng với lãng mạn. Có một người đàn ông anh tuần tuyên bố như một lời thề với bản thân, trong lòng không loạn nhịp là không thể nào.

Nhưng mà tôi tự hỏi mình, Lục Tô, mày yêu anh ta sao? Cho dù biết rõ tình hình của anh ta khác hẳn với người thường, có thể không canh cánh trong lòng anh ta cường ngạnh lần đầu sao, mày thật sự nguyện ý tuổi mười tám cứ như vậy trói buộc trên người anh ta, vứt bỏ tất cả các khả năng khác?

Tôi đã suốt đêm không ngủ, đầu kêu ong ong, nặng nề như thể lúc nào cũng có thể rơi xuống đất, thôi, không nghĩ nữa, tôi còn phải đi thăm Miêu Miêu.

Mẹ hỏi: “Sắp có cuộc thi rồi, sao con còn chạy loạn vậy?”

Tôi nói: “Mẹ, mẹ biết không, Miêu Miêu bị ba cô ấy đánh, rất thảm, bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện, con muốn đến thăm cô ấy.”

Mẹ giật mình: “Ba nó? Cái người gọi là Đồng Chấn ấy à? Không phải ông ấy rất thương con gái sao? Làm sao có thể làm chuyện đó được?” Sau đó bà bảo tôi chờ, vội vàng vàng xuống bếp nấu súp tổ yến thịt nạc, bảo tôi mang tới cho Miêu Miêu.

Nhiếp Văn Hàm đang ở trước cửa đổi giày đi công ty, nghe thấy chúng tôi nói chuyện thì ngoảnh lại nói: “Đồng Chấn? Chính là nhà cung ứng vật phẩm? Hôm nay chú còn muốn gặp mặt nói chuyện ủy thác với ông ấy đấy.”

Tôi giật mình, vội vàng nói: “Chú Nhiếp, chú đừng nói chuyện của Miêu Miêu cho ông ấy biết!”

Nhiếp Văn Hàm gật đầu: “Đây là việc nhà người khác.”

Sẽ không tốt nếu lại gọi Felix nên tôi tự mình ngồi taxi với bệnh viện Gia Hòa, đi vòng qua cửa sau, dựa vào trí nhớ đi lên lầu, tìm được cánh cửa kia.

Đào Ý Đường mở cửa, trông thấy là tôi thì đôi mắt đào hoa nheo lại, cười tủm tỉm: “Tiểu Tô Tô, tình hình của bạn em đã khá hơn.” Tôi vào cửa thì anh lại xoay người đi ra ngoài, dặn dò tôi: “Anh đi trước vì hôm nay có ca, có người đến gõ cửa thì em đừng mở.”

Tôi gật đầu, cái người Đào Ý Đường này, rõ ràng mở một phòng khám bí mật ở ngay sau nhà chính của bệnh viện Gia Hòa, không biết lai lịch của anh ra sao.

Bộ dạng Miêu Miêu đã tốt hơn hôm qua nhiều. Máu bầm đã biến mất hơn nửa, lộ ra màu da ban đầu. Toàn bộ vết máu và vết tàn thuốc gần như được che dưới lớp quần áo, trên mặt chỉ còn dán một miếng băng, nhìn thoáng qua gần như là tốt.

Miêu Miêu vừa nhìn thấy tôi thì lập tức chống người ngồi dậy. Tôi vội vàng đi qua kê gối lên cho cô ấy dựa vào, giờ hộp giữ nhiệt trong tay: “Mẹ mình làm, ăn một chút để bổ thân thể.”

Miêu Miêu yên lặng cúi đầu ăn canh, uống uống, có giọt nước rơi vào bát của cô.

Tôi nhận lấy cái bát, cầm khăn tay cho cô ấy, cười: “Sao nào, tay nghề của mẹ mình xuất thần nhập khóa, ăn ngon tới mức khiến cậu phát khóc hả?”

Một tay Miêu Miêu cầm khăn ấn vào mắt, một tay bắt lấy cổ tay tôi, ghen ngào: “Tô Tô, mình, mình làm vậy với cậu, chuyện quá phận như vậy, cậu, cậu không oán mình sao?”

Tôi cầm khăn tay che ánh mắt cô, lau những vệt nước mắt của cô ấy, nghiêm trang nói: “Thật ra trong súp tổ yến mình cũng đã bỏ thuốc.”

Miêu Miêu sững sờ nhìn tôi, trong một lúc không biết tôi đang nói giỡn hay là nói thật.

Tôi không nhịn được bật cười. Miêu Miêu biết mình bị tôi lừa, vẻ mặt giống như khóc lại giống như cười. Cô ấy cầm tay tôi, vội vàng hỏi: “Tô Tô, cậu thật sự không hận mình hả? Không giận mình à?”

Tôi vỗ vỗ cô ấy, mỉm cười: “Cậu còn không hiểu rõ mình à? Mình là người không thích ghi thù, đời người ngắn lắm, sao phải nhớ mãi những chuyện không vui, vẫn nên sống tiếp như thế nào mới đúng.”

Miêu Miêu rơi lệ, gật đầu: “Mình biết... Cậu vẫn luôn như vậy.... những chuyện không vui luôn quên rất nhanh...”

Tôi đưa mắt nhìn cô ấy, nói: “Miêu Miêu, cậu cũng vậy, những chuyện không vui thì quên đi.”

Không nói tới thì thôi, vừa nhắc tới, cô ấy lập tức nằm sấp trên chăn gào khóc lên. Tôi đi qua, đặt cánh tay vỗ nhẹ lên lưng cô ấy, để cô ấy khóc một trận thật thoải mái.

Mãi lâu sau, cô ấy mới dần dần sụt sịt ngừng khóc, vịn cánh tay tôi, khàn giọng nói với tôi: “Tô Tô, để mình kể chuyện cho cậu biết, nói ra thì mình cũng dễ chịu một chút.”

41. Chương 41: Gặp Gỡ

“Cậu còn nhớ rõ chuyện lúc chúng ta mới quen không?” Miêu Miêu siết chặt khăn trong tay, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Tôi gật đầu, đương nhiên tôi nhớ rõ. Khi đó Miêu Miêu đang bị vài tên côn đồ lớn tuổi chặn lại bắt nạt trong hẻm nhỏ, là tôi đã cứu cô ấy.

Miêu Miêu hít sâu một hơi: “Khi đó, mấy người kia, kỳ thật chính là tên khốn.... Đồng Chấn sai khiến!”

Tôi mở to hai mắt nhìn.

Miêu Miêu cười thê lương, nói tiếp: “Khi đó mình đã bị ông ta làm nhục rất lâu. Rốt cuộc mình nói với ông ta, mình đã học cấp hai rồi, muốn đến trường học nội trú chứ không muốn ở nhà. Ông ta không chịu và nhốt mình trong nhà nhưng mình dùng ga giường làm dây thừng, từ trên lầu trốn đi, đến trường tự mình

làm thủ tục ở nội trú. Sau khi ông ta biết, gọi điện thoại điên cuồng mắng chửi mình, nói rất nhiều lời khó nghe..., Nói mình về nhà ở, thuận tiện cho ông ta thi bạo. Mình rất sợ hãi nhưng mình cảm thấy, mình đang ở trong trường học, khắp nơi đều là người thì ông ta có thể làm gì được mình? Nhưng mình không ngờ ông ta đi mua chuộc bọn côn đồ, nói với bọn chúng rằng chỉ cần bọn chúng dẫn mình về nhà, tùy bọn chúng làm thế nào cũng được. Bọn chúng liền nhân lúc mình đi mua đồ ở gần trường... May mà sau đó gặp cậu. Tô Tô, nhất định cậu cảm thấy tình cảm của mình với cậu không bình thường hả?”

Tôi lắc đầu: “Chỉ tại tên khốn kia!”

Miêu Miêu cúi đầu nhìn tay mình: “Cậu biết không, lúc ấy, mình nhìn cậu xông lại cứu mình, mình..... Mình thật sự giống như trong địa ngục tối tăm không hề có hy vọng lại đột nhiên trông thấy một tia sáng. Mình không có cách nào khống chế chính mình. Mình muốn cùng với cậu, muốn đến nỗi điên. Cho nên mình thỏa hiệp với Đồng Chấn. Mình nói mình sẽ học ngoại trú và ở nhà, chỉ cần ông ta đồng ý cho mình tiếp tục học ở trường học này.”

Trời ạ, tôi không biết chút nào rằng những lúc đó, sau khuôn mặt tươi cười hoạt bát của Miêu Miêu lại cất giấu những nỗi đau lòng như thế.

Tôi nói: “Vì sao? Vì sao ông ta làm như vậy? Hồ đồ không ăn thịt con!”

Miêu Miêu che mặt một lúc lâu mới nói tiếp: “Vì sao à? Từ khi mình hiểu chuyện thì mình đã phản kháng lại ông ta. Mình kêu gào cầu xin tha thứ, không biết tại sao lại bị ông ta đối xử như vậy. Ông ta không hề lay chuyển, với câu hỏi của mình ông ta bảo mình đi hỏi người mẹ đã chết của mình. Về sau, mình tìm được nhật ký của mẹ, đọc những bản ghi chép lộn xộn của mẹ, cuối cùng mình cũng hiểu được vì sao ông ta lại đối xử như vậy với mình... Mẹ mình, bà ấy là một người vô cùng xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt, lại khẳng khái một mực chối bỏ gia đình, đi theo tên khốn kia, câu chuyện rất cũ rồi phải không?”

Tôi vỗ vỗ tay, lặng lẽ an ủi cô ấy.

“Kết cục của mẹ không phải là cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn trôi qua cùng người bà yêu. Bởi vì, mắt bà bị mù, người bà tìm kiếm là một tên cầm thú.” Miêu Miêu hít sâu một hơi: “Đồng Chấn, ông ta... tâm lý ông ta có vấn đề, ông ta gây dựng sự nghiệp từ tiền mẹ mang từ nhà ra ngoài, vì thế ông ta vẫn cảm thấy cực kỳ không có tôn nghiêm. Đồng thời ông ta lại vô cùng tự ti. Ông ta cảm thấy đã không có tiền lại không có tướng mạo nên ông ta không xứng với mẹ. Ông ta cảm thấy mẹ sẽ không ông ta. Ông ta giám thị mẹ như một tên điên. Mẹ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nhưng rốt cuộc bà không thể chịu đựng được. Bà quen một người đàn ông khác, chuẩn bị ly hôn với Đồng Chấn.”

”Đương nhiên Đồng Chấn như nỗi điên, dùng các loại thủ đoạn ép mẹ rời khỏi người đàn ông kia. Mẹ vốn quyết tâm phải rời khỏi ông ta nhưng vào lúc đó mẹ lại phát hiện mang thai. Mẹ thích người đàn ông kia. Ông ta nói muốn mẹ bỏ đi bởi vì đứa trẻ có thể là của Đồng Chấn. Ông ta nói không cần phải sinh dưỡng một đứa trẻ có gen của kẻ điên. Mẹ liều mạng muốn giữ lại đứa trẻ. Đồng Chấn đưa ra điều kiện, nói chỉ cần mẹ rời khỏi người kia, thành thành thật thật ở lại thì ông ta sẽ cho mẹ sinh mình. Mẹ mình đã bằng lòng.

Tôi thở dài trong lòng. Mẹ Miêu Miêu cũng là một người phụ nữ đáng thương.

Ánh mắt Miêu Miêu trống rỗng: “Cho nên mình không biết Đồng Chấn có phải là cha ruột của mình không. Ông ta vẫn luôn mắng mình là tiện chủng của mẹ và người đàn ông kia. Sau khi mẹ sinh mình không lâu thì qua đời. Khi còn bé mình không biết nhưng sau khi trưởng thành mình nghĩ, tám phần là bà đã bị Đồng Chấn hành hạ mà chết.”

Tôi cảm thấy phát lạnh, lặng yên rót ly nước ấm đưa cho Miêu Miêu.

Miêu Miêu uống một hớp, mười ngón tay nắm chặt cái ly, yên lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Sau khi mẹ chết, mình trở thành đối tượng để ông ta phát tiết. Lúc còn nhỏ, ông ta thường xuyên đánh chửi mình vô cớ, véo mình nhéo mình. Về sau, có một ngày, đột nhiên ông ta yên lặng nhìn mình, ánh mắt đó... ánh mắt khiến cho người ta sờn tóc gáy như vậy, đến giờ mình vẫn còn nhớ mãi. Ông ta cười nói với mình, Miêu Miêu, con đã trưởng thành, con giống hệt mẹ con. Mình vốn rất vui vẻ, ông ta gần như chưa từng nói lời dịu dàng với mình, ai ngờ, sau đó, ông ta liền bỏ nhào qua, giặt quần áo của mình ra, sau đó...”

Tay Miêu Miêu phát run, nước trong ly gần như đổ ra ngoài, trong lòng tôi chua xót, giật cái ly, ôm lấy cô ấy: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Trời ạ, Đồng Chấn đúng là súc sinh.

Miêu Miêu phát run, qua một lúc lâu, giọng nói cô ấy lại vang lên: “Mình đã sinh non ba lần. Mỗi ngày sống đều dày vò.... Tô Tô, nếu không phải bởi vì có cậu, ở cùng với cậu thì mình đã sớm không còn trên đời này... Bởi vậy, ngày đó khi mình nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, mình biết rõ cậu và người đàn ông khác cùng nhau thì mình điên lên rồi mình làm ra chuyện như vậy. A, mình nghĩ, có lẽ mình thật sự là đứa trẻ có gen của kẻ điên, có gen của ông ta.”

Tôi ôm chặt lấy cô ấy: “Miêu Miêu, mình không trách cậu, thật sự, mình đã quên rồi.”

Miêu Miêu ôm tôi, nước mắt lặng yên thấm ướt cánh tay tôi.

Rốt cuộc cô ấy cũng bình tĩnh một chút, tôi hỏi: “Miêu Miêu, cậu định làm thế nào?” Phải dùng tới pháp luật để giải quyết sao? Nhưng dù sao Đồng Chấn cũng là ba cô ấy. Dù sao Miêu Miêu cũng chỉ là một cô bé. Cô ấy chịu đựng là một tổn thương khó tả, phải làm thế nào thì từ nay về sau cô ấy mới có thể an ổn sống tốt?

Miêu Miêu nhìn về phía trước: “Lần này cũng bởi vì mình muốn trộm xuất ngoại du học, kết quả lại bị ông ta phát hiện tờ xin du học do mình viết cho nên ông ta như nổi điên tra tấn mình. Nếu không phải cậu lại cứu mình, mình nghĩ, mình đã chết rồi cũng nên. Mình —— mình đã sớm nghĩ thông suốt rồi, ông ta làm ăn to, có thể lực và quan hệ của ông ta. Nếu mình muốn kiện ông ta thì đầu tiên mình không nhận được lấy chứng cứ và nói ra việc bị làm nhục trước mặt mọi người, sau đó cho dù bất cứ giá nào mình cũng không nhất định có thể kiện thắng ông ta. Cho dù kiện thắng, mình cũng sẽ không chịu được áp lực của dư luận. Mình thừa nhận mình rất yếu đuối. Mình chỉ nghĩ lúc này phải rời đi, rời khỏi ông ta, như vậy mình mới có thể tiếp tục sống được.”

Tôi nói: “Mình tôn trọng quyết định của cậu. Hôm đó mình sẽ đến gửi giấy thông báo thi cho cậu. Nhưng cậu thế này chắc chắn sẽ không thể tham gia thi được. Ừ, đừng lo lắng, mình sẽ hỏi chú Nhiếp một chút xem ông ấy có cách nào trực tiếp đưa cậu đi du học không. Cậu cứ yên tâm ở lại đây hai ngày, ở đây là bạn của Nhiếp Duy Dương —— ừ, chính là bạn của con trai chú Nhiếp mở, không ai biết cậu ở đây, tên khốn kia sẽ không thể tìm tới.”

Miêu Miêu bình tĩnh nhìn tôi, lại khóc lên: “Tô Tô, mình thật sự không biết làm thế nào mới có thể báo đáp cậu!”

Tôi mỉm cười, lau nước mắt, ôm lấy cô ấy: “Không phải chúng ta là bạn tốt sao?”

42. Chương 42: Điện Thoại

Sắp tới lúc đại học N khai giảng, trường học của Miêu Miêu cũng đã liên lạc rồi, tôi tiễn cô ấy đi ở sân bay.

Sau khi ở phòng bệnh của Đào Ý Đường quan sát vài ngày, xác định không còn gì đáng ngại, tôi đón Miêu Miêu về nhà chăm sóc. Mẹ vô cùng thương yêu Miêu Miêu, biến đổi đa dạng các món ăn để bồi bổ thân thể cho cô ấy, rốt cuộc cũng khiến cô ấy lại khỏe mạnh. Sau khi thi hai tháng, gần như tôi đều bận rộn giúp Miêu Miêu. Nhưng vừa giấu diếm tình hình thật lại phải thuyết phục Nhiếp Văn Hàm hỗ trợ nên mất rất nhiều công sức.

Loa phát thanh đã giục hành khách vào đăng ký, Miêu Miêu vẫn cầm lấy tay tôi không chịu buông.

Tôi nói: “Miêu Miêu, sau này cậu phải tự dựa vào chính mình rồi, một mình ở ngoài nhất định sẽ có nhiều khó khăn, cậu phải kiên cường đấy!”

Miêu Miêu ra sức gật đầu, ôm lấy tôi, nghẹn ngào: “Tô Tô, cả đời mình biết ơn cậu.”

Tôi đỡ lấy cô ấy, chỉnh lại cổ áo cho cô ấy, giả vờ giận: “Nhìn xem, sao lại nói với mình cái gì mà cả đời với không cả đời, rõ ràng đi lần này không muốn gặp lại mình.”

Miêu Miêu lắc đầu thật mạnh, rồi cuộc bật cười.

Tôi nói: “Cậu đừng lo lắng, mình, mẹ và chú Nhiếp đều đã nói với nhau nếu có người hỏi cậu thì sẽ nói không biết.”

Miêu Miêu gạt đầu, cô ấy nhắc vali lên, lại ngược mắt nhìn tôi, trong mắt phượng xinh đẹp có lo lắng, có đau thương không muốn xa rời. Cô ấy nói với tôi: “Nếu anh ta đối với cậu không tốt, nhất định cậu phải nói với mình, mình sẽ dạy anh ta giúp cậu.”

Tôi sưng sốt một chút mới biết được “anh ta” mà Miêu Miêu nói là ai, tôi đỏ khốc đỏ cười nói: “Không, mình và anh ta không phải như vậy....”

Loa phát thanh lại thúc giục, Miêu Miêu không kịp nói nữa, ôm lấy tôi, hôn lên mặt tôi, không quay đầu lại mà chạy thẳng về phía cửa lên máy bay.

Tôi nhìn bóng lưng cô ấy vì muốn thoát khỏi cơn ác mộng mà có vẻ nhẹ nhàng, từ trong lòng cảm thấy vui cho cô ấy.

Những ngày trước khi vào học rảnh rỗi đến bị khủng. Ngẫm lại lúc Nhiếp Duy Dương còn ở nhà, dường như mỗi ngày tôi đều rất bận rộn, vội vàng đấu với anh, vội vàng trốn anh, hoặc là, vội vàng.... trên giường. Anh vừa đi, đột nhiên tôi dường như có rất nhiều thời gian không biết sắp xếp như thế nào.

Hôm nay tôi ở nhà xem một bộ phim truyền hình Hàn Quốc với mẹ. Loại phim truyền hình này toàn là chuyện nhà cửa, thao thao bất tuyệt, tôi cảm thấy vô cùng nhàm chán, vậy mà mẹ lại có thể thấy hay.

Chuông cửa vang lên, tôi đi mở cửa, thấy ngoài cửa là một người mặc áo nhẹ nhàng màu vàng nhạt, không khỏi sưng sốt, vừa mừng rỡ lại có chút xấu hổ: “Felix! Đã lâu không gặp” Từ khi anh rời khỏi nhà họ Nhiếp trước hôm Nhiếp Duy Dương đi một ngày, tôi đã không gặp lại anh.

Felix có vẻ ung dung hơn tôi rất nhiều. Anh cười lắc lắc một cái túi trong tay: “Tô Tô, anh mang đến một tin tức tốt cho em.”

“Hả?” Trong phòng khách, Felix mở túi ra, nhìn giấy chứng nhận màu đỏ, mẹ tôi còn kích động hơn tôi: “Đứa nhỏ Tô Tô này, từ nhỏ đã lười nhác, chưa từng cầm giấy khen giấy chứng nhận gì về nhà, đây là lần đầu tiên! Ủ, mẹ phải treo nó trên tường trong nhà, treo ở đâu thì tốt? Ở phòng khách thì thế nào?”

Tôi ngượng ngùng: “Mẹ, mẹ đừng khoa trương như vậy, chỉ là khen thưởng vinh dự mà thôi, treo ở ngoài không sợ người khác chê cười ạ?”

Felix cười ôn hòa: “Cha mẹ ai cũng như vậy, mỗi lần anh nhận được giải thưởng, mặc kệ lớn nhỏ ba anh luôn muốn treo lên, bày ra mới được.”

Tôi nói: “Felix, thật sự rất cảm ơn anh, em thật không ngờ, ha ha, thật sự rất vui.”

Felix cười ngượng ngùng: “Đâu có, là chính em có thiên phú, chẳng qua lúc anh tham gia triển lãm thi đấu thuận tiện đăng ký tác phẩm giúp em, chỉ tiện tay mà thôi.”

Gần hai tháng không có tin tức, Felix phải đi Hồng Kong tham gia một cuộc triển lãm chụp ảnh. Không ngờ tám hình ngày hôm đó tôi chụp ở công viên được anh đăng ký lại có thể được giải thưởng vinh dự.

Mẹ chuyển chú ý tới trên người Felix: “Felix, cháu năm nay bao tuổi? Cha mẹ đang ở đâu? Trong nhà cháu có mấy anh em?”

Felix trả lời từng câu một: “Năm nay cháu 24 tuổi, trong nhà còn có một chị gái. Ba và mẹ cháu đang định cư ở Áo.”

Tôi nói: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Điều tra nhân khẩu ạ?”

Felix cười rộ lên rồi nhìn đồng hồ: “Thời gian cũng không còn sớm, cháu phải về chỉnh lại cuộn phim, không quấy rầy gia đình nữa!”

“Như vậy sao được?” Mẹ vội vàng đứng lên: “Lần trước để cháu đói bụng đi về rồi, lần này cháu còn giúp Tô Tô việc lớn như vậy, nhất định phải ở lại ăn cơm, coi như đó là tấm lòng của dì!”

Tôi cũng khuyên anh: “Đúng vậy Felix, ở lại dùng cơm đi, nếu không anh mà đi, mẹ sẽ gán tội danh không tiếp đón bạn lên người em.”

Felix đành phải thỏa hiệp.

Sau đó mẹ đi vào phòng bếp bận rộn, tôi và Felix ngồi ở phòng khách, đột nhiên nhìn nhau không nói gì.

“À.” Felix nói: “Vị Đồng tiểu thư kia có khỏe không?”

Tôi gật đầu: “Chú Nhiếp giúp cô ấy liên hệ với trường học bên Đức, đã đi rồi. Ba cô ấy hại cô ấy thành như vậy, dường như cũng không dám giống trống khua chiêng đi tìm cô ấy, cứ như vậy mà đi là tốt nhất đối với cô ấy.”

Felix gật đầu, lại trầm mặc. Trong thời gian ngắn không tìm được chủ đề nói chuyện. Tôi thầm thở dài. Tôi và Felix cuối cùng không thể thân sao?

Chuông điện thoại reo đúng lúc giúp tôi thoát khỏi sự im lặng xấu hổ.

Đường dài quốc tế. A, hôm nay là Chủ nhật, mỗi cuối tuần Nhiếp Duy Đường đều gọi điện về theo thường lệ, tuyệt đối xứng với hình tượng hoàn mỹ con ngoan anh trai tốt.

“Alo?”

“Mèo hoang nhỏ? Những người khác đâu?” Giọng của anh hơi trầm thấp, vẫn dễ nghe kỳ lạ.

“Chú Nhiếp còn chưa về, mẹ đang bận ở phòng bếp. Mẹ muốn mời Felix ăn cơm.” Lúc tâm trạng tốt tôi đều rất hợp tác.

“Felix đang ở đây?” Tôi không thấy nét mặt của anh nhưng giọng anh nghe như căng lại.

“Đúng vậy! Anh ấy đến đưa giấy chứng nhận cho em.” Tôi không nhận được kể tin tức vui vẻ cho anh. “Felix lấy tấm hình em chụp đi dự thi, em giành giải thưởng đấy!”

“Ừ.” Anh nói: “Cuối cùng cũng có chút xứng đôi với anh.”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ tôi không xứng với anh? Hừ, không đúng không đúng, tôi làm gì lại muốn xứng đôi với anh?

Anh còn nói: “Được, quà thưởng cho em, em muốn cái gì?”

Nghe cái giọng điệu này! Tôi tức giận làm khó dễ anh: “Anh mang bức tượng tiểu vu liêm về cho em là được.” Hình ảnh của Brussels, truyền thuyết cậu bé đi tiểu cứu vớt thành thị, tôi biết rõ chỗ anh có pho tượng nổi tiếng.

*Tiểu vu liêm

f11f3a292df5e0fe8e883d0f5c6034a85edf722f

“Được.” Anh lại đáp ứng: “Nhưng mà nhớ kỹ, cách xa Felix một chút.”

Tôi không vui, không thích anh bá đạo như vậy: “Lão đại, em có tự do kết bạn được không? Anh cũng không phải là gì của em!”

Giọng của anh đột nhiên căng cứng, vừa lạnh vừa cứng: “Em coi cậu ta là bạn nhưng cậu ta lại nghĩ làm thế nào để lừa em vào giường! Anh là gì? Mỗi nơi trên thân thể em đều bị anh hôn rồi, em nói anh là ai? Lúc em ở dưới người anh thở dốc, em có biết anh là ai không? Hay là anh rời đi vài ngày, em tịch mịch khó nhận, không thể chờ được muốn tìm người đàn ông khác? Ai? Felix hả?”

Lời nói quá khó nghe, tôi khó chịu tức giận: “Anh cho rằng ai cũng giống anh hả?” Nói xong tôi dập mạnh điện thoại, tên khốn này!

SHARE.

43. Chương 43: Áp Phích

BY KÚN LAZY ON15/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 43. Áp phích

Edit: Ốc

Felix biết ai gọi tới nhưng anh không hỏi câu nào.

Cho đến khi Nhiếp Văn Hàm trở về cùng ăn cơm tối. atôi tiễn Felix ra cửa, ở cửa ra vào dưới bóng hai bụi hải đường, anh đột nhiên yên lặng nhìn tôi và nói: “Tô Tô, nếu em yêu cậu ấy thì đừng làm khó dễ chính mình, nói thẳng cho anh biết, cũng để anh chặt đứt suy nghĩ trong đầu.”

Tôi hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh: “Felix, vì sao anh lại nói như vậy? Em và Nhiếp Duy Dương... em với anh ta không phải...” Tôi có tình cảm thế nào với anh ta? Nhìn vào ánh mắt trong suốt của Felix, tôi đột nhiên cảm thấy trong đầu hỗn loạn, lại không nói được.

Felix cúi đầu cười nói: “Tô Tô, chúng ta cũng thường xuyên nói đùa, nói chuyện phiếm, trước giờ em cũng không ngại biểu lộ tâm tình của mình nhưng anh chưa bao giờ thấy em tức giận. Khi đó anh đã nghĩ, em luôn rất hiền lành, rất dễ dàng tha thứ cho người khác. Kỳ thật, có lẽ là bởi vì em không quan tâm nên không dễ dàng đặt người khác trong lòng, có lẽ chỉ người em đặc biệt để ý mới khiến cho em lo lắng bức mình. Hôm nay, anh thấy cậu ấy gọi điện tới, chỉ mấy câu mà em đã lộ ra vẻ mặt mà anh chưa từng thấy. Tô Tô, thật ra em rất để ý cậu ấy?”

Mới không phải đâu. Không phải tôi để ý anh ta, đặt anh ta trong lòng, chỉ là... bởi vì không ai ác liệt như anh ta, tôi sẽ tức giận.... A?”

Felix còn nói: “Ngày đó thấy em đuổi theo cậu ấy như vậy, anh biết rằng trong lòng em có cậu ấy. Những ngày này anh đã suy nghĩ rất kỹ Nếu như em vô tâm với cậu ấy, anh sẵn lòng chờ em nhưng nếu hai người có tình với nhau, anh sẽ sớm buông tay chúc phúc cho hai người thì tốt hơn.”

Tôi thở dài, ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm xanh thẳm giữa hè bị những ráng chiều thành phố chiếu lên ánh sắc hồng, một mảnh màu sắc mênh mông mập mờ.

Ánh mắt tôi nhìn về phía cảnh đêm thành phố ở rất xa sau lưng Felix, nói: “Ban đầu, em muốn tìm một nửa là người có thể tâm ý tương thông, tính nết tương hợp, có thể cầm tay đi tới già. Nhưng Nhiếp Duy Dương, anh ấy... Em không biết, tình cảm của anh ấy với em là cái gì. Em không biết anh ấy yêu thích em hay là thân thể em. Em cũng không biết mình có thể tiếp nhận tình tình tùy tâm sở dục mà ở cùng một chỗ với anh ấy không. Nhưng Felix, em không dối gạt anh, quả thật em bị anh ấy hấp dẫn. Tuy sự hấp dẫn này không đủ để em dừng cảm yêu anh ấy nhưng em nghĩ hẳn là em nên nói cho anh biết.”

Khi ở cùng với Nhiếp Duy Dương khiến tôi cảm thấy tự do tận hứng, dường như từng lỗ chân lông lưỡi nhấc cũng tỉnh lại, đi cảm giác, đi nhận thức, người thay đổi biết dễ dàng bị chọc giận, cũng dễ dàng bị cảm động, từ, cảm giác đó... rất thoải mái, đúng, chính là từ này. Nhưng mà cảm giác thoải mái này còn không đáng để tôi dùng tình yêu và chung thủy đến trao đổi. Tình yêu và chân thành, a, đây chỉ có thể dùng tình yêu chân chính và chung thủy tới trao đổi.

Felix hít sâu một hơi, không nói gì, gió đêm lay động lá cây tạo thành tiếng xào xạc, trong một vùng yên tĩnh nghe rất rõ ràng.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cúi đầu, làn da trắng nõn, đôi mắt giấu trong bóng tối.

Tôi hơi mím môi, dứt khoát nói, để tránh chạm trề anh. Tôi nói: “Felix, em rất thích anh nhưng chỉ giống như bạn bè... Thích, em nghĩ em sẽ không yêu anh. Nếu như có cô gái mang hạnh phúc cho anh, em sẽ chân thành vui vẻ vì anh.”

Felix không nói gì. Tôi cúi đầu xuống, ngực đau xót một hồi. Tôi thật sự luyến tiếc một người bạn giống thiên sứ như Felix.

Tay Felix đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu, không hiểu nhìn anh.

Felix lộ ra nụ cười rạng rỡ của anh nói: “Ô Tô, nắm tay vì chúng ta trở thành bạn bè chân chính”

Anh là bạn bè chân chính! Vậy nghĩa là, bỏ qua trái tim yêu say đắm, Felix vẫn nguyện ý làm bạn tôi sao?

Tôi nắm thật chặt tay anh, không nhận được mà ôm anh: “Cảm ơn anh, Felix! Anh đúng là thiên sứ! Anh không biết em để ý biết bao người bạn như anh!”

Không nhận được cười, gió đêm khoan khoái hơn, nhiều bạn tốt hơn!

Felix mỉm cười. Anh ngồi lên xe, rồi lại ấn cửa kính xe xuống, đôi mắt màu xanh ấm áp nhìn tôi, giọng điệu ân cần: “Ô Tô, Nhiếp, cậu ấy... thật ra cậu ấy không biết biểu lộ chính mình, sẽ không quan hệ với mọi người, nhưng anh cho rằng thật ra cậu ấy còn đơn thuần hơn anh. Buông ra một chút, đừng quá so đo, có lẽ em sẽ thoải mái hơn một chút.”

Tôi chỉ gật đầu. Cho dù thế nào, Felix, em chân thành cảm ơn anh.

Với giấy chứng nhận, tôi vốn từ đăng ký một khoa bất kỳ chuyển tới khoa nhiếp ảnh của đại học N, tốt xấu gì cũng là chuyên ngành mình cảm thấy hứng thú, không bằng cứ học tiếp.

Quả nhiên đại học không giống với cấp ba. Đi trong sân trường, khắp nơi đều vô cùng náo nhiệt. Các câu lạc bộ, đoàn thể đang vận động, hoặc là trưng áp phích tuyển người và bàn tuyên truyền.

Khoa nhiếp ảnh rất ít người. Chỉ có mười bốn người, chương trình học cũng không ít, ngoại trừ kỹ thuật chụp ảnh chuyên nghiệp, kỹ thuật phòng tối, tâm lý thị giác và các đề mục, còn phải học biểu diễn, thưởng thức nghệ thuật, kết cấu lấy ánh sáng vân vân. Bận rộn trong đó, không biết từ lúc nào đã qua một tháng sau khai giảng, tôi đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống đại học, ừ, không có lười biếng, chỉ có càng lười biếng.

Mai Tử tiếp tục là bạn học của tôi, học khoa đạo diễn ở bên cạnh.

Hôm nay cô ấy chạy tới tìm tôi.

“Ô Tô, buổi chiều cậu có lớp không? Đi ra ngoài chơi không?” Mai Tử thích đi dạo phố, mục đích dạo phố là vì phát hiện sắc đẹp, niềm yêu thích này từ khi cô ấy vào khoa đạo diễn lại càng có lý do chính đáng tiếp tục —— nói là tìm diễn viên tập chụp.

Tôi nói: “Lại đi tìm diễn viên? Một học kỳ các cậu có thể chụp tới vài cuộn phim à?”

“Cho dù bây giờ không dùng được, ghi chép lại sau này có thể dùng đến.” Cô ấy đẩy đẩy gọng kính, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Hai người chúng tôi đứng ở đầu đường phồn hoa nhất thành phố N, chơi đoán số quyết định đi bên nào.

“Mình thắng, đi bên này.” Tôi nhớ đường bên này có gà ăn ngon.

“Thật sao.” Mai Tử đi theo phía sau tôi hai bước, đột nhiên cô ấy kéo lấy tôi, chỉ vào một tấm áp phích cao cao cách đó không xa, giọng nói cũng run lên: “Trời ạ! Không phải chứ? Ô Tô, cậu xem, kia có phải là....!”

Không phải là cái gì? Tôi nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ, cũng mở to hai mắt nhìn như cô ấy.

Trên áp phích là một tranh tuyên truyền, trên đó viết: Giọng nam ma mị hấp dẫn của Vạn Hoàng

Trên đó, hình ảnh nửa người của một người, hình dáng lập thể và con mắt mị hoặc nhắm lại quen thuộc như thế, là Nhiếp Duy Dương?!

44. Chương 44: Đau Lòng

Cho dù tôi là người ít hứng thú với tin tức giải trí nhưng cũng biết rõ âm nhạc Vạn Hoàng.

Vạn Hoàng đã có lịch sử mấy chục năm. Ban đầu chỉ là một trung tâm bán vé concert của Pháp, sau này lại thôn tóm một công ty đĩa nhạc sau đó bắt đầu bước chân vào chế tác âm nhạc. Sau vài thập niên phát triển, Vạn Hoàng đã là công ty âm nhạc toàn cầu có thể đếm trên đầu ngón tay. Cho dù là nhạc thịnh hành hay nhạc cổ điển đều có một đám người nổi tiếng như sấm bên tai ký kết với công ty đó. Năm trước Vạn Hoàng mới thiết lập chi nhánh châu Á, tổng công ty đặt ngay tại thành phố N.

Buổi chiều về nhà, mẹ trông thấy tôi thì hỏi: “Sao thế, hôm nay không ở lại ký túc xá à?” Về mặt cũng rất vui mừng, vội vàng vào bếp làm đồ này nọ cho tôi ăn.

Tôi nói: “Mẹ, Nhiếp Duy Dương đã trở về chưa?”

“Không, thằng bé chưa về nước.” Mẹ nói xong lại oán trách liếc nhìn tôi một cái: “Sao lại gọi tên người ta? Không lớn không nhỏ, phải gọi là anh.”

Hả? Anh chưa trở về, vậy áp phích tuyên truyền là cái gì?

Tôi đuổi theo tới phòng bếp hỏi: “Mẹ, mẹ có biết Nhiếp.... anh Duy Dương có liên lạc gì với Vạn Hoàng không?”

Mẹ nói: “Vạn Hoàng? Đó là cái gì?”

Tôi không nói gì, phát phát tay đi ra.

Nhiếp Văn Hàm từ công ty trở về, tôi lại tới hỏi ông.

“A, hình như từng đề cập với chú.” Nhiếp Văn Hàm vỗ vỗ đầu: “Lần trước nó trở về, dường như là vì có công ty muốn ký kết với nó, có lẽ chính là chỗ Tô Tô nói?”

Hình như. Dường như, Đột nhiên tôi cảm thấy có chỗ nào khó chịu.

Tôi nói: “Chú Nhiếp, những chuyện này chú không hỏi tới sao?”

Nhiếp Văn Hàm ngồi xuống ghế sofa, trên khuôn mặt ôn hòa chính trực có chút bất đắc dĩ: “Đứa nhỏ Duy Dương này, khi còn nhỏ chú không dẫn theo bên người, chuyện của nó gần đây cũng tự mình sắp xếp ổn thỏa, đến bây giờ chú cũng không nhúng tay nói cái gì, cũng không thích hỏi tới.”

Mẹ ở phòng ăn gọi chúng tôi đến ăn cơm. Tôi trả lời nhưng vẫn ngồi ngốc, có chỗ nào đó khó chịu?

Đúng rồi, chúng tôi là người nhà của Nhiếp Duy Dương, là người có quan hệ thân mật nhất với anh, vậy mà không ai quan tâm xem anh đang làm cái gì!

Bản tính giận dữ vì người khác bị đối xử bất công lại rục rịch trong tôi. Đột nhiên tôi có xúc động muốn gọi điện thoại cho Nhiếp Duy Dương. Ngón tay đặt lên điện thoại rồi lại nghĩ, lần trước sau khi tôi cúp điện thoại của anh, vẫn luôn qua loa hai câu khi anh gọi điện thoại cho bà mẹ theo thông lệ mỗi tuần một lần, đột nhiên gọi điện thoại cho anh như vậy, có phải là hơi mất mặt không?

Cuối cùng tôi không gọi điện thoại, vẫn đặt chuyện này trong lòng.

Hôm sau tôi trở lại trường học, còn chưa vào lớp đã bị Mai Tử học lớp bên cạnh gọi tới.

“Cậu xem, cậu xem này!” Mai Tử nâng một chồng giấy lên như hiển vật quý.

“Cái gì vậy?” Tôi cầm lên xem xét, không biết nên khóc hay cười, đây là tư liệu và ảnh chụp của Nhiếp Duy Dương.

Mai Tử phấn chấn ồn ào: “Sao? Mình có lợi hại không? Mình trăm phương ngàn kế mới tìm được tư liệu ở những học sinh cũ! Ai da, thật sự là đẹp trai! Cậu nhìn bức ảnh này xem, có đúng không?”

Tôi quét mắt nhìn đồng tư liệu kia, thuận miệng hòa theo, đột nhiên ánh mắt bị một hàng chữ hấp dẫn.

Hàng chữ ghi ngày sinh của anh.

Hả? Không phải là ngày hôm nay của hai lăm năm trước sao?

Vì vậy buổi chiều hôm đó không có tiết, tôi lại chạy về nhà.

Hôm nay là sinh nhật của Nhiếp Duy Dương. Vì sao hôm nay Nhiếp Văn Hàm không nhắc tới?

Tôi đang chờ Nhiếp Văn Hàm nói một tiếng, ừ, hôm nay là sinh nhật của Duy Dương, gọi điện thoại cho anh! Sau đó tôi cũng sẽ nói một tiếng sinh nhật vui vẻ, chuyện trong đầu có thể đặt xuống.

Nhưng mà mãi cho tới khi ăn cơm tối xong, hai người muốn về phòng nghỉ ngơi, Nhiếp Văn Hàm vẫn không nói tới.

Rốt cuộc tôi không nhịn được nói: “Chú Nhiếp, hôm nay không phải là sinh nhật của anh Duy Dương ă?”

Nhiếp Văn Hàm nhìn đồng hồ trên tay, kêu một tiếng: “Ôi, thiệt là! Đã lâu không làm sinh nhật cho thằng bé, chú cũng quên mất!”

Tôi không khỏi cảm thấy không cam lòng, dù thế nào đi nữa mẹ cũng chưa bao giờ quên sinh nhật tôi!

Buổi tối tôi không ngủ được, mơ mơ màng màng. Trong sương mù, tôi cảm giác có người dùng ngón tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Chờ anh trở lại.”

Tôi thoáng cái tỉnh táo lại, mở to mắt, trong phòng trống trơn chỉ có bóng đêm màu lam.

A, sao tôi lại nghĩ đến chuyện rất lâu trước kia như vậy?

Tôi lại không buồn ngủ, lắc lắc đầu, gọi điện cho Nhiếp Duy Dương.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy nhưng không có tiếng gì, tôi hỏi: “Nhiếp Duy Dương?”

“Ô ô?” Giọng của anh hơi chần chừ nhưng vẫn thanh nhã, vô cùng dễ nghe, dường như còn mang theo hương vị bạc hà anh thường uống vào sáng sớm.

“Ừm, chuyện là.” Tôi đột nhiên không biết nói gì, vội vàng tìm chủ đề: “Hôm qua em thấy được áp phích tuyên truyền của Vạn Hoàng của anh.”

“À.” Anh nói không chút để ý, dường như không xem trọng điều này: “Nửa đêm em gọi điện thoại cho anh vì nói cái này sao?”

Tôi nằm lỳ trên giường, nín chặt lấy chăn, bóng đêm như chảy xuôi bên cạnh tôi, dường như muốn dung hòa tôi.

“Ừ, còn có.” Tôi nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Anh không nói gì, trong điện thoại chỉ vang lên tiếng hô hấp của anh.

Thật lâu sau, nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Chính anh cũng đã quên mất.”

Không hiểu sao tôi cảm thấy đau lòng. Tôi cố gắng khiến giọng nói nghe nhẹ nhàng và tiếp tục trò chuyện cùng anh: “Em... Ừm, em cũng không biết anh có ký kết với bọn họ, bây giờ anh có rảnh không? Em muốn biết chuyện của anh, có muốn nói em nghe một chút không?”

Bên kia im lặng một chút, sau đó tôi nghe thấy anh nói nhanh: “Anh không sao. Em muốn biết cái gì. Cứ việc hỏi.”

Trong giọng nói thoáng thay đổi mau dưng như có ẩn ẩn khát vọng.

Tôi nói: “Ừm, anh ký kết với Vạn Hoàng từ lúc nào?”

Anh nói: “Vào lần trước anh trở về. Không phải anh nói trở về ký hợp đồng sao? Chính là cái đó.”

“À.” Tôi cười khê: “Anh có thể liên lạc với bọn họ, rất giỏi!”

“Không.” Giọng nói của anh cũng mang theo chút vui vẻ: “Là bọn họ tìm anh. Sau khi anh hoàn thành khóa vũ đạo bọn họ đã tìm anh. Nhưng anh đã nhận lời mời bên này cho nên sau này mới ký kết với bọn họ.”

À, hóa ra là như vậy.

“Lại nói tiếp, hai tháng trước là còn đang nghỉ hè? Làm sao anh lại về sớm như vậy?” Tôi ngẫm nghĩ lại trước sau thì phát hiện ra vấn đề.

“Bởi vì hợp đồng bên kia, anh phải kết thúc thời gian học tập bên này mới được. Thầy anh đã đồng ý cho anh dùng ngày nghỉ nghiên cứu và luyện tập và qua khảo hạch.” Giọng của anh hiếm khi ôn hòa và êm dịu như vậy.

Tôi thì thầm: “Em chưa từng hỏi anh.”

Anh không nghe rõ: “Cái gì?”

Tôi lại thở dài: “Chú Nhiếp cũng không hỏi anh. Sinh nhật anh cũng không ai nhớ. Chuyện gì của anh cũng tự mình quyết định.”

Giọng của anh thản nhiên: “Anh đã sớm quen rồi. Những chuyện đó anh không thèm để ý.”

Thói quen? Chuyện này cũng thành thói quen được sao? Rõ là là người một nhà, lúc nói chuyện cũng rất thân thiết nhưng thực ra không thể nào nổi lên.

Vậy mà anh lại nói là thói quen.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy cái mũi cay cay, thốt ra: “Nhiếp Duy Dương, em cảm thấy đau lòng... Vì sao?”

Bên kia an tĩnh một lúc sau đó tôi nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh, rốt cuộc anh trầm thấp khàn giọng nói: “Mèo hoang nhỏ, anh muốn em.”

Tôi tròn mắt, không khí thương cảm biến mất hầu như không còn, vừa thẹn vừa cău: “Anh! Anh! Trong đầu anh không thể nghĩ cái gì khác à?”

Tiếng cười trầm thấp của anh truyền tới như muốn làm rung động cả trái tim tôi

45. Chương 45: Mơ

Bởi vì tối qua gọi điện thoại cho Nhiếp Duy Dương nên ngủ không được ngon giấc, hôm nay tinh thần không được tốt, trời vừa tối tôi đã trở lại ký túc xá để bổ sung giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ phát hiện mình đang đi giữa con đường gạch nhỏ hẹp ở cửa hàng, hai bên là những cửa hàng dẹt dài thanh mảnh phong cách Châu Âu, đèn đường có những đồ trang trí bằng hoa sắt cô vùng ưu nhã. Phía trước đường có một cánh cửa hoa văn màu trắng, có ai đó nói cho tôi biết, tôi đang ở Brussels, mở cánh cửa kia ra là có thể trông thấy Nhiếp Duy Dương.

Trong ánh trăng mờ tôi nghe thấy có người kêu to, thân thể lại bị lắc tới lắc lui, tôi mở to mắt, cảnh trong mơ rời xa và một khuôn mặt gần sát mặt tôi thì càng hoảng sợ, cố gắng ngưng ánh mắt, rốt cuộc thấy rõ là Tiểu Đình cùng ký túc xá.

“Tô Tô, dưới lầu có người tìm cậu! Là một soái ca cực ưu nhã, cực mị lực!” Tiểu Đình hưng phấn đến nổi mặt đỏ hồng.

Ừm, là ai? Đột nhiên bị đánh thức, đầu nặng nề, tôi cau mày đứng dậy mặc quần áo. Ngoài cửa sổ lầu hai là bầu trời đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy cây ngô đồng bị đèn đường phủ lên một lớp ánh sáng mờ nhạt.

Tôi trùm áo khoác đi xuống lầu.

Phía trước ký túc xá là một con đường thẳng tắp. Hai bên là những cây ngô đồng rần rỏi cao lớn của nước Pháp. Đã là cuối mùa thu, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là từng lá cây màu vàng xanh to lớn xinh đẹp như bàn tay bay lả tả xuống.

Ai tới tìm tôi? Bốn phía tối đen, chỉ có những cây đèn đường đứng vững song song với cây ngô đồng tỏa ra những ánh đèn vàng ấm áp. Tôi càng đi về phía trước hai bước, đi đến trên hành lang nhìn một chút thì thấy một bóng dáng cao gầy thon dài đứng dưới đèn đường. Anh mặc một bộ áo gió màu đen kiểu thẳng, hai tay đặt trong túi áo, áo gió không cài cúc lộ ra áo mỏng màu nâu nhạt cổ chữ V cùng với cổ áo sơ mi trắng.

Một trận gió nhẹ làm những sợi tóc màu đen của anh hơi tung lên, vài cái lá cây rơi xuống, trong quang cảnh tung bay rơi xuống trước mặt anh.

Tôi sững sờ đi tới trước mặt anh, sững sờ nhìn đôi lông mày ngang ngạnh, đôi mắt đen sâu thẳm, sống mũi cao thẳng và bờ môi ưu nhã.

Ngón tay thon dài ấm áp của anh xoa xoa gương mặt tôi, trong ánh mắt thâm thúy hiện lên vài phần vui vẻ, vài phần mỉa mai, còn có đám lửa nhỏ.

Giọng nói của anh thật thấp, lại mang theo một chút khiêu khích: “Mèo hoang nhỏ, em có nhớ anh không?”

Tôi nhìn vào ánh mắt của anh, ngờ ngác nói: “Vừa rồi em còn mơ tới anh.”

Đôi mắt anh đột nhiên trở nên tối tăm, như có cái gì bạo phát vừa lan ra, tôi chưa kịp phản ứng thì đã bị anh kéo vào trong ngực ôm chặt lấy.

Trên lầu có tiếng huýt sáo vang lên, tôi vội vàng đẩy anh ra: “Nhiếp Duy Dương, buông em ra, đây là trường học đấy!”

Anh mắt đét tai ngơ, đôi môi ấm áp đặt bên vành tai tôi.

Tôi không nhận được rên rỉ một tiếng, hai tay bám lấy lưng anh, các giác quan toàn thân như được mở chốt, cả người run lên.

Anh giống như được cổ vũ, một tay rõ ràng từ eo tôi trượt vào trong áo, vuốt ve ngực tôi.

Cảm giác lạnh lẽo khiến tôi tỉnh táo hơn, tôi đỏ mặt, đẩy tay anh ra: “Anh điên à! Ở trong sân trường...” Trời ạ, rõ ràng cứ như vậy ở bên ngoài... chỉ hi vọng trời đủ tối, không ai thấy rõ.

“Được.” Anh khàn giọng nói, sờ chóp mũi tôi, ngắm nhìn tình dục cuộn cuộn trong đôi mắt đen: “Vậy chúng ta đổi chỗ.”

Tôi lại không thể từ chối.

Ngồi trên xe taxi, anh ôm lấy tôi hôn nồng nhiệt khiến lái xe liên tục nhìn qua. Tôi không đẩy anh ra được, chỉ hi vọng áo khoác và bóng đêm có thể ngăn cản tầm mắt của lái xe khiến cho bàn tay không an phận của anh với vào quần áo tôi không bị trông thấy. Không khí hơi lạnh, môi lưỡi anh lại nóng như lửa.

Xuống xe, anh kéo tôi vào một khu nhà ở cao tầng, đi thang máy lên tầng lầu 18.

Anh lấy chìa khóa, mở phòng B, kéo tôi vào. Vừa đóng chặt cửa, anh giống như người đói bụng ba ngày trông thấy cao lương mỹ vị, ôm chặt tôi vào trong ngực, vội vàng cuống cuống kéo mở quần áo của tôi, đồng thời sử dụng môi lưỡi gỡ trò.

“Ừm...” Thân thể gần như bị anh vùi dập tan ra, thở cũng không thở nổi, tôi rên rỉ: “Khó chịu...”

Anh đang cúi đầu bên tai tôi cười, một tay ôm lấy tôi, đi vào, bên tai tôi nghe được tiếng khàn khàn khiêu khích của anh: “Vậy thì, để anh cho em ”thoải mái“.”

Tôi đã bị tình dục châm lên, nhìn thấy trước mắt chính là đôi mắt đen bốc cháy của anh, bên tai chỉ có tiếng thở dốc nóng như lửa chọc người, giữa răng môi đều tràn ngập hương vị dễ chịu trong nụ hôn sâu của anh, thân thể cảm giác được tất cả vuốt ve mạnh mẽ hoặc khe vùi dập.

Khi lửa nóng của anh tràn ngập trong tôi thì tôi đóng chặt đôi mắt, cắn vai anh, vẫn không thể ngăn cản chính mình rên rỉ trong tình.

Tay của anh mơn trớn cái trán ẩm ướt mồ hôi của tôi, khàn khàn nói: “Nhìn anh, bé cưng.”

Tôi mở to mắt, nhìn thấy trên mặt anh hòa lẫn cả dục vọng và thương tiếc, đôi mắt đen nhìn sâu vào tôi, môi mỏng cong lên: “Bé cưng, nói cho anh biết đau lòng anh là cảm giác như thế nào?”

“Em không biết... A...” Anh tiến sâu vào dẫn phát dòng điện khiến tôi run rẩy, tôi thở dốc: “Cảm giác đó.. khiến em muốn ôm anh... muốn hôn anh... muốn làm anh cười...”

“Tô Tô... Tô Tô...” Khuôn mặt anh rung động, trong mắt có ánh sáng kỳ lạ lưu chuyển, nhiều lần hô nhẹ tên tôi như than thở, da thịt cọ xát vào nhau, hơi thở và hơi thở quấn vào nhau. Anh nằm trên thân hình thon dài của tôi cuồn cuộn đã luật động, mỗi lần kết hợp thật sâu đều khiến tôi rên rỉ dịu dàng.

Chúng tôi cùng nhau

Kích tình dần dần bình tĩnh trở lại, rốt cuộc tôi có thể đứng đắn nói chuyện với anh.

“Làm sao anh lại đột nhiên chạy về?” Tôi dựa lên vai anh, ngón tay vô thức di chuyển dọc theo đường cong cơ thể xinh đẹp trước ngực anh.

Anh bắt lấy tay tôi, đưa tới bên môi cắn xuống, đôi mắt đen nheo lại nhìn tôi, nói: “Anh sợ em đói khát khó nhịn, trở về thỏa mãn em.”

Tôi tức giận, rốt cuộc là ai đói khát khó nhịn chứ?

Tôi liếc mắt nhìn anh, tức giận nói: “Đúng là em phải tạ chủ long ân đấy!”

Anh cười, từ bên trong đồng quần áo lả tả lấy ra một thứ đưa cho tôi: “Cho em.”

“Cái gì?” Tôi nhận lấy, cái hộp hình chữ nhật, mở hộp ra: “Hả?!”

Tính chất hơi lạnh của hộp kim, một cậu nhóc cưỡi trường, tóc cuộn cuộn, hai má phình, cái mũi vểnh lên, đang ưỡn bụng, khoe khoang cậu nhỏ đang lộ ra của mình.

“Thật đáng yêu!” Hai tay tôi cầm lấy, không nhịn được hôn lên bụng tròn nho nhỏ kia.

Nhiếp Duy Dương lấy bức tượng nhỏ trong tay tôi, khuôn mặt hơi không vui: “Đừng hôn loạn, em nên hôn anh chứ?”

“Ừ.” Tâm trạng tôi rất tốt, cười lên, vỗ vỗ mặt anh: “Đừng nóng giận, của nó —— nhỏ hơn của anh nhiều.”

Trong mắt anh có tia sáng xẹt qua, anh nhanh chóng xoay người đè lên tôi, ngón tay dài vuốt ve môi tôi, lông mi cong lên, bên miệng lộ ra nụ cười hứng thú: “Khó có được em thừa nhận anh —— không phục vụ em thật tốt thì không được rồi.”

Tôi nhìn hàng mi dày dài của anh, gượng cười: “Không, đừng, ô...”

Toàn bộ tiếng đều bị anh nuốt hết, tôi hoàn toàn bị anh bao phủ, đối mặt với tình triền miên liệt không thể phản kháng thì âm thầm hối hận không nên đùa như vậy.

SHARE.

46. Chương 46: Quà Tặng

“Anh thích không bằng em thích. Bất mãn của anh thành toàn mỹ mãn của em...”

Sáng sớm, có tiếng nhạc quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Tôi nhắm mắt lại, sờ điện thoại ở bên gối, bấm nút nghe, tiếng nhạc dừng lại, tôi để điện thoại đến bên tai, giọng nói không rõ ràng: “Alo?”

“Tô Tô! Cậu đang ở đâu vậy? Bọn mình đều đang chờ cậu!” Tiếng kêu vội vàng của Tiểu Đình truyền tới.

Tôi đột nhiên tỉnh lại, hồng бет! Hôm nay lớp sẽ đi ra ngoại ô thành phố N chụp ảnh dân gian, tôi lại quên sạch không nhớ gì!

“Sorry, sorry, mình tới ngay!” Tôi cúp điện thoại, vội vàng muốn đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Sau lưng truyền tới giọng nói lười biếng từ tính của Nhiếp Duy Dương, cánh tay thon dài của anh vòng trên eo tôi.

Hả, tôi qua không phải là nằm mơ sao?

Tôi đẩy tay anh ra, xuống giường đi nhặt quần áo đầy đất, sốt ruột lắm bầm: “Trễ rồi, trễ rồi, mười mấy người đều chờ một mình em, đến tới nơi còn không bị bọn họ ăn!”

Tôi gương mặt nhìn anh chậm rãi ngồi dậy, tinh thần sáng khoái, nét mặt sáng sủa, cả người tôi lại bủn rủn, không nhịn được cảm phần phàn nàn: “Đều tại anh! Cẩn thận anh túng dụng quá độ, thể lực suy kiệt!”

Anh không quan tâm chau mày nói: “Về chuyện ấy thì em yên tâm, không có thể lực tốt không thể theo thanh nhạc được, nhất là —— eo, chỉ khi eo có lực mới có thể phát tiếng hát hoàn mỹ.” Nói xong có thâm ý khác liếc nhìn tôi.

Sắc lang! Tôi lườm anh một cái, không có thời gian nói đùa với anh, mặc quần áo xong, vội vàng xông vào phòng tắm rửa mặt.

Anh mặc quần dài, đi theo tới, tựa ở cửa ra vào: “Trong cái tủ nhỏ ở sau cái gương có bàn chải đánh răng mới.”

“À.” Tôi lấy bàn chải đánh răng ra, bóp kem đánh răng rồi liếc nhìn anh một cái: “Nhà của anh?”

Anh gật đầu: “Cha cho anh một không gian riêng tư. Ở trường em có việc đi đâu à?”

“Ừ. Khoa nhiếp ảnh bọn em đi ra ngoại ô chụp ảnh dân gian, đi ba ngày hai đêm, còn phải cắm trại nữa.” Tôi nhỏ nước súc miệng ra, tìm sữa rửa mặt trên giá. Anh đi tới mở một cái bình ra, đổ sữa rửa mặt lên tay tôi.

Tôi vừa xoa sữa lên mặt thì anh lại hỏi: “Có những ai đi? Nam hay nữ? Chỉ có bạn học của em?”

Hả? Anh hỏi rõ ràng như vậy làm gì? Người thân quản chế sao? Tôi không biết nên khóc hay nên cười, không có thời gian vạch trần anh, thành thành thật thật trả lời: “Đều là bạn học, đương nhiên có nam có nữ, không có ai khác.”

Tôi cúi đầu rửa mặt, anh im lặng một lúc rồi đột nhiên nói: “Ô Tô, những chàng trai trong đại học tuổi còn rất trẻ.”

Tôi ngẩng khuôn mặt toàn nước lên nhìn anh, anh khoanh tay, mắt cụp xuống dựa người vào đó, mặt không biểu cảm, như thể nói rất đúng lại cực kỳ đứng đắn.

Tôi thật sự không nhịn được, phì cười: “Nhiếp Duy Dương, anh không phải đang ăn dấm khô đó chứ?”

Anh trừng mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt lại dời đi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà trong phòng tắm.

Tôi cười nói: “Ừ, nhưng nói thật, em thật sự không thích những chàng trai còn trẻ, hơn nữa.” Tôi đi qua bên cạnh anh, chọc chọc lên lồng ngực trần của anh: “Với quan hệ của anh và em, nếu em thích anh nhất định sẽ nói cho anh, đừng lo.”

Rõ ràng lời trấn an của tôi không có hiệu quả gì, mặt anh dường như càng khó chịu.

“Lần này anh về bao lâu?” Tôi vừa đi giày vừa hỏi anh.

“Hôm nay anh phải trở lại.” Anh cũng lấy quần áo mặc vào rồi đi đánh răng rửa mặt: “Anh đưa em đến trường sau đó phải ra sân bay.”

“Vội vàng như vậy?” Tôi kinh ngạc, chỉ vì trở về cùng tôi.... Tôi nên cảm động một chút hay là nên nói lão đại anh dục vọng quá mạnh mẽ?

Tôi nói: “Anh không cần đưa em đi đâu. Không bằng nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không cơ thể sẽ không chịu được.”

Anh hoàn toàn không cảm kích, hừ một tiếng từ lỗ mũi, nhướn nhướn mày với tôi: “Cần anh chứng minh thể lực của mình một chút không?”

Hừ, trong đầu đầy tư tưởng tình sắc! Tôi cắn răng, mặc kệ anh đi, tốt nhất là một chết anh!

Mặc dù nói như vậy nhưng lúc ngồi trên xe taxi, tôi vẫn không nhận được khuyên anh: “Nhiếp Duy Dương, hay là anh về nhà nghỉ một chút! Thật sự không cần đưa em đi.”

Anh lắc đầu: “Về nhà còn phải giải thích, rắc rối.” Anh lại liếc tôi một cái, hừ một tiếng: “Luôn bảo anh không nên đưa em đi, chẳng lẽ hẹn với ai sợ anh nhìn thấy?”

“Đã nói chỉ có bạn học em rồi.” Người này không biết phân biệt tốt xấu lại còn thêm chứng vọng tưởng nghi ngờ. Tôi trừng anh, không khuyên nữa, tự mình vuốt vuốt bức tượng nhỏ trong tay.

Tôi càng nhìn càng thích, nghĩ nghĩ, hơi ngượng ngùng ngẩng đầu lên nói với anh: “Nhiếp Duy Dương, em còn không chuẩn bị quà sinh nhật cho anh.”

“Không sao.” Anh hờ hững nói, bộ dạng không để ý lắm.

Tôi vừa đau lòng vừa xúc động: “Vậy thì tùy anh, chỉ cần là chuyện em làm được sẽ đồng ý với anh, coi như đó là quà sinh nhật của anh, có được không?” Tôi nói xong lại hơi hối hận, chính mình đưa tới cửa, không phải anh sẽ nghĩ ra một chút chuyện biến thái để tôi làm chứ?

Đồng tử đen nhánh của anh sáng lên, nhìn tôi, vẻ mặt thanh thanh lãnh lãnh như bị hòa tan đi, nụ cười nhẹ nhàng hiện lên nơi khóe miệng anh.

Anh nói: “Đã vậy... Kế tiếp, khi năm tới kết thúc học tập, anh sẽ còn bận hơn, có lẽ sẽ không có thời gian trở về, hay là nghỉ đông em đến Brussels, được không?”

Hả, không phải là chuyện gì rất biến thái hả! Nếu đã đồng ý là món quà tặng sinh nhật anh, tôi đồng ý: “Được!”

Địa điểm tập hợp là ở cổng bắc, xa xa đã nhìn thấy một đám người đứng ở cửa, bên cạnh là chiếc xe medium bus chúng tôi thuê.

Xe chạy tới gần bọn họ thì dừng lại. Tôi vừa mở cửa xe vừa quay đầu lại nói với Nhiếp Duy Dương: “Được rồi, em đi đây, anh muốn bắt máy bay cũng được mà nghỉ ngơi cũng được, đi nhanh lên đi!” Tôi sợ sẽ bị bọn Tiểu Đình nhìn thấy tôi và anh xuất hiện cùng lúc. Ngày hôm qua anh đến trường học tìm tôi, sau đó hai người cùng đi, bây giờ lại cùng lúc xuất hiện. Thật sự là muốn nghĩ lệch thể nào cũng có thể nghĩ ra nhiều sai lệch tới đó, ặc, mặc dù đó đúng là sự thật, tôi cũng không nên biểu hiện rõ ràng cho người ta thấy.

Ánh mắt Nhiếp Duy Dương nhìn ra ngoài cửa sổ xe quét một vòng, đột nhiên xác định rồi mặt của anh chìm xuống lạnh như băng, đồng tử đen lạnh lùng nhìn tôi, sau đó mở cửa xuống xe.

Tôi bị anh làm cho bối rối, nhìn theo ánh mắt anh. Hả? Đứng bên cạnh Tiểu Đình là người trên cổ đeo máy ảnh, có thân hình cao cao và màu tóc châu Á, là Felix?!

Tiểu Đình lại đang ồn ào: “Tô Tô! Cậu nhanh lên! Haiz, rõ ràng đã phải để Jan Felix tiên sinh chờ cậu!”

Felix trông thấy Nhiếp Duy Dương thì sững sờ sau đó nhanh chóng tiến lên hai bước nở nụ cười: “Nhiếp, đã lâu không gặp!”

Khóe miệng Nhiếp Duy Dương hơi hạ xuống một chút, giọng nói bình tĩnh nhưng lại căng cứng giống như dây đàn: “Thật sự đã lâu.” Rồi anh lại nhìn chăm chăm vào tôi: “Hai người hẹn nhau? Tô Tô, nói cho anh biết thì sợ cái gì? Hay là em muốn gạt cả hai bên?”

Có ý gì? Anh đang ám chỉ tôi bắt cả hai tay sao?

Tôi trừng lớn mắt, nhìn vẻ trào phúng trên gương mặt anh, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng.

SHARE.

47. Chương 47: Đánh Dấu

BY KÚN LAZY ON16/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 47. Đánh dấu

Edit: Ốc

Tôi cắn răng: “Anh nói cái gì?”

Xác thực tôi đã nói với Nhiếp Duy Dương là ở đây chỉ có bạn học của tôi. Felix đột nhiên xuất hiện ở đây cũng là chuyện tôi không biết trước. Bây giờ có hai khả năng, hoặc là chuyện này tôi không biết trước, hoặc là tôi đã giấu diếm anh. Mà rõ ràng anh không hỏi mà đã trực tiếp nhận định tôi đã nói dối anh. Cho dù anh không tin tình cảm của tôi — quả thực tôi đã không thổ lộ với anh — anh cũng không thể nghi ngờ cách làm người của tôi như vậy, tôi gạt cả hai bên? Làm sao tôi có thể làm được chuyện này? Những lời thế nào làm sao anh có thể mở miệng hỏi được?

Felix không hiểu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi tức giận nói: “Có người điên.”

Tiểu Đình lại gần nói: “Tô Tô, giới thiệu cho cậu biết, vị này chính là nhà nhiếp ảnh Jan Felix sẽ hướng dẫn chúng ta lần này.Ặc, hình như hai người biết nhau?”

Nhiếp Duy Dương sững sờ, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua tôi. Tôi làm bộ không nhìn thấy, cười sáng lạn với Tiểu Đình: “Đâu có, không phải mình đã hẹn với Jan Felix tiên sinh à?”

Tiểu Đình lộ vẻ giật mình: “Tô Tô, cậu không sao chứ? Ngủ đến nỗi mơ màng à? Bọn mình đi mời Jan Felix tiên sinh, cậu hoàn toàn không biết mà!”

Felix nhìn về mặt chúng tôi, rốt cuộc cũng đoán được nguyên do mọi chuyện, vỗ vỗ vai Nhiếp Duy Dương, cười: “Nhiếp, cậu quá căng thẳng.”

Tôi hừ một tiếng, thấy Tiểu Đình đang không hiểu cái gì đi về chiếc xe ở bên kia: “Đi, Tiểu Đình, không phải là muộn rồi sao.”

Tôi vừa mới đi hai bước, cả người lại bị kéo về, Nhiếp Duy Dương bắt lấy cánh tay tôi, nhìn tôi: “Tô Tô...”

Tôi cắt đứt lời anh, cười ngọt như mật: “Anh Duy Dương, em và Felix hẹn đi chơi, xin lỗi vì đã gạt anh. Nhưng từ nay về sau sẽ không gạt anh nữa, bởi vì anh không liên quan gì cả. Anh buông tay, em phải đi, gặp lại sau.”

Felix ở bên cạnh cười khỏ: “Tô Tô, em đừng hăm hại anh.”

Tôi vung cánh tay, tay Nhiếp Duy Dương giống như được đúc bằng đồng không hề suy chuyển, ở phía xa các học sinh cũng tò mò nhìn qua.

Được rồi, tôi hít sâu một hơi, quay lại đứng yên đối mặt với anh, hất cằm dùng lỗ mũi nhìn anh. Ừ, tôi vốn không phải người nhỏ mọn như vậy, nếu anh nói xin lỗi thì sẽ tính.

Nhiếp Duy Dương cúi đầu xuống, trong đôi mắt đen sâu thẳm có ánh sáng chuyển động, đột nhiên, bên môi anh hiện lên nụ cười quỵ dị.

Tôi giật mình thấy không đúng thì đã muộn, cái cằm bị anh nắm lấy, một giây sau, đôi môi ấm áp của anh rơi vào trên môi tôi.

Tôi mở to mắt, từ vai anh trông thấy phía sau anh như có từng chiếc lá vàng rơi thổi qua, nghe được tiếng huyết sao vang lên xung quanh.

Tôi chỉ cảm thấy khuôn mặt ầm một tiếng cháy lên, trời ạ, đây là cửa ra vào đại học N, Felix đang ở bên cạnh, Tiểu Đình ở bên cạnh, bạn học cùng lớp của tôi cũng ở đó không xa, còn có rất nhiều người qua đường

đi lại. Bây giờ lại không tối như đêm qua mà là giữa buổi sáng, không có tuyết không có sương mù, tầm nhìn vô cùng tốt, cái này cái này cái này, trình diễn trước mặt mọi người không hề che giấu!

Nụ hôn của anh trần trọc sâu thêm. Tôi liều mạng đẩy anh ra, đưa mu bàn tay lau đi ẩm ướt trên môi, mặt đỏ bừng, một nửa là tức giận một nửa là xấu hổ. Tôi chỉ vào anh nói không nên lời: “Anh anh anh...” Từ nay về sau tôi ở trường học thế nào đây?!

Sau lưng truyền đến tiếng vỗ tay huýt sáo của bạn học, còn có tiếng than thở của Tiểu Đình: “Trời ạ, thật là lãng mạn!”

“Nụ hôn này để xin lỗi.” Anh híp mắt nhìn tôi, mỉm cười, tay dứt vào trong túi quần, dáng người cao gầy nhàn nhả rời đi, giống như khi anh đóng ký hiệu lên vật sở hữu của mình, không hề lo lắng sẽ bị mất.

Dựa vào... Dựa vào cái gì? Rõ ràng tôi bị chiếm tiện nghi mà anh còn nói giống như tôi đã nhận quà của anh!

Anh thấy tôi trừng mắt nhìn anh thì chau mày, cúi thấp người nhìn tôi: “Sao thế? Ấy này của anh chưa biểu đạt đủ sao?”

Tôi tuyệt đối sẽ không ngốc đến nỗi so độ da mặt dày với anh ở trước công chúng, tôi quay đầu bỏ chạy, đụng phải ánh mắt trên đùa của Tiểu Đình thì kéo cô ấy lên xe. Thật gian trá! Tất cả mọi người đều thấy được, lần này cho dù tôi thật sự muốn dùng ba ngày hai đêm này để quyến rũ Felix cũng không được.

Tôi nghe thấy Felix đang trên đùa đằng sau: “Nhiếp, tuy mình đã buông tay nhưng dù sao cậu cũng nên cho mình chút thời gian làm quen một chút rồi hãy kích thích mình.”

Nhiếp Duy Dương trả lời: “Tin tưởng mình, Felix, cậu sẽ có rất nhiều cơ hội để rèn luyện năng lực thích ứng của cậu.”

Đi xa xa thì mơ hồ nghe được anh nói với Felix: “Cậu nói đúng, mình đã quá căng thẳng....”

Nhờ phúc của Nhiếp Duy Dương, cắm trại dã ngoại chụp ảnh ba ngày hai đêm quả thực là dày vò.

Mỗi người đi qua trước mắt mình sẽ lộ ra nụ cười sâu xa, không ngừng nhắc đến nụ hôn nồng nhiệt xấu hổ trước mặt mọi người ngày đó của tôi. Tiểu Đình và mấy nữ sinh càng quần quýt lấy tôi hỏi không ngừng, gần như khiến tôi phát điên.

Cuối cùng là Felix tốt bụng tới giải vây, bảo các cô ấy đến hỏi anh, không biết Felix nói thế nào với các cô ấy. Sau khi Tiểu Đình trở về thì nắm lấy ống tay áo của tôi, nhìn chăm chăm vào tôi nói: “Ô Tô, nhất định các cậu phải ở cùng nhau hạnh phúc, đầu năm nay lãng mạn rất hiếm, cậu nhất định phải hoàn thành giấc mộng này cho bọn mình.”

Tôi dở khóc dở cười, cái gì với cái gì chứ!

48. Chương 48: Tra Tấn

BY KÚN LAZY ON16/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 48. Tra tấn

Edit: Ốc

Trong câu chuyện xưa, cuối cùng hoàng tử và công chúa cũng sống hạnh phúc cùng nhau.

Tôi khép lại quyển tiểu thuyết trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng tầng lũy lũy đám mây trắng mềm mại như ngọn núi nhỏ.

Tôi và Nhiếp Duy Dương cuối cùng có thể hạnh phúc ở cùng nhau không?

Có lẽ là lần trước khi chụp ảnh trở về, tôi luôn bị người khác nói "Bạn trai lãng mạn của Tô Tô làm sao làm sao, hoặc là do bức tượng tiểu vu liêm đặt ở đầu giường tôi, ngày ngày đều lấy ra vuốt, tóm là từ sau hôm đó tôi lại nhiều lần nhớ tới anh mà trước đó không hề vậy.

Nghĩ nhiều hơn lại cảm thấy người này vô cùng thân mật.

Vô số chi tiết đã qua lại hiện lên, nhiều lần tái diễn trong đầu, ban ngày ban đêm, càng nghĩ lại mỉm cười nhíu mày, đột nhiên tôi không thể dùng tâm tình thoải mái đối mặt với anh, đột nhiên cảm thấy không thể nào dần dần u mê thân mật tiếp với anh.

Bởi vì dường như đi nhiều hơn một bước thì sẽ không thể nào dứt ra.

Tôi bắt đầu do dự bất an.

Anh yêu tôi, loại tình yêu mạnh mẽ mà chuyên tâm giống như tình cảm mãnh liệt dồi dào của biển cả là hấp dẫn cực lớn với tôi. Trong lòng tôi có khát khao rất sâu với tình cảm, không phải biển cả không thể thỏa mãn.

Nhưng tình yêu này của anh chỉ bởi vì tôi là người rút cuộc cũng xuất hiện làm thân thể anh sinh ra dục vọng sao? Nếu như không có dục vọng thì tình yêu còn ở đó hay không?

Tôi lại nghĩ tới anh đã từng tổn thương tôi, đa nghi ngờ vực và tùy tâm sở dục bá đạo của anh. Cuộc sống không thể duy trì chỉ dựa vào tình cảm mãnh liệt, khi tình cảm mãnh liệt dần dần gần như bằng phẳng, những điều này có thể trở thành trở ngại giữa chúng tôi hay không? Tôi thật sự không có lòng tin. Một lần ngờ vực vô căn cứ tôi có thể không để ý lắm, nhưng lần thứ hai lần thứ ba thì sao? Tôi cũng không thể lần nào cũng đón nhận anh dùng cường hôn để xin lỗi.

Nhưng tôi không cách nào chống cự sự hấp dẫn của anh, dịu dàng của anh, kiểm chế của anh, giáo hoạt của anh, thậm chí tình cảm mãnh liệt độc nhất vô nhị của anh đều khắc trong đầu trong lòng tôi, thỉnh thoảng sẽ mở ra một lần. Cho tới bây giờ, khi đang ngồi trên máy bay, đến cùng là vì thực hiện lời hứa hay bởi vì hi vọng của mình, tôi không thể nào phân chia ra.

Vấn đề của chúng tôi, căn nguyên là ở chỗ không tin tưởng lẫn nhau. Anh không tin tôi vì tình cảm không xác định, không tin của tôi có nguyên do từ mặt u ám của anh — những thương tổn kia, những nghi kỵ kia và những điều tàn nhẫn vô tình sau nghi ngờ. Buồn cười chính là, chính những mặt u ám của anh khiến tuy tôi bị anh hấp dẫn nhưng cũng không dám yên tâm giao tình cảm của mình. Mà tình cảm của tôi không xác định càng khiến mặt u ám của anh bền chặt hơn.

Giống như một vòng luẩn quẩn quái dị, chúng tôi ở trong cái vòng đó không đi được.

Theo từng ngày nghỉ đông tới gần, trong lòng tôi cũng bắt đầu thấp thỏm. Lần đi nước ngoài này giống như ra quyết định gì đó. Tôi đã đứng ở bờ biển, càng đi về phía trước sẽ càng bị ướt, tôi đã bị biển cả hấp dẫn tới quá gần, đã không thể ở khoảng cách an toàn trên bờ cát như trước đây, không tìm không phổi chơi đùa. Nếu muốn lui về phía sau thì bây giờ chính là cơ hội cuối cùng, to be or not to be, phải làm ra một kết thúc.

Tôi thở dài, máy bay đi thêm một phút, trong lòng tôi lại thấp thỏm hơn một phần. Tôi đối mặt với anh như thế nào? Nhảy xuống thì không dám, xoay người rời đi thì không muốn, tiếp tục dần dần u mê chơi đùa tiếp thì sẽ chỉ làm chính mình càng thêm mâu thuẫn đau khổ hơn. Nhưng nếu anh vẫn dùng tình dục để nhen nhóm tôi, tôi lại hoàn toàn vô lực phản kháng.

Tôi nhíu mày, từ khi nào tôi đã thay đổi thành người không dứt khoát như vậy? Mâu thuẫn đến nỗi tự ghét mình.

Tôi thở dài. Nếu như đối tượng là Felix, có lẽ tôi sẽ cảm thấy khả năng sống cùng một chỗ có thể lớn một chút. Đáng tiếc Felix không phải biển lớn. Anh ấy là hồ nước lặng lẽ, dịu dàng và lặng yên, không có lực hấp dẫn với tôi.

Quả nhiên, con người luôn tự tìm phiền não.

"Xin lỗi, tôi có thể mượn đọc sách của cậu một chút được không?" Có người ở bên cạnh hỏi.

Tôi quay đầu lại, hả? Tôi nhớ rõ bên cạnh là một ông cụ tóc vàng đáng người như ông cụ KFC, từ lúc nào thì đổi thành một cậu thiếu niên Giang Nam xinh xắn thế? Mắt ngọc mây ngài, nụ cười trong veo. Tuy không cao lớn đẹp trai nhưng nho nhỏ cân xứng, là loại hình mà khi Mai Tử trông thấy nhất định sẽ xông tới gần.

Dường như mỹ thiếu niên nhìn ra sự kỳ lạ của tôi, mỉm cười: “Người ngồi chỗ này đổi vị trí với tôi, ngồi cùng một chỗ với người nhà của ông ấy rồi.”

“À!” Tôi đáp lại một nụ cười sáng lạn, đưa sách tới: “Đây.”

“Cảm ơn.” Mỹ thiếu niên mỉm cười, giọng nói tinh khiết như nước suối: “Tôi tên là Bình Bình, cậu thì sao?”

“Tôi tên là Lục Tô.” Tôi mỉm cười, dò xét nhìn qua, đột nhiên kinh ngạc: “Hả? Không phải cậu...”

Bình Bình cũng kinh ngạc: “Cậu đã nhìn ra? Gần như chưa từng có ai lần đầu tiên có thể nhìn ra đâu!”

Cho dù thế nào cũng lo lắng không yên lại không thể nhảy khỏi máy bay trở về, may mắn có người cùng nói chuyện phiếm để dời sự chú ý.

Bình Bình lớn lên ở một thành phố cách thành phố N không xa, hoàn cảnh trong nhà cũng không được tốt. Một mình đi du học rồi vừa học vừa làm ở Brussels đã hai năm, lần này nghỉ về nhà một chuyến rồi lại chạy gấp để đi làm, người giống như người bản địa, cá tính cũng cực kỳ sáng sủa, vô cùng sáng khoái nhận lời đến lúc đó sẽ đưa tôi đi du ngoạn.

“Thật bội phục anh.” Tôi cười: “Tôi thì không được như thế, ở trong nhà làm sâu gạo.”

Bình Bình cười sang sảng mà già dặn: “Tôi cũng là bị buộc, không có cách nào khác!”

Đợi đến khi tiếp viên hàng không nói đã đến nơi, tôi và Bình Bình đã trò chuyện với nhau rất vui. Miêu Miêu vốn dĩ từng nói tôi là người “dễ dàng kết bạn”, có lẽ cũng có ít nhiều điểm căn cứ.

Lúc đến Brussels đã là tối khuya, trời đang mưa lác đác, sắc trời âm u, từng đợt gió lạnh chui vào giữa những kẽ hở của áo lông dày dặn.

“Anh trai em đâu?” Thường Thường đội một cái nón len màu đen, trên tay kéo một túi hành lý. Hành lý của tôi thì đơn giản vô cùng, chỉ khoác một cái balo nhỏ trên lưng. Bởi vì Nhiếp lão đại nói anh đã chuẩn bị xong đồ dùng của tôi rồi, không cần mang cái gì cả.

“Còn chưa thấy.” Tôi nhìn quanh, thấp thỏm chờ mong trong lòng. Trong làn mưa bụi của thành phố này, thoát nhìn bụi bặm mang, bốn phía tất cả đều là những ngôn ngữ tôi chưa quen thuộc, Nhiếp Duy Dương đang ở đâu?

“Cài mũ lên đi, ướt tóc cần thận cảm.” Bình Bình vươn tay giúp tôi kéo mũ áo lông lên.

“Được!” Tôi vừa đáp lời vừa nhìn quanh bốn phía, đột nhiên một chiếc xe dừng lại ở phía trước, cửa xe mở ra, là Nhiếp Duy Dương.

Anh rất hợp mặc đồ màu đen. Áo len lông cừu cổ chữ V hoa văn tối màu đen, hơn nữa quần dài màu đen, vô cùng đơn giản nhưng lại làm cho anh thoát nhìn cao ráo thẳng tắp, ve áo là áo sơ mi trắng như cũ càng làm nổi lên ưu nhã quý khí của anh.

Rõ ràng tôi vừa nuốt nước miếng.

Có vài phần nghĩ muốn đi qua, lại có vài phần nghĩ muốn xoay người chạy trốn.

Cuối cùng tôi đi qua cười híp mắt nói: “Em tới rồi!”

Nhiếp Duy Dương sờ sờ mặt tôi, không nói gì, vẻ mặt dường như không vui lắm. Hả, tôi không ngại khổ cực chạy từ ngàn dặm xa xôi tới đây gặp anh rồi, anh còn gì không hài lòng sao?

Tôi sờ sờ cái mũi, kéo Bình Bình giới thiệu: “Bình Bình, đây chính là anh trai tôi.” Trong lòng tôi lại làm mặt quỷ, vẫn không quen được với cách gọi như vậy.

Rồi lại nói với Nhiếp Duy Dương: “Đây là Bình Bình, vừa quen biết trên máy bay, máy bay hạ cánh nhờ có người ta giúp đỡ dẫn em đi ra.”

Nhiếp Duy Dương liếc Bình Bình, nhàn nhạt từ một tiếng, vịn bờ vai tôi, mở cửa xe: “Về nhà.”

Về.... về nhà?

“Đợi một chút!” Tôi bắt lấy tay áo anh, xoay người hỏi Bình Bình: “Anh đi bằng cách nào?”

Bình Bình mỉm cười: “Tôi ngồi tàu điện ngầm hoặc xe điện cũng được, không được thì bắt taxi là được rồi.”

“Như vậy sao được.” Tôi xoay người nhìn Nhiếp Duy Dương: “Tiền Bình Bình được không?” Dương như Bình Bình rất tiết kiệm, bộ dạng một đồng tiền cũng không muốn tiêu, đã có xe có thể tiết kiệm một chút sẽ tiết kiệm không tốt sao. Hướng hồ trời đang mưa, vừa ẩm ướt vừa lạnh, chờ xe cũng không chịu nổi.

Nhiếp Duy Dương phụng phịu, rõ ràng không vui, keo kiệt!

Bình Bình vội vàng khoát tay nói: “Không cần không cần, tôi có thể tự đi, không mất nhiều tiền!”

Tôi lay lay cánh tay Nhiếp Duy Dương: “Được không, được không!” Nói xong chính tôi cũng kinh ngạc, hử, tôi đang làm nũng sao? Tôi đang làm nũng với Nhiếp Duy Dương? Lần trước làm nũng với người khác dường như đã là chuyện rất lâu rồi.

Khuôn mặt hơi nóng lên.

Nhiếp Duy Dương nhìn chằm chằm vào tôi. Đồng tử đen nặng nề bình tĩnh, vừa khép hờ đôi mắt vừa nói một câu: “Tùy em.” Sau đó đi vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

Khó được khi lão đại anh ân chuẩn, tôi vội vàng đẩy Bình Bình và hành lý ngồi vào phía sau, mình ngồi ở phía trước rồi hỏi: “Bình Bình, nhà anh ở đâu?”

Bình Bình nói địa chỉ, Nhiếp Duy Dương không nói lời nào lái xe đi.

Khuôn mặt thật là thối. Tôi nói thầm, nhưng tốt xấu gì bây giờ được người ta ban ân huệ đấy nên tôi nhường nhịn anh một chút là được. Vì vậy tôi nói linh tinh với anh, nói chuyện trong nhà và chuyện trong trường học, hi vọng sẽ chọc anh cười thể nhưng anh vẫn lãnh lãnh đạm đạm, ngẫu nhiên mới thường tôi một tiếng “Ừ”, “Ừm”. Rốt cuộc sự chịu đựng của tôi cũng biến mất gần như không còn, trong lòng uất ức, cái gì chứ? Tôi ở xa như vậy chạy tới, ngay cả một câu hỏi một khuôn mặt tươi cười cũng không có, cho dù là thánh nhân cũng phải phát cáu. Vì vậy tôi không để ý đến anh nữa, nằm sấp trên cửa kính xe nhìn cảnh đường phố.

Đến gần trường học của Bình Bình mất trọn một giờ, hóa ra tới nơi này đã là ngoại ô thành phố.

Bình Bình ở trên lầu ba của một khu nhà trọ bốn tầng cũ kỹ. Tôi cố ý giúp anh ta xách hành lý lên, hừ, để cho Nhiếp Duy Dương ở trong xe trưng mặt thối.

Sau khi tôi kéo Bình Bình xuống xe, trong lòng âm thầm hối hận, trời ạ, cho Nhiếp Duy Dương trưng mặt thối có vẻ sớm.

Anh nhíu mày, ngồi không nhúc nhích, xuyên qua cửa sổ xe nhìn tôi.

Tôi gõ gõ cửa sổ, anh hạ cửa kính xuống, tôi lại cười nói: “Thường Thường không có chìa khóa, đợi ngày mai bạn cùng phòng về mới có thể đi vào, đêm nay về chỗ chúng ta được không?”

Nói xong tôi nhìn sắc mặt anh, haiz, có phải anh đang căng thẳng không? Mắt đen nặng nề, lại giống như có đốm lửa cháy.

Anh trầm giọng nói: “Không được.”

Bình Bình ở phía sau nói: “Làm sao vậy? Nếu không tiện thì tôi sẽ không quấy rầy!”

Tôi quay đầu lại cười: “Tiện, tiện!” Rồi quay đầu trở lại, gần như thò vào trong xe, hung dữ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Duy Dương: “Em mặc kệ! Nếu anh không cho Bình Bình đi, em cũng sẽ không đi theo anh!”

Mất mặt quá, cơn tức này tại sao lại như làm nũng ăn vạ? Chẳng lẽ Nhiếp Duy Dương có thể kích động thần kinh làm nũng của tôi?

Cho dù thế nào, chiều này vẫn rất có hiệu quả, một giờ sau chúng tôi đã ngồi trong phòng khách nhà trọ của Nhiếp Duy Dương ở Brussels uống cà phê rồi.

“Thật đẹp.” Bình Bình dò xét phòng khách, cười thoải mái: “Còn lớn hơn chỗ bốn người chúng tôi thuê chung, có tiền cũng rất hạnh phúc.”

“Ừm...” Toàn bộ lực chú ý của tôi tập trung ở bụng, cơm trên máy bay không hợp khẩu vị của tôi, không được hai miếng, bây giờ bụng đã đói ùng ục. Nhiếp Duy Dương trở về thì vẻ mặt khó chịu đi vào phòng mình. Ngay cả cà phê nóng cũng là do tôi tìm được ấm pha lên nhưng ăn cơm phải làm sao.

Ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tôi đứng lên: “Bình Bình, tôi đi hỏi Nhiếp.... Anh của tôi một chút xem buổi tối ăn gì.”

Tôi đến gõ cửa Nhiếp Duy Dương, gõ thật lâu cũng không có phản ứng, vừa vặn cửa không khóa, tôi tự đẩy cửa đi vào.

Trong phòng của anh có cửa sổ nửa vòng tròn sát đất. Anh đang đứng cạnh cửa sổ, khoanh tay dựa tường, quay đầu nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ.

Tôi đứng trước mặt anh: “Em đói bụng.”

Ánh mắt anh rút cuộc thu lại và nhìn vào tôi, trong ánh mắt hình như có lửa nóng bốc lên. Rốt cuộc anh mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, có chút cắn răng nghiêng lợi: “Mèo hoang nhỏ, em tới làm cái gì?”

Tôi chớp mắt mấy cái, uất ức vô tội: “Em ở xa tới đây như vậy, không phải vì tới thăm anh sao?”

Anh vươn tay vỗ về vành tai tôi, sau đó đột nhiên tăng sức giữ chặt cổ tôi, túm tôi vào trong lòng anh, môi mỏng mạnh mẽ hôn tôi, sau đó tôi cảm giác được trên môi đau nhức, anh cắn tôi!

“Đau!” Tôi đẩy anh ra, anh ngẩng đầu lên, trên môi có máu, tên khốn này, cắn nát môi tôi!

Tôi còn chưa nổi giận thì anh đã tức giận khó nén, giọng nói tức giận: “Anh còn tưởng rằng em đặc biệt tới để tra tấn anh!”

SHARE.

49. Chương 49: Lạnh Như Băng

Lần đầu tôi nhìn thấy Nhiếp Duy Dương hiện ra vẻ mặt giận dữ như thế. Khí chất thanh thuần ưu nhã ngày thường không còn sót lại chút gì, cặp lông mi xấp xỉ không còn khẽ nhú mà là vặn chặt lại, khóe miệng mím thành hình dạng sắc bén, lửa giận trong đôi mắt đen gần như muốn bắn ra.

Anh mạnh mẽ nắm chặt lấy bờ vai tôi, đôi mắt đỏ lên trừng tôi, từng câu từng chữ giống như nặn từ trong kẽ răng ra: “Tô Tô, lần này em quá phạm rồi! Em cố ý sao? Vào lúc anh tràn đầy chờ mong thì chọc anh một đao, sau khi cho anh tràn ngập hi vọng thì lại ném mạnh anh xuống dưới đáy cốc!”

Anh như vậy khiến tôi thấy sợ hãi. Tôi muốn lui về phía sau nhưng ngón tay trên bờ vai như đâm vào người tôi, đau đớn mà lại vững chắc.

Đau đớn khiến tôi nhăn mày: “Anh đừng phát cáu loạn! Thả em ra trước đã!”

“Anh phát cáu loạn?” Anh cắn răng, trên thái dương dường như có gân xanh: “Đừng nói cho anh là em không hiểu lần này em tới đây có ý nghĩa gì. Nếu em có một chút lòng với anh thì không nên ngay lúc này đưa người tới! Ngọt ngào với anh một chút, lại kích thích anh một chút, đùa bỡn anh như vậy em rất vui phải không? Phải không?!”

Máu của tôi vọt lên đầu, tôi đùa giỡn anh? Cho tới nay rốt cuộc là ai đùa giỡn ai? Cho dù từng bị anh làm tổn thương nhưng tôi vẫn nguyện ý chậm rãi tin tưởng anh vì anh có thay đổi. Vô số lần trải nghiệm

tức lo lắng cho tương lai của tôi và anh, đến bây giờ anh lại còn nói tôi đang cố ý đùa bỡn anh? Nói từ đầu thì tất cả chuyện này đều là ai làm hại?

Chưa bao giờ giờ bị người chọc giận như thế, khuôn mặt như lửa đốt, tôi trừng mắt nhìn anh, dùng sức đẩy bộ ngực anh, trong lúc nhất thời chỉ biết nói: “Anh tránh ra! Anh tránh ra!”

Anh không thèm quan tâm bị tôi đẩy đánh, thở dài, cố gắng làm giọng nói bình tĩnh một chút, anh nói: “Được, nói cho anh biết vì sao? Hôm nay em vẫn luôn căng thẳng, lần này nói chuyện không phải là tính cách của em. Em đang sợ cái gì? Em đang gạt anh cái gì? Vì sao em cố gắng đưa người kia theo? Anh không tin chỉ mấy giờ ngắn ngủi em quan tâm người khác tới vậy.”

Hả? Động tác của tôi dừng lại, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh có chút chột dạ rồi mở ra, dáng vẻ hùng hổ cũng hạ xuống. Anh có thể dừng nhảy cảm như thế với tôi được không? Chẳng qua tôi chỉ do dự khó quyết, thấp thỏm muốn kéo dài một chút mà thôi, vậy mà anh cũng nhìn ra được?

Trong lúc lòng mình bất an như thế, tôi sợ phải cùng anh một chỗ, sợ anh nhanh chóng dùng tình cảm của mình cuốn sạch tôi, sợ trong lúc say mê tôi sẽ làm ra quyết định không lý trí. Tôi chỉ muốn có nhiều thời gian hơn để tự hỏi, chỉ cần một chút là tốt rồi. Cho nên khi Bình Bình ngượng ngùng hỏi tôi có thể tá túc một đêm không, tôi gần như nhận lời lập tức.

Anh nắm cầm tôi, ép tôi nhìn vào ánh mắt anh, trong lúc này cảm xúc sôi trào khiến người ta run rẩy. Anh cắn răng: “Nói! Vì sao?”

Tôi bị anh làm cho giật mình, thốt ra: “Bởi vì em không muốn ở một mình với anh!”

Lời nói ra tôi lại cảm thấy không ổn, trong này có quá nhiều nguyên nhân nhưng anh nghe có lẽ sẽ cảm giác mình bị ghét, vì vậy tôi vội vàng bổ sung: “Ý của em là, em chỉ muốn tạm thời...”

“Dừng nói.” Anh cắt đứt lời tôi, giọng nói không còn tức.

Không phải chứ? Tâm ý tương thông tới mức này? Chỉ như vậy anh cũng có thể hiểu được tôi muốn nói gì? Chình tôi còn cảm thấy nói không rõ ràng mà.

Tôi giương mắt nhìn anh, lại phát hiện sắc mặt anh xanh trắng, vẻ mặt khác thường, đôi mắt đen kịt trống rỗng như muốn hút người đi vào.

Không xong, tôi nói sai rồi. Trong lồng ngực đột nhiên truyền tới một cơn co rút đau đớn, à, tôi không muốn nhìn bộ dạng này của anh, tôi thà nhìn thấy vẻ mặt phách lối nhướng mày trêu người của anh cũng không nguyện thấy anh như vậy! Tôi vươn tay cố gắng chạm đến mặt anh: “Anh đừng như vậy, em thật sự...” Trong lồng ngực co rút đau đớn cắt đứt lời tôi..., tôi hít sâu, “Thật sự sẽ đau lòng.”

Anh ngăn tay tôi, ngón tay thon dài lạnh lạnh: “Dừng dùng bộ dạng này đùa giỡn nữa, mèo hoang nhỏ.” Giọng nói của anh bình tĩnh, lại mang theo chút cổ quái không nói ra được.

Tôi ngơ ngác nhìn mặt anh, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Em đau lòng cũng được, em thương hại cũng được, đây không phải thứ anh cần tìm.” Ngón tay lạnh lạnh của anh xoa khuôn mặt tôi, giọng nói thật thấp, êm tai như trước, lại giống như thạch anh lưu ly, hoa lệ mà không có nhiệt độ: “Sau đó, có phải em muốn nói với anh, em không muốn cùng anh, bởi vì em tìm được người em thích, muốn thẳng thắn nói cho anh biết?”

Tôi tìm được người tôi thích? Há? Tôi hoàn toàn bị anh làm bối rối, anh đang suy nghĩ cái gì?

Anh cúi đầu xuống, hơi thở phả vào thái dương của tôi, thở dài nói: “Vẫn không được sao...”

Tôi ở đó nghĩ tới lời anh vừa nói, đột nhiên trong đầu lóe lên. Cơn giận của anh tới hung hung không giải thích được, không phải anh cho rằng Bình Bình... Chẳng lẽ anh không nhận ra? Anh luôn nhảy cảm giáo hoạt hơn tôi, tôi cho rằng nhất định anh cũng nhìn ra được, chẳng lẽ không nhận ra sao? Trời ạ, nếu thật sự như vậy, tôi lập tức phải giải thích!

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh: “Anh nghe em nói, Bình Bình cô ấy...”

Môi của anh nhanh chóng che phủ, lời tôi không nói hết đã biến mất trong môi anh.

Đau quá! Miệng vết thương trên môi bị anh hôn mạnh đến nứt ra, tôi có thể cảm giác được máu đang lan ra giữa môi chúng tôi, trên đầu lưỡi có thể nếm được hương vị của máu. Nhưng anh vẫn không có ý dừng lại, không hề thương tiếc tăng thêm đau nhức của tôi.

Không trách anh không trách anh. Tôi cố gắng dịch khuôn mặt đi, nhưng môi của anh như hình với bóng, vất vả lắm mới tìm được khe hở giữa môi miệng, tôi cố gắng nói rõ: “Ừm... Nghe em nói, Bình Bình là...”

“Không được nói!” Anh bỗng nhiên khế hô: “Chết tiệt!”

Tôi bị anh làm cho giật mình, sau đó anh bắt đầu thô bạo cởi quần áo của tôi.

“Dừng tay, dừng lại!” Tôi nắm tay anh, trời ạ, Bình Bình còn ở bên ngoài, anh điên rồi sao?

Khi tôi giương mắt nhìn mặt anh, đột nhiên cảm giác được trong lòng lạnh cả người, động tác của anh cuồng dã thô bạo, môi lưỡi của anh điên cuồng dờn dẹo nhưng trên mặt anh lại không có một chút biểu lộ nào, lạnh lùng như vậy, thậm chí ngay cả tức giận cũng không có.

Khí lực của tôi hoàn toàn không đủ để chống cự anh. Anh tiếp tục không biểu cảm gì xé rách quần áo tôi, dường như người này tôi không quen thuộc, giữa chúng tôi không có chút cảm tình nào, anh chỉ là quái thú hoặc người máy — lạnh như băng... Tôi không thể nào đã thông, lạnh lùng thực hiện trình tự của anh, không có tình yêu, không có tức giận, thậm chí — không có cả dục vọng.

Đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi.

50. Chương 50: Mưa Đêm

Anh đè tôi lên giường trong phòng, vẻ mặt vẫn không thay đổi như trước.

Ban đầu tôi còn cố gắng trong khe ở giữa môi lưỡi tìm cơ hội giải thích cho anh, trấn an anh. Nhưng khi anh vén áo lông mỏng của tôi, một tay giật áo ngực của tôi xuống mà chẳng ngó ngang gì thì tôi ngậy ngẩn cả người.

Áo ngực móc trên lưng tôi xẹt qua, sau một lúc tôi cảm giác được một vết đau rất rất dài. Tôi đau tới mức nhăn mày lại, có lẽ là chảy máu?

Tôi lại ngẩng đầu nhìn Nhiếp Duy Dương. Anh vẫn chẳng hề lộ vẻ mặt gì, không quan tâm giây dựa của tôi cũng không quan tâm vết thương của tôi, một tay duỗi xuống dưới tiếp tục lột bỏ bảy phần quần của tôi.

Khuôn mặt anh giống như bức tượng hoàn mỹ, đẹp đẽ mà lạnh như băng, giống như khuôn mặt hoàn mỹ của vị thần, không gì lay chuyển được, quyết không dung tha dùng trừng phạt với người phạm ngỗ nghịch với anh.

Có một cảm giác lạnh lẽo từ sâu trong đáy lòng tôi tràn lên.

Đây chính là cách anh giải quyết vấn đề sao? Khi có hiểu lầm, không cho người giải thích, từ chối câu thông, chỉ dùng cách của anh để trút cơn giận của anh, mặc kệ đối phương có bị thương hay không, có thể thất vọng hay không?

Tôi phải sớm biết anh chính là người cho mình là trung tâm. Đây chính là nguyên nhân khiến tôi lo lắng sợ hãi, mãi không dám bước thêm một bước. Sau này trong cuộc sống, nhất định còn vô số hiểu lầm mâu thuẫn xuất hiện giữa chúng tôi giống như xuất hiện giữa bất kỳ cặp tình nhân nào. Chẳng lẽ lần nào anh ấy cũng đối mặt như thế này?

Cho dù lúc này tôi giải thích hiểu lầm rõ ràng thì còn có lần nữa, lần tiếp theo, tiếp theo.

Tình yêu của tôi đối với anh cũng sẽ bị một lần rồi một lần tổn thương làm hao mòn đi hầu như không còn, biến thành bóng mờ cần nuốt lấy chúng tôi.

Biển khơi long lanh mê người u lam sáng bóng, tiếng ca mị hoặc của biển dụ dỗ đến bứt rứt tận xương. Tôi đứng bên bờ biển, do dự, xem xét bốn phía, đang lúc tôi không chống lại được hướng tới và bị hấp dẫn thì đột nhiên thấy được bên dưới lớp mỹ lệ là hung ác vô tình biển động bão táp.

Mặc dù không muốn nhưng tôi cũng quyết định xoay người rời đi.

Tôi ngậm chặt miệng, tránh né môi lưỡi của anh, hai tay hai chân dùng toàn lực chống cự anh.

Chỉ cần đẩy anh ra, sau đó lập tức rời đi.

Nhưng trong lòng rất khổ sở.

Đôi môi lạnh như băng đã từng nhẹ nhàng cười nói với tôi, từng đặt những nụ hôn ấm áp lên trán tôi. Đôi tay vô tình tàn sát bữa bãi này đã từng an ủi tôi, thậm chí xuống bếp vì tôi. Ngay cả người đang cưỡng ép bộ ngực của tôi, cũng từng cho tôi những giờ ngủ say an bình ấm áp. Đến bây giờ tôi mới phát hiện, những gì anh làm, đã sớm bao phủ lấy tôi, giờ phải bỏ qua thì đau tới tận óc.

Cuối cùng sức lực không địch lại anh, quần bị anh kéo tới đầu gối. Tay anh đang đưa qua quần lót mỏng, nơi che thân thể cuối cùng của tôi.

Rốt cuộc, nước mắt của tôi không chịu không chế mà tràn mi, tôi đẩy cổ tay như gọng sắt của anh, không nhận được kêu to lên: “Nhiếp Duy Dương, ngoại trừ cưỡng bức em, anh còn có bản lĩnh khác không?!”

Động tác của anh đột nhiên dừng lại, đôi mắt rốt cuộc nhìn lên mặt tôi, sắc mặt tái xanh, ánh mắt sắc bén như dao. Anh cắn răng, cảm hơi co rúm, rốt cuộc khàn giọng mở miệng nói: “Em, cái đồ không tim không phổi, lạnh huyết vô tình...”

Cửa đột nhiên bị mở ra, tiếng Bình Bình truyền tới: “Xin lỗi, nhưng mà tôi nghe thấy tiếng hét của Tô Tô, xảy ra....”

Bình Bình dò xét nửa người tiếng vào, sau khi nhìn thấy bộ dạng của chúng tôi thì kinh ngạc không nói gì được.

Tôi đang nằm trên giường lớn, áo lông kéo lên tận cổ, thân trên bị phơi bày, quần cởi một nửa, chỉ còn quần lót bị tôi che đi, một chân Nhiếp Duy Dương đứng trên đất, một chân nửa quỳ trên giường đè lên tôi. Tuy quần áo anh còn mặc trên người nhưng bị tôi giầy dựa nên vô cùng nhàu nhĩ, không khó để tưởng tượng vừa mới xảy ra chuyện gì.

Bình Bình há to miệng, tôi chưa nói nhiều với cô ấy, chỉ nói Nhiếp Duy Dương là anh trai tôi, chỉ sợ lần này khiến cô ấy sợ hãi không ít.

Nhiếp Duy Dương nhanh chóng nắm ga giường phủ lên người tôi, sau đó không nói một lời đi về phía Bình Bình. Tôi nhìn anh nắm chặt bàn tay, đột nhiên hiểu được anh muốn làm gì, kêu lên: “Nhiếp Duy Dương, anh dừng tay! Bình Bình, cô ấy là... con gái!”

Nhưng vẫn chậm.

Lúc tôi kêu đồng thời Nhiếp Duy Dương cũng nắm chặt vạt áo trước của Bình Bình. Bình Bình không cao hơn tôi bao nhiêu, làm sao chống được khí lực của Nhiếp Duy Dương? Khi bị Nhiếp Duy Dương nắm lấy, sau đó bị ném mạnh vào tường, Bình Bình kêu lên một tiếng, sau lưng bị đập mạnh vào tường, mặt mũi cô ấy nhả lại, từ từ tuột xuống đất.

Lúc tôi nói ra ba chữ “con gái”, nhưng có lẽ không cần tôi hô lên Nhiếp Duy Dương cũng biết, bởi vì áo sơ mi giá rẻ của Bình Bình đã mở tung ra khi Nhiếp Duy Dương vừa xé ra. Khi cô ngồi lệch dưới đất thì áo sơ mi lỏng ra, lộ ra áo ngực nho nhỏ bên trong.

Cả người Nhiếp Duy Dương hơi cứng. Anh nhanh chóng quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt của anh nhìn như có tâm tình nhanh chóng lưu chuyển, cuối cùng anh chỉ đứng ở đó không động đậy.

Bình Bình dựa vào tường, cúi đầu, hai tay ôm bụng, trong lúc nhất thời không dậy nổi.

Trong phòng an tĩnh lại một cách quỷ dị.

Tôi nhắm mắt lại, bả vai, môi và phía sau lưng, còn có chân bị anh áp qua đều đau.

Mệt nhọc. Đói. Đau đớn. Xấu hổ. Đau lòng. Thất vọng. Phẫn nộ.

Hơi thở của tôi dần dần dồn dập. Tôi không thể chịu đựng được, tôi phải lập tức rời đi!

Tôi cắn răng, nhanh chóng đứng lên, sửa sang lại quần áo. Áo ngực đã bị anh kéo hỏng rồi, may mắn còn có áo khoác dày, không mặc thì cũng không bị nhìn ra.

Tôi đi qua trước mặt anh. Anh lặng yên đứng không nhúc nhích.

Tôi cầm balo nhỏ chưa kịp mở ra, đứng ở cửa, vươn tay ra mở.

Nhiếp Duy Dương bước tới, nắm lấy cổ tay tôi.

“Tô Tô.” Anh cắn răng, mím môi, cuối cùng chỉ trầm giọng nói: “Không cho phép đi.”

Vĩnh viễn chỉ là mệnh lệnh hoặc tuyên bố.

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười với anh: “Em nghĩ rằng anh đã học được thấu hiểu và tôn trọng, thì ra em đã sai rồi. Anh biết không, chỉ một chút nữa là em đã yêu anh?”

Nhân lúc anh thất thần, tôi cúi đầu cắn mạnh lên cổ tay anh, anh buông lỏng tay ra, tôi mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Tôi chạy ra khỏi nhà trọ, theo đường từ cửa nhà trọ chạy mấy trăm mét thì ầm ỨC trong lồng ngực mới thoáng được trút bớt, bước chân tôi dần chậm lại. Lúc này mới phát hiện mưa đã lớn hơn lúc chiều, người đi đường đều đang che dù, có người nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ. Bóng đêm đen kịt, ngọn đèn, mây trời, biển hiệu hai bên đường phấp phồng hoa ở trong màn mưa xa xôi mà mờ lung.

Tôi kéo khóa áo khoác lông, kéo mũ, chậm rãi đi tới bên cạnh một cây đèn đường, dựa người vào đó, vừa rồi chạy như điên khiến hô hấp tôi dồn dập, hai chân như nhũn ra, trong dạ dày trống không tuôn ra vị chua.

Theo bản năng tôi nhìn lướt qua hướng tôi đến, tên khốn, ngay cả việc đuổi theo mà anh cũng không làm.

Cũng được, cứ như thế đi. Như vậy cũng tốt.

Cuối cùng biển rộng cũng không phải của tôi.

Trong lòng trào lên một cảm giác trống rỗng khác với cảm giác đói bụng, đau lòng, tôi không nhận được ôm lấy mình, dựa vào đèn đường khom người xuống.

Đất nước lạ lẫm, thành phố lạ lẫm, người cô đơn hòa với nỗi lòng đau xót.

Cho đến khi tôi nghe được tiếng mình khóc thút thít, tôi mới hiểu được trên mặt không phải nước mưa, mà là nước mắt.

Nhiếp Duy Dương khốn kiếp, tất cả nước mắt trước khi quen anh cộng lại cũng không nhiều bằng nước mắt nửa năm nay tôi quen anh.

Khi hiểu rằng chính mình đã buông tha anh, lúc này trong đầu tôi không nhớ nổi những xấu xa của anh, mà từng hình ảnh ầm ập động lòng người lại điên cuồng tràn vào, lặp đi lặp lại trong đầu.

Anh xuất trần trong nắng sớm.

Anh xấu hổ dưới ánh trăng.

Anh đánh piano ca hát, anh mặc tạp dề, anh vuốt ve khuôn mặt tôi, anh tặng quà cho tôi, anh,....

Một lúc sau, tôi ngừng khóc, từ từ đứng lên.

Đầm đầm đôi chân bị tê do ngồi lâu, tôi đứng lên đi qua xe taxi trước mắt, định thuê xe đi sân bay.

Tôi gương mặt lại trông thấy một chiếc xe cấp cứu sáng đèn đi nhanh tới hướng tôi vừa đi.

Trong lòng tôi nhảy dựng lên, tôi đã từng xem qua phim, tình tiết thói nát thông thường xuất hiện vô số lần trong phim truyền hình nhất thời hiện lên trong đầu tôi —— sốt ruột đuổi theo người đứng lúc gặp tai nạn xe cộ.

Không phải chứ? Không thể nào? Không phải phim làm sao có thể trùng hợp như vậy?

Tôi cần môi, tiếp tục đi lên phía trước.

51. Chương 51: Suy Nghĩ Trong Đầu

Đi về phía trước chưa được hai bước, lại một chiếc xe tuần tra của cảnh sát đi cùng một hướng trên con đường không tính là rộng rãi.

Thật sự bên kia xảy ra tai nạn giao thông? Tôi dừng bước, bắt đầu căng thẳng.

Sẽ không phải như vậy chứ, tôi tự nhủ, cũng không phải là diễn trò.

Nhưng vui buồn hợp tan không phải là để diễn cho người khác xem, chẳng phải chính chúng tôi cũng ở trong kịch bản hay sao.

Tôi quay người, đi tới gần đó, nheo mắt lại, cố hết sức nhìn qua màn mưa liên miên kia xem đầu phố kia có chuyện gì khác thường hay không.

Bất kể như thế nào, chỉ cần xác định anh không sao rồi đi cũng không muộn.

Không thấy rõ gì cả. Nước mưa không ngừng đập vào khiến tôi chỉ có thể nhìn xa hơn 10m.

Mưa bụi lạnh lạnh bay qua lông mi tôi, lại trở ngại tầm mắt, tôi có chút nôn nóng.

Nếu hiện tại chính là hình ảnh Nhiếp Duy Dương máu chảy đầm đìa lạnh băng nằm trên mặt đất ẩm ướt kia...

Trời ơi, không dám tưởng tượng nữa.

Suy đoán lung tung không giúp ích gì lại càng khiến người ta bối rối hơn, nhưng khó có thể dừng lại được.

Tôi bước nhanh hơn, thậm chí là chạy chậm.

Phía đối diện có người đi tới, khi đi thoáng qua tôi nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, là tiếng Pháp, tôi chỉ nghe hiểu hai từ đơn, “Phương Đông”, “máu tươi”.

Sự tưởng tượng vừa mới được tôi phá vỡ lại liều mạng chui ra, trong nháy mắt sợ hãi lướt qua thân thể, mang tới cảm giác giống như ma túy. Bụng thắt đau đớn vì lo lắng, tôi cảm thấy được đầu ngón tay lạnh đi, đầu óc trong nháy mắt như bị đình trệ, chờ đến khi tôi kịp phản ứng, tôi đã bắt đầu liều mạng chạy tới.

Đã có thể nhìn thấy đầu phố phía trước có nào động khác thường, xe cứu thương và xe tuần tra của cảnh sát đã dừng ở bên cạnh, nơi này cách không xa nhà trọ của Nhiếp Duy Dương.

Cực kỳ giống với suy đoán của tôi. Tôi liều mạng đè nén xúc động muốn hét to, chạy lại bên đó.

Chen qua đến bên người một cảnh sát mặc đồng phục, nhìn thấy người bị thương được đưa lên cáng, đó là một người phụ nữ to con tầm tám chín mươi cân, màu tóc rậm nắng.

Không phải anh.

Tôi thở phào một cái, buông lỏng thân thể căng cứng, bước chân có chút trống rỗng bước đi hai bước. Trái tim căng thẳng vẫn chưa bình phục được, vẫn đang đập dồn dập.

Tôi khom người, hai tay chống đầu gối, thở dốc, không phải anh, thật tốt quá, thật tốt quá.

Mẹ nó, sao tôi còn lo lắng cho cái tên khốn kiếp kia như thế chứ?

Đột nhiên có người bên cạnh chạy vội qua, đụng phải tôi ngã xuống, chắc là trông thấy tai nạn? Tôi vô thức giương mắt nhìn sang, đột nhiên người nọ cũng ngừng bước chân nhìn tôi, tôi tròn tròn mắt, là Nhiếp Duy Dương!

“Tô Tô!” Anh nhanh chóng vượt qua, chau mày, đôi mắt đen không che hết hoảng sợ, hay tai nhanh chóng lướt qua từ đầu đến chân tôi, giọng nói khẽ run: “Em không sao chứ? Có phải đụng vào em không? Có cảm thấy đau ở đâu không? Có cảm thấy choáng váng đầu hay buồn nôn không?”

Tôi rất muốn nói, bả vai bị anh bóp và đôi môi bị hôn qua rất đau, đầu có chút choáng váng buồn nôn, bởi vì tôi chưa ăn gì đã liều mạng chạy qua đây rồi.

Nhưng nhìn anh bởi vì chạy vội mà mái tóc đen mất trật tự, anh còn chưa dừng việc thở dốc, vì căng thẳng mà đôi môi khẽ run. Mắt anh nhìn tôi chăm chú đầy lo lắng — trong nháy mắt lòng tôi như có cái gì ầm ập và vị chua che mắt. Tôi nhìn anh, khẽ nói: “Không phải em, em mới vừa đi qua, em còn tưởng là anh...”

Hơi thở dồn dập của anh dừng lại, mắt đen nhìn chằm chằm vào tôi, sau đó anh nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, kéo tôi vào trong lồng ngực anh, chậm rãi ôm chặt, cầm chổng trên đỉnh đầu tôi, khàn khàn nói: “Anh chạy đến một phố khác tìm em, nghe thấy người bên cạnh nói bên này có tai nạn giao thông, anh cho rằng — anh gần như — may mắn...”

Anh căng thẳng như vậy, mặt tôi kề sát ngực anh, nghe được vô cùng rõ ràng tiếng tim đập vừa nhanh vừa mạnh truyền tới từ trong ngực anh, mang theo chấn động mơ hồ, một cơn sóng lan ra quanh tôi.

Trong lúc đó vô cùng hiểu được tiếng tim đập của anh là có ý gì.

Cảm giác khác thường lan tràn trong ngực, có ý nghĩ gì đó thoáng qua trong đầu tôi, tôi hơi nhíu lông mày, có chỗ nào không đúng? Có chỗ nào sai rồi? Là cái gì? Đường như là rất quan trọng.

Nhưng quá nhanh, tôi không bắt được.

Cái ôm rất lâu, lâu đến mức tôi không thể không đẩy đẩy anh, muốn nhắc nhở anh nên dừng lại nhưng chạm phải một vùng ướt lạnh. Lúc đó tôi mới phát hiện, rõ ràng anh chỉ mặc chiếc áo lông hơi mỏng đã chạy ra khỏi nhà, hiện tại đã bị nước mưa làm cho ướt đầm.

“Anh điên rồi.” Tôi khẽ nói: “Nhiệt độ đã dưới 0 độ rồi, anh không mặc áo khoác ngoài đã chạy ra?”

“Ừm...” Giọng nói của anh nghe không tập trung, hiển nhiên là người vẫn chưa bình tĩnh lại được, anh nói: “Áo khoác ngoài, ừ, anh mặc, hình như là rơi ở đâu rồi.”

Lòng tôi như bị đánh mạnh một cái, trước mắt dường như hiện lên hình ảnh anh lo lắng chạy đi, đến áo bị ướt cũng không biết. Tôi không tưởng tượng ra được một Nhiếp Duy Dương ngay cả tư thái đi đường cũng rất tao nhã lại chạy như điên là cái dạng gì, nhưng hình ảnh áo rơi xuống lại hiện lên trong đầu tôi như thật khiến tâm trạng tôi như bị nước ấm tràn qua, vừa chua xót vừa căng lên. Cảm giác này thậm chí muốn vọt ra khỏi ánh mắt.

Tôi cắn răng, khốn kiếp, khốn kiếp! Tôi đã quyết tâm phải rời khỏi anh rồi mà! Vì vậy nghiêng người đẩy anh.

Tay Nhiếp Duy Dương buông lỏng một chút, tôi nghe như anh đang cười khổ, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói tự giễu: “Chờ thêm chút nữa, bây giờ chân anh đang mềm nhũn, không đi đường được.”

Trái tim co lại, cảm giác khác thường lại xuất hiện, ý nghĩ mơ hồ kia hiện lên trong đầu. Tôi không để ý đến nội tâm đang rung động, tập trung suy nghĩ bắt lấy ý nghĩ kia trong đầu, vẫn bị thất bại.

Tôi thở dài: “Không được, nhất định anh phải về. Bộ dạng này của anh sẽ bị cảm mất.” Trên thực tế, thân thể của anh đã phát run, đoán chừng tầng quần áo ướt sũng kia còn lạnh hơn là không mặc gì.

Anh im lặng, hỏi: “Còn em?”

Anh đã không sao, đương nhiên tôi vẫn muốn đến sân bay rồi.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ mơ hồ kia lại nhảy ra trong đầu, rốt cuộc là cái gì? Tôi lo lắng lắc đầu, quyết định vẫn là chú ý sức khỏe, dù sao giọng nói của anh bắt đầu khàn khàn.

Anh không thấy tôi nói, buông tay ra lùi một bước nhìn mặt tôi, quả nhiên dưới chân lão đảo một cái.

Tôi vội vàng đỡ anh, nói: “Em đỡ anh về trước đã.”

Lại nghĩ tới hỏi: “Bình Bình đâu?”

“Không biết.” Anh hoàn toàn không quan tâm nói: “Em chạy đi anh liền bảo cô ta biến, anh không thích người xa lạ ở trong phòng anh.”

Tôi bất đắc dĩ bật cười, trời tối như thế này bảo người ta đi đâu? Aiz, thôi, Bình Bình giỏi hơn tôi nhiều, người bản địa lại quen thuộc, sẽ không sao đâu. Hi vọng lần sau có thể gặp lại cô ấy thì phải nói xin lỗi mới được.

SHARE.

52. Chương 52: Tỉnh Mộng

Nhiếp Duy Dương đi pha nước ấm thay quần áo ướt, tôi đi đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Mở tủ lạnh ra đã thấy thức ăn được bọc ni lon đặt trong khay, a, nhìn ở trên còn rất tinh xảo, là đồ được tặng à? Không có chuyện đột nhiên tài nấu nướng của Nhiếp Duy Dương tốt như vậy. Mặc kệ như thế nào, có ăn là tốt rồi, tôi lấy hai khay thoát nhìn làm cho người ta muốn ăn, dùng lò vi ba hâm nóng lên rồi bê đến bàn ăn.

Trên bàn ăn được trải khăn trải bàn trắng tinh, ở giữa bàn xếp nhiều đế cắm nến màu bạc phức tạp. Tôi ngồi bên cạnh bàn, kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ Nhiếp Duy Dương chuẩn bị bữa tối tinh xảo lãng mạn đón tiếp tôi? Kết quả Bình Bình đến đây, ừ, anh tức giận, thật cũng không có gì là vô lý.

Tình cảm và dự vọng của anh đối với tôi đều là trần trụi không chút che giấu, kịch liệt, trực tiếp, ngang ngạnh, bá đạo.

Tuy hơi không đúng trọng tâm nhưng lại không hề giả vờ.

Tôi nhớ tới lúc ở trong lòng anh nghe được tiếng tim đập dồn dập mà mạnh mẽ, nhắm mắt lại. Aiz, nếu không phải tôi đã biết rõ hậu quả nếu ở bên anh là nhất định tình yêu sẽ từ từ bị nghi kỵ và tổn thương ăn mòn, chắc chắn tôi sẽ không rời khỏi biển tình khiến người ta say mê này.

Nếu không phải...

Cảm giác khác thường lại xuất hiện, đột nhiên ý nghĩ mơ hồ trong đầu trở nên rõ ràng __ vì sao, vì sao tôi chỉ biết, hậu quả ở bên anh nhất định là tình yêu sẽ từ từ bị nghi kỵ và tổn thương ăn mòn?

Chọc chọc đĩa salad trái cây, tôi sững sờ dừng ăn, đúng, tôi đã bắt được, đây chính là mấu chốt của vấn đề. Vì sao mà tôi tin tưởng vững chắc như thế? Sao lại không chút nghi ngờ mà tin tưởng điều này?

Dường như trong đầu đang miêu tả sinh động đáp án, đúng lúc này, đột nhiên phòng tắm truyền đến tiếng “bôm” của nước chảy, tôi lại càng hoảng sợ, cất giọng gọi: “Nhiếp Duy Dương, anh đang làm gì thế?”

Không có tiếng đáp lại. Tôi buông đĩa ăn đi đến cửa phòng tắm, gõ cửa, vẫn không có tiếng gì.

Sau sự do dự, tôi mở cửa, vươn đầu vào nhìn: “Nhiếp Duy Dương, anh... Hà? Làm sao vậy?”

Anh đang nằm trong bồn tắm, thân thể thon dài một nửa ở trong nước một nửa lộ ra bên ngoài, đôi mắt nhắm chặt, trên mặt đỏ ửng khác thường.

Không xong, tôi sờ trán anh, quả nhiên phỏng tay. Mặc quần áo mỏng ướt sũng chạy ở bên ngoài trong cái thời tiết này, không sinh bệnh mới là điều khó xảy ra.

“Đứng dậy, đứng dậy!” Tôi kéo tay anh. Anh hơi mở mắt thấy tôi, khẽ vươn tay cầm tay tôi rồi lại nhắm mắt lại. Tôi dậm chân, dùng sức kéo anh: “Đứng dậy! Anh muốn ngủ qua đêm trong bồn tắm? Đứng dậy đi lên giường rồi ngủ!”

Anh hơi nhú mào, phát sốt khiến đầu anh choáng váng. Anh chậm rãi tự đứng lên từ bồn tắm. Tôi đưa khăn tắm cho anh, anh lau qua loa hai cái, vẫn cầm tay tôi không chịu buông, sau đó kéo tôi đi thẳng đến phòng ngủ rồi ngã gục lên trên giường.

Anh cần uống thuốc hạ sốt. Tôi quỳ trên giường, muốn tìm hòm thuốc, tay lại không rút ra được. Anh đã nhắm mắt lại, tay lại nắm thật chặt.

Tôi giật nhẹ tay, nói với anh: “Anh buông tay, em đi lấy thuốc cho anh.”

Nói hai lần anh mới hơi nhú lông mày nhỏ ra một chữ: “Không.”

Tôi ngược mắt lên trần nhà, coi như anh đang là người bệnh, kể tai anh khuyên bảo: “Em đi lấy thuốc cho anh, sẽ về ngay, em sẽ không đi, được không?”

Rốt cục anh cũng buông lỏng tay, tôi đắp chăn lên cho anh, tìm được hòm thuốc trong tủ chìm ở phòng bếp. Cảm ơn trời đất, tôi hiểu được mấy chữ tiếng Anh trên đó. Quả nhiên trong đó có thuốc hạ sốt.

Cầm viên thuốc và nước ấm trở lại phòng ngủ, Nhiếp Duy Dương đã nhắm mắt mê man ngủ mất, gọi anh ngồi dậy uống thuốc, anh không thêm quan tâm đến lời tôi.

Tôi đảo mắt, kể tai anh nói: “Em phải đi, phải về nước rồi, em đến sân bay nhé? Chào tạm biệt, hẹn gặp lại?”

Lông mi dày nhanh chóng hé ra một đường nhỏ, anh nhàn mào lại nói: “Em dám.”

Hắc hắc, thật sự có hiệu quả.

Thì ra thăm dò tính của anh là có thể biết làm như thế nào để ở bên anh.

Không ngừng đắp khăn mặt lạnh đặt lên trán anh, cuối cùng lúc nửa đêm anh cũng hạ sốt, đồ ửng không bình thường trên mặt cũng lui dần. Tôi không chống đỡ nổi nữa, bị mệt mỏi cả ngày đánh bại, ngủ say sưa bên cạnh anh.

Tôi nhìn thấy phía trước có bóng lưng cao gầy, vai rộng eo thon chân dài nhưng không phải là Nhiếp Duy Dương?

Anh xoay người vươn tay ra với tôi, mỉm cười.

Tôi nhào vào lòng anh, lồng ngực quen thuộc khiến người đau lòng, chúng tôi nhiệt liệt ôm hôn. Tôi có thể cảm thấy được tình cảm mãnh liệt đồng thời bốc cháy trong thân thể chúng tôi, dục vọng bùng nổ đến đau đớn, khát vọng tuôn trào.

Cuối cùng anh cùng tôi kết hợp, trong bụng truyền đến rung động và khoái cảm quen thuộc, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân. Tôi rên rỉ trong môi lưỡi của anh, tứ chi quẩn chặt cùng anh, lại cùng nhau hòa tan.

Anh hỏi tôi: “Tô Tô, em yêu anh không? Em đồng ý ở bên anh không?”

Tôi trả lời: “Em yêu hay không yêu anh không quan trọng. Em không muốn ở bên anh, bởi nghi kỵ và tổn thương của anh sẽ hủy diệt tình yêu của chúng ta, không bằng cứ tách ra như vậy, có thể giữ lại hồi ức đẹp.”

Về mặt của anh đau đớn, lại cao ngạo nở nụ cười: “Đã như vậy thì quên đi.”

Đột nhiên tôi phát hiện ra chúng tôi đang đứng ở dưới trời mưa khu phố Brussels, Nhiếp Duy Dương xoay người rời đi, tôi kinh ngạc hỏi: “Anh đi đâu?”

Anh xoay người nhìn tôi, thản nhiên tự đắc mỉm cười, cũng không nói gì.

“Anh ấy đến chỗ của tôi.” Đột nhiên một cô gái đi ra từ sau lưng Nhiếp Duy Dương, tôi kinh ngạc, cô gái kia giống tôi như đúc.

Tay họ nắm chặt vào nhau, hôn môi, rồi sau đó nhìn nhau cười.

“Không không không!” Tôi hoảng sợ, trái tim giống như bị người khoét đi, trong lồng ngực trống rỗng lạnh buốt. Tôi ôm ngực cúi người, khổ sở muốn nôn mửa. Tôi run giọng chỉ trích Nhiếp Duy Dương: “Sao anh

có thể như vậy? Không phải anh chỉ thích em hay sao? Anh đã nói anh chờ em thật lâu, sẽ luôn luôn đợi cho đến khi em yêu anh! Làm sao anh có thể thân mật với người khác?”

Cô gái kia đứng trước mặt Nhiếp Duy Dương, cười lạnh nhìn tôi: “Không phải cô muốn buông anh ấy cho tôi sao? Là cô không cần anh ấy, cô còn trách ai? Cô không cần anh ấy, tôi cần!”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta: “Cô không sợ anh ấy làm thương tổn cô? Cô không sợ thương tổn sẽ ăn mòn tình yêu không còn chút gì?”

Cô gái khinh thường cười lạnh: “Ngay cả tình yêu của mình cũng không có lòng tin khổng chế được hay sao? Tôi cho phép thương tổn xuất hiện, thương tổn mới có thể xuất hiện, nếu tôi không cho phép, cái gì có thể làm thương tổn chúng tôi?”

Cô gái lập tức nghiêm khắc nói với tôi: ” Cô nhìn cô đi, cô ích kỷ cỡ nào, nhu nhược cỡ nào, hiện tại cô buông, hậu quả cô tự mình gánh chịu đi!”

Tôi biện bạch: “Tôi không ích kỷ nhu nhược. Tôi chỉ muốn dùng lý trí phân tích tương lai của chúng tôi, anh ấy sẽ mang đến thương tổn.”

“Cô chỉ vì chính cô thôi!” Cô gái cắt lời tôi không chút khách sáo: “Bạn tốt của cô đã từng tổn thương cô, vì sao cô có thể không chút để ý tiếp tục trả giá vì cô ta, tiếp tục làm bạn với cô ta? Vì sao cô hà khắc với Nhiếp Duy Dương như vậy? Bởi vì cô quá quan tâm anh ấy cho nên cô vô cùng sợ hãi bị anh làm tổn thương.”

Cô gái dừng lại một chút, rút ra kết luận: “Cô sợ không phải là tương lai không tốt, cô chỉ sợ bị thương tổn, nhu nhược co lại trong vỏ ốc.”

Tôi không phản bác được, cảm thấy thân thể ớn lạnh, đảo đảo mắt, lại phát hiện chính mình đang nằm trên mặt đường lạnh như băng, không cách nào nhúc nhích, có một sức mạnh lôi kéo tôi về phía sau, càng ngày càng cách xa bọn họ. Tôi trông thấy Nhiếp Duy Dương cười yếu ớt nhíu mày với cô gái kia, lòng nóng như lửa đốt, không không không, tôi không muốn rời khỏi anh!

Mà sau đó không ngừng lui lại, dường như sau lưng có vực sâu vạn trượng muốn nuốt hết tôi. Tôi gấp đến mức tận cùng, đột nhiên trong đầu sáng rõ, bừng tỉnh hiểu ra. Tôi nhìn cô bé, mỗi một câu chữ đều rõ ràng: “Tôi biết rằng, tôi chính là cô, cô chính là tôi. Tôi cũng có lựa chọn như vậy, cũng có thể lựa chọn như vậy, tương lai như thế nào cũng nằm trong tay tôi, có phải hay không?”

Cô gái kia mỉm cười gật đầu, vươn cánh tay với tôi. Tôi chỉ cảm thấy trước mặt là một vùng ánh sáng trắng, cùng cô gái kia hai hợp thành một.

“Ô Tô!” Đột nhiên có giọng nói xen vào trong ý thức của tôi. Tôi chợt mở to mắt, đập vào mắt mình là đôi mắt đen xinh đẹp của Nhiếp Duy Dương. Anh vỗ nhẹ khuôn mặt tôi: “Làm sao vậy? Gặp ác mộng? Đầu đầy mồ hôi rồi.”

Trái tim tôi đang đập thành thịch, vui buồn hờn giận trong mộng vẫn còn trong đầu. Tôi bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên vươn người ôm cổ anh, tựa đầu dính chặt trên cổ.

A, thật tốt, anh không yêu người khác – Tuy chẳng qua đây là một tôi khác mà thôi.

SHARE.

53. Chương 53: Phù Hợp

Cảm giác khác thường và ý nghĩ mơ hồ trong đầu này, tôi vẫn không tìm được đáp án của vấn đề, vậy mà bởi vì cảnh trong mơ mà được giải đáp.

Đúng vậy, tôi một mực kiên trì tin tưởng ở bên anh chỉ có kết cục đau khổ, tôi vẫn cho là rời đi mới là cách làm lý trí nhất. Hóa ra ngay từ bắt đầu tôi đã giấu mình ở một nơi an toàn, ích kỷ hưởng thụ kích tình của anh mà không đồng ý gánh chịu bất cứ sức nặng tình yêu gì.

Tôi một mực kiên trì tin tưởng kết cục đau khổ, bởi vì tôi nhu nhược. Tôi chưa làm gì đã tuyên bố buông tha.

Hiện tại tôi quyết định thay đổi tất cả. Tôi muốn hằng hái dững cảm nắm lấy tương lai của mình.

Tôi muốn một tương lai có Nhiếp Duy Dương ở trong đó.

Tôi trượt xuống dưới, cánh tay quần lấy tấm lưng chắc rắn của anh, gò má dán trên bộ ngực trần của anh, nhắm mắt cảm thụ nhiệt độ ấm áp dưới làn da anh. Trong lòng tôi vừa yên lặng lại tràn đầy sung sướng. Tôi mỉm cười, người đàn ông này, tôi muốn.

Nếu anh không biết giao tiếp như thế nào thì tôi sẽ giúp anh có thói quen chia sẻ cảm thụ lẫn nhau. Nếu anh nghi ngờ thì tôi sẽ loại bỏ bất an của anh. Trong tình yêu này, tôi ở đây, tôi sẽ không buông tay ra nữa.

“Mơ thấy gì vậy? Vẫn còn sợ hãi?” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói của Nhiếp Duy Dương, tay của anh đặt lên vai tôi, thoáng cái lại vô nhẹ, tiết tấu không tự nhiên, chắc cho tới bây giờ anh cũng không có kinh nghiệm trấn an ai đâu.

Khi anh nói chuyện, lồng ngực cũng chấn động, làm lòng tôi ngứa ngáy.

“Ừ.” Tôi mơ hồ đáp một tiếng: “Anh nói tiếp đi.”

“Thích nghe giọng của anh?” Giọng anh có chút vui vẻ, dừng lại một chút, nói: “Anh hát cho em nghe.”

Anh khe khẽ hát lên, giọng hát trầm thấp nhu hòa.

”Harsh words were said

And lies were told instead

I didn”t never mean to make you cry

But love can make us weak and make us strong

And before too very long

I was totally in love with you

I bathed in you

Lost in you

aptivated by you

Amazed by you

Dazed by you

Nothing can go wrong

Nothing can go wrong...”

Mắt tôi lướt qua bả vai anh, nhìn về phía rèm che bằng nhung dày màu tối bên cửa sổ sát đất. Hiện giờ là sau cơn mưa trời lại sáng. Trên rèm che hiện lên những bóng hoa uyển chuyển đẹp đẽ xen kẽ với song cửa sổ, nơi bị ánh nắng mặt trời chiếu lên hiện lên một vùng ánh sáng màu tím.

Tiếng hát của anh như là sắc xuân chạm đến ngón tay. Đầu ngón tay xinh đẹp nâng lên, chạm vào đầu thì ở đó những cánh hoa thi nhau nở ra, để lộ ra nhụy hoa, từng bụi một, hương thơm và màu sắc rực rỡ, dần dần thành vùng thành biển, liên tục tràn đầy vào lòng người.

Trong tim truyền đến mật ngọt đau nhức, tôi thở dài: “Nhiếp Duy Dương, em phát hiện ra muốn yêu anh thật sự không khó.”

Tiếng hát của anh ngừng lại. Tôi có thể nghe thấy tiếng tim anh đập nhanh dần, lập tức tôi bị anh lôi kéo cùng nhau ngồi xuống. Anh nâng mặt tôi lên, mặt mũi dường như muốn bay lên, ánh sáng trong đôi mắt phát ra, chăm chú nhìn vào mắt tôi, anh nói: “Ô Tô, ý em là, em phát hiện___em đã___”

Tôi nhìn đường cong xinh đẹp trên đôi môi đang đóng đóng mở mở, cuối cùng cũng không nhịn được rên rỉ một tiếng, hai tay bò lên trên cổ anh, dán môi lên môi anh.

Hơi thở mãnh liệt của anh xông vào mũi. Tôi cảm thấy thân thể co rút, nhanh chóng có phản ứng ứ đọng.

A, cái thứ hấp dẫn này thật là đáng chết mà.

Dường như anh phản ứng không kịp, tôi nháy mắt mấy cái, này, tôi cũng không muốn một mình hưng phấn đầu nhá. Tôi duỗi đầu lưỡi ra, trượt vào môi anh, quét nhẹ bên trong đôi môi ứ đọng mềm nhũn, lập tức nghe được tiếng anh hút khí, bả vai bị anh ôm chặt, gáy cũng bị anh chặt chẽ cố định, không thể tránh bị anh mạnh mẽ hôn.

Răng môi cọ sát lẫn nhau, lưỡi hai bên bị ngọt ngào hấp dẫn, quần quanh mút vào, thẳng đến khi trong mắt người cũng nổi lên dục hỏa.

Hôn môi nồng nhiệt kết thúc, chúng tôi trần truồng như lúc mới sinh ôm lấy nhau.

“Haiz..” Môi của anh thở dốc ở bên miệng tôi, hơi thở nóng hổi mang theo tiếng cười hòa lẫn với dục vọng nồng đậm: “Bé cưng chết người.”

Đôi mắt tôi chống lại anh, màu đen mã não kia như thể muốn bao phủ tình cảm mãnh liệt làm tôi thỏa mãn đến run rẩy. Tôi mỉm cười: “Em thích anh như vậy, anh vì em mà điên cuồng.”

Đôi mắt anh bởi vì lời của tôi mà càng thêm sáng ngời, khàn khàn thở dài trong cổ họng: “Ô Tô... Ô Tô...”

Tôi nghiêng người đặt trên người anh, đẩy anh nằm xuống, ngẩng đầu lên học bộ dáng của anh khẽ cắn vào tai anh. Thân thể anh đột nhiên run rẩy, hai tay vuốt mạnh eo và hông tôi. Tôi nhịn không được mỉm cười, a a, tôi thật sự thích nghe tiếng hút khí của anh.

Anh trầm thấp rên rỉ, bóp một cái trên hông tôi, nhanh chóng xoay người đè tôi ở phía dưới, hơi thở phun ở bên tai tôi, giọng nói có chút hung ác: “Em mà còn chơi nữa anh sẽ chết mất.”

Tôi cắn môi, cười: “Em không tin.”

Trán anh đẩy trán tôi, đôi mắt đen sáng ngời nhìn tôi, một cánh tay vòng qua cổ tôi chống sức nặng trên người anh, một tay nắm tay tôi dò dẫm xuống dưới, khóe miệng cười đến quỵn rũ: “Cái này tin không?”

Ngón tay đụng phải dục vọng của anh, nóng rực và cứng rắn như thế, tôi nhẹ nhàng hít vào, muốn rút tay về lại bị anh cầm lấy.

“Ô Tô...” Anh nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy dục vọng, giọng anh khàn khàn hấp dẫn, anh nói: “Vuốt ve anh.”

Tôi bị anh đầu độc, ngón tay mềm mại từ trước ngực uyển chuyển xuống hông, vòng quanh cơ bụng, cuối cùng rơi xuống của anh, nhẹ nhàng vuốt vuốt.

“A...” Trên môi anh phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ, mắt đen nheo lại, bàn tay đang vuốt ve gò má tôi đã có tầng mồ hôi mỏng.

Mặt tôi cũng nóng rực. Tôi nghĩ hiện tại nhất định nó cực ngon lành. Khát vọng chưa từng có trước đó tràn ngập tôi, thân thể của tôi đã hết sức ứ đọng, môi miệng lại khô khan.

A, vì sao anh còn chưa?

Mũi anh đẩy đẩy đầu mũi tôi, mắt đen chứa ý cười: “Muốn anh sao? Mèo hoang nhỏ?”

Chơi loại trò này? Tôi liếc nhìn anh một cái, cố ý thoáng nắm chặt dục vọng của anh. Anh rên rỉ, nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy vành tai tôi, a! Tôi không nhịn được run rẩy, gian trá! Chỗ này chính là nhược điểm của tôi!

Tay anh trượt xuống dưới, ngón tay thon dài dò xét vùng trung tâm ướt át của tôi, ô, tôi lập tức kẹp chặt tay anh, dục vọng này khiến cho người ta khó có thể chịu được.

Lưỡi anh như thêm dầu vào lửa liếm dọc vành tai tôi. Tôi chỉ cảm thấy da đầu tê rần, khoái cảm nhanh chóng tuôn ra. Môi anh dán trên lỗ tai tôi, khẽ thổi khí, hỏi lại: “Muốn anh không?”

Tôi giữ chặt eo anh, buông vũ khí đầu hàng, khàn khàn khẽ hô: “Em muốn anh, em muốn anh!”

Anh thỏa mãn cười nhẹ, một giây sau, lập tức thỏa mãn thỉnh cầu của tôi.

A... Cảm giác bị tràn ngập khiến tôi thở phào một hơi. Sau đó lập tức thở dốc theo tiết tấu mạnh mẽ của anh. Mỗi lần xâm nhập là một lần sâu đến tận cùng, hoàn mỹ như thế, phù hợp như thế, dường như thân thể này sinh ra đã chính là vì chờ đợi anh.

Lửa dục vọng phát ra đến cực hạn, những tia sáng từ từ rơi đầy trên người chúng tôi. Chúng tôi ôm nhau, thở dốc quần quít lẫn nhau, tiếng tim đập, lảng lạng chờ đợi từng tia sáng phát tán trong cơ thể.

Thật lâu, nụ hôn nhẹ nhàng cẩn thận hôn lên kẽ tóc trên trán tôi. Bàn tay anh vuốt ve gương mặt tôi. Anh mở miệng, giọng nói khàn khàn còn mang theo tình cảm mãnh liệt chưa ổn định: “Ô Tô, em vẫn chưa trả lời anh.”

Tôi vùi mặt vào ngực anh, vui sướng hít vào mùi của anh: “Ừ, em đoán anh muốn em nói ba chữ cho anh nghe có phải không?”

Anh im lặng. Không nói lời nào? Vậy tôi cũng không nói.

Hồi lâu sau, anh nâng mặt tôi lên, không nói gì nhìn tôi.

Tôi cười tủm tỉm chống đỡ.

Anh thoáng nheo mắt, lông mi cao vút hất lên, lại mắt to trừng mắt nhỏ với tôi hồi lâu, cuối cùng từ trong mũi “Hừ” một tiếng, xoay người xuống giường đi đến phòng tắm.

Tôi cười đến rung giường. A a a, trước kia anh cũng đáng yêu như vậy sao?

54. Chương 54: Thăm

Thậm chí ngay cả nội y cũng có.

Hôm qua quần áo bị Nhiếp Duy Dương xé rách, hôm nay phải ra khỏi nhà, anh mở tủ quần áo ra chỉ vào vài bộ quần áo để cho tôi chọn. Sặc, cái này cũng không có gì, nhưng không nghĩ tới ngay cả quần lót của tôi anh cũng chuẩn bị, hơn nữa lại còn rất vừa. Trong lòng cảm thấy ấm áp, lại có tư tưởng xấu mà nghĩ, không biết lúc Nhiếp Duy Dương đi mua những thứ này có vẻ mặt như thế nào?

Tôi đi ra từ phòng tắm, lau khô những giọt nước, chuẩn bị thay quần áo. Giường chiếu cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Quần áo của tôi được gấp gọn gàng để bên giường. Nhiếp Duy Dương thật thích sạch sẽ. Tôi mỉm cười, không nhìn được bắt đầu tưởng tượng, như vậy sau này chúng tôi kết hôn, anh có thể này nào cũng dọn dẹp giường của chúng tôi như thế này hay không?

A! Kết hôn! Tôi hơi giật mình, tiếp đó cảm thấy mặt nóng lên.

“Đây là cái gì?” Giọng nói của Nhiếp Duy Dương vang lên sau lưng tôi, ngón tay anh vuốt nhẹ một chỗ trên lưng tôi.

Tôi giật mình, định thần lại mới nhớ tới, là vết bầm, khi tắm rửa trông thấy ở trong gương, hồng hồng, may mắn không rách da.

Tôi xoay người, nhìn thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề. Tôi chọc chọc ngực anh: “Còn không phải là do anh ban tặng hay sao?”

Lông mày anh nhíu chặt: “Là do anh làm? Anh không nhớ rõ vừa rồi anh nắm chặt em.”

“Không phải vừa rồi.” Tôi trừng anh: “Ngày hôm qua.”

Vừa chĩa chĩa lên vết nứt bên môi: “Còn có chỗ này.”

Anh im lặng, trong đôi mắt xẹt qua vẻ phức tạp. Anh sờ nhẹ môi tôi, cẩn thận từng li từng tí như đụng phải chúng nó sẽ vỡ: “Ô ô, anh...”

Ánh mắt hỗn hợp kinh ngạc, áy náy và bất an và đụng chạm cẩn thận từng li từng tí kia của anh khiến tôi không cách nào không chế đau đớn trong lòng mình.

Tôi vươn tay ôm cổ anh, nhìn ánh mắt anh, nghiêm túc nói: “Em biết rõ lúc ấy anh rất tức giận, em cũng có trách nhiệm. Em không trách anh, lại càng không vì vậy mà rời khỏi anh. Nhưng, anh phải nhớ kỹ, chỉ có anh có thể làm em rung động, cũng chỉ có anh khiến cho em muốn hôn, anh phải học cách tin tưởng em.”

Anh nhìn tôi, màu sắc khác thường lưu chuyển trong đôi mắt, sau đó khẽ cười rộ lên. Anh nâng mặt tôi lên, khẽ hôn trán tôi, nói: “Được.”

Ok, bước đầu tiên trong kế hoạch thuần dưỡng Nhiếp Duy Dương, thí nghiệm đầu tiên tiến triển thuận lợi.

Buổi chiều Nhiếp Duy Dương phải đến trường lên lớp theo lịch học của anh. Tôi không có việc gì để làm nên dứt khoát đi cùng anh.

“Học viện có xa không?” Tôi hỏi anh: “Đi bộ thì mất bao lâu?”

“Khoảng ba mươi phút, nhưng rất lạnh, chúng ta vẫn nên lái xe đi thì hơn.” Anh cầm lấy chìa khóa xe.

“Đi bộ được không?” Tôi giữ chặt cánh tay anh.

Anh hơi nhíu lông mày: “Em sẽ không chịu được lạnh.”

“Sẽ không, em mặc rất dày, hơn nữa...” Tôi cười híp mắt nhìn anh: “Em muốn tản bộ cùng với anh.”

Những lời này rất hữu hiệu. Vì vậy, hiện tại chúng tôi đang đi bộ trên đường phố Brussels khi vào đông.

Bây giờ, dường như càng ngày tôi càng hiểu rõ cuộc sống khi ở chung với Nhiếp Duy Dương.

Sau 12 giờ trưa, ánh nắng mặt trời sáng rõ nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp. Người đi đường bên cạnh miệng mũi đều phủ ra khói trắng. Cây lâu năm trụi lủi đứng thẳng, có lẽ lá trên cành đã rụng hết, ngẫu nhiên sẽ có một hai chiếc rơi xuống.

Tôi đi bên cạnh Nhiếp Duy Dương, cúi đầu nhìn đôi giày da nhỏ màu nâu nhạt của mình từng bước từng bước dẫm nát gạch đá trên đường, từ khóe mắt quan sát cánh tay vì chen vào trong túi áo khoác mà hơi cong cong của anh. Áo khoác ngoài màu đen xen nền trắng tuyết phẳng phiu rộng lớn khiến cho cả đường cong của cánh tay cũng rất đẹp mắt, đẹp mắt đến mức_ khiến cho tôi muốn vươn tay khoác lên khuỷu tay anh.

Được rồi được rồi, tôi thừa nhận, cho tới bây giờ tôi cũng không có kinh nghiệm đi cùng một người khác phái ở trên đường. Hiện tại bảo tôi chủ động kéo cánh tay anh thật hơi căng thẳng. Vừa len lén liếc cánh tay anh, ô, thật sự rất muốn rất muốn.

Tôi sờ sờ cái mũi, hít hít mũi, giường cũng đã lên rồi, nên nhìn cũng đã nên nhìn, nên làm cũng đã nên làm, còn ở đây mà nhần nhần nhó nhó làm trò cười cho người trong nghề mắt. Được, lên đi!

Tôi vươn tay ra, làm ra vẻ thoải mái tùy ý duỗi tay khoác lên khuỷu tay anh.

Thế nhưng lúc này anh lại nâng cánh tay lên, đặt lên trên vai tôi.

Hai người đụng nhau trên không trung, tôi nhìn anh, thấy được tâm trạng giống mình trong mắt anh. Chắc hẳn anh cũng hiểu tôi bởi vì anh cũng không nhịn được cười rộ lên, sau đó anh cầm lấy tay tôi, cùng bỏ vào trong túi áo bành tô của anh.

Tay anh thật ấm áp. Tôi dùng tay kia sờ sờ mũi mình, vừa sờ vừa hạ xuống, cuối cùng vẫn “phụt” một cái bật cười. Mẹ nó chứ, chuyện này quá ngây thơ rồi?

“Sao thế?” Anh hỏi.

Tôi cười: “Em nghĩ tới chúng mình dường như mỗi một lần cùng nhau đều là ở trên giường, kết quả cho đến bây giờ gì cũng làm nhưng việc bình thường nhất như đi bộ lại chưa từng làm. Ừ, kiểu như vậy, thực sự có cảm giác yêu đương.”

Anh hếch mày lên, nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi nhún nhún vai, le lưỡi với anh: “Được rồi, em thừa nhận, em hơi căng thẳng. Em đi ra ngoài với anh như thế này như là một kiểu thông báo, một kiểu chứng minh hay nói là một loại nghi thức, không giống với cảm giác chúng ta lên ở với nhau, càng có ý nghĩa hơn...”

Anh dừng bước lại, khe thở dài, sau đó dùng tay kia nâng cằm tôi lên, mỉm cười: “Bé cưng, nếu em thích, chúng ta có thể thường xuyên đi ra ngoài. Tuy nhiên anh cảm thấy ở trên giường cũng không có gì không tốt.”

Tôi lườm anh một cái, ôi, đàn ông!

Tôi cho rằng sẽ cùng anh đi đến phòng đàn... Nhưng không ngờ lại đến thư viện. Trợn mắt há mồm nhìn anh mang một chồng cao dày sách tiếng Pháp nguyên bản đặt trên bàn, tôi nói: “Em nghĩ chương trình học của anh chính là ca hát đánh đàn chép nhạc gì gì đó chứ?”

“Ừ, đây là nghiên cứu về văn học kịch. Muốn trở thành một nhà âm nhạc vĩ đại phải có hiểu biết sâu sắc về nghệ thuật kịch, môn học này là bắt buộc.” Anh vừa chậm rãi giải thích vừa mở laptop ra: “Anh muốn kết thúc môn học này trước khi nghỉ đông.”

Tôi nhắc đầu gối lên cánh tay đặt trên bàn, nghiêng mặt nhìn anh.

Anh bắt đầu chuyên chú đọc qua tư liệu rồi gõ bàn phím. Mười ngón tay thon dài nhanh nhẹn lướt qua. Ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ trên cao khiến cho mái tóc đen và da thịt anh hơi ánh vàng. Tôi nhìn chăm chăm anh không hề dời mắt.

Đột nhiên anh dừng lại, thở dài một hơi.

Tôi chớp mắt mấy cái, anh đã cúi người xuống, mạnh mẽ hôn lên.

“Bị em nhìn như vậy anh không làm được gì. Cho em tới đúng là một quyết định sai lầm.” Anh cúi đầu thở dài: “Mèo hoang nhỏ, chúng ta trở về thôi.”

Tôi bật cười, đẩy cánh tay sờ loạn của anh: “Cẩn thận anh túm dục quá độ, kiệt sức mà chết đấy. Em qua bên kia đọc sách, anh tự học đi.”

Lực ảnh hưởng với anh làm thỏa mãn hư vinh nho nhỏ của phái nữ trong lòng tôi. Tôi tùy tiện lật xem sách trên giá sách, nhin không được mỉm cười.

Vòng vo hai vòng, tôi nhìn qua chỗ Nhiếp Duy Dương đang ngồi, cái gì kia? Tôi chớp chớp mắt, lại nhìn, không nhìn lầm, bên cạnh Nhiếp Duy Dương, trên ghế tôi vừa ngồi có một cô gái xinh đẹp mũi cao tóc quăn màu đỏ rượu đang ngồi.

Ngực có cảm giác kỳ quái. Tôi sẽ không ăn dấm chua, đương nhiên sẽ không. Tính Nhiếp Duy Dương tôi rất hiểu, huống hồ anh không đuổi người, cũng không phải nói rằng cô ta không có sức ảnh hưởng tới anh hay sao?

Như vậy, loại cảm giác khó chịu này là như thế nào?

Ừ, giống như trong nhà bạn có một cái thảm rất đẹp, bình thường đều là bạn ngồi nhưng đột nhiên có một ngày có người chạy tới, không chút khách khí đặt mông ngồi lên cái thảm của bạn... Được rồi, tôi biết rõ sự so sánh này không hợp lý nhưng nó chính là chuyện như vậy... Bạn biết rõ cái thảm này vẫn là của bạn, nó sẽ không đứng dậy chạy trốn cùng với người kia nhưng bạn vẫn thấy khó chịu.

Đột nhiên đồng tình với Nhiếp Duy Dương. Thì ra anh thậm chí không biết tấm thảm của tôi có thể đứng lên chạy trốn với người khác hay không.

SHARE.

55. Chương 55: Tình Cờ Gặp Gỡ

Đường như cô gái tóc quăn màu đỏ biết Nhiếp Duy Dương, chắc là bạn học? Cô ta nghiêng người nói chuyện với Nhiếp Duy Dương, cười tươi như hoa, mái tóc quăn màu đỏ rượu thật dài rủ xuống trên vai anh.

Tôi để sách trong tay xuống, đi qua.

Tôi nói với chính mình, thật sự không phải là tôi đang ghen.

Ghen, hoặc gọi là ghen ghét, bình thường có chứa tâm lý muốn công kích. Mà tôi không có bất kì xúc động bạo lực nào. Tôi chỉ muốn nói cho người khác biết, này, cái tấm thảm này có chủ rồi, đừng tưởng rằng có thể tùy tiện mang về nhà.

Tôi đứng bên cạnh Nhiếp Duy Dương. Anh nhìn thấy tôi qua màn hình laptop, ngẩng đầu lên, nhướng lông mày ý hỏi tôi.

Tôi thở sâu, vươn tay ôm lấy mặt anh, khẽ lẩm bẩm: “Chỉ là muốn dán nhãn lên thảm của em...”

Sau đó cúi đầu hôn.

Nhiếp Duy Dương lập tức vươn tay đặt lên gáy tôi, đáp lại nụ hôn mãnh liệt này. Lúc không phòng bị bị hôn, môi anh mềm mại như hoa mà khi anh bắt đầu đoạt lại quyền chủ đạo, nó lại trở nên vừa nhanh nhẹn lại vừa vững chắc.

Tôi ngẩng đầu lên, nhắm mắt mấy cái, ôi, hôn đến mức hơi chóng mặt.

Ánh mắt Nhiếp Duy Dương toát ra sự vui vẻ, nói nhỏ: “Mèo hoang nhỏ, cố ý quấy rầy anh?”

“Là anh chậm đầu trước.” Tôi lý lẽ hùng hồn, buông anh ra đứng thẳng người, cười thân thiện với cô gái tóc quăn màu đỏ rượu về mặt hơi ngậy ra bên cạnh, xoay người bỏ đi, tiếp tục đi lật sách.

Về sau lúc tôi quay lại lần nữa thì cô gái kia đã đi mất. Lúc ăn cơm bên ngoài, Nhiếp Duy Dương quan sát tôi bằng ánh mắt thâm ý. Khi trở lại chỗ ở, cuối cùng anh cũng hỏi: “Em ghen?”

Tôi kiên quyết phủ nhận. Hình như anh không hài lòng lắm với câu trả lời của tôi, đuổi bắt tôi buộc phải thừa nhận. Chúng tôi chạy đuổi cười đùa trong phòng, cũng mãi sau khi thân thể của anh được thỏa mãn anh cũng không dây dưa với vấn đề này nữa.

Không nghĩ tới lại gặp lại cô gái tóc quăn màu đỏ rượu nhanh như vậy.

Hôm ấy đến nhà thầy hướng dẫn của Nhiếp Duy Dương. Lịch lên lớp của anh dày đặc lại không chịu để cho tôi một mình chạy loạn nên tôi đành hóa thân thành cái đuôi đến đây vài ngày. Ngay cả đi chơi ngắm cảnh cũng không được thỏa mãn, thê thảm vô cùng.

Thầy hướng dẫn của anh là thầy Pi Kourou, tóc trắng phau buộc thành đuôi ngựa ngay ngắn ở sau gáy, là một ông cụ đẹp lão. Bọn họ đi vào phòng đánh đàn, còn tôi ở lại phòng khách. Lúc cô gái tóc quăn màu đỏ mở cửa đi vào, tôi đang tập trung tinh thần cầm điện thoại chơi trò chơi đập chuột, lách ca lách cách cực kỳ vui vẻ.

Cô ta ngồi xuống trước mặt tôi, nói: “Xin chào!”

Tôi bị cô ta làm cho hoảng sợ, con chuột cuối cùng chạy thoát khỏi búa đập, đáng tiếc đáng tiếc, suýt chút nữa đã phá kỷ lục rồi.

Tôi cất điện thoại đi, mỉm cười, cũng nói tiếng Pháp: “Xin chào!” Mấy từ đơn giản để chào hỏi thì tôi cũng biết.

Khoảng cách gần, ánh mắt của cô ta là màu xám trong suốt, vô cùng xinh đẹp. Tôi chú ý đến chìa khóa trong tay cô ta, lập tức dự đoán thân phận của cô. A, sinh viên du học đẹp trai nước ngoài cùng với con gái xinh đẹp của thầy hướng dẫn, chuyện xưa rất dễ dàng xảy ra.

Cô ta nói với tôi cái gì đó, tốc độ nói rất nhanh, cái này thì tôi không nghe được. Chỉ nghe được hình như cô nói đến tên Nhiếp Duy Dương. Tôi cười, muốn giải thích với cô ta tôi không nói tiếng Pháp được, chỉ giới hạn ở vài từ “Xin chào”, “Gặp lại”, “Vâng”, “Cảm ơn”, “Được” mà thôi. Muốn hỏi cô ta có thể đổi thành tiếng Anh được không, như thế tôi còn ứng phó được. Kết quả vừa hé miệng cô ta lại lập tức nói tiếp, vẻ mặt càng ngày càng kích động, tốc độ nói càng ngày càng nhanh.

Thật sự là tôi không biết việc cắt đứt lời nói của người khác, thử hai lần, không thể chen miệng vào được.

Về mặt kích động của cô ta như vậy khiến cho tôi hơi phản cảm. Ở lâu với Nhiếp Duy Dương, dường như tôi có chút lây nhiễm tính các ác liệt của anh, vì vậy dứt khoát buông tha việc giải thích, mỉm cười nhìn cô ta, cho cô ta nói thoải mái đi.

Nói hồi lâu, cuối cùng cô ta cũng dừng lại, đôi mắt màu xám nhìn tôi.

Đến phiên tôi? Dừng từ có nhiều công dụng của Nhiếp Duy Dương: “Thật không?”

Cô ta gật đầu một cái, lại tiếp tục nhìn tôi. Tôi khó xử sờ sờ mũi, tôi nên nói gì nữa? “Xin chào” hiển nhiên là không được, “Gặp lại sau”, hình như còn chưa tới lúc về. “Đúng”, đã dùng qua, “Cảm ơn”, ừ, nhìn nét mặt của cô ta thì cũng không giống.

Vì vậy tôi nói: “Được.”

Trên mặt của cô ta lộ ra vẻ mặt vừa vui mừng vừa không tin. Đang định mở miệng nói cái gì đấy thì tiếng bước chân tới gần. Nhiếp Duy Dương đi tới, cúi đầu nói với cô ta một câu.

Khẳng định là anh hủy đi kế hoạch của tôi mà nói với cô ta rằng tôi nghe không hiểu rồi. Bởi vì cô gái kia vừa kinh ngạc vừa tức giận trợn mắt nhìn tôi một cái, trên mặt đỏ đỏ trắng trắng, cắn môi rời khỏi phòng.

Nhiếp Duy Dương hung hăng trừng tôi một cái.

Này này, tôi lừa gạt cô gái kia anh đau lòng? Không không, đương nhiên là không thể. Nếu thật sự là như vậy, tôi còn vui vẻ anh giống người bình thường hơn một chút. Vậy anh mất hứng vì cái gì?

Rời khỏi nhà giáo sư Pi Kourou, dọc đường lão đại anh mặt không biểu tình. Ai, dù sao tôi cũng là lừa gạt người trước_tuy tôi bị bắt buộc phải như vậy_tự giác đuối lý, dọc đường toàn cười.

Chúng tôi đến một nhà hàng có tên là “Sông trăng sáng” gần nhà để ăn cơm. Nơi này phong cảnh thanh nhã, nổi tiếng nhất là món mì ống nhồi thịt vụn, ăn cực kỳ ngon.

Tôi nịnh nọt giúp anh cởi áo khoác treo ở trên ghế dựa, nhìn vẻ mặt của anh dịu đi một chút, tranh thủ thời gian biện bạch: “Em muốn nói cho cô ta biết em nghe không hiểu nhưng cô ta chưa cho em cơ hội.”

Nhiếp Duy Dương lườm tôi, cuối cùng mở miệng vàng: “Nghe không hiểu còn chưa tính, không biết người khác nói gì em lại dám đồng ý?”

Thì ra vấn đề là ở đây. Tôi cẩn thận hỏi: “Em đồng ý cái gì? Bán mình làm nô?”

Anh tuyệt không cổ vũ trò cười của tôi. Anh hừ một tiếng, cầm dao ăn ở trên bàn lên, lật qua chuyển lại trong tay: “Em cứ nói đi? Đoán không ra?”

Ặc, ngẫm lại từ đầu đến cuối, sẽ không phải là câu nói cực kỳ kinh điển: “Xin cô nhường anh ấy cho tôi...” Hả?

Tôi há to mồm: “Chẳng lẽ là...”

Dường như anh biết tôi nghĩ cái gì, cười với tôi, răng trắng đầy khít, một tay đặt ở trên cổ tôi, mỉm cười dịu dàng nói: “Anh thật sự muốn bóp chết em.”

“Em sai rồi.” Tôi lập tức chấp tay xin lỗi, nhất thời ham chơi, ai ngờ cô gái này dạn như vậy?

“Em quay lại nói với cô ấy em sẽ không nhường anh, dùng cái gì đổi cũng không được, em sẽ không vứt bỏ anh.” Giọng tay thề làm chứng, một hơi nói rõ cõi lòng.

Cuối cùng Nhiếp Duy Dương cũng lộ ra một nụ cười, ngón tay rời khỏi cổ tôi, kéo tay tôi xuống: “Còn có lần nữa bảo đảm em không xuống giường được.”

Uy hiếp điển hình của sắc lang. Tôi đuối lý, chỉ có khúm núm.

Nhân viên phục vụ đưa menu lên, tôi ngẩng đầu, đối mặt với cô ấy. Hai người đều kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhân viên phục vụ này lại là Bình Bình.

56. Chương 56: Nghi Ngờ

BY KÚN LAZY ON18/10/2015 VUỒN GAI

Chương 56: Nghi ngờ

Editor: nhuandong

Trong nhà hàng, Bình Bình vội đến vội đi không chút chú ý đến chúng tôi, đợi cho đến khi chúng tôi rời khỏi, trong tiệm cũng hơi nhàn rỗi một chút, cô ấy tiến tới ra cửa.

Bình Bình thật là xinh đẹp, cái kiểu nam nữ nhìn thế nào cũng...xinh đẹp. Khi cô ấy mặc áo sơ mi jacket, đuôi tóc nhét ở trong mũ, bất kể nhìn như thế nào cũng giống như một thiếu niên xinh đẹp dịu dàng như ngọc. Mà hiện tại, cô ấy đang mặc váy hồng phấn và tạp dề kẻ caro màu đỏ trắng đồng phục của “Sông trăng sáng”, tỏa ra một phần nữ tính dịu dàng khó có thể che lấp.

“Anh ấy chính là cái bộ dạng này, Bình Bình cậu chờ để ở trong lòng. Anh ấy chịu nói câu ”Thật không phải” nghĩa là anh ấy muốn xin lỗi rồi. Ai, thật sự rất xin lỗi! Chúng mình cãi nhau lại liên lụy đến cậu.” Nhiếp Duy Dương bỏ đi lấy xe, tôi kéo Bình Bình lại xin lỗi lần nữa.

“Không có gì đâu, đừng nói như vậy!” Bình Bình tươi cười ôn hòa: “Vốn là mình làm phiền đến các cậu, huống hồ mình biết rõ các cậu cũng không phải là cố ý.”

“Thật sự cậu không bị thương chứ? Ngày đó mình nhìn thấy cậu cúi người hồi lâu không đứng dậy.” Tôi vẫn lo lắng.

Trên mặt Bình Bình thoáng qua vẻ không tự nhiên, sau đó lại cười: “Mình chỉ là hơi hoảng sợ, mình làm thêm đã lâu, thân thể sao có thể không rắn chắc mà đụng một cái đã bị thương như vậy chứ.”

Dừng lại một lát, cô ấy chần chờ hỏi: “Cậu với anh cậu... Ừ, là người yêu?”

A, ngày đó Bình Bình đã thấy hết. Tôi sờ sờ mũi, hơi ngượng ngùng cười: “Ừ, có thể nói là như vậy.”

Bình Bình thoát nhìn hơi giật mình: “Vây, cha mẹ các cậu không có ý kiến hay sao?”

Tôi thở dài, bây giờ đây chính là vấn đề của tôi, phải mở miệng nói với mẹ và Nhiếp Văn Hàm như thế nào đây? Bọn họ sẽ có phản ứng gì? Có lẽ ban đầu sẽ cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ sau đó tất cả sẽ đều vui vẻ nhưng chưa mở miệng thì trong người vẫn hơi không yên. Tôi lắc đầu: “Trên thực tế bọn họ còn chưa biết.”

“A, hóa ra là như vậy!” Bình Bình khép hờ mắt, an ủi vỗ vai tôi như an ủi, sau đó cười với tôi: “Còn nhớ mình nói muốn làm hướng dẫn du lịch miễn phí cho cậu không? Ngày mai mình không có ca làm, để cho mình thực hiện lời hứa, sao nào?”

Tôi gần như muốn ôm cô ấy: “Bình Bình, cậu thật sự là người tốt.”

Đoán chừng Nhiếp Duy Dương cũng không có thời gian đi chơi với tôi nên trong lòng cảm thấy áy náy, nói chưa được hai câu đã đồng ý, vì vậy sau một tuần lễ ở Brussels, cuối cùng tôi cũng có thể đi dạo khắp nơi như khách du lịch.

Ngồi trên thềm đá trên quảng trường Brussels phơi nắng mặt trời, Bình Bình nói không ngừng bên cạnh: “Quảng trường này bắt đầu được xây dựng ở thế kỷ thứ 12, kiến trúc xung quanh đa số là của thế kỷ thứ 17, chỗ kia,” Cô ấy chỉ vào phía trước “Chính là tượng thánh Michelle bắt mắt nhất ở quảng trường này.”

Tôi ngẩng đầu, tòa thị chính là điển hình của kiến trúc Gothic, hoa mỹ mà cao ngất. Bên trên là tháp cao gần 100m, nghe nói trên đỉnh tháp là tượng thần thánh Michelle thủ hộ Brussels. Bình Bình nói nó cao 5m, tôi nhìn ở xa xa chỉ có thể thấy cái đầu bằng ngón tay và hình dáng cao mờ mờ.

“Nếu như có thể ở đến tháng 8, cậu có thể trông thấy trên quảng trường được trải đầy hoa tươi rồi.” Bình Bình mỉm cười: “Mùa đông có thể gặp phải trời mưa cũng tính là số may rồi.”

Tôi đưa nước trong tay cho cô ấy, cười nói: “Bình Bình, cậu thật có đáng điệu của hướng dẫn viên du lịch!”

Cô ấy nhận lấy nước uống một ngụm, thoải mái nói: “Đúng vậy, có đôi khi mình cũng kiêm chức đi làm hướng dẫn viên du lịch.”

Ngón tay của cô ấy rắn chắc, bởi vì làm việc mà hơi thô ráp, không giống tay của tôi ngay cả đường vân tay xù xì cũng không có. Tôi vẫn luôn có ấn tượng không rõ với Bình Bình. Tôi nghĩ chắc là bởi vì trên người cô ấy sở hữu một loại độc lập và kiên cường mà bạn bè tôi đã từng tiếp xúc không có, còn có một phần áp lực trách nhiệm nhưng tinh thần vẫn nhiệt tình thoải mái, những điều này khiến cho cái đứa từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ là tôi đây vô cùng bội phục.

Bình Bình chơi với tôi ba ngày. Chúng tôi cực kỳ thân thiết, buổi tối trở về đều nhắc đến Bình Bình với Nhiếp Duy Dương khiến cho anh ấy không kìm được hôn để chặn miệng tôi.

Trước Tết âm lịch một ngày, Nhiếp Duy Dương đến nhà giáo sư Pi Kourou, một mình tôi chạy ra ngoài. Tôi muốn đi mua quà mừng năm mới.

Không khí rất lạnh. Tâm trạng của tôi lại vừa ảm áp vừa vui mừng. Hành trình đến Brussels lần này khiến cho tôi mở rộng lòng nắm lấy tình yêu, lại thu hoạch được một tình bạn mới, cảm giác sung sướng thỏa mãn khiến cho bước đi của tôi cũng nhẹ nhàng khác thường.

Ở gần quảng trường có một con đường tên là Huber. Ở đây tập trung rất nhiều cửa hàng bán quần áo. Tôi chọn cho Bình Bình một chiếc áo lông mới ở đó. Tôi thấy áo mặc trên người cô ấy đã rất cũ mà lại bị mài mỏng đi rồi, nhất định cô ấy sẽ cần món quà này.

Sau đó tôi đến một cửa hàng làm chocolate thủ công nguyên chất. Tôi từng cùng Bình Bình mua chocolate ở chỗ này, hương vị thì không cần phải nói, vào miệng liền tan ra, hơn nữa, tất cả chocolate đều được làm bằng thủ công không qua chỉnh sửa.

Nhân viên cửa hàng nói tiếng Anh còn tệ hơn tôi, hoa chân múa tay hồi lâu mới khiến cho anh ta hiểu được tôi muốn tự mình làm chocolate.

Nhân viên cửa hàng hơi chần chừ, chắc là chưa từng có tiền lệ, đành phải gọi cửa hàng trưởng cao lớn trong có vẻ xanh xao đến hỏi.

“Please,” Tôi hai tay chắp thành chữ thập, nhìn vào mắt cửa hàng trưởng, mỉm cười thỉnh cầu: “I want give my lover a special gift!”

Tôi xin anh, tôi muốn làm một món quà đặc biệt cho người yêu của tôi.

Chủ cửa hàng bị tôi làm cảm động, cuối cùng cũng cho tôi được như mong ước.

Tôi chọn trái tim đôi cùng một khuôn_ xác định hơi quá sức, nhưng nó có thể biểu đạt tình cảm của chúng tôi, ai quan tâm tới những thứ khác!

Cửa hàng trưởng tự làm mẫu cho tôi, chính giữa khuôn có một ô nhỏ nhỏ trơn nhẵn, đổ nguyên liệu hai màu chocolate vào, khi nó đang cứng lại sẽ rút ô đó ra, lúc chocolate chưa cứng hoàn toàn mà rút chậm sẽ làm hỏng, như vậy, có thể làm ra chocolate hai màu không chệch vào đâu được.

“Thật không tệ.” Tôi mỉm cười nhìn chocolate hai màu lớn cỡ bàn tay, thừa dịp chocolate còn mềm, tôi hỏi cửa hàng trưởng mượn đồ làm, viết chữ lên trên đó.

Nhiếp Duy Dương muốn nghe lại không thể như ý nghe được ba chữ kia. Sẽ lấy cái này làm quà mừng năm mới cho anh ấy vậy!

Khi ngồi ở cạnh tủ kính chờ chocolate làm lạnh, tôi nhìn người đi tới đi lui, tưởng tượng phản ứng khi Nhiếp Duy Dương nhìn thấy chữ trên chocolate, không nhịn được cười ngây ngô.

Từ tủ kính nhìn ra có thể trông thấy cổng vào quảng trường. Tôi nhìn thấy một bức tượng mặc trang phục người ăn xin, đột nhiên có bóng dáng quen thuộc đi lên phía trước tượng người kia.

Hả? Nhiếp Duy Dương? Không phải anh đến nhà giáo sư Pi Kourou hay sao? Đến đây làm gì?

Định chạy đến hù dọa anh nhưng lại sợ anh phát hiện được quà của tôi nên đành phải ngồi xuống nhìn bóng dáng của anh.

Tôi phát hiện, sau khi tôi dứt bỏ được trói buộc để chính mình đối mặt với tình cảm của anh, trong mắt tôi anh càng ngày càng mê người. Nhìn xem, ngay cả dáng điệu đi đường cũng đẹp đến như vậy! Đây là “Trong mắt người tình hóa Tây Thi”? Tôi vừa cười ngây ngô, trên quảng trường người đến người đi, chỉ có bóng dáng anh thân thiết ám áp đến như thế.

Đột nhiên anh quay đầu lại nhìn thoáng về phía tôi, tôi vô ý thức co đầu lại, vừa cười nghĩ mình ngốc, xa như vậy, tôi lại ở trong cửa hàng, sao anh có thể thấy được?

Anh quay đầu lại tiếp tục đi, có người ở phía trước đi tới, tôi mở to mắt trừng, Bình Bình?

Bọn họ gặp mặt ở đây làm gì? Chỉ có hai ngày đầu Bình Bình đến tìm tôi, bọn họ mới gặp mặt được hai lần. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, bọn họ cũng không nói quá mười câu. Rốt cuộc vì chuyện gì cần bọn họ cố ý gặp mặt nói chuyện?

Mất thấy bọn họ đi vào một quán coffee không thấy nữa, tôi ngồi xuống, trong lòng nghi ngờ không thôi. Chỉ là nghi ngờ chứ cũng không quá mức lo lắng. Nhiếp Duy Dương, em chọn anh vậy em sẽ tin tưởng anh. Huống hồ, anh là người kiêu ngạo như vậy, sẽ không làm gì lén lút lút lút, đợi lúc trở về rồi hỏi anh vậy.

57. Chương 57: Thăng Thấn Thành Khẩn

Đợi khoảng một giờ chocolate mới làm lạnh xong, tôi không nhìn qua quán cà phê nữa, không biết bọn họ đã đi chưa.

Một tay mang theo hộp chocolate, một tay xách túi áo lông trở về. Lúc sắp đến đến nhà tôi đi qua Sông trăng sáng, nhớ rõ hôm nay Bình Bình có ca, tôi định đợi cô ấy tới tiện thể tặng quà cho cô ấy luôn.

Bình Bình đã ở trong cửa hàng, hả, bọn họ về sớm lắm à?

“Ô Tô?” Cô ấy nhìn thấy tôi thì hơi kinh ngạc.

Tôi đưa túi xách ra, mỉm cười: “Quà mừng năm mới.”

Bình Bình lấy quần áo ra, hơi sững sờ: “Cho mình?”

Tôi gạt đầu, mở áo ra giúp cô ấy, cười nói: “Muốn thử một chút không?”

Áo rất vừa người, màu xanh làm nổi bật lên làn da rất trắng của Bình Bình.

“Xem ra ánh mắt của mình rất tốt.” Tôi cười.

Bình Bình đưa tay vuốt thẳng quần áo, cúi đầu thật lâu, cuối cùng ngẩng đầu cười với tôi: “Rất ấm áp, cảm ơn cậu, Ô Tô!”

Cảm cảm thấy nụ cười tủm tỉm này khác với nụ cười trước kia của cô ấy, ấm áp hơn. Tôi chớp mắt mấy cái, lại nhìn sang, phát hiện nụ cười của cô ấy không có gì khác trước.

Cười chính mình thần kinh, tôi muốn hỏi cô ấy rằng buổi chiều gặp Nhiếp Duy Dương làm gì nhưng lại sợ cô ấy cười nhạo tôi quá lo lắng nên quyết định về nhà hỏi Nhiếp Duy Dương.

Nghe thấy anh vào nhà, tôi nhảy qua ôm anh: “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!” Anh mỉm cười, khẽ hôn lên thái dương tôi: “Đã ăn gì chưa?”

Tôi gật đầu: “Em đã ăn ở Sông trăng sáng.”

Động tác cởi áo khoác của anh bị ngừng một chút, quay đầu vừa treo quần áo vừa nói: “Từ nay về sau em đừng đến chỗ đó nữa.”

“Vì sao?” Tôi không giải thích được: “Bình Bình làm việc ở đây, vì sao không thể đi?”

Anh thay dép xong, liếc tôi một cái: “Em còn rất coi trọng cô ta.”

“Đó là đương nhiên, bạn bè mà! Em thật bội phục cô ấy.” Tôi lại hỏi: “Vì sao không cho em đi?”

Anh nói: “Có người ăn phải gián trong món súp ở đó.”

Tôi mở to hai mắt, nhìn anh không chút biểu cảm: “Thật hay giả?” Hôm nay tôi cũng ăn canh ở đó mà.

Anh cười: “Giả đấy.”

Tôi trừng mắt nhìn bóng lưng anh đi vào phòng tắm, người này dám đùa giỡn tôi à?

A, quà của tôi còn ở trong tủ lạnh. Tôi đến phòng bếp lấy ra hộp giấy, nghĩ đến vẻ mặt khi anh mở ra trong lòng hơi chờ mong.

“Ngồi xổm ở đó làm gì?” Tiếng Nhiếp Duy Dương vang lên đằng sau.

“Quà năm mới!” Tôi cười, đưa cái hộp cho anh, lại nghĩ đến lúc chiều trông thấy anh: “Đúng rồi, hôm nay anh đã làm gì?”

“Là sao?” Anh mỉm cười, nhận lấy cái hộp, ngón tay thon dài cởi từng sợi dây ra, vừa nói: “Anh nhà giáo sư cả ngày đến vừa này mới trở về, em không biết sao?”

Câu trả lời hoàn toàn không có trong dự liệu.

Tôi thoáng ngây người. Tôi đã nghĩ rất nhiều câu anh sẽ trả lời, nhưng lại không ngờ anh lại lừa gạt tôi. Tôi nghĩ hai người ở cùng một chỗ khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn cãi cọ. Tôi đã chuẩn bị tất cả tín nhiệm và thẳng thắn thành khẩn để đối mặt với mọi vấn đề sẽ có nhưng lại hoàn toàn không chuẩn bị đối mặt với sự lừa gạt.

Uất ức và tức giận cùng xông tới.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy bị chặn lại, tiếp đó lạnh cả người, sau đó bắt đầu đau đớn.

Nhìn anh cởi dây muốn mở hộp ra, tôi cắn răng, dựa vào cái gì anh còn có thể nhận quà của tôi? Nhanh tay cướp cái hộp về ôm vào trong ngực.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Duy Dương kinh ngạc, nhìn tôi: “Sắc mặt của em không tốt lắm, khó chịu à?”

Anh vươn tay muốn sờ trán tôi. Tôi cúi mặt nghiêng đầu né tránh tay anh, đáng hận đáng hận, uống phí tôi, uống phí tôi còn...

Tôi quay đầu chạy đến phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa, uất ức mở hộp ra, cầm chocolate lên nhét vào miệng, dùng sức nhai nuốt. Tôi biết mình như vậy rất trẻ con nhưng tha thứ cho tôi, qua hôm nay tôi mới mười chín tuổi, không đủ thành thục ổn trọng để giữ lý trí tỉnh táo khi phát hiện anh lừa dối.

Nhiếp Duy Dương cũng đi tới, ngồi bên cạnh kéo tôi vào lòng, một tay đặt trên trán tôi: “Không sao.” Lại cười: “Chocolate? Sao vậy, muốn ăn, không nỡ tặng anh?”

Tôi cúi đầu, chữ trên chocolate gần như đã bị tôi cắn hết, chỉ còn hai nét chữ “Em” bên trên.

Thật sự anh nhìn không ra.

Tôi đẩy anh ra, ném cái hộp qua một bên, đi vào phòng tắm đánh răng. Vốn dĩ tôi không thích đồ ngọt, nuốt cái chocolate to như vậy, trong miệng ngán đến khó chịu.

Nhào lên giường hờn dỗi, cái đồ lừa đảo! Ngày mai tôi sẽ về!

Nệm bên cạnh trùng xuống, Nhiếp Duy Dương nằm bên cạnh quay người tôi lại, kiên nhẫn mỉm cười: “Mèo hoang nhỏ, sao lại phát cáu vậy?”

Giọng điệu dịu dàng khiến tôi mềm lòng nhưng cái khuôn mặt điềm nhiên tươi cười như không có gì khiến cho tôi cảm thấy anh rất xa xôi.

Nụ hôn của anh rơi vào trên mắt tôi: “Nói cho anh biết, hừm?”

Tôi nhắm mắt lại, bình ổn tức giận, lấy lại lý trí, ai, dỗi một mình cũng không phải là tính cách của tôi. Nếu tôi không mở miệng việc này có thể thành đường ngăn cách thậm chí là giải đá ngầm làm đắm thuyền chúng tôi hay không? Để cho nghi ngờ và thương tổn lên men ở trong lòng cũng không giải quyết được vấn đề gì trừ phi tôi muốn buông anh.

Tôi đã từng nói sẽ không buông anh, cho nên dù anh lừa tôi, tôi sẽ đối mặt thẳng thắn với anh.

Trong lòng lại hơi không cam lòng, vì sao lần nào cũng là tôi thắng thắng giải quyết vấn đề? Tên đáng ghét này.

Tôi khó khăn bình ổn tức giận, xoay người leo lên trên người anh, cắn lấy cổ áo chữ V để lộ ra vai và cổ anh một miếng.

Anh nhếch mi một chút, nhìn tôi cười: “Tô Tô, gần đây em rất chủ động nha~”

Má, tôi đùa giỡn anh sao? Tôi cúi đầu hung dữ cắn mạnh ở cùng một chỗ.

Anh khẽ rên một tiếng nhưng cũng không cử động gì mặc cho tôi muốn làm gì trên người anh thì làm: “Thật ác độc. Đây là em muốn ăn anh?”

Dấu răng sâu đến gần như thấm ra máu, tôi hơi nguôi giận, nhả ra, ghé vào trước ngực nhìn vào mắt anh: “Xế chiều hôm nay em trông thấy anh đi cùng Bình Bình rồi.”

Anh nhăn mày lại: “Thật sự em ở bên kia quảng trường? Khó trách anh cảm thấy có ai nhìn mình.”

Tôi nhớ lúc anh quay đầu lại nhìn gì gì đó, thật sự là cảm giác được tôi? Trong lòng hơi ngọt ngào, nghĩ lại không đúng, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn: “Anh còn nói nữa? Anh lừa em!”

Anh vuốt ve tóc tôi, khẽ thở dài: “Bởi vì anh nhớ rõ trước kia em đã từng bởi vì một người bạn làm tổn thương mà trốn khóc ở phòng bếp. Nếu lừa em có thể tránh cho em khóc trong tương lai thì anh cũng vui lòng.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là: “A, anh cũng biết chuyện của Miêu Miêu?”

Anh bĩu môi: “Cô gái của anh bị người khác tính kế sao anh có thể không quan tâm? Nếu không phải cô ta là con gái cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mới đối với em như vậy, hừ.”

Cô gái của anh. Khuôn mặt vụng trộm đỏ ửng. Tôi thích cách nói này.

Tôi lại nghĩ tiếp, kịp phản ứng, trừng anh: “Ý anh nói là Bình Bình cô ấy...” Cô ấy muốn gây bất lợi cho em? Muốn hại em?”

Anh hừ nhẹ: “Tô Tô, mắt chọn bạn của em không tốt lắm. Cô ta lén tới tìm anh, em đoán là muốn làm gì?”

Tôi nuốt ngụm nước miếng: “Cô ấy... coi trọng anh?”

“Không khác lắm.” Anh trào phúng cong cong khóe miệng: “Nhưng cô ta chỉ vì đòi tiền. Cô ta muốn bán thứ đó cho anh, bảo anh trả tiền, đáng tiếc anh không có hứng thú.”

Thứ gì đó? Ý là thân thể? Tôi nhăn mày lại: “Làm sao có thể như vậy... Vậy anh nói gì với cô ấy?”

Anh nói: “Anh cho cô ta một con số nói là coi như bồi thường khi đụng phải cô ta. Cô ta còn chưa từ bỏ ý định, anh nói cô ta biến.”

Là thế này phải không? Cảm thấy còn gì đó nữa. Thôi, không nên đa tâm, cái này còn chưa đủ sao?

Tôi cúi đầu. Tuy tình bạn này ngắn nhưng tôi lại rất để tâm, phía sau Bình Bình tươi cười thoải mái lại có tâm tư như vậy sao? Trong lòng mất mát đến cực điểm, buồn buồn nói: “Em cảm thấy mình thật thất bại, như kẻ ngốc... Lúc gần tối em tặng quà cho cô ấy, cô ấy không nói gì cả.”

Anh cười nhạo: “Em sao có thể chú ý mấy việc nhỏ này bằng cô ta được? Từ lúc mới bắt đầu cô ta tiếp cận em đã có mưu đồ khác. Hơn nữa, cô ta nói với em như thế nào hả? Nói rằng cô ta quyến rũ bạn trai của em sau đó bị cự tuyệt rồi, quá mất mặt, để em lấy lại công bằng cho cô ta sao?”

Tâm tình chán nản của tôi cũng nhin không được bị anh trêu chọc mà bật cười.

Nhiếp Duy Dương nhìn vào mắt tôi, nghiêm mặt nói: “Vốn dĩ anh nói cô ta đừng tiếp cận em thêm, dù sao em cũng sắp về nước. Bây giờ em cũng hiểu rõ, từ nay về sau đừng qua lại với cô ta. Người như cô ta không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Tôi gật đầu sáng suốt không đổi lại giọng điệu chuyên chế của anh, tôi biết anh nói đúng.

Ngẩng đầu chống lại ánh mắt anh, tôi nói: “Em chỉ có một yêu cầu, từ nay về sau đừng lừa em, được không? Anh không biết hôm nay lúc em phát hiện anh lừa em khổ sở như thế nào đâu. Em sợ có khoảng cách với anh.” Hơn nữa anh còn vì vậy mà bỏ lỡ điều anh muốn, hừ, xem từ nay về sau em có tâm trạng hay không nữa.

Mặt anh khẽ giật giật, nhìn mắt tôi, nói nhỏ: “Hoặc là anh chết, hoặc là anh thương tổn em, anh sẽ chọn cái đầu tiên.”

Đáp án này còn tạm được.

Trong lòng lo lắng, trần trọc lặn qua lại mới ngủ được. Ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng phát hiện bên cạnh không có người, rất lâu sau mới thấy Nhiếp Duy Dương trở về, tôi mơ hồ hỏi: “Sao lại đi?”

Dường như anh hơi sững sốt một chút: “Tỉnh? Ừ, anh đi toilet.”

Tôi mơ hồ đáp một tiếng, ôm eo anh, rất nhanh ngủ thiếp đi.

58. Chương 58: Thương Nhớ

Tôi không biết mình lại nhanh chóng quen thuộc thân thể của một người đến thế, mà lại quen thuộc đến mức như từ khi ra đời tôi đã ở bên cạnh anh.

Sau khi tình cảm mãnh liệt trôi qua, chúng tôi lẳng lặng ôm nhau. Tôi thở dài trước ngực anh: “Em nghĩ sau khi em trở về sẽ có một thời gian dài em không ngủ được mất.” Da thịt ấm áp cọ sát lẫn nhau khiến cho người ta nghiện mất rồi.

Nói đúng hơn, đặc biệt da thịt này thuộc về người yêu bạn. Nhưng nghĩ đông sắp kết thúc, tôi bắt buộc phải rời xa cánh tay thoải mái này.

Nhiếp Duy Dương không nói, chỉ dùng cánh tay ôm chặt hơn một chút.

Một lát sau anh mới nói: “Anh học sẽ rất nhanh rồi trở về. Muộn nhất là tháng năm anh sẽ chấm dứt chương trình học ở bên này.”

“Ừ.” Bây giờ là tháng hai, tháng năm sẽ tới rất nhanh. Tôi ngửa mặt nhìn anh: “Vậy sau khi anh trở về thì sao? Ngày nào chúng ta cũng hẹn hò ở ban công?”

Anh cười khẽ một tiếng: “Em sẽ ném dây thừng xuống cho anh từ ban công như Juliet đúng không?”

Lời trêu chọc của anh khiến tôi tức giận. Tôi cong môi lên: “Sẽ không, em sẽ cầm dây thừng buộc vào cổ anh rồi kéo, treo ngược lên.”

Anh cười trầm trầm, lồng ngực chấn động, môi đặt trên cái trán phẳng của tôi: “Em đang lo lắng cha và dì Nguyễn?”

“Ừ.” Ngón tay của tôi lướt qua xương quai xanh của anh: “Mẹ em vẫn luôn nói cho em biết trước kia kết hôn không được lên giường với đàn ông.”

Lại ngẫm lại, cái này coi như là yêu cầu duy nhất của bà đối với cuộc sống bên ngoài của tôi giống như “Không được uống nước lã”, “không được không đánh răng mà đi ngủ”.

Tôi thở dài: “Không biết phải nói với mẹ như thế nào đây? Thậm chí em còn thiếu một năm nữa mới đến tuổi kết hôn.”

Ngực của anh chấn động, cười ôm chặt tôi: “A, Tô Tô, bé cưng của anh, anh còn chưa cầu hôn em đâu nha.”

Tôi phục hồi tinh thần lại, a, thật là! Nhìn anh cười đến thoải mái, tôi thẹn quá hóa giận: “Em lại chưa nói muốn gả cho anh! Đàn ông đầy đường kìa!”

Anh ngừng cười, nâng cằm tôi lên, mắt đen nheo lại: “Em nói gì?”

Tôi xoay mặt hừ một tiếng.

Anh cười than thở: “Tính tình trẻ con.” Vừa cúi đầu dán vào bên tai tôi nói: “Anh không phải là cười em, Tô Tô, Chỉ là anh___ em không biết là anh rất cao hứng khi em nói vậy sao.”

Tôi giương mắt, nương theo bóng đêm nhàn nhạt ngoài cửa sổ nhìn anh. Trong ánh sáng nhạt, khuôn mặt anh hết sức dịu dàng, ánh mắt anh chuyên chú, ánh sáng trong mắt anh tỏa ra vui sướng và thỏa mãn, không chút che giấu.

Xuất hiện trong mắt bất kỳ người đàn ông nào đều khiến cho tình nhân của người đó vì anh ta mà cam tâm tình nguyện bị hòa tan.

Vì vậy tức giận của tôi hoàn toàn tiêu tán, vì trong ngực được tình cảm lấp đầy mà thỏa mãn than nhẹ một tiếng, dựa sát vào ngực anh, nửa thật nửa giả phàn nàn: “Làm sao bây giờ? Nhiếp Duy Dương, dường như em bị anh ăn sạch hoàn toàn rồi.”

Anh bật cười: “Anh cho rằng những lời này nên là anh nói mới đúng chứ. Anh nghĩ vì sao mà vội vàng trở về trước thời gian đã hứa với Mặc Hoàng chứ?”

“Bởi vì em ư?” Tôi giả vờ ngây thơ chớp chớp mắt nhìn anh: “Trời ơi, thật là quá lãng mạn rồi!”

Anh vừa bực vừa buồn cười, nhéo mặt tôi: “Không có lương tâm!”

Lại nói: “Chờ anh trở về, anh đi nói với dì Nguyễn. Trước em không cần lo, ngộ nhờ dì trách em thì sao.”

Tôi gật đầu, sau đó chúng tôi không nói gì thêm nữa, chỉ ôm chặt nhau, thỉnh thoảng nhẹ nhàng nhúc nhích, cố gắng làm cho da thịt của chúng tôi gần nhau hơn nữa.

Ngày tôi rời khỏi Brussels trời cũng mưa như ngày tới.

Cả đêm kích tình triền miên hạnh phúc, tôi không hề có cảm giác đau buồn khi ly biệt...

Nhiếp Duy Dương thấy tôi không yên lòng chào từ biệt, nổi cáu: “Sao anh thấy thế nào em cũng là loại người không tim không phổi vậy chứ?”

Tôi cười khì khì: “Đây là báo ứng đấy anh trai à.” Sau đó ngáp dài đi check-in.

Rất nhanh đã tới khai giảng, ngủ trong ký túc xá, thiếu ngực của anh cũng không khó ngủ khi cô đơn một mình như vẫn tưởng. Nhưng có một buổi sáng sớm, Tiểu Đình nhìn tôi bằng vẻ mặt kỳ lạ, nói: “Tô Tô, hôm qua cậu mơ thấy gì vậy? Liên tục gọi ”Uy Dương“, ”Uy Dương“.”

Mơ gì cơ? Không có ấn tượng.

Tôi ngây ngốc một chút, chùi chùi mặt: “Mình mơ thấy mình biến thành Tô Vũ.”

“A?” Tiểu Đình cười xấu xa dùng cùi chỏ chọc chọc tôi: “Vậy Tô Vũ tiên sinh, có phải anh vừa chần dề vừa luyện giọng hay không? Liên tục ”Ừ“, ”A a“.”

Gì? Tôi đỏ mặt, chẳng lẽ tôi gặp mộng xuân?

“Đừng giả bộ,” Tiểu Đình cười: “Người bạn trai kia của cậu tên là Duy Dương đúng không?”

Cô ấy biết rồi? Đúng rồi, cái tên miệng rộng Felix kia.

Tôi nói: “Vậy cậu có biết rằng anh ấy còn là anh mình không?”

Tiểu Đình mở to mắt: “Cái gì? Anh ruột cậu á?”

Thì ra Felix không nói cho mọi người biết chuyện ấy.

Tôi làm vẻ trầm trọng: “Cậu không chú ý thấy chúng mình cùng họ Nhiếp hay sao? Tiểu Đình, mình nói bí mật này cho cậu biết, mong cậu đừng khinh bỉ bọn mình. Bọn mình rất đau khổ... Anh mình anh ấy... Bởi vì chuyện này mà phải ra nước ngoài, mình cũng vô cùng đau khổ. Bọn mình không biết nên đối mặt với nhau như thế nào... Còn phải lừa cha mẹ...”

“Thật.. Thật sự?” Tiểu Đình quá sợ hãi, nói không thành lời: “Cái cậu loạn... Loạn...”

Tôi “phụt” bật cười: “Lừa cậu đấy, ai bảo vừa rồi cậu chọc mình.”

Tiểu Đình gào lên oa oa.

Tôi đi vào phòng tắm, thấy gương mặt đỏ ửng của mình trong gương, thì ra tôi nhớ anh nhiều hơn những gì tôi nghĩ.

59. Chương 59: Tin Tưởng

Cuối tháng tư, Nhiếp Duy Dương nói cho tôi biết sau khi kết thúc buổi diễn độc tấu của Mạc Hoàng tại học viện âm nhạc hoàng gia sẽ về nước.

“Tổ chức ở học viện à?” Tôi nói: “Có muốn em đi cổ vũ cho anh không?”

“Không cần đâu.” Tiếng cười trầm thấp của anh truyền tới bên tai: “Em mà ở đây anh sẽ phân tâm.”

Là tôi điên rồi hay là anh lại tán tỉnh? Một câu nói bình thường của anh lại giống như đỗ ngon đỗ ngọt.

“Em nghe nói sẽ có thành viên hoàng thất Bỉ đến xem anh biểu diễn... A, Thật sự ư? Ừ, em biết là anh không thèm để ý nhưng mà nghe chuyện này thật sự quá sức cool.” Tôi dừng một chút, lại phàn nàn: “Anh biết không, Mạc Hoàng đã dán áp phích của anh tràn đầy khắp nơi. Anh trở thành nhân vật chủ đề mới nhất ở đại học N, em suýt chút nữa bị bạn học đuổi giết đấy.”

Không biết Mai Hữu Thiên và Tiểu Đình nói chuyện như thế nào, hai người trao đổi tình báo, A Mai biết được Nhiếp Duy Dương là anh trai kế kiêm bạn trai của tôi, chạy thẳng qua gầm rú với tôi tròn mười phút, trách tôi không có suy nghĩ lại che giấu nội tình lớn như vậy. Tôi mời cô ấy ăn ba bữa tiệc lớn mới làm tiêu tan phần giận của cô ấy.

Anh cười: “Có thể giải quyết được?”

“Khá tốt.” Tôi sờ sờ mũi: “Lúc anh về chắc em sẽ không đi đón anh được. Bọn em có hoạt động đến Tây Tạng sưu tầm dân ca. Lúc anh về chắc em chưa về được.”

“Lại đi điên dã nữa rồi.” Anh nói: “Đi cùng với những ai?”

“Ừ...” Tôi ngừng một chút, vẫn nên thẳng thắn: “Hội liên hiệp nhiếp ảnh thành phố đến khoa chúng em tìm người. Em và hai bạn nữa theo chân bọn họ. Ừ, anh biết đấy, Felix là hội trưởng đương nhiệm của hội liên hiệp nhiếp ảnh nên đương nhiên đương nhiên là anh ta sẽ tham gia lần hoạt động này.”

Anh im lặng rồi nói: “Hình như anh vẫn nên tin tưởng với báo cáo thành khẩn của em.”

Giọng điệu mang chút khó chịu kia khiến tôi bật cười: “Ừ, người tin em được vĩnh viễn.”

Anh hừ một tiếng: “Tin em cũng sẽ không thể vĩnh viễn nhưng không tin em nhất định em sẽ chạy trốn. Đây chính là buôn bán lỗ vốn mà anh lại không thể không làm.”

Tôi bật cười, không cam lòng như vậy? Chúng tôi của hiện tại, anh không phải không tin tôi mà chỉ là cái tính tình kia là hận không thể khóa tôi lại bên cạnh ngăn chặn hết các ánh mắt khác phái. Loại tính cách muốn hoàn toàn có đối phương này không liên quan tới tin tưởng. Tôi hiểu, giống như tôi nói, bạn biết cái thảm này là của bạn, sẽ không chạy trốn nhưng bạn vẫn không muốn người khác đụng tới dù chỉ là ngồi một chút.

Trong lòng thấy ấm áp, không cam lòng như vậy nhưng anh vẫn làm trái với tính tình của mình để cho tôi tự do, còn cầu gì hơn?

Em yêu anh. Ba chữ lớn vồn trong cổ họng, vẫn cố nén. Tôi muốn chờ anh trở về, đứng trước mặt nói cho anh biết, sau đó cẩn thận nhìn khuôn mặt và ánh mắt của anh phát ra ánh sáng như thế nào, nghe giọng nói và hô hấp của anh run rẩy như thế nào, rồi trân trọng lưu giữ lại sâu trong trí nhớ để đến khi về già lấy ra nhớ lại.

Khi muốn tắt điện thoại, đột nhiên anh lại hỏi: “Tô Tô, gần đây cái cô Bình Bình kia có liên lạc với em không?”

“Không!” Sao đột nhiên anh lại hỏi như vậy?

“Ừ.” Anh nói: “Không sao, anh chỉ lo lắng cô ta chưa từ bỏ ý định làm phiền em. Nhớ kỹ, đừng tiếp xúc với cô ta.”

“Được.” Tôi hơi nghi hoặc, rồi lại nghĩ không ra.

Mẹ tiễn tôi đến sân bay. Đến đại sảnh lại trông thấy Đào Ý Đường đã lâu không gặp đang đứng nói chuyện với Felix.

Tôi đến gần chào hỏi: “Hi!”

Bọn họ vừa nhìn thấy tôi lập tức ngừng nói chuyện. Felix mỉm cười: “Chào dì Nhiếp, đã lâu không gặp. Tô Tô, đồ mang đủ chưa?”

Tôi gật đầu. Hình như mẹ có cảm tình với Felix sáng sủa lễ phép, vẻ mặt tươi cười bắt chuyện với anh ta.

Đào Ý Đường nháy mắt mấy cái với tôi: “Tiểu Tô Tô, đến Brussels có tận hứng không?”

Anh ta nhấn mạnh hai chữ “tận hứng” khiến cho tôi không nghi ngờ anh ta có ám chỉ khác không được, trong đầu không tự chủ nhớ tới mấy lần kích tình ở trong phòng có cửa sổ sát đất kiểu văn hóa thời Phục Hưng kia, khuôn mặt có chút nóng. Mẹ ở bên cạnh nên không thể nhiều lời mà chỉ có thể giả vờ cười: “Khá tốt, khá tốt.”

Đào Ý Đường nhìn mẹ đang vui vẻ trò chuyện với Felix, ngoắc tay ý bảo tôi đi xa một chút. Tôi nghi ngờ đi tới. Anh ta móc hai thứ ở trong túi đưa cho tôi.

“Đây là cái gì?” Tôi trừng to mắt, hai chai thuốc?

Một là hộp vuông nhỏ không dài quá bàn tay, chiều rộng khoảng một ngón tay, dày một ngón tay, bên trên viết “Trợ tim hiệu quả nhanh”, vỏ ngoài màu nâu hơi mờ, có thể nhìn thấy bên trong đựng mấy viên thuốc cỡ vài mili. Một là một lọ trong suốt giống như thuốc nhỏ mắt, bên trong là một chất lỏng lã màu xanh biếc.

Đào Ý Đường cầm lấy hộp nhỏ kia, không biết ấn vào chỗ nào đó, miệng hộp “bụp” một cái bắn ra một lưỡi dao sáng như tuyết, thì ra cái hộp kia là chuôi dao.

“Gi vậy?” Tôi trừng to mắt, nguy trang thật tài tình.

“Cái này,” Đào Ý Đường đưa hộp nhỏ vào trong tay tôi: “Đây là Tiểu Nhiếp Nhiếp bảo anh đưa cho em, nói để em phòng thân. Ấn vào cái nắp bên này lưỡi dao sẽ bắn ra.”

Thật sự là rất tinh xảo. Tôi cười: “Cảm ơn anh. Anh tìm được ở đâu vậy? Thật lợi hại!”

“Có một ngày anh đi trên đường, vừa vặn nói lại rơi xuống đúng đầu anh.” Đào Ý Đường cười hì hì nói, lại đưa cái lọ nhỏ cho tôi, vẻ mặt nghiêm chỉnh lại: “Còn cái này, nếu Tiểu Phi Phi nói mất khó chịu thì em đưa cho nó. Anh đưa cho nó một lọ rồi nhưng sợ nó quên dùng.”

“Được.” Tôi nhận lời, lại lo lắng hỏi: “Mất anh ấy bị sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

Đào Ý Đường lắc đầu: “Còn chưa rõ lắm. Chắc không có chuyện gì đâu.”

Trên đường đi tôi lại hỏi Felix. Anh nhếch miệng cười: “Đào quá lo lắng thôi, thật sự không có gì.”

Hoạt động lần này là do hội liên hiệp nhiếp ảnh thành phố khởi xướng. Các trường chọn lựa các sinh viên có tư chất tham gia. Một chuyến hơn hai mươi người trùng trùng điệp điệp mà đi. Felix mang hai dòng máu lại phá lệ được hoan nghênh, thêm việc anh sáng sủa như ánh mặt trời, giảng giải bí quyết nâng cao kỹ thuật không hề giữ lại chút nào, thường xuyên bị một đám học trò vây quanh không tha. Thỉnh thoảng tôi để ý đến anh thấy mắt của anh đúng là không có tình trạng khác thường, lúc này mới yên lòng.

Tháng tư hồ Nạp Mộc Thổ còn chưa có tuyết tan nhưng tầng băng đã có dấu hiệu tan ra, khối băng đè nhau, nhú lên khỏi lớp băng trong suốt. Đối diện hồ là ngọn núi Tanglha quanh năm tuyết phủ, tầng tầng lớp lớp, từng lớp băng tích lũy, dưới bầu trời xanh thẳm trên cao nhìn thật không chân thực.

Bao la, xa thẳm, yên lặng, rung động.

Tôi đứng ở bên hồ, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, mở rộng hai tay, dường như chính mình dung hợp với trời đất, dường như cánh tay của mình có thể theo không khí lạnh giá này đi đến bất cứ nơi nào... có thể đi đến chỗ người tôi đang thương nhớ.

Khi chúng ta bị thế giới thiên nhiên làm cho cảm động thì lại cảm thấy lòng người sợ hãi cô độc. Giờ phút này, tôi nhớ anh, hi vọng anh có thể ở đây, có thể ở bên cạnh tôi để cho tôi ôm.

“Nhớ anh ta?” Giọng nói của Felix.

Tôi mở to mắt, mỉm cười gật đầu: “Làm sao anh biết?”

Felix cười rộ lên: “Lúc bản thân anh đi khắp nơi, thường xuyên có cảm giác như vậy. Trời đất bao la như vậy, mình lại nhỏ bé như thế, cô độc bất an, thấy có người ôm mới có thể cảm thấy đầy đủ.”

Tôi dịu dàng nhìn anh chăm chú: “Felix, em tin anh nhất định sẽ hạnh phúc nếu không mới thật là trời đất không dung.”

Felix nhìn tôi, ánh mắt trong veo, mỉm cười nói: “Anh tin.”

SHARE.

60. Chương 60: Vỡ Vết Tài Sản

Tôi như được rửa sạch từ trong ra ngoài vậy trong chuyến đi này vậy. Tây Tạng là một nơi có linh tính, giống như một khúc hát, trong lúc này thật sự có thể rửa sạch lòng của bạn, thức tỉnh linh hồn bạn tỉnh lại. Bầu trời và những dãy núi kia, những ngôi chùa và những khu đường phố, những con dê con bò của người chăn nuôi, ống kính lướt qua chỗ nào cũng có thể trông thấy một bức tranh. Tôi vẫn luôn ở trong trạng thái nửa kích động, cầm camera chụp hết năm cuộn phim dự trữ mà vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn.

Nửa tháng hành trình sắp kết thúc, trước ngày trở về một ngày chúng tôi dừng chân trong khách sạn ở Lhasa, ăn bữa cơm Tây Tạng lần cuối trong phòng ăn ở tầng một. Tôi đi toilet một lần, lúc về không thấy Felix đâu.

Hỏi người khác, một sinh viên bên cạnh nói: “Có thể anh Felix đi tìm bác sĩ. Hình như mắt anh ấy khó chịu, nói phải quay về.”

Tôi lo lắng, đi lên tầng gõ cửa phòng anh.

Gõ hồi lâu Felix mới mở cửa, đi vào phòng anh nhưng không thấy anh đóng cửa vào theo, tôi nhìn lại, lại trông thấy bản thân anh ấy đang mò mẫm nắm cửa, tiêu cự của đôi mắt xanh thẳm kia không chuẩn.

Tôi quá sợ hãi, chạy qua đóng cửa vịn lấy tay Felix, vội vàng hỏi: “Felix, mắt anh làm sao vậy? Không nhìn thấy à?”

Felix quay về phía tôi thoáng mỉm cười: “Không sao, không sao, một chút nữa là ổn thôi. Tô Tô, phiền em đỡ anh ngồi xuống, giúp anh lấy lọ thuốc nhỏ mắt ra.”

Tôi không tìm được thuốc nhỏ mắt ở trong túi của anh, vội vội vàng vàng chạy về phòng mình, cầm lọ thuốc dự bị mà Đào Ý Đường đưa cho tôi, giúp Felix tra mắt. Tôi nhìn anh cau mày, các đốt ngón tay cầm tay vịn của ghế trở nên trắng bệch, lo lắng hỏi: “Sao rồi? Đau lắm hả? Có cần đi bệnh viện không?”

Felix khẽ lắc đầu, lâu sau mới mở to mắt ra, cười khỏ với tôi: “Không biết có phải là Đào cố ý chơi anh hay không nữa? Tuy thuốc nhỏ mắt có hiệu quả nhưng khi nhỏ vào như đốt cháy mắt vậy.”

Tôi cẩn thận nhìn mắt anh: “Có thể nhìn thấy không?”

“Ừ, không sao mà, trước chỉ tối đen một lúc thôi, nhỏ thuốc xong sẽ không có chuyện gì nữa.” Anh cười: “Anh cảm thấy không tốt, đi lên lấy thuốc nhỏ mắt, không ngờ đã không nhìn thấy nữa, may mắn là em tới.”

“Tại sao lại có thể như vậy? Bị bao lâu rồi?” Tôi cau mày, không ngờ mắt Felix lại nghiêm trọng đến mức bị mù tạm thời.

“Chắc tầm hai tháng.” Felix phát phát tay, bộ dạng không để ý: “Đào nói hiện tại không tìm ra được nguyên nhân cụ thể, có lẽ là mắt quá mệt mỏi. Khoa mắt không phải là sở trường của anh ấy. Anh ấy bảo anh đến bệnh viện chuyên khoa mà khám nhưng anh nghĩ nghỉ ngơi một thời gian sẽ không sao.”

“Như vậy sao được? Felix, anh đừng không để ý như vậy, vẫn nên nhanh chóng đi kiểm tra đi!” Tôi sốt ruột khuyên anh.

Felix xua xua tay, cười: “Nào có thời gian? Nguyên một đồng lịch trình hoạt động đầy ắp, hơn nữa, ” Anh nháy mắt mấy cái với tôi: “Anh cần bận rộn để trị liệu bệnh thất tình.”

Tôi dở khóc dở cười, cực lực khuyên anh mà không có kết quả, đành phải thôi vậy, lại nghĩ, sau khi trở về giúp anh liên lạc với một bệnh viện rồi nói tiếp.

Từ Lhasa bay thẳng về thành phố N lại không thấy có người tới đón. Vì hội diễn trong nước ở thành phố N sắp bắt đầu nên hai ngày này Nhiếp Duy Dương luôn luôn bề bộn nhiều việc. Mẹ cũng nói đến đón tôi nhưng lúc này lại không thấy người đâu.

Định gọi điện về nhà hỏi, đúng lúc điện thoại trong túi vang lên. Nhìn xem là số máy riêng trong nhà. Nhiếp Duy Dương đã về nhà được mấy ngày, anh gọi điện cho tôi đều là dùng di động, chắc cuộc gọi này là của mẹ gọi tới.

“Alo?” Tôi bắt máy.

“Tô Tô! Con đã xuống máy bay?” Quả nhiên là mẹ.

“Vâng, mẹ, sao...” Tôi còn chưa nói hết đã bị mẹ cắt đứt. Tôi chưa từng nghe qua giọng điệu bén nhọn mà kích động của người mẹ luôn dịu dàng như vậy.

Giọng mẹ run run, the the mà khàn khàn, giống như hét to: “Tô Tô! Con làm cái gì? Làm sao con có thể làm ra cái loại chuyện như vậy?”

Tôi mơ hồ: “Chuyện gì?”

Mẹ tôi thở hắt hắt: “Con và Nhiếp Duy Dương— làm sao con có thể — con biết con đang làm cái gì không? Tại sao mẹ lại có đứa con như con chứ?”

Tôi và Nhiếp Duy Dương? Mẹ biết chuyện tôi và anh rồi? Trời đất, Nhiếp Duy Dương nói như thế nào với mẹ vậy? Sao mẹ lại kích động tức giận thành như vậy?

Lại nghe thấy trong điện thoại loáng thoáng truyền đến giọng nói khuyên giải của Nhiếp Văn Hàm: “A Nguyễn, A Nguyễn, em cứ bình tĩnh cái đã, chờ đợi con bé, đợi Tô Tô về rồi nói tiếp...”

Tiếng kích động của mẹ cắt lời ông: “Anh còn nói nữa! Là con của anh làm ra — chuyện tốt!” Rồi quát lên với tôi: “Tô Tô, con về ngay lập tức!”

Tôi đầu đầy sương mù, ngồi trong taxi gọi điện cho Nhiếp Duy Dương. Sau vài tiếng chờ máy, điện thoại chuyển đến hộp thư thoại: “Hiện tôi đang ở phòng thu âm, tạm thời không thể nghe điện thoại được, xin liên lạc lại sau.”

Chuyện gì đã xảy ra? Nhiếp Duy Dương đang còn làm việc, nếu anh nói trước với mẹ, mẹ phản ứng kịch liệt như vậy thì anh sẽ nói với tôi một tiếng. Tình huống hiện tại dường như không phải như vậy, chẳng lẽ mẹ biết chuyện từ người khác? Tính tình mẹ dịu dàng như vậy, vì sao nghe người khác nói hai ba câu, chưa hỏi rõ tôi đã tức thành như vậy?

Mang theo đầy nghi vấn về đến nhà, đi vào phòng khách đã thấy mẹ đang ngồi trên ghế sofa khóc, Nhiếp Văn Hàm ở bên cạnh an ủi.

“Mẹ, chú Nhiếp.” Tôi ném ba lô lên trên ghế sofa, ngồi đối diện với bọn họ: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mẹ gương mặt nhìn tôi, đôi mắt hồng hồng, ném một tấm hình qua chỗ tôi. Nhiếp Văn Hàm định ngăn cản: “Em đừng đưa cho con bé xem ảnh...”

Tôi đã cầm ảnh chụp lên, nhìn thoáng qua, tôi lập tức kinh hãi, làm sao có thể bị chụp được?

Trên tấm ảnh là tôi và Nhiếp Duy Dương. Tôi đang nằm trên giường, áo vén lên đến tận cổ, quần dài nửa cởi, hai cánh tay đặt trên quần lót, khuôn mặt nghiêng đi không nhìn rõ biểu cảm. Nhiếp Duy Dương đang nửa nằm trên người tôi, một cánh tay anh đứng lúc đang che một bên ngực tôi, mà tay kia đang đè lên quần lót. Đây chính là hình ảnh ngày tôi ở Brussels năm ngoái, lần đầu tiên cùng thân mật với Nhiếp Duy Dương.

“Cái này... Sao lại...” Tôi há mồm cứng lưỡi, ai đã chụp tấm ảnh này? Ai đã gửi về nhà? Vì sao?

Nhiếp Văn Hàm nói: “Tô Tô, không lâu trước nhà nhận được một bức thư, có bức ảnh này, còn nói nếu không muốn ảnh này bị đăng báo thì phải trả giá thật nhiều.”

Tổng tiền? Trong lòng tôi lập tức sáng như tuyết, là Bình Bình! Lúc này, ảnh kia ngoài cô ta thì còn có ai? Đây chính là giây phút cô ta đẩy cửa vào. Tôi nhớ Nhiếp Duy Dương nói Bình Bình tiếp cận tôi là đã có mục đích từ trước, thì ra thật sự là như vậy. Xem ra chắc cô ta thấy gia cảnh chúng tôi không tệ, vì vậy mới tiếp cận muốn mượn cơ hội hành động, không ngờ ngày đó chúng tôi cãi nhau, lập tức cho cô ta cơ hội cực tốt.

Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới ngày đó đột nhiên cô ta đẩy cửa đi vào, hình như một tay vẫn luôn để ở trong túi, ảnh chụp này không quá rõ ràng, chỗ đó vốn dĩ là túi giả? Chắc hẳn cô ấy có khoét lỗ trên túi áo. A, trời đất, tôi thật là ngu, đây không phải là dẫn sói vào nhà hay sao?

SHARE.

61. Chương 61: Ngăn Cản

Hình ảnh xấu hổ, phần nộ, chật vật như vậy bị người chụp trộm được, quần áo bị lột nửa có nửa không che trước người nhưng là mình rước lấy, có thể trách ai?

Tôi hít sâu, dè dặt tình huống, hỏi Nhiếp Văn Hàm: “Chú Nhiếp, họ có yêu cầu gì?”

Có vẻ như Nhiếp Văn Hàm đang cố hết sức nghĩ cách dẹp loạn để cho mẹ tỉnh táo lại, khoát khoát tay cười ôn hòa với tôi: “Đừng lo lắng, con số đối phương nói không quá đáng lắm, trẻ con không cần phải quan tâm những thứ này. Mẹ con cũng chỉ là lo lắng cho con.”

Còn nói: “Đã gọi điện thoại cho Duy Dương. Nó đang trong phòng thu âm nên không đến được, chắc tối nay mới trở lại.”

Tôi gật đầu: Mẹ gả cho người này, gần đây tôi cũng không nói chuyện nhiều với ông, thậm chí từng thầm cảm giận khi ông lạnh nhạt với Nhiếp Duy Dương khi còn bé. Nhưng lúc này sự dằn dặt nhân hậu của ông làm cho tôi cảm kích.

Tôi cúi đầu thành khẩn xin lỗi: “Chú Nhiếp, thực xin lỗi, cháu đáng trách, không hiểu rõ đã kết bạn, kết quả nhóm lửa trên thân.”

Nhiếp Văn Hàm lại hóm hỉnh nói: “Không không, nên trách chú, nếu chú không làm cho trong nhà có chút của cải có chút danh tiếng thì cũng sẽ không bị người để mắt tới.”

Nếu không phải mẹ đang phụng phịu ở bên cạnh, tôi gần như bật cười.

Mẹ hỏi: “Chuyện gì xảy ra giữa con và nó?”

Tôi nói: “Mẹ, mẹ đừng nóng giận cái đã. Chúng con là lưỡng tình tương duyệt.”

Cơn tức giận của mẹ nổi lên mặt: “Cái gì mà lưỡng tình tương duyệt? Con mới bao nhiêu tuổi? Con biết bản thân mình muốn cái gì?” Bà mở to mắt, giọng nói sắc bén: “Đừng nói với mẹ con và nó đã vượt qua giới hạn?”

Tôi chưa bao giờ đối diện với cơn tức giận kinh ngạc đến ngậy người của mẹ, ngay cả việc giấu diếm cũng không làm được, mở miệng nói: “Vâng.”

Mẹ vươn tay chỉ tôi, môi run rẩy, lại chán nản sụp bả vai, tay che mắt, thì thào: “Trời ơi, mười tám tuổi. Đây là cái nghiệt gì chứ?”

Nhiếp Văn Hàm vỗ nhẹ lưng mẹ: “A Nguyễn, em đừng tức giận, bọn nhỏ có cảm tình cũng không phải là chuyện xấu gì...”

Tiếng mẹ truyền từ dưới bàn tay: “Đã bao lâu?”

Hả, nên nói là đã tương đối lâu hay là mới bắt đầu đây?

Mẹ đã cất cao giọng hỏi lại: “ Bao lâu?”

Tôi giật mình: “Vừa mới bắt đầu.”

Mẹ trừng mắt tôi, không dám tin hít một hơi thật sâu: “Ô Tô, làm sao con lại gốc như vậy? Thời gian ngắn như vậy, vì sao lại có cảm tình? Là nó chiếm tiện nghi con?”

Lời này thật quá khó nghe, phủ nhận tôi, phủ nhận Nhiếp Duy Dương, càng phủ nhận tất cả giữa chúng tôi. Tôi nhăn mày lại: “Mẹ, mẹ đừng có nói anh ấy như vậy. Anh ấy không như thế!”

Nhiếp Văn Hàm cũng nói: “A Nguyễn, em đừng nói như vậy...”

“Sao lại là không như thế? Con mới mấy tuổi? Làm sao hiểu được?” Mẹ nghiêm nghị nhìn thẳng mặt tôi: “Lập tức tách khỏi nó ngay. Thừa dịp hiện tại con còn có thể quay đầu lại. Mẹ lập tức liên lạc với trường học ở nước ngoài. Rời khỏi nó ngay!”

“Mẹ!” Tôi kinh sợ, tâm trạng bắt đầu không ổn, sợ mẹ thật sự sắp đặt như vậy: “Con đã mười chín tuổi, biết nên sắp xếp cuộc sống của mình như thế nào!”

Giọng nói của tôi cũng bắt đầu không vững vàng. Chúng tôi luôn dễ dàng khắc khẩu với người nhà bởi vì chúng tôi luôn dự đoán được cách hiểu của bọn họ, cũng luôn dễ dàng chọc giận bọn họ.

“Đây chính là muốn tốt cho con.” Ánh mắt mẹ không hề buông lỏng: “Nghe mẹ sắp xếp đi, sẽ liên lạc ổn với trường học mới nhanh thôi. Lập tức rời khỏi Nhiếp Duy Dương, đừng qua lại với nó. Bây giờ vẫn còn kịp. Nếu không nhất định sau này con sẽ hối hận.”

“Con sẽ không hối hận!” Nhìn sắc mặt cổ chấp của mẹ, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cố gắng giải thích cho mẹ: “Mẹ mười tám tuổi đã sinh ra con, chẳng lẽ lúc ấy mẹ hối hận vì đã ở bên cha?”

Mẹ lập tức đứng lên, mắt mọng nước trừng tôi, giọng nói run rẩy: “Ai nói mẹ không hối hận? Mẹ chính là không muốn để cho con sau này sẽ hối hận giống mẹ! Cũng là mười tám tuổi, mười tám tuổi!”

Tôi trợn mắt há hốc mồm: “Mẹ!” Cha tôi qua đời giờ tôi cũng không nhớ rõ, chẳng lẽ bọn họ ở bên nhau làm mẹ khó chịu sao?

Trong phòng khách lập tức yên tĩnh.

Cửa phòng mở ra, chúng tôi đồng loạt nhìn qua, Nhiếp Duy Dương đã về.

Ánh mắt anh nhìn về phía tôi trước, khóe môi mỉm cười. Dường như anh cảm thấy không khí khác thường, đi tới hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhiếp Văn Hàm nói: “Duy Dương, con thằng bé này, ai, tốt nhất con giải thích với dì Nguyễn một chút đi.”

Mẹ oán hận trừng mắt anh, tôi thở dài, đưa ảnh chụp giơ lên cho anh nhìn.

Anh chỉ liếc mắt nhìn như hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lông mày hơi nhăn lại: “Cô ta muốn gì?”

“Tổng tiền thôi chứ không có gì.” Mẹ ngồi thẳng người, trừng mắt với Nhiếp Duy Dương, giọng nói căng cứng mà lại nguội lạnh: “Dì chỉ lo lắng cho Tô Tô. Chuyện đã qua, dì biết rõ nói gì cũng không có tác dụng gì. Tô Tô tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Từ nay về sau hi vọng cháu đừng tiếp tục với nó nữa nếu không dì cũng chỉ biết đưa Tô Tô rời khỏi thôi!”

“A Nguyễn, em bình tĩnh một chút đi!” Nhiếp Văn Hàm nhíu mày khuyên bảo.

Tôi vừa mệt mỏi vừa tức, bực bội nói: “Mẹ, mẹ cho rằng bây giờ là cái thời đại nào? Quan điểm của con không giống với mẹ. Con biết rõ con đang làm cái gì!”

Mẹ thở hổn hển, nhìn Nhiếp Duy Dương: “Mẹ không lo được nhiều như vậy. Mẹ cũng không quan tâm làm như vậy khiến cho người khác ghét. Nhưng bởi vì con là con của mẹ, mẹ không quản làm người mẹ không nói lý, cuối cùng từ bỏ cuộc sống dễ chịu, sau này con sẽ đau khổ.”

Dường như mẹ nhận định rằng tôi sẽ đi theo con đường của mẹ nên không tiếc tất cả để ngăn cản tôi. Tôi vô lực nhìn Nhiếp Duy Dương, ánh mắt anh đảo qua trên mặt tôi, lại nhìn ba lô bên cạnh tôi, cho tôi một nụ cười trấn an, nói với mẹ: “Dì Nguyễn, Tô Tô vừa mới ngồi máy bay trở về, dì để cho cô ấy đi tắm rồi nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì hỏi cháu, là trách nhiệm của cháu.”

Tôi buông lỏng một hơi.

Lòng tràn đầy lo lắng, lại không địch nổi với mệt nhọc khi bay đường dài, tắm rửa xong tôi lập tức bỏ nhào lên giường ngủ thiếp đi. Chờ đến khi tôi bị tiếng “ken két” khe khẽ làm bừng tỉnh, mở to mắt thấy trời đã bắt đầu tối, ánh sáng của đèn đêm xuyên qua cửa sổ.

Tiếng động truyền tới từ sân thượng như tiếng của hòn đá nhỏ rơi xuống. Tôi mặc áo ngủ màu trắng lên, xuống giường đi tới sân thượng. Vịn lan can nhìn xuống, Nhiếp Duy Dương đang đứng ở đó, ánh sáng mờ ảo, ngọc thụ lâm phong, cảnh đẹp ý vui, bóng đêm càng làm anh thêm nổi bật.

Anh trông thấy tôi, giọng nói mang theo ý cười: “Hi, Juliet.”

Gió đêm đầu hạ thổi qua hoa viên, mang theo hương thơm cây cỏ nhàn nhạt, thổi qua trên người giống như vuốt ve lòng người đang sợ hãi. Tôi cũng cười: “Romeo, muốn dây thừng không?”

Anh lắc đầu, vươn hai tay ra: “.”

Tôi mở to mắt, giật mình cười: “Anh thật biết nói đùa.” Sân thượng cách mặt đất hơn hai thước, gần đỉnh đầu anh nhưng cũng đủ xa so với mặt đất.

“Em nhẹ như vậy, hơn nữa...” Anh cười, tiếng cười mê người: “Có tin anh không?”

Tôi cắn môi cười rộ lên: “Cái này thật là điên cuồng.” Túm lấy làn váy, cẩn thận bước qua lan can, đứng ở mép ngoài sân thượng, nhắm mắt buông lỏng tay rơi xuống.

Còn chưa khôi phục lại từ cảm giác không trọng lực, môi đã bị nụ hôn bao trùm, chóp mũi tràn đầy hơi thở của anh. Quen thuộc như vậy, rung động như vậy, tôi nhắm mắt lại, gần như đói khát hôn đáp trả lại anh.

Thật lâu, môi của chúng tôi không muốn tách ra. Anh cúi đầu hỏi: “Cảm giác như thế nào?”
“Rất điên cuồng.” Tôi nói, phát hiện giọng mình khàn khàn. Tôi vuốt vuốt yết hầu, cười: “Rất tuyệt.”

62. Chương 62: Thú Dữ

Ngay cả giây tôi cũng không kịp đi, bị Nhiếp Duy Dương ôm đến ngồi lên bàn bên cạnh suối phun Mỹ nhân ngư trong hoa viên. Bên cạnh cây tùng to lớn cùng với hoa lan vượt qua cái rét của mùa đông chờ hạ đến, vừa nhú ra những phiến lá mới xanh um tươi tốt, nụ hoa màu nhạt trong bóng đêm thoát nhìn như đang phát sáng.

Tôi ghé vào cổ anh, cúi đầu hít lấy mùi của anh, hỏi: “Mẹ em và chú Nhiếp sao rồi? Mẹ nói sao?”

“Bọn họ cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi rồi.” Giọng anh mang theo chút cười khổ: “Nếu dì ấy không phải là mẹ em, chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Lúc này mới nhìn ra hai người đúng thật sự là mẹ con, đều kiên trì cố chấp giống nhau.”

Không khuyên được? Tôi ngẩng đầu về mặt đau khổ nhìn anh. Anh bật cười: “Khuôn mặt nhăn lại như da cún rồi kìa. Đừng lo lắng, dì cũng không kịch liệt phản đối như lúc đầu nữa. Phương thức công khai quá tệ, cũng nên cho dì ấy chút thời gian tiếp nhận.”

Tôi tò mò: “Anh nói gì với mẹ vậy?”

Nhiếp Duy Dương lại quay đầu sang chỗ khác, trên mặt hiện ra vẻ không tự nhiên, anh than nhẹ: “Tin tưởng anh, bé cưng, một người đàn ông muốn lấy được sự tán thành của mẹ người phụ nữ của anh ta, từ xưa đến nay đều không có cách nào giống cách nào. Cho nên đừng hỏi anh.”

Tôi mở to mắt, nhìn không được vui vẻ: “Dễ ngon dễ ngọt? Xu nịnh vuốt đuôi ngựa?” Với tính cách của anh thật đúng là hi sinh lớn.

“Còn chưa đến mức ấy.” Anh trừng tôi, bắt lấy ngón tay tôi cắn một cái: “Còn cười, không có lương tâm.”

Tôi cười trốn tránh, tay khẽ vuốt lông mi anh, dịu dàng hỏi: “Có mệt không? Bận rộn cả ngày trở về lại cũng không thể nghỉ ngơi.”

Đôi mắt đen nhánh của anh chăm chú nhìn tôi, rồi sau đó siết chặt cánh tay, gác cằm trên vai tôi: “Ô Tô, em còn nhìn anh như vậy nữa thì chúng ta sẽ không có cách nào tiếp tục nói chuyện nữa đâu đấy. Anh rất sẵn lòng ”mệt mỏi“ hơn nữa.”

Tôi cúi đầu cười, không dám động đậy nữa. Tôi cũng vô cùng nhớ thân thể và kích tình của anh, ai, đáng tiếc, tình hình hôm nay không thích hợp.

“Còn chuyện ảnh chụp, có phải anh đã biết từ lâu rồi đúng không?” Tôi hỏi: “Thứ Bình Bình muốn bán cho anh chính là cái này?”

Anh cúi đầu, gật gật: “Anh cho rằng lấy hết về rồi.”

“Lấy về?” Tôi nghi ngờ: “Anh lấy về lúc nào?”

“Cùng ngày.” Tôi nhớ tới đêm đó anh không ở trên giường: “Lúc anh đi ra ngoài tối đó?”

“Khi đó bọn họ đưa ảnh chụp và điện thoại của cô ta đến cho anh.” Anh liếc tôi một cái, nhướng mày cười: “Nhìn em xem, mắt đầy chấm hỏi kìa. Anh tìm người hỗ trợ đi lấy lại những thứ kia, đối với tổng tiền rắc rối nhất là không muốn đưa ra cái giá cụ thể mà là vĩnh viễn không ngừng quấy rầy. Cho nên anh từ chối giao dịch với cô ta sau đó tìm người, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.”

Ngoan độc. Thì ra người này đã vô thanh vô tức giải quyết chuyện từ lâu như thú dữ giấu răng nanh, im hơi lặng tiếng đi qua cắn một miếng.

Tôi nuốt nước miếng: “Vậy sao anh không nói cho em biết?”

Anh nhú mày: “Nói cho em biết? Ảnh chụp này đẹp lắm à? Em xem xong sẽ vui vẻ?”

“Khiến người ta khó chịu.” Tôi nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Anh liên hệ với những người kia như thế nào? Có thể lần này không phải Bình Bình mà là những người kia...” Trong lòng còn có chút hi vọng nho nhỏ, Bình Bình sẽ không vô tình đến mức ấy với tôi, lần đầu bị nhục mà vẫn muốn cắn mãi không buông.

“Sẽ không, những người kia là bạn của Đào Ý Đường.” Anh ngăn cản tôi mở miệng hỏi vấn đề mới, xoa bóp mặt tôi, khoe môi khê cong: “Trò chơi vẫn đáp đến đây là kết thúc. Bé cưng, những điều này em đừng để ý, anh sẽ lấy ảnh chụp dự bị về. Em chỉ cần cẩn thận chính em là được rồi. Lúc này dời chú ý đến trên người người đàn ông của em được không?”

Tháng năm là mùa động tình.

Lúc rạng sáng rón ra rón rén đi về phòng, cảm giác mơ mơ màng màng vừa mới ngủ lại bị người đập tỉnh.

Mở to mắt: “Mẹ?” Nhìn về mặt chuẩn bị đàm phán của mẹ, trong lòng tôi khê than một tiếng, không phải chứ? Mới sáng sớm đã muốn?

Cũng may mẹ chỉ bảo tôi đi xuống tầng ăn sáng. Nhiếp Văn Hàm và Nhiếp Duy Dương cũng không ở đây. Bữa sáng vẫn ngon miệng như cũ. Có điều nếu không phải tôi đã đói bụng đến mức lợi hại rồi, bị mẹ ở bên cạnh nhìn chăm chăm như vậy thì quả thực là ăn không vô.

Tôi vừa để cái bát không xuống, mẹ nói ngay: “Ô Tô, mẹ không muốn nói nhiều với con. Tự con chọn đi, con muốn mẹ hay là muốn Nhiếp Duy Dương?”

Sao vậy? Muốn tôi đoạn tuyệt quan hệ với Nhiếp Duy Dương hay là đoạn tuyệt quan hệ mẹ con? Tôi dở khóc dở cười, đây là cái gì? Kịch Quỳnh Dao? Mỗi lần nhìn thấy tình tiết khóc lóc kêu đạo lý luân thường trên truyền hình, tôi lại nghĩ, trong kịch người ta muốn giải quyết vấn đề mà không biết bắt lấy chỗ trọng yếu hay sao? Ai mà chẳng biết cãi nhau chỉ khiến chuyện trở nên bết bát hơn. Vì sao không thể tạm thời nhường nhịn, đợi đến khi tỉnh táo rồi bắt đầu thảo luận?

Vì vậy tôi thở dài: “Mẹ, địa vị của mẹ trong lòng con giống như mặt trời ban trưa không ai có thể tranh được.”

Mẹ không bị câu thành ngữ lung tung lộn xộn của tôi chọc cười nhưng sắc mặt nguội đi một chút: “Ô Tô, tin mẹ. Con còn quá nhỏ, không biết đàn ông là cái dạng gì, cứ nắm chặt như vậy sẽ làm cho con hối hận cả đời.”

Tôi nói: “Dạ dạ dạ.”

Mẹ nhú mày: “Nó lớn hơn con nhiều như vậy, dù dễ con không phải là dễ như trở bàn tay sao? Con nhìn ảnh chụp này đi. Con đừng giấu mẹ, nó chỉ là muốn chiếm tiện nghi của con, làm sao có thể thật tình thích con cơ chứ?”

Tôi nói: “Đúng đúng đúng.”

Mẹ nhú mày: “Con đừng qua loa với mẹ. Mẹ biết con đã lớn, đến lúc quen bạn trai rồi. Chỉ cần là người tốt mẹ sẽ không phản đối. Con nhìn xem Felix không phải rất tốt hay sao? Sáng sủa thiện lương. Mẹ nhìn ra nó thích con, con suy nghĩ về nó xem sao.”

Tôi nói: “Được được được.” Giương mắt kiểu mở cửa hàng trông thấy người mua nhìn Nhiếp Văn Hàm và Nhiếp Duy Dương đi từ trên tầng xuống. Hai người đang nói cái gì đó, chắc là đang trao đổi ý kiến với chuyện tống tiền, dường như Nhiếp Duy Dương nghe được tôi nói với mẹ cái gì, trừng từ xa xa.

Tôi le lưỡi, trông thấy Nhiếp Văn Hàm đi tới bàn ăn, Nhiếp Duy Dương lại xoay người đi ra cửa, vội vàng đứng lên đi tới. Ủ, bắt luận là tai họa ngầm gì đều phải bóp chết từ trong trứng nước.

Nghe thấy mẹ gọi ở phía sau: “Ô Tô, quay trở lại!” Sau đó là giọng của Nhiếp Văn Hàm: “A Nguyễn, lúc anh ngủ dậy thấy cổ đau, em xem một chút giúp anh.”

Tôi cười, chú Nhiếp cũng có cách của chú nha!

Ngoài cửa sắt đã có một chiếc xe của Mặc Hoàng đã đợi anh. Anh thấy tôi đi ra, đứng lại chờ tôi.

Tôi đứng trước mặt anh, cười tủm tỉm: “Em thuận miệng dỗ mẹ em thôi.”

Anh bĩu môi: “Anh biết.” Rồi lấy một thứ đưa cho tôi từ trong ví: “Đến lúc đó thì đi.”

Tôi nhận lấy nhìn nhìn, là vé xem hội diễn của anh, sở âm nhạc thành phố N, ngày mai, bên trên in mặt nghiêng của anh, hơn phân nửa khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, chỉ có chỗ gần ánh sáng hiện lên rõ ràng, lông mày dài khê cong, đôi mắt nhắm lại. Ánh mắt kia chính là câu hồn đoạt phách.

“Tai họa, tai họa.” Tôi lắc đầu cười, lại nhin không được khê hôn nhẹ lên chân dung kia. Tấm ảnh này chụp cực đẹp: “Không phải nói không cho em theo anh diễn, sợ phân tâm sao?”

“Không bắt em đến trước khi diễn, không thấy em anh mới có thể phân tâm.” Anh khom lưng dán môi lên trán tôi, rồi xoay người lên xe.

Đáng yêu như vậy.

Đáng yêu như thế.

63. Chương 63: Điều Kiện

Bởi vì sáng sớm đuổi theo Nhiếp Duy Dương ra ngoài nên mẹ tức giận với tôi, đi vào phòng ngủ, không chịu nói chuyện với tôi, đáng về “có nó không có mẹ, có mẹ không có nó”. Tôi vừa bực mình vừa buồn cười. Nếu tôi và mẹ giận không thèm nhìn mặt nhau thật, để xem là mẹ phiền não nhiều hay là tôi phiền não nhiều? Không phải tôi không có lương tâm, ở đời này nào có con cái yêu cha mẹ bằng tình thương của cha mẹ đối với con cái?

Tôi sẽ không buông Nhiếp Duy Dương, cũng sẽ không khiến mẹ phải đau lòng. Quyết định phải giải thích cho mẹ mềm lòng, vì vậy không ở đây nổi nóng tự đi đòi mất mặt, vào phòng khách ngồi cùng Nhiếp Văn Hàm chờ điện thoại vậy.

Đợi điện thoại tổng tiền.

Khó có khi ngồi cùng một chỗ với Nhiếp Văn Hàm. Ban đầu chúng tôi không nói gì, về sau Nhiếp Văn Hàm phá tan: “Ô Tô, chú không chăm sóc thằng bé Duy Dương này tốt, tính tình hơi sai lệch, cháu khoan dung cho nó.”

Tôi cười: “Chú Nhiếp, hai ngày nay mẹ cháu nổi nóng, đều là nói nhảm, chú cũng tha thứ cho mẹ nhé.”

Nhiếp Văn Hàm bật cười, mấy nếp nhăn trên mặt, trên khóe mắt xuất hiện khi cười, rất có hương vị hiền lành: “Chú hiểu. Ô Tô, cháu là cô bé ngoan.”

Tôi ngượng ngùng cười, khoan dung như vậy? Lên giường trước hôn nhân, giấu giếm mọi người, lại còn là cô bé ngoan?

Tôi thở ra, cảm thấy căn phòng này thật sự có cảm giác gia đình.

Đợi cả ngày không thấy điện thoại tới, đến tối đêm lại có khách vào cửa.

“Felix?” Tôi mở cửa cho anh đi vào.

“A Nhiếp còn chưa về?” Anh cười cười với tôi, bắt chuyện với người vừa xuất hiện: “Chú Nhiếp, có gì cần cháu hỗ trợ không?”

Nào có chuyện gì cần giúp đỡ chứ, ngoài việc mẹ nhìn thấy ảnh chụp biết chuyện tôi và Nhiếp Duy Dương còn đang tức giận, mọi người cũng vô cùng bình tĩnh đối với chuyện tổng tiền này. Một là quả thực mức yêu cầu không nhiều lắm, hai là chắc Bình Bình cũng coi như chuyện này là chuyện loạn luân nên mới tổng

tiền. Trên thực tế tôi và Nhiếp Duy Dương không hề có quan hệ huyết thống, cùng lắm thì cũng chỉ có thể tranh chấp của con cái thôi, mọi người thấy từ lâu nhưng không thể trách.

Nhưng ảnh chụp này nhất định phải lấy về, sự nghiệp biểu diễn của Nhiếp Duy Dương mới bắt đầu, nếu ảnh chụp bắt nhả như vậy ra ánh sáng sẽ mang đến thương tổn cho anh. Không thể để nổi lên dù là một chút nguy hiểm. Tôi biết rõ anh yêu thích nghề nghiệp này của mình như thế nào.

Huống hồ ảnh này chụp xấu như vậy, nhất định phải lấy về tiêu hủy toàn bộ.

Mẹ ở trên tầng nghe thấy tiếng, xuống tầng nhìn thấy Felix, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười kéo Felix nói chuyện.

“Tô Tô bị dì làm hư rồi.” Mẹ bóc cam đưa vào trong tay Felix, miệng cần nhằn: “Đừng thấy nó thích cười, tính tình còn chưa trưởng thành đâu. Dì nói, từ nay về sau tìm bạn trai nhất định phải tìm người ôn hòa hiền hậu, tính tình tốt, hai người mới có thể đi đến cuối đời với nhau...”

Gì vậy, mẹ ngồi đối diện với Felix, mí mắt cũng không thèm nâng, không liếc về phía tôi nhưng sao lời nói rõ ràng lại là cho tôi nghe chứ?

Tôi và Nhiếp Văn Hàm liếc mắt nhìn nhau, ông lắc đầu cười: “Đã có Felix ở đây, chú đến công ty một chút, sẽ về ngay.” Rồi đứng dậy.

Mẹ còn nói: “Felix, dì thấy tính tình cháu rất tốt.”

Tôi đang uống một ngụm nước suýt nữa phun ra, trời ơi, cái này cũng quá trực tiếp rồi? Huống hồ tôi và Nhiếp Duy Dương có cả cái loại ảnh kia, ngài còn không biết xấu hổ đẩy mạnh tiêu thụ nữa, thật đúng là bắt nạt người thành thật?

Nhìn lại mẹ vẻ mặt căm giận, thật cũng không phải bộ dạng mưu cầu danh lợi đẩy mạnh tiêu thụ. Tôi cười, hiểu rõ, hiện tại mẹ đang tìm quân cứu viện. Tôi và Nhiếp Duy Dương cùng không buông, Nhiếp Văn Hàm mặt ngoài trung lập nhưng thật ra là ủng hộ. Mẹ một mình không ai giúp, trông thấy Felix tám phần là muốn có người ủng hộ bà, thuyết phục tôi bỏ Nhiếp Duy Dương trước, dù thế nào cũng đều tốt.

“Thằng bé Duy Dương kia ngoại trừ âm trầm một chút thì những thứ khác đều tốt.” Mẹ thở dài, nghiêng mắt nhìn tôi: “Tính tình cũng trưởng thành, cháu không biết chứ, dì nhìn thấy ảnh này, thật sự là kinh hồn táng đảm... Cái này bảo dì sao yên tâm được chứ? Thời gian qua đi, va chạm với nhau, nó sao có thể vui vẻ?”

Tôi khẽ cười, suy nghĩ của mẹ lúc này chính là tâm trạng lúc trước khi tôi đến Brussels. Sợ bị thương cho nên trốn tránh, không dám đi tranh giành. Chính xác là có đau khổ và thương tổn nhưng tôi nhớ tới thay đổi của anh, nhiệt tình và lãng mạn dung tủng sẵn sóc của anh, à, may mắn tôi suy nghĩ cẩn thận sớm một chút, nếu không tôi sẽ bỏ qua những điều tốt đẹp này. Khuôn mặt âm u của anh không thể biến mất trong một sớm một chiều nhưng bây giờ hiệu quả rõ rệt, tôi tràn ngập lòng tin.

Cuối cùng Felix hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liếc tôi một cái, tôi làm động tác vô lực với anh. Anh cười rộ lên, nói với mẹ: “Dì Nhiếp à, con cháu đều có cái phúc của con cháu, dì đừng quá lo lắng.”

Mẹ thở dài: “Nếu Tô Tô tìm người giống như cháu dì mới không lo lắng.”

Khi Nhiếp Duy Dương vào nhà thì nghe câu nói này. Mẹ trông thấy anh, lập tức khép hờ mắt, giả vờ như không phát hiện ra. Tôi bật cười. Hình như có đôi khi, người càng lớn càng biết làm một ít hành động giống trẻ con.

Hai hàng lông mày của Nhiếp Duy Dương nhanh chóng nhíu lại, rồi lại khôi phục lại thái độ bình thường, hỏi: “Felix? Tôi còn tưởng Đào Ý Đường sẽ đến.”

Felix nói: “Anh ấy có việc quán thân. A Nhiếp, Đào nói không tìm được cô ta.”

Nhiếp Duy Dương nhíu mày: “Suốt cả một ngày một đêm, tôi còn tưởng rằng anh ta có thể tìm ngay ra được chứ.”

Tôi hỏi: “Tìm ai? Bình Bình? Đào Ý Đường không phải là bác sĩ hay sao? Kiểm cả chức trình sát?”

“Đừng có đoán mò.” Nhiếp Duy Dương cong cong khóe môi, vỗ vỗ đầu tôi, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh tôi: “Cũng không phải là phim, nào có toàn năng như vậy. Là anh ta có bạn bè. Không có điện thoại gọi đến?”

Tôi lắc đầu, chuông điện thoại vang lên ngay, chúng tôi lập tức nhìn sang, trên màn hình là một mã số điện thoại lạ.

Nhiếp Duy Dương vươn tay bắt điện thoại.

“Là tôi.” Giọng anh nặng nề lạnh lùng: “Quả nhiên là cô, thật đúng là chưa từ bỏ ý định.”

Quả nhiên là Bình Bình. Tôi trừng to mắt theo dõi anh, mẹ cũng không mắt nhìn mũi mũi nhìn tim nữa, nâng mắt lên nhìn anh.

“Đã chuẩn bị theo giá tiền cô đưa ra, khi nào thì đưa cho cô? Ừ,” Tôi đưa giấy ghi chép qua, Nhiếp Duy Dương ghi một địa chỉ: “Tôi hi vọng tất cả ảnh chụp và phim... Còn có điều kiện?”

Bút trong tay anh dừng lại, mày rậm dựng đứng: “Không được. Tôi sẽ không đồng ý.”

Điều kiện gì? Anh từ chối dứt khoát như vậy? Tôi nhìn anh, sợ tính tình của anh làm hỏng cuộc đàm phán, vội vàng ra hiệu anh ôn hòa thương lượng một chút. Ánh mắt của anh lướt qua tôi, vẫn nói với microphone: “Không được.”

Tôi sốt ruột ra hiệu cho anh, lại thấy dường như bên kia đã cúp, Nhiếp Duy Dương đặt ống nghe về, liếc tôi một cái, không nói.

Tôi sốt ruột: “Có chuyện gì vậy? Điều kiện gì?”

64. Chương 64: Dụ Dỗ

BY KÚN LAZY ON19/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 64: Dụ dỗ

Editor: nhuandong

Ba người sáu con mắt toàn bộ chăm chú nhìn vào mặt Nhiếp Duy Dương.

Dường như anh không muốn nói nhưng hiển nhiên không nói cũng không được, trầm mặt nói: “Cô ta muốn một mình Tô Tô đến giao dịch với cô ta.”

Mẹ kêu lên đầu tiên: “Không được! Rất nguy hiểm, làm sao có thể để cho Tô Tô đi?”

Tôi cũng sờ, bảo tôi đi, vì sao?

Tôi nói: “Có phải cô ta cảm thấy em không có tính uy hiếp? Em đi cũng được thôi, dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái làm công đọc sách bình thường, còn có thể làm gì em?”

Felix ngẩng đầu nói: “Cái gì?”

Nhiếp Duy Dương lướt mắt nhìn qua anh ta. Felix không nói nữa.

Tôi không hiểu làm sao, khi nào thì hai người bọn họ bắt đầu liếc mắt đưa tình rồi chứ?

Nhìn chằm chằm vào Nhiếp Duy Dương: “Anh giấu em cái gì?”

Về mặt anh tự nhiên: “Không có, đừng đoán linh tinh, đợi cô ta liên lạc lại anh sẽ nói với cô ta để anh đi.”

Nếu không biết anh có thói quen khi nói dối ánh mắt liền thoáng lướt qua thật đúng là bị giọng nói của anh lừa gạt.

Hận nhất anh lừa tôi, quân anh có ý tốt hay là ác ý khi gió gì. Tôi đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Felix, điềm đạm cười với anh: “Felix, anh nói cho em biết.”

Ánh mắt Nhiếp Duy Dương lia tới, Felix giật mình: “Anh vô tội.”

Còn nói: “A Nhiếp, nói cho Tô Tô cũng tốt, có thể trong lòng cô ấy cũng biết trước rồi.”

Nhiếp Duy Dương suy nghĩ một chút: “Được.”

Tôi thấy đã giải quyết được, lập tức ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Nhiếp Duy Dương nói: “Cô ta là sinh viên làm thêm thật nhưng cũng không bình thường gì. Loại chuyện này cô ta không chỉ làm một lần mà đã là kẻ tái phạm.”

“A?” Tôi ngốc rồi.

Nhiếp Duy Dương liếc qua tôi: “Cho nên mới nói ngay từ đầu cô ta tìm đến em đã có mưu đồ khác. Cô ta luẩn quẩn trong đám sinh viên du học tìm kiếm người nhìn qua điều kiện tương đối khá, sau đó tiếp cận, xác định mục tiêu, lừa đảo hoặc tống tiền. Chúng ta không phải là người đầu tiên.”

Felix lại nói tiếp: “Cô ta vẫn luôn đưa ra cái mức hợp lý. Bạn Đào nói gần như cô ta chưa từng thất thủ, giá tiền luôn vừa vặn khiến cho người ta có thể chấp nhận. Mọi người cũng sẽ chọn dàn xếp ổn thỏa nhưng lần này đụng phải A Nhiếp, tính tình của cậu ấy...” Felix cười: “Cô ta cũng quá không may mắn.”

Hóa ra là như vậy. Tôi cúi đầu im lặng. Thì ra lúc vừa mới gặp Bình Bình, cô ta dùng ánh mắt nhìn dê béo để nhìn tôi.

Nhiếp Văn Hàm trở về, Felix cáo từ. Nói lại một lần những chuyện xảy ra với Nhiếp Văn Hàm, lần này mẹ và cha con nhà họ Nhiếp đều đứng ở một chiến tuyến, kiên quyết không đồng ý để cho tôi đi giao dịch. Số điện thoại kia gọi xong quả nhiên là không liên lạc được, chỉ có thể đợi Bình Bình liên lạc lại.

Tôi trở về phòng, trần trọc đến nửa đêm cũng không ngủ được, dứt khoát xuống giường, rón ra rón rén đi ra cửa.

Lặng lẽ đứng trong hành lang tối đen, rất xa bên kia là gian phòng của mẹ và Nhiếp Văn Hàm, yên tĩnh lặng lẽ, dưới cửa không có một chút ánh sáng hắt ra. Lúc này, sau thời gian cả ngày lo lắng khẳng định là đã ngủ say.

Dưới cửa phòng Nhiếp Duy Dương có chút ánh sáng hắt ra.

Nhẹ nhàng vặn nắm cửa phòng anh, cửa mở một đường nhỏ, ánh sáng hắt ra, tôi nhìn thấy anh đang tập trung ngồi đọc một chồng nhạc phổ dày đặt trên bàn.

Chắc là bài biểu diễn vào mấy ngày sau của anh.

Anh quay đầu lại nhìn thấy tôi, khẽ nhếch một bên lông mi, mắt nổi lên sự vui vẻ, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi.

Tôi nhẹ nhàng đóng chặt cửa, đi qua, quen thuộc ngồi trên đùi anh, lật qua lật lại nhạc phổ, trên mặt là vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Anh thật sự rất xem trọng sự nghiệp của anh.

Tôi rũ mắt: “Bài biểu diễn của anh chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Chỉ cần có giấc ngủ ngon là có thể hoàn mỹ trên sân khấu.” Anh mỉm cười, ngón tay dài chơi đùa vỗ về gáy non mềm của tôi: “Không ngủ được?”

Tôi thở dài: “Cảm giác mình như một con ngốc, không duyên không có mời người tới rước lấy phiền toái.”

“Ừ.” Anh nghiêm trang gật đầu: “Anh tự kiểm điểm, anh không quản tốt.”

Tôi ưỡn oải đầy mình “phụt” một tiếng bật cười, người này, nên nói anh ác liệt hay nói anh săn sóc đây?

Ngón tay chạy dọc theo đường cong khuôn mặt anh, ánh mắt anh mang theo chút vui vẻ sáng ngời nhìn tôi. Tôi cười: “Ánh mắt của anh như đang nói... ” Đến phi lễ với anh, nhanh lên nhanh lên.” ”

Anh cũng than nhẹ cười thành tiếng, ngón tay vuốt ve da thịt trên gương mặt tôi, môi cúi xuống hôn lên cổ tôi: “Trêu chọc anh hả? Hả? Anh nhịn đủ lâu rồi, bây giờ đang châm lửa đấy.”

Tôi vươn người đón ý hòa theo môi anh, hai tay vòng qua vai anh, một tay xoa cằm sâu vào trong tóc anh, một tay trượt vào trong cổ áo sơ mi của anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn ở giữa cột sống, cười: “Châm lửa như thế nào? Như vậy?”

Hai vai anh khẽ run rẩy, kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay dùng sức ghì chặt tôi, cái hôn nhẹ trên cổ biến thành hung hăng mút liếm cắn, hơn nữa một đường đi xuống.

Tôi khẽ rên rỉ, nụ hôn của anh nóng bỏng lại hơi lạnh, mềm mại mà mạnh mẽ, gieo hạt giống dục vọng xuống, nhiệt độ làn da tăng lên, thân thể đã quen thuộc rung động di chuyển.

Cơ thể của tôi ngứa, ngón tay ngứa, hàm răng cũng ngứa, vì vậy tôi dùng anh để gãi ngứa, vặn vẹo thân thể ma sát anh, mở rộng mười ngón tay vuốt ve anh, vừa mở miệng khẽ cắn lỗ tai anh. Anh khẽ hít vào, nhào vào tôi, hơi thở chạm vào da trở nên nóng rực, cuối cùng không kiềm nén được ôm lấy tôi lăn lên trên giường đơn.

Khi anh tiến vào, môi liên tục hôn lên gương mặt tôi, thấp giọng cười thán: “Mèo hoang nhỏ, sao anh lại cảm thấy em đang cố ý dụ dỗ anh trong nhà vậy?”

Tôi cắn cằm anh thật mạnh: “Ai bảo anh được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Hai tay tôi vuốt ve bóng lưng thon dài qua tầng áo từ sau vai anh trong sự kích thích. Cảm xúc rất tốt, cơ thể anh phập phồng theo những động tác tạo thành những đường cong mê người, uốn cong trong tay như thể ôm lấy toàn thể giới.

“Đừng ngừng...” Anh nói, đôi mắt anh mê ly, khuôn mặt có chút mồ hôi ẩm ướt, giọng nói khàn khàn: “Đừng ngừng, vuốt ve anh... Bé cưng, khiến cho anh chết trong lòng bàn tay em đi!”

Hạt giống dục vọng nảy mầm xanh dưới làn da, chăm chú trói chặt tôi, tôi bầu vú khấn trương, rên rỉ khấn cầu anh hôn tôi, xâm nhập tôi, cuối cùng lên tới đỉnh điểm.

Thở dốc đều đều, tôi mở vòng tay anh trên lưng tôi, muốn xuống giường.

Anh kéo tôi lại, nửa ngủ nửa tỉnh, mơ hồ nói: “Cho anh ôm.”

Tôi đập tay anh, cười: “Ôm đến sáng mai, chờ mẹ em tới bắt gian tại giường?”

Anh nhắm mắt lại thoáng nhăn mày, lẩm bẩm: “Chờ đến khi anh hết bận biểu diễn nhất định phải lập tức giải quyết chuyện này.” Cuối cùng buông tay tôi ra.

Tôi tắt đèn cho anh, trở lại phòng mình. Dọn dẹp sạch sẽ trong phòng tắm, mặc quần jean, mặc lại áo khoác, cầm lấy điện thoại, chậm rãi mở cửa. Đứng hồi lâu ở hành lang, xác định không có người thức, nhẹ nhàng đi xuống tầng. Nhiếp Văn Hàm chuẩn bị vali tiền để ở một góc trong phòng khách, tôi ôm nó ra, cố gắng không tạo tiếng động, mở cửa chính đi ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời không rõ. Sáng sớm không khí trong lành. Tôi nhìn điện thoại, 4h50 phút, cách thời gian hẹn Bình Bình gửi qua tin nhắn cho tôi còn một tiếng mười phút, cũng đủ để tôi đi tới đó.

65. Chương 65: Đánh Cuộc

Khi Bình Bình gửi tin nhắn qua điện thoại cho tôi, tôi vô cùng hoảng sợ.

Bản năng muốn nói tin này cho những người khác, nghĩ nghĩ, lại đổi chủ ý.

Bọn họ sẽ xử lý như thế nào đây? Bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho tôi một mình đi giao dịch với Bình Bình. Mà Bình Bình nói chỉ có tôi đi cô ta mới đưa ảnh chụp và phim ra, nếu không cô ta thà rằng sẽ để ảnh chụp công khai.

Nếu như nói cho bọn họ có lẽ Nhiếp Văn Hàm sẽ trả giá cao hơn để mua thứ đó về, mà Nhiếp Duy Dương, cái tên tính khí ngang ngược này khẳng định sẽ không ngại dùng thủ đoạn khi ở Brussels, chắc chắn lần này sẽ mạnh mẽ lấy mấy thứ đó từ chỗ Bình Bình.

Đây là hai phương pháp có kết quả tốt nhất, cho dù bọn họ thành công ngăn cản Bình Bình, lấy lại đồ nhưng tôi vẫn không thể yên tâm.

Bởi vì cho dù như vậy cũng không khẳng định Bình Bình sẽ giao tất cả ảnh dự phòng ra thật.

Nếu Bình Bình đã là kẻ phạm tội nhiều lần, hiển nhiên cô ta đã có rất nhiều đề phòng. Chuyện lần trước đã chứng minh. Nhiếp Duy Dương cho rằng đã lấy được hết nhưng trong tay Bình Bình vẫn có cái dự phòng.

Tôi không muốn từ nay về sau phải luôn luôn lo lắng ảnh hưởng đến sự nghiệp của Nhiếp Duy Dương.

Vì vậy tôi quyết định tự mình đi, nói không chừng có lẽ tôi sẽ có cơ hội lấy được hết.

Nửa giờ ngồi taxi đi qua nội thành đến giao lộ phía tây, từ giao lộ lại đi mười phút, hai bên đường đã không nhìn thấy cửa hàng nhà dân, chỉ có một tòa nhà u ám lằng lằng nằm giữa bình minh. Trên con đường màu xám kéo đến chân trời, trên đường không có người đi đường dù chỉ một.

Tôi xuống xe dưới ánh mắt kỳ lạ của bác tài, đi đến trước tòa nhà.

Nghe nói nơi này là của một người mới lập nghiệp muốn xây khuôn viên, xây đến một nửa, không biết vì nguyên nhân gì mà gặp trở ngại. Dưới ánh sáng nhạt của bình minh chỉ thấy một tòa nhà không có cánh cửa. Cửa lớn màu đen như quai thú.

Tôi gửi tin nhắn: Tôi đã đến.

Điện thoại lập tức vang lên. Tôi bắt máy, nghe được giọng của Bình Bình: “Tôi nhìn thấy cô rồi. Căn phòng bên tay phải cô, trên tầng hai.”

Tòa nhà chưa xây xong yên tĩnh khác thường, tràn đầy bụi bẩn, trên mặt đất là xi măng thô ráp, khắp nơi đều là vật liệu xây dựng vất tán loạn. Bậc thang không có lan can, tôi dựa vào bên tường giẫm lên cầu thang hơi nghiêng đi lên tầng hai.

Vừa lên trên tầng hai đã cảm thấy rộng rãi hơn. Bên tường là một dãy cửa sổ lớn sát đất. Ánh sáng bình minh đã trở nên sáng hơn, chiếu vào qua khung cửa sổ. Bình Bình đang đứng cạnh cửa sổ.

“Ô ô.” Cô ta cười, lại còn có thể mỉm cười với tôi như trước đây: “Đã lâu không gặp.”

Cô ta đến gần tôi hai bước, tôi thấy rõ cô ta. Trên đầu đội một mũ lưỡi trai màu đen, mặc một áo ngắn tay màu xanh đuôi áo hơi bẩn và quần jean, khuôn mặt vẫn thanh tú như trước, chỉ là ngậm một điều thuốc nơi khóe môi.

“Đã lâu không thấy. Tôi không muốn chúng ta gặp lại qua kiểu này.” Tôi nói, nhìn mắt cô ta: “Đường như lần trước gặp mặt cô còn đang dẫn tôi ngắm cảnh ở Brussels.”

Bình Bình tỏ vẻ giật mình: “A, lúc đó à, tôi đang bế bọn nghĩ nên vì ảnh kia mà lấy của các người bao nhiêu tiền.”

Tôi mỉm cười: “Lúc ấy tôi đang suy nghĩ làm thế nào để đáp lại người bạn nhiệt tình sáng khoái này.”

“Haiz,” cô ta trào phúng: “Muốn dùng dụ dằng để tiến công sao? Đừng như thế, chắc cô đã biết nghề nghiệp của tôi, đừng giả vờ cô còn coi tôi là bạn nữa... Giao dịch xong, chúng ta không còn liên quan gì.”

Cô ta nghiêng đầu vươn ra ngoài cửa sổ nhìn xuống, từ bên kia có thể nhìn thấy đường cái: “Không thể không nói cô rất có can đảm, thật sự không có người theo dõi.”

Tôi nói: “Tôi không biết là cô có lý do gì để hại tôi, không có gì phải sợ. Huống chi, cô cũng chỉ là một đứa con gái, cùng lắm thì hơn tôi hai tuổi.”

Bình Bình ngửa đầu: “Tiếp đó không phải cô muốn nói, ”Tôi biết rõ là cô bắt đắc dĩ“...A?”

Tôi chăm chú nhìn mắt cô ta, mỉm cười: “Cô đứng thế sao?”

Bình Bình thu lại nụ cười: “Người giống như cô mười ngón tay không dính tí nước sẽ không hiểu được. Chúng ta đừng có lãng phí thời gian nữa, đưa vali cho tôi.”

Tôi không nhúc nhích: “Bình Bình, cô cũng đã biết, ảnh chụp này không có lực uy hiếp đối với chúng tôi như cô nghĩ? Căn bản tôi và Nhiếp Duy Dương không có quan hệ máu mủ, chẳng qua mẹ tôi gả cho cha anh ấy mà thôi.”

Bình Bình thoáng ngậy ngốc, không tin tưởng: “Lời nói dối thấp kém. Nếu như vậy, vì sao Nhiếp Duy Dương còn tìm người đến chỗ tôi cướp đồ? Tại sao cô phải đến đây giao dịch với tôi?” Lúc nói lời này, trên mặt cô ta hiện lên sự căm hận.

Xem ra những người Nhiếp Duy Dương tìm kia tuyệt đối không hề dụ dỗ với cô ta.

Tôi thẳng thắn: “Tôi lo ảnh này gây ảnh hưởng không tốt đến sự nghiệp của Nhiếp Duy Dương. Tôi không muốn liều lĩnh ở đây mà để lại nguy hiểm. Lại nói ảnh này nhìn không đẹp chút nào, có đúng không? Cho dù ai cũng chẳng muốn để cho mấy hình ảnh như vậy lưu lạc ở bên ngoài. Hơn nữa,” Tôi nhìn mắt cô ta: “Nếu tôi không đến, tôi lo lắng chú Nhiếp hoặc Nhiếp Duy Dương tới tìm cô, cũng có thể sẽ làm thương tổn đến cô.”

Bình Bình cười nhạo: “Cô giả mù sa mưa hay là ngu xuẩn vậy? Đến lúc này còn lo lắng xúc phạm tới tôi, thật đúng là không biết thế gian hiểm ác thế nào.”

Tôi thần nhiên nhìn cô ta: “Cuộc sống tôi trải qua thật yên bình, đúng là không quen coi bạn là địch. Có lẽ ngu xuẩn, nhưng cũng không phải là giả vờ. Trong lòng tôi thật sự nghĩ như vậy nên mới nói thế, ít nhiều cô cũng hiểu tính cách của tôi, đúng không? Tôi chỉ cho rằng chuyện này không cần dữ dội như vậy mà vẫn có thể giải quyết.”

Cô ta im lặng, sau đó dường như nhớ tới cái gì thoáng mỉm cười: “Chính xác, cô đã cho tôi thấy đứa lòng dạ ngu ngốc nhất.”

Tôi nhìn cô ta mỉm cười, than nhẹ: “Bình Bình, tôi biết rõ nếu có lựa chọn thì cô sẽ không làm như vậy. Áo tôi tặng cô, cô mặc vừa chứ?”

Đột nhiên cô ta ném thuốc lá xuống đất, giẫm một giẫm, giọng điệu ngạo lạnh: “Câm miệng.”

Tôi không để ý tới cô ta, đi lên phía trước một bước, đặt vali xách tay lên trên một khối bê tông: “Bình Bình, đây là số tiền cô muốn.” Tôi nhìn cô ta: “Nhưng tôi không muốn đưa nó cho cô.”

Cô ta hơi kinh ngạc nhìn tôi. Tôi lấy từ trong túi tiền ra một cái thẻ, đặt ở bên cạnh: “Đây là tiền riêng mà tôi cất giữ, mặt mã ghi ở bên cạnh rồi, cũng không chênh lệch với số tiền trong va li. Nhưng số tiền này không phải là cô tổng tiền có được mà là bạn cô đưa cho cô.”

Khuôn mặt Bình Bình hơi chấn động, mắt nhìn tôi.

Tôi chăm chú nhìn cô ta: “Tôi không có năng lực quản trước kia cô như thế nào, từ nay về sau ra sao, tôi chỉ hi vọng lúc này, giữa chúng ta không phải như vậy. Lúc này cô không cần phải bắt mình làm chuyện như vậy. Nếu như cô muốn lấy cái va li này, nhất định cô phải đưa ảnh chụp và phim cho tôi trước, bởi vì đây là giao dịch. Nếu như cô cầm tấm thẻ này, cô có thể đưa ảnh và phim cho tôi, cũng có thể không đưa bởi vì đây không phải là tổng tiền cũng không phải là giao dịch mà là tôi tặng. Còn nếu cô vẫn đưa ảnh và phim cho tôi, tôi sẽ cảm ơn cô.”

Lạt mềm buộc chặt. Tôi đánh cuộc một ván, đánh cuộc tôi dùng tình cảm làm cảm động cô ta có thể lấy được ảnh và phim.

Tôi lui ra phía sau một bước: “Tự cô chọn đi.” Trong lòng bàn tay nắm chặt lại, hơi ướt mồ hôi.

Tôi là người có lòng hướng thiện, nếu như có thể lựa chọn, mọi người sẽ không chọn làm bẩn tay.

Tôi cá là người không phải là cỏ cây, sau khi cô ta lựa chọn vẫn sẽ đưa ảnh chụp và phim đưa cho tôi, toàn bộ.

Nếu tôi cược sai? Tôi sẽ để tay vào trong túi, cầm cái lọ “Trợ tìm hiệu quả nhanh” kia, dùng sức mạnh. Tôi cũng muốn lấy về.

SHARE.

66. Chương 66: Trốn Tránh

BY LEO SING ON19/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 66: Trốn tránh

Editor: nhuandong

Sau khi đứng yên hồi lâu, trên mặt cô ta đột nhiên hiện ra nụ cười hơi mờ mịt: “Cô thật là người kỳ lạ. Trực tiếp, hơn nữa... Không để cho người ta có chút nghi ngờ, tuy biết rõ như vậy là rất ngu xuẩn.”

Cô ta cầm bọc giấy trên mặt đất bên cạnh lên, đi lên phía trước, đứng trước khối bê tông, đặt bọc giấy ở chính giữa, cười: “Đáng tiếc, tôi không dễ dàng bị lay động như vậy. Anh cô muốn, còn có phim đều ở đây.”

Cô ta duỗi tay về phía vali: “Chỉ là giao dịch.”

Thua cuộc! Tôi nghĩ. Như vậy việc tổng tiền vẫn không thể xác định đã chấm dứt hay chưa, mục đích tôi tới hoàn toàn không đạt được.

Thật chẳng lẽ phải dùng thủ đoạn cứng rắn để ép hỏi?

Bình Bình cầm vali rồi đứng tại chỗ, không xoay người rời đi. Tôi nín thở nhìn cô ta, không nói gì.

Cô ta lẳng lặng nhìn tôi trong chốc lát, đột nhiên nói: “Lúc ngã giá với Nhiếp Duy Dương tôi nói con số không hề ít bởi vì tôi muốn nhanh chóng chấm dứt mọi chuyện ở đây. Tôi không ngờ lại gặp cô.”

Cô ta muốn nói cái gì? Tôi cẩn thận ngậm miệng.

Bình Bình khép hờ mắt: “Không ngờ anh ta không chịu bàn điều kiện. Anh ta tìm những người kia, cũng không hề lưu tình. Tôi không cam lòng, cũng muốn báo thù anh ta cho nên gửi ảnh chụp đến nhà các người. Chuyện vừa xảy ra, nói thật, tôi cũng hơi khiếp đảm cho nên chỉ đồng ý cho cô đến giao dịch. Bây giờ tôi cũng không muốn còn liên quan đến các cô.”

Cô ta vươn tay cởi dây chuyền trên cổ xuống, trên có một hộp nhỏ giống như hộp đựng chân dung, mở ra, bên trong chứa một cái thẻ nhớ. Cô ta nhìn nhìn hộp nhỏ trong tay, lại giương mắt nhìn tôi, trong mắt hơi mê mang ôn hòa: “Muốn giữ lại cho mình nhưng nên giao cho cô... thấy cô ngu ngốc như vậy... Hi vọng từ nay về sau vĩnh viễn không gặp lại.”

Cô ta giấu thật là tài tình. Trong tim tôi nhảy thành thịch, cảm ơn trời đất.

Bình Bình định ném cái hộp nhỏ qua cho tôi, tôi đang muốn nhận, đột nhiên cô ta sững sốt một chút, trên mặt hiện lên vẻ cảm hận: “Tôi gần như thật sự tin tưởng cô, suýt chút nữa làm một việc ngốc nghếch.”

Cô ta thu tay lại, siết chặt cái hộp lại trong tay.

Tôi sững sốt, lập tức nghe thấy tiếng chân lên tầng, đáng chết! Vì sao hết lần này đến lần khác đều đúng lúc này?

Bình Bình xoay người định chạy về phía bên kia, trong lòng tôi sốt ruột, từ phía sau lưng chạy tới, bắt lấy cánh tay cô ta, một tay nắm được cái hộp nhỏ. Cô ta không đề phòng, bị tôi cướp lấy cái hộp nhỏ vào tay.

Bình Bình chỉ một tiếng, quay lại tát mạnh một cái vào bên tai tôi, lại duỗi tay cướp lại hộp nhỏ.

Tôi sống đến mười chín tuổi, cho tới bây giờ chưa từng bị ai tát, cuối cùng cũng được ném cảm giác bị người đánh là như thế nào. Mặt nóng lên đầu muốn ngất, trong lòng như lửa cháy lại lựa chọn không buông tay, hai tay nắm chặt, bảo vệ cái hộp nhỏ thật chặt, không cho cô ta cướp được.

“Tô Tô!” Tôi nghe được một giọng nói quen thuộc, giọng nói kia như tấm gỗ đập trên mặt hồ bằng thảng tưng, cực lạnh lại rất cứng, lại mang theo sự tức giận muốn vỡ toang ra.

Là Nhiếp Duy Dương.

Bình Bình khẽ nguyên rửa một tiếng, buông tha cướp đoạt với tôi, xoay người chạy về phía bên kia. Tôi quay đầu lại, không nhìn rõ cái gì, cho đến khi đụng phải lồng ngực quen thuộc, khóe mắt trông thấy hai người đàn ông lạ đang đuổi theo Bình Bình. Anh đỡ lấy mặt tôi đặt vào trong ngực. Tại tôi nghe thấy tiếng đánh nhau xen lẫn tiếng chửi bới.

Cánh tay Nhiếp Duy Dương ôm chặt lấy tôi. Tôi bị ôm suýt chút nữa tắt thở, nghe thấy giọng nói như băng: “Trả lại gấp bội cho cô ta.”

Sau đó tôi nghe thấy tiếng Bình Bình thét lên.

Làm sao vậy? Tôi đẩy anh, muốn nhìn, Nhiếp Duy Dương lại dùng sức, một mực ấn đầu tôi không buông.

Cầm anh chống ở trên đỉnh đầu tôi, hơi thở phả trên tóc tôi, mặt tôi chôn trong áo sơ mi của anh, chớp mũi tràn đầy hơi thở của anh, tai nghe thấy tiếng tim đập của anh, vừa vội vừa nhanh, mạnh mẽ có lực.

Tôi nhớ tới đêm mưa hôm ở Brussels, lo lắng vì đối phương, chúng tôi ôm chặt nhau. Khi đó tim của anh cũng đập rõ ràng như vậy, thông qua lồng ngực chấn động đến từng góc trong nội tâm tôi.

Tôi vươn tay nhẹ nhàng vòng qua lưng anh.

Để cho anh lo lắng rồi.

Người đàn ông này, lo lắng như vậy cũng chỉ có thể nói: “Anh cho rằng... Anh gần như... May mắn...” Mấy chữ như vậy, chỉ có tần suất tim đập tiết lộ tâm trạng của anh.

“Nhiếp Duy Dương...” Tôi khẽ nói: “Em lấy hết phim dự trữ của cô ta rồi, cảm về hết rồi...”

Anh không để ý đến tôi.

Tôi nghe được tiếng bước chân không có trật tự, còn có tiếng kêu, là mẹ tôi: “Trời ơi, Tô Tô, con sao thế? Bị thương ở đâu rồi sao?”

Nhiếp Duy Dương buông tôi ra. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy mẹ và Nhiếp Văn Hàm đang đi tới, phía sau còn có Đào Ý Đường.

Sắc mặt mẹ trắng bệch, hốc mắt ướm ất. Bà chạy lại nắm lấy vai tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, run giọng nói: “Không sao chứ? Không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

“Không có không có” Tôi vội vàng lắc đầu, cố cười muốn cho mẹ yên tâm, nhưng mặt bên trái bị động tác này làm cho đau, không kiềm được mà nhủ thầm: “Úi!”

Mẹ nhìn mặt tôi, kinh hô: “Sao lại sưng lên như vậy?”

“Không có gì đáng ngại.” Tôi nắm lấy tay mẹ, không cho mẹ khẩn trương sờ loạn trên người tôi, gương mặt nhìn bốn phía. Bình Bình và hai người đàn ông kia không thấy tung tích. Nhiếp Duy Dương cũng không quay đầu lại đi qua bên tôi, đứng trên đầu cầu thang nói gì đó với Đào Ý Đường sau đó cùng đi xuống tầng.

Người này! Lúc đầu gọi một tiếng, rồi từ đầu đến cuối cũng không chịu nói với tôi một câu.

Tôi lấy mấy thứ trên khối bê tông lại, đưa túi giấy và cái hộp nhỏ cho Nhiếp Văn Hàm ở bên cạnh: “Chú Nhiếp, phim cô ta giấu cũng lấy được rồi, lần này không cần lo lắng nữa.”

Nhiếp Văn Hàm cầm đồ, thở dài, vỗ vỗ vai tôi: “Tô Tô, từ nay về sau ngàn vạn lần không thể như vậy nữa. Cháu có biết là rất nguy hiểm không? May mắn bạn Duy Dương tìm người hỗ trợ mới tìm được chỗ này.”

Tôi cúi đầu không lên tiếng.

Đi ra khỏi căn nhà u ám này, gió đầu hạ đập vào mặt tôi, tâm trạng tôi thoải mái. Cuối cùng cũng giải quyết được chuyện này, hơn nữa giải quyết trước ngày biểu diễn của Nhiếp Duy Dương, có thể để cho anh không còn gánh nặng đi làm chuyện của anh rồi.

Đào Ý Đường và mấy người lạ không thấy đâu, chỉ có xe của nhà đang ở phía dưới. Nhiếp Duy Dương dựa vào xe, tay đút vào túi quần, đang lẳng lặng nhìn về phía bãi đất hoang xa xa, trên mặt không có chút biểu cảm.

Chúng tôi đi qua, Nhiếp Duy Dương đứng thẳng người, nói với Nhiếp Văn Hàm: “Cha, cha lái xe đi.”

Sau đó anh kéo cửa sau ra ngồi vào trong, cũng không liếc tôi một cái, thật giống như tôi không hề tồn tại, ơ, vì sao tôi cảm thấy hơi lạnh?

Mẹ say xe, luôn luôn ngồi ở phía trước. Tôi ra phía sau ngồi cùng với Nhiếp Duy Dương.

Trên đường đi nhiều lần như bị thần kinh muốn nhanh chóng về nhà chườm đá vào má cho tôi.

Gò má bên trái bị đánh bắt đầu chết lặng, sau đó đau đớn dần nổi lên, nóng hừng hực kèm theo đau âm ỉ.

Tôi đưa tay vỗ vỗ chỗ đó, lập tức nhẹ nhàng hít nhẹ, thì ra bị người tát đau như vậy.

Giương mắt nhìn Nhiếp Duy Dương, anh nhìn thẳng phía trước, không chớp mắt, cũng không tới an ủi tôi, dường như không phát hiện tôi bị đánh.

Tôi hơi ức, tay khê đụng tay bên chân anh.

Anh lập tức tránh né, khoanh hai tay, mắt cũng không chuyển, một mực nhìn chăm chăm vào sau gáy của Nhiếp Văn Hàm đang lái xe.

Tay tôi cứng đờ ở chỗ anh trốn tránh, nhìn bên mặt không chút biểu cảm mà vẫn đẹp mắt như cũ của anh, hơi ngậy người.

Ai, nếu như không phải anh và cha anh tình cảm ít đến mức liếc mắt nhìn cũng không muốn đột nhiên tăng lên thì chính là đang tức tôi rồi.

SHARE.

67. Chương 67: Khiển Trách

BY KÚN LAZY ON19/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 67: Khiển trách

Editor: nhuandong

Tôi ngồi trên ghế sofa đợi mẹ đi vào phòng bếp lấy túi chườm nước đá đắp mặt cho.

Nhiếp Văn Hàm đi lên tầng cảm văn kiện công ty cần dùng, Nhiếp Duy Dương ngồi trước mặt tôi tiếp tục giả vờ làm tượng.

“Anh giận em?” Tôi nhìn về mặt của Nhiếp Duy Dương.

Anh lẳng lặng ngồi đối diện tôi, lông mi dày ngăn cách ánh mắt của anh. Anh buông mắt nhìn đầu gối mình, còn chưa muốn nói chuyện.

“Anh nhìn xem, em không có chuyện gì. Hơn nữa, chuyện cũng được giải quyết rồi, không phải sao?” Tôi cố gắng làm cho giọng nhẹ đi, được rồi, tôi biết rõ anh lo lắng nên mới sinh tức giận, cho dù tôi là người bệnh cũng có thể khiêm tốn.

Anh giương mắt nhanh chóng liếc qua gò má của tôi, vừa liếc một cái rồi lập tức rời mắt đi, lồng ngực phập phồng, dường như ngay cả việc liếc nhìn tôi một cái cũng không chịu được.

“Nhiếp Duy Dương!” Gò má đau đớn khiến cho đầu tôi choáng váng, tôi cũng có chút phát hỏa, cất cao giọng: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Cuối cùng anh cũng có phản ứng, tôi nhìn thấy hình như anh khẽ chửi thầm một câu, sau đó đứng lên, hai bước vượt qua, nắm lấy cánh tay tôi kéo tới, trừng mắt với tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh muốn như thế này!”

Tôi còn chưa rõ tình huống đã cảm thấy thân thể bị cuốn lấy, bụng nằm trên tay anh, tiếp đó tôi nghe tiếp “bốp” một tiếng, cái mông bị đánh.

Đau đớn khiến tôi kêu lên một tiếng, sau khi tôi sững sốt mới bắt đầu thét lên: “Anh đánh em! A! Anh đánh em!”

Tôi đẩy mạnh anh ra, cả người lăn trên sofa, tay che đi chỗ đau.

Ai nói đánh đòn sẽ không đau? Một cái tát kia của anh không lưu tình chút nào, đau, là đau thuần túy. Tôi ôm lấy chỗ đau, cơ thể căng lên theo bản năng.

Nhiếp Duy Dương đứng bên cạnh ghế sofa nhìn tôi, khuôn mặt kéo căng quá mức. Tôi trừng mắt nhìn anh: “Anh đánh em! Anh đánh em!: Kinh ngạc đến ngây người, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, quay đầu lại trông thấy mẹ cầm túi chườm nước đá đi tới, tôi ôm lấy mông, lại gọi: ”Mẹ, anh ấy đánh con!”

Mẹ mặt không biểu tình, đặt mạnh túi chườm nước đá lên bàn, lại nói: “Đáng đánh!”

“Mẹ!” Tôi mở to mắt, tôi làm sao đây, người thần đều phần giận?

“Mẹ cũng muốn đánh con!” Mẹ trùm khăn lên túi nước đá thoa lên mặt tôi, trên vẻ mặt của mẹ vẫn còn vẻ kinh sợ.

Tôi chặn túi nước đá đắp xuống mặt, khuôn mặt và mông đều đau, đau đến mức đầu tôi choáng váng. Tôi giận: “Con cũng chỉ muốn giải quyết vấn đề thôi mà! Đáng lẽ đều tốt rồi, nếu như mọi người không đến, một cái tát này con cũng không bị dính!”

Mẹ và Nhiếp Duy Dương trầm miệng một lời: “Con (Em) nhắc lại lần nữa?”

Cái gì cái gì cái gì? Bọn họ lại kết hợp thành một trận thống nhất rồi?

Tôi giận dữ: “Mẹ, mẹ muốn con hay là muốn Nhiếp Duy Dương?”

Phía sau truyền đến một tiếng cười phì. Nhiếp Văn Hàm đang từ trên cầu thang đi xuống, mặt buồn cười, ngay cả khóe miệng mẹ cũng giấu không được nụ cười. Mẹ liếc qua Nhiếp Duy Dương, nói với tôi: “Ô Tô, lần này con quá lỗ mãng rồi, đừng lấy cớ linh tinh.”

Tôi nhìn chiến tuyến của mẹ có dấu hiệu buông lỏng, lập tức vứt bỏ ân oán cá nhân, đánh rần tùy gây: “Mẹ, hóa ra mẹ thật không có mắt, cũng đừng quật ngã người một thuyền.”

Mẹ sững sờ, trên mặt lộ một chút mất tự nhiên, oán trách: “Miệng lưỡi trơn tru ba hoa!” Cầm lấy tay tôi đỡ túi chườm nước đá: “Tự cầm! Đợi lát nữa mẹ lại xem mặt của con!” Vội vàng đi lên tầng.

Nhìn kìa nhìn kìa, ai cũng trốn tránh không muốn đối mặt với chuyện này.

Nhiếp Văn Hàm vẫn treo nụ cười trên mặt: “Ô Tô, nghỉ ngơi thật tốt đi, hôm nay không cần đến trường à?”

Tôi nói: “Vâng, từ Tây Tạng trở về có thể nghỉ ba ngày ạ.”

Nhiếp Văn Hàm gật gật đầu, lại nói: “Duy Dương, bất kể như thế nào, mặc kệ đánh chỗ nào, lần sau không được ra tay với con bé.”

Tôi bất mãn “Bất kể như thế nào” là có ý gì? Tôi nghiệp chương nặng nề như vậy sao? Còn có ” Mặc kệ đánh chỗ nào”, dù cái mông thấp đẳng nhất, cũng không phải thịt trên người tôi à?

Nhiếp Duy Dương nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Cô ấy có coi bản thân là cô bé ư?” Cuối cùng giọng điệu cũng không dọa người như vừa rồi nữa.

Nhiếp Văn Hàm cười ra khỏi nhà đến công ty, phòng khách chỉ còn tôi và Nhiếp Duy Dương. Anh mở chân dài ra, ngồi vào bên cạnh tôi, giúp tôi đỡ lấy túi nước đá, giọng điệu cũng lạnh y như túi chườm nước đá

vậy: “Bản lĩnh giỏi nhỉ? Còn biết được mỹ nhân kế, được, em có bản lĩnh thật. Nếu anh cảm thấy không đúng lúc đi xem phòng em, có phải hôm nay em vừa hát vừa múa Bá Vương Biệt Cơ?”

Rõ ràng anh không đến tôi có thể toàn thân mà lui, vốn có thể vừa hát vừa lạt mềm buộc chặt rồi, tôi bấu môi.

Anh nói: “Em có biết lúc anh nhìn phòng em không có người, vali tiền lại bị cầm đi, anh muốn bóp chết em không?”

Tôi xoa cái mông, lườm anh một cái: “Vậy anh ra tay thật? Em vĩnh viễn sẽ không tha thứ vì anh dám đánh...”!... mông em.

Nhiếp Duy Dương hừ một tiếng: “Tốt nhất trước tiên em nên nghĩ cách để cho anh tha thứ em. Một mình chạy tới như vậy, em coi anh là cái gì?”

À, coi anh là cái gì? Đây là tỏ vẻ tự tôn đàn ông của anh bị đả kích hay là tỏ vẻ tình cảm của anh bị nhục? Sao người này nói chuyện không rõ ràng một chút chứ? Tôi tức giận, tôi lo lắng, tôi buồn bực, như thế nào cũng đúng.

Thôi, anh đã nói như vậy thì cứ như thế. Tôi cố gắng nhìn mặt mà nói chuyện: “Để anh trở thành đàn ông được chưa?”

Anh trừng tôi, lại hừ một tiếng.

Tôi nói: “Hừm hừm, hừm hừm, miệng của anh dùng để làm cái đấy hả?”

Anh híp mắt: “Dùng làm cái này...” Lấy túi chườm nước đá ra, cúi người hôn xuống.

Cái gì, đánh xong liền hôn, rõ ràng cho một cái tát rồi cho quả táo ngọt. Tôi muốn biểu hiện cốt khí một chút, đáng tiếc quả táo ngọt này rất hợp khẩu vị của tôi, nhiệt độ độ ẩm và cảm xúc quen thuộc cỡ nào, chỉ bằng phần quen thuộc này đã đủ để làm rung động người rồi. Thân thể vượt qua môi tiến tới, miết thành mút, ôn hòa biến thành kịch liệt, đợi cho đến khi môi rời môi, chúng tôi đã có chút thở hổn hển.

Sắc mặt Nhiếp Duy Dương hòa hoãn hơn trước rất nhiều. Tôi đoán chắc lửa giận đã biến thành dục hỏa hết rồi.

Ngón tay dài của anh khẽ chạm vào gò má tôi. Tôi co lại theo bản năng, vẻ mặt đau đớn: “Đau.”

Mày anh nhăn lại, lại nâng túi chườm nước đá đắp lên mặt tôi, thì thào nói: “Hai dao quá lợi cho cô ta.”

Tôi kinh ngạc: “Hai dao gì?”

Ánh mắt anh dịu dàng, nói: “Sưng phù như đầu heo giống mặt em.”

Tôi giận: “Như vậy anh còn vui vẻ được?”

Anh nói: “Mỗi ngày làm một việc thiện.”

Tôi nói: “Hả, không đúng, anh vừa nói hai dao cái gì?”

Anh nhíu mày, hơi mất kiên nhẫn: “Anh nói trả gấp bội cho cô ta.”

“Trên mặt?” Anh gật đầu. Tôi mở to mắt, người này ra tay quá độc ác!

“Sao lại làm vậy?” Tôi hơi không biết nói gì cho phải, đối với Bình Bình vừa có cảm hận lại có chút đồng tình. Dù sao cũng là con gái, hai dao ở trên mặt, rõ là... Tôi hỏi: “Cô ấy thì sao?”

“Đào Ý Đường mang đi, chắc là đưa đến cho công an.” Giọng điệu anh còn ra vẻ thù hận chưa tiêu.

Tôi ngây người, trong lúc nhất thời cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Nhiếp Duy Dương kéo tôi dựa vào trong lòng anh, tay trượt xuống phía dưới mông, nhẹ hỏi: “Còn đau?”

“Đau, đau muốn chết, đau đến tê tâm liệt phế ruột gan đứt từng khúc, đau đến không muốn sống lại làm người.” Tôi cho anh ánh mắt xem thường, kỳ thật ngoại trừ còn hơi nóng rát, đã không có cảm giác đau gì.

Trong mắt anh xẹt qua một tia đau lòng, khóe môi lại có chút vui vẻ, nói ra lời nếu không phải có chuyện như vậy: “Biết rõ đau vậy phải nhớ kỹ cho anh, vĩnh viễn không có lần sau.”

Tôi khiêu khích: “Nếu không thì sao?”

Anh cúi đầu, một tay chuyển đến trên cổ tôi, chậm rãi siết chặt, sờ trán tôi, mắt đen nhìn thẳng tôi, từng chữ từng câu chậm rãi nói: “Nếu không, anh thà rằng trước đó bóp chết em cũng không muốn trải qua cảm giác ngày hôm nay lần nữa.”

Lông mi của tôi chạm phải mắt anh, cửa sổ tâm hồn hai người gần như thế, tôi thấy được sâu trong mắt anh là sự bất an và sợ hãi, cảm xúc nồng đậm khiến tôi bị chấn động mạnh mẽ, khiến linh hồn và đôi môi tôi khê run.

Duy Dương. Tôi dùng khẩu hình môi lặng lẽ nói, ánh mắt anh sáng rõ, cái gọi lặng lẽ này dường như làm cho anh mê muội.

Tôi ngửa đầu đưa môi của tôi đi, cánh môi vừa tiếp xúc, lại nghe thấy trên bậc thang truyền đến tiếng ho khan, mẹ!

Tôi rên rỉ, quay đầu che khuất mặt, thật là đúng lúc!

Đang xấu hổ, điện thoại của Nhiếp Duy Dương trong túi quần vang lên, anh nghe điện, chân mày hơi nhíu lại.

68. Chương 68: Tuyết Tan

Sắc trời tối đi, từ phòng bếp nhìn ra ngoài cửa sổ có thể trông thấy dưới cửa cành lá hoa nhài chập chờn cùng nhuộm màu nắng chiều tà dưới bầu trời bao la.

Tôi đánh trứng trong bát to bằng thủy tinh, mẹ đứng bên cạnh thái rau.

Nhiếp Duy Dương nhận điện thoại xong liền ra ngoài, nói là chuẩn bị buổi biểu diễn, đến bây giờ còn chưa trở lại.

Tôi lấy máy đánh trứng gõ nhẹ trên bát, ừ, tôi có thể làm gì đều đã làm, bây giờ chỉ cổ vũ anh cố gắng thôi.

Đột nhiên mẹ nói: “Ô Tô, con cũng biết cha con chết như thế nào đúng không?”

Tôi thoáng sửng sốt: “Không phải là tai nạn giao thông sao?”

Mẹ gật đầu, trong tay cũng không ngừng, cúi đầu, rồi lại nói: “Nhất định là ông ta như vậy.”

Tôi nhướng mi nhìn mẹ, có ẩn tình gì đây? Hả, ở lâu cùng với Nhiếp Duy Dương, tôi cũng học được động tác nhướng lông mày của anh rồi.

Mẹ cắt nhỏ nắm thả vào trong bát nước pha, rồi ngồi xuống cạnh bàn, vẫn luôn cúi đầu, sau hồi lâu mới mở miệng: “Vốn những chuyện này không muốn cho con biết nhưng mẹ hi vọng nó có thể cho con lý trí nghĩ đến vấn đề của mình.”

Tôi dừng động tác lại, dựa vào cạnh bàn bếp nhìn mẹ.

“Cha con, ông ta... là người rất hấp dẫn người khác.” Giọng điệu mẹ thông thả, dường như cân nhắc từng chữ: “Lúc ấy mẹ cũng lớn tâm con, vừa mới vào đại học. Ông ấy học trên mẹ một năm. Sau khi mẹ gặp ông ấy đã si mê rất nhanh. Ông ấy cũng chú ý đến mẹ, sau đó... Thì có con.”

“Mẹ không làm được chuyện giết chết đứa con của mình. Mẹ muốn giữ con lại nhưng cha con lại cho rằng như vậy là điên rồ.” Mẹ xoa xoa thái dương: “Có một ngày chúng ta tranh chấp ở ven đường, mẹ nói báo giả tuổi để kết hôn cũng không phải là chuyện hiếm. Nếu có thể bảo vệ đứa trẻ thì như thế nào cũng đáng giá, ông ấy không đồng ý. Ông ấy nói như vậy sẽ hủy ông ấy. Chúng ta bắt đầu cãi nhau, vô cùng kích động, không chú ý đến hai người đã đi xuống đường xe chạy.”

“Khi mẹ phát hiện chúng ta đang đứng phía trước một chiếc xe đang lao tới, mẹ sợ ngây người. Nhưng cha con phản ứng nhanh hơn mẹ. Ông ấy anh chóng tránh ra rồi.” Mẹ cúi đầu, nắm chặt hai tay: “Mình ông ấy.”

Tôi mở to mắt, a, cha ruột của tôi là người như vậy? Mẹ đáng thương, lúc ấy tâm trạng của mẹ như thế nào? Tôi đi qua ngòai xồm trước mặt mẹ, cầm tay bà.

Mẹ thở dài: “Cuối cùng chiếc xe kia lại xoay tay lái, xe cộ qua quần áo của mẹ tông lên dải phân cách. Mẹ với con xem như là tìm được đường sống trong chỗ chết. Sau đó, cha con đồng ý kết hôn. Mẹ không biết vì xấu hổ hay là muốn đền bù tổn thất, nói tóm lại mẹ đã thất vọng với ông ấy nhưng bởi vì con mẹ vẫn kết hôn với ông ấy.”

“Sau này khi con vừa biết đi, ông ấy gặp tai nạn giao thông, cuối cùng không trở về. Mẹ nghĩ, có thể đúng là như vậy hay không?” Mẹ cười tự giễu, khẽ vuốt tóc tôi: “Ô ô, mẹ rất lo lắng con sẽ gặp chuyện giống như mẹ, gặp được một người ích kỷ, không quý trọng bản thân con. Tấm hình kia— mẹ cho rằng làm ra chuyện như vậy là hành vi không để ý đến người khác. Mẹ lo con sẽ đi theo con đường của mẹ.”

A, hóa ra đây mới là nguyên nhân mẹ phản đối. Tấm hình kia, đúng vậy, lần đó biểu hiện của Nhiếp Duy Dương không được tốt lắm nhưng khiến cho anh trở nên như vậy là do tôi không để ý đến cảm nhận của anh. Chúng tôi đã từng ích kỷ nhưng hiện tại tôi biết tất cả đã khác rồi.

Tối giữa đầu nhìn mẹ, làm mặt quỷ: “Mẹ, con cảm thấy hiện tại dường như thái độ của mẹ không kịch liệt phản đối như trước.”

Mẹ trừng tôi một cái, sắc mặt khẽ biến thành thoải mái hơn, nhẹ nhàng véo lỗ tai tôi: “Một chỗ hở cũng không thể để cho con thấy được. Mẹ là thấy sáng sớm nay đứa bé kia như vậy— về mặt kia của con là gì?”

Tôi vội vàng kéo cái miệng đang toét lên xuống, vui vẻ khiến cho tôi nhin không được cong mắt: “Mẹ, mẹ không phản đối?”

Mẹ hừ một tiếng, đứng dậy đi qua bếp: “Nghĩ dễ dàng vậy! Mẹ còn muốn xem xét lại.”

Vạn tuế! Tôi nhảy múa đi bầy bát đĩa, ai, sao Nhiếp Duy Dương vẫn chưa trở lại? Tôi muốn nói cho anh tin tốt này.

SHARE.

69. Chương 69: Diễn Tập

Mỗi lần tôi đi qua phòng ca nhạc trung tâm thành phố N đều cảm thấy kiến trúc tòa nhà này kỳ quái vô cùng.

Phòng ca nhạc do sân khấu biểu diễn ở chính giữa và hai bên tầng phụ tạo thành. Kiến trúc ở giữa cao khoảng bốn tầng, từ dưới lên trên dần dần thu nhỏ, rất giống như một cái bình hoa bụng to, mà tầng phụ hai bên mái nhà dùng vật liệu phản quang kiểu dáng lên xuống, tên gọi khác chính là tượng trưng cho đường cong hải dương mỹ lệ, kết hợp với tầng chính, nhìn thế nào cũng giống như thangka hề mang thai quảng hai cái tay áo. Khi phòng ca nhạc được xây dựng xong, tất cả truyền thông đều thừa nhận nói khí thế bất phàm, cao nhã xuất chúng, tôi nhìn lại thấy kỳ quái.

Không phải thời gian mở cửa, cửa chính vẫn đóng chặt, tôi mang theo hộp giữ nhiệt đi vòng qua sau, tìm được cửa vào cho công nhân viên, đến gần thấy mấy cô bé cũng đang đứng ở trước đó, dây dưa với bảo vệ.

Cô bé ở giữa nói: “Tôi là em gái của anh ấy, thật đấy, cho chúng tôi vào đi, tôi biết rõ anh ấy đang diễn tập.”

Người bảo vệ béo hơn người bảo vệ còn lại cười nói: “Cô bé, cô không phải là người đầu tiên nói mình là em gái của cậu Nhiếp, khẳng định cũng không phải là người cuối cùng, thật có lỗi, chúng tôi không thể để cho các cô vào, xin đợi ngày mai biểu diễn rồi vào.”

Tôi ngây người, có rất nhiều người giả mạo em gái Nhiếp Duy Dương sao?

Mấy cô bé kia đây đưa không có kết quả, phần nộ xoay người rời đi, khi đi qua tôi quăng cho ánh mắt hả hê, ý nói chúng tôi không thành cô cũng sẽ vậy. Tôi nhìn thấy cô gái mặc váy màu xanh đậm rất quen mắt, hóa ra là đồng phục của đại học N, hắc, các cô ấy cũng không tính là nói dối, là em gái học cùng trường.

Tôi cầm theo hộp giữ nhiệt đi qua, bảo vệ béo kia trông thấy tôi, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Cô bé, cô lại là em gái hay là bạn gái cậu Nhiếp?”

Tôi ngây ngốc, hóa ra bạn gái cũng có người đến mạo nhận?

Tôi cầm hộp giữ nhiệt lắc một cái, cười: “Kỳ thật tôi là người giúp việc trong nhà anh Nhiếp, mang bữa tối cho anh ấy.”

Hai người bảo vệ cùng cười rộ lên, người kia nói: “Ý này lạ hơn một chút, nhưng mà, nói thật cho cô biết, nếu quả thực có tình huống này chúng tôi sẽ được báo, cô bé, cô vẫn nên trở về thôi hơn.”

Vì vậy tôi sờ sờ mũi, ngoan ngoãn đi qua một bên gọi điện thoại cho Nhiếp Duy Dương.

“Em và bữa tối của anh đang chờ anh ở lối vào dành cho công nhân viên.” Tôi nói.

Một lát sau đã thấy anh đi tới.

Tôi trừng lớn mắt, huyết một tiếng sáo: “Phù!”

Chắc anh đang tập, mặc trên người một bộ quần áo hoa lệ, áo khoác màu đen hơi dài hơi bó eo, nhìn từ phía trên cảm giác khó chịu, chất liệu vải màu đen cùng với áo lót giống như trang phục nam thời đại Victoria, trên quần áo không có trang sức khác, chỉ có phía trước cổ áo rộng thùng thình thêu hoa văn rườm rà, viền màu bạc nạm vàng, hoa lệ cực kỳ. Vạt áo khoác mở rộng lộ ra khăn lụa quàng cổ màu trắng tinh cùng với đai lưng nhung tơ màu đỏ, áo trong đi đến eo, được che bởi quần dài màu đen và đai lưng. Màu đen của vải bao kín hai bắp chân dài thẳng xuống dưới hòa với đôi giày ngắn dây buộc màu bạc.

Như là một người bước ra từ bên trong một bức tranh cổ điển, nhưng đúng là bộ quần áo này rất thích hợp với anh. Trang sức rườm rà cùng với quần áo cắt may cường điệu phẳng phất khí chất ưu nhã và lười biếng bẩm sinh của anh. Quần áo cùng hòa với anh làm một thể, tuy hai mà một.

Anh nhăn mày lại: “Sao em lại chạy tới đây?”

Cái gì, cơn tức này, vẻ mặt này, nếu lòng tôi yếu ớt hơn một chút, đoán là mình không được hoan nghênh, bị anh ghét bỏ rồi.

Tôi lắc lắc hộp giữ nhiệt: “Tiểu nhân phụng mệnh đưa cơm cho bệ hạ.”

Khóe miệng của anh lộ một nụ cười, kéo tôi vào cửa trong ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ. Bầy quạo tám rẽ, đi đến một căn phòng nghỉ ngơi, nói với người trung niên đeo kính mắt đứng trước cửa: “Có người tìm đến thì nói cho bọn họ biết tôi đã thay xong quần áo, tạm thời nghỉ ngơi một chút, đừng cho người tới quấy rầy.” Người nọ gật gật đầu.

Anh vào phòng nặng nề ngồi lên chiếc ghế bành, nằm dài ra, nhắm mắt lại thở ra một hơi.

Tôi đặt hộp giữ nhiệt lên trên bàn: “Mệt mỏi?”

Anh mở to mắt, nhìn tôi, khóe miệng cong, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi: “Tới đây.”

Rất muốn kháng nghị cách gọi giống gọi cún con này của anh, lại nhìn thấy anh lộ vẻ mệt mỏi nên không đành lòng, tôi ngoan ngoãn đi qua.

Anh kéo tôi vào trong lòng, môi tìm được môi tôi, hút sâu vào, thẳng đến khi chúng tôi thở dốc. Anh vuốt ve eo tôi, mặt chôn giữa tóc tôi, nói: “Không phải em nói em là bữa tối của anh sao? Ăn hết em anh lại có tinh thần rồi.”

Tôi nằm ở bả vai anh cười ha ha: “Nói vậy, em nói là ”Em và bữa tối của anh“, không phải ”Em là bữa tối của anh“.”

Anh cười nhẹ: “Anh mặc kệ, anh nghe thấy là như vậy, em phải chịu trách nhiệm.” Tay đã bắt đầu hạnh kiểm xấu.

Tôi vận vẹo thân thể tránh né ma trảo của anh: “Đừng làm loạn nữa, này, anh làm gì thế, này, buông tay, ai ai, anh thật sự điên rồi, bên ngoài còn có người đấy!”

Cuối cùng tôi cũng thỏa hiệp: “Được được được, em nghĩ những cách khác lấy tinh thần cho anh được không?”

Động tác anh dừng lại, nhìn mắt tôi: “Những cách khác?”

Tôi cắn môi cười, cúi đầu ghé vào tai anh nói nhỏ.

“Tô Tô.” Anh vội vàng gọi khẽ, nhìn chăm chăm vào mắt tôi vì chờ mong và hưng phấn mà biến đổi màu sắc.

Tôi nằm ở trên người anh, thân thể chậm rãi trượt, mắt anh vẫn chăm chú nhìn tôi.

Khi cảm trượt đến hông anh tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Hay là thôi đi, nhất định là anh rất bẩn.”

Ngón tay dài của anh vuốt ve tóc tôi, đầu kết cao thấp trượt lên xuống: “Trước khi thay quần áo anh đã tắm rửa.”

Bộ dạng chuyên chú của anh khiến cho tôi nhìn không được muốn trêu chọc, tôi ghé vào trên đùi anh nhìn gì đó: “Còn chưa được. Em nghe nói người biến thái sẽ bí mật lắp camera ở trong phòng ngủ của ngôi sao.”

“Không có người có thể đi vào đây, hướng hồ anh cũng không có nổi như vậy.” Anh hơi mất kiên nhẫn, giọng nói bởi vì dục vọng mà có chút khàn khàn. Anh ngừng một cái, mắt đen uy hiếp nheo lại: “Mèo hoang nhỏ, em đã dẫn lửa, nếu em dám bỏ dỡ nửa chừng, em cũng biết hậu quả là gì đúng không?”

Tôi thoáng le lưỡi, một nửa bởi vì thương tiếc anh mệt mỏi, một nửa bởi vì mình rất hiếu kỳ, dưới cơn xúc động nói ra đề nghị như vậy, hiện tại nói không làm dường như là không ổn.

Được rồi, được rồi, chưa từng chẳng lẽ còn chưa từng thấy hay sao? Xem nhiều CD như vậy, nhìn cũng biết.

Quần dài kiểu cổ của anh không có khóa kéo, là một loạt cúc áo màu bạc, tôi lấy hàm răng bắt chúng cởi bỏ cúc, lại giương mắt nhìn anh. Ánh mắt của anh chìm trong nóng bỏng, thoát nhìn có chút...Tham lam, dường như đang dùng ánh mắt liếm mút da thịt của tôi.

Tôi cúi mặt xuống, quái lạ, khi môi lưỡi của tôi tiếp xúc với da thịt mềm như tơ kia, chính mình cũng cảm giác được sung sướng. Thực tế khi nghe anh thở dài và than nhẹ, tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Tôi nghĩ khi yêu đương sẽ chính là như vậy. Bạn sẽ đồng ý làm chuyện gì đó cho anh ấy, chỉ cần có thể nhìn thấy khuôn mặt thỏa mãn của anh, bạn có thể tìm được sung sướng gấp bội.

Ngón tay anh siết chặt vai tôi, lòng bàn tay anh bị mồ hôi làm ướt sờ lên trên mặt tôi, khi anh đạt đến đỉnh rồi khỏi tôi, chất lỏng đỉnh điểm bắn tung tóe ở trên mặt thấm sẫm màu.

Đây là kinh nghiệm diệu kỳ, người yêu của bạn vui sướng đều ở trong lòng bàn tay bạn, ngấm lại, thật tốt!

Anh nặng nề thở dốc, chăm chú ôm lấy tôi, hôn môi, chóp mũi, gương mặt, đôi mắt, tai và mắt tôi, dùng tiếng nói khàn khàn khe lặc đi lặc lại: “Ma chérie.”

Anh đứng dậy sửa sang lại quần áo, gương mặt thỏa mãn thoát nhìn có cảm giác xinh đẹp.

Tôi nhìn anh cười rộ lên.

Anh nhìn tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi cho anh một đáp án không liên quan: “Mẹ đã bắt đầu không phản đối anh.”

Anh mỉm cười, ánh mắt ấm áp chăm chú nhìn tôi: “Là tin tức tốt.”

Chờ đến khi anh ăn một chút, tôi dọn hộp giữ nhiệt định đi về.

Nhiếp Duy Dương giữ chặt tôi: “Chờ anh cùng về, một mình em không an toàn.”

Tôi nhìn nhìn bên ngoài một chút: “Mới hơn tám giờ, có gì không an toàn chứ, không sao.”

Anh im lặng, hơi không cam lòng nói cho tôi biết: “Đào Ý Đường nói cho anh biết, cô ta chạy mất.”

Bình Bình? Tôi sợ, sao vậy, chuyện này còn chưa chấm dứt ư?

“Trước khi tìm được cô ta, em không nên chạy loạn.” Anh nói: “Có lẽ cô ta sẽ đến báo thù.”

Tôi liếc anh một cái, không phải chứ, lão đại anh ra tay đen như vậy.

Vì vậy ở lại diễn tập, chờ anh về nhà cùng.

Trên sân khấu, ánh sáng biểu diễn đang được chuẩn bị đến khâu cuối cùng. Tôi ngồi hàng thứ nhất ở giữa, lật xem bản giới thiệu văn tắt của buổi biểu diễn.

Bản giới thiệu văn tắt nói, lần diễn này có 13 bài hát, tổng diễn hết hai giờ. Cả buổi diễn đều dùng phong cách kịch cung đình Châu Âu, 13 bài căn cứ vào từng ý từng cảnh được sắp xếp kỹ càng, kể lại một câu chuyện xưa đại ý là, một quý tộc kiêu căng cao cao tại thượng yêu một nữ ca lý lang thang, vì tìm được nàng mà dùng hết mọi thủ đoạn, cuối cùng làm hại chính mình thân bại danh liệt, sau đó ngay trong lúc anh ta thất vọng mất đi tất cả, nữ ca sĩ kia lại bị anh ta cảm động, đi đến bên cạnh anh ta.

“Bệ hạ kiêu ngạo, yến tiệc xa hoa, tĩnh mịch, thanh âm yên tĩnh của màn đêm, khúc tùy hứng đầy dục vọng, ngăn trở và phần nộ, cô và anh, trong bụi gai...” Tôi đọc từng tên bài hát một: “Diên cuồng, chệch đường ray, Quốc vương và tên khất cái, cô độc chết đi, ánh sáng kỳ tích. A, tên thật thú vị.”

Diễn tập bắt đầu, tôi mở to hai mắt không nói thêm gì nữa, a, diễn xuất thật sự mê người vượt quá suy đoán của tôi.

Tôi vô cùng thích bài hát thứ hai. Màu xanh vàng rực rỡ bố trí thành một căn phòng xa hoa, những vũ công mặc trang phục phong phú cùng nhau nhảy múa, Nhiếp Duy Dương một thân đen tuyền hết sức bắt mắt. Anh cầm một ly rượu, yên tĩnh đứng phía trước, âm nhạc vang lên, anh liền cất giọng.

Làn điệu hoa lệ, ca từ tràn đầy kiêu ngạo và tự phụ, ở phần điệp khúc toát lên sự mê hoặc lại cô độc.

Tôi chống cằm nhìn anh trên đài, ai ai, bộ dáng người này cầm ly rượu đứng ở đó hát thật là mê người.

70. Chương 70: Hôn Mê

BY KÚN LAZY ON19/10/2015 VƯỜN GAI

Chương 70: Hôn mê

Editor: nhuandong

Trên đường trở về tôi vẫn còn chìm đắm trong buổi biểu diễn.

“Cảm giác thật tuyệt!” Tôi hưng phấn nắm chặt hai tay, nhìn Nhiếp Duy Dương: “Bài hát thứ hai cảm giác thật hoa lệ, a, còn có bài cuối cùng ”Ánh sáng kỳ tích“, hiệu quả ánh sáng làm đặc biệt mộng ảo, sau đó người diễn vai thiên sứ cùng với đôi cánh màu trắng từ trên trời giáng xuống, hai cánh tay giang ra sau lưng. Anh biết không, hình ảnh này quá đẹp rồi, em thật sự hối hận khi không mang camera đến quay! Không được không được, nhất định ngày mai em phải nhớ mang camera mới được!”

Nhiếp Duy Dương cầm chặt tay lái, hơi buồn cười liếc nhìn tôi, khóe miệng khẽ cong, đánh vỡ kế hoạch của tôi không chút lưu tình: “Buổi biểu diễn không được chụp ảnh!”

Tôi suy sụp cúi mặt, đáng thương nhìn anh: “Khi chụp được em mang về nhà giấu cho thật kín được không?”

Anh phóng tới một ánh mắt hấp dẫn: “Em có thể mang cả anh trở về cất thật kỹ.”

Tôi phụt một tiếng, có chút nóng mặt, cái người này, công lực phóng điện của ánh mắt càng ngày càng tiến bộ, hoặc nói là, tư tưởng của tôi càng ngày càng tà ác rồi chẳng?

Lại nói tiếp, coi như Mặc Hoàng rất có lòng tin với anh, kế hoạch tuyên truyền tương đối lớn, không cho phép chụp ảnh, tạm thời không phát hành đĩa nhạc, chỉ thông qua một loạt buổi biểu diễn đã được chuẩn bị tạo nên ảnh hưởng. Tác phong thần bí khiêm tốn như vậy lại gợi lên lòng hiếu kỳ của đại bộ phận công chúng, không thành công thì có thể sẽ biệt vô âm tín, thành công thì chính là oanh động.

“Thực khiêm tốn.” Tôi nhìn chuỗi ngọn đèn chạy qua cửa sổ, hỏi anh: “Anh có lo không có người đến xem hay không?”

“Anh chỉ lo buổi biểu diễn của anh có hoàn mỹ hay không mà thôi.” Anh chẳng hề để ý, cái này giống với tôi. Nhưng mà, lo lắng này hoàn toàn là dư thừa, ngấm lại mấy nữ sinh đại học N thì cũng biết.

Ngày hôm sau lúc anh ra ngoài tôi vẫn còn đang ngủ. Anh đến bên cạnh gọi tôi tỉnh, dặn dò tôi đến giờ biểu diễn nhớ cùng mẹ và chú Nhiếp đến phòng ca nhạc. Tôi mơ mơ màng màng nhận lời, chờ đến khi tôi rời giường, chú Nhiếp đã đến công ty, mẹ đi ra ngoài mua đồ, trong nhà chỉ còn một mình tôi.

Buổi biểu diễn của Nhiếp Duy Dương bắt đầu lúc ba giờ chiều, tôi sửa sang đồ ảnh chụp ở Tây Tạng lại một lần, nhìn giờ cũng đã giữa trưa, chắc mẹ cũng sắp trở về, lúc này, điện thoại vang lên.

Là Felix. Tôi bắt máy: “Felix?”

“Tô Tô!” Giọng Felix nghe hơi lo lắng dồn dập: “Bây giờ em có rảnh không?”

“Có có có!” Tính Felix nếu không có gì bất đắc dĩ sẽ không làm phiền người khác, tôi vội vàng trả lời: “Anh làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Anh gọi điện cho Đào mà không được, ah...” Felix thở một hơi, dường như đang cố nhịn đau: “Lọ thuốc nhỏ mắt bị anh không cẩn thận làm đổ, hình như mắt của anh sắp phát tác, Tô Tô, anh nhớ ở chỗ em có một lọ thuốc phải không?”

“Có có, Felix, anh đừng vội, ngồi xuống đừng cử động.” Tôi lo lắng dặn dò: “Em lập tức mang thuốc đến cho anh.”

“Thực xin lỗi bắt em phải vội.” Giọng Felix vì đau đớn mà hơi khàn đi, vẫn còn nói xin lỗi với tôi.

“Có phải là bạn bè hay không vậy?” Tôi nói: “Đừng nói lời khách sáo làm người đau lòng như vậy.”

Để điện thoại xuống mới nghĩ đến chuyện của Bình Bình, tôi do dự một chút, vẫn cầm túi xách lên chạy ra ngoài. Không được, không có thời gian tìm người khác nữa, không thể trì hoãn được, chờ lâu một phút, mắt Felix sẽ thêm một phần nguy hiểm.

May mắn nhà Felix chỉ cách nhà tôi mấy con đường, ấn chuông cửa, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng va chạm, hồi lâu cửa mới mở ra, quả nhiên mắt Felix lại mù tạm thời. Hai mắt anh nhắm nghiền, trên mặt đều là vẻ đau đớn.

Tôi vội vàng đỡ anh nằm xuống ghế sofa, giúp anh nhỏ thuốc lên mắt. Felix cắn chặt răng, đau đến mức trên trán rịn ra một tầng mồ hôi ướt.

Qua một lúc lâu, anh chậm rãi mở to mắt.

Tôi cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán anh, hỏi: “Sao rồi? Còn đau không?”

Felix mở to mắt, đồng tử màu xanh nhìn chằm chằm vào trần nhà, vẫn không nhúc nhích, cũng không đáp lại tôi.

“Felix?” Tôi hơi sốt ruột. “Làm sao vậy? Anh nói chuyện đi?”

Felix lẳng lặng ngáy người lúc lâu... Mắt chớp chớp, đồng tử chuyển về phía tôi, rồi lại như tiêu cự không chuẩn, anh lộ ra một nụ cười khổ, giọng run nhè nhẹ: “Tô Tô, đau không đau nữa, nhưng mà, anh vẫn không nhìn thấy.”

Tôi quá sợ hãi, nhảy dựng lên: “Felix, chúng ta phải lập tức đến bệnh viện!”

Đỡ Felix ra ngoài gọi xe đến bệnh viện, bác sĩ nói: “Nguy hiểm thật, chậm một chút nữa thì mù vĩnh viễn.”

Tôi thở nhẹ một hơi, hoàn toàn không nhớ kỹ được một chuỗi tên bệnh cổ quái, vội vàng hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao? Có còn nguy hiểm nữa không ạ?”

Vị bác sĩ tóc hoa râm nói: “Đừng lo lắng, tạm thời không có nguy hiểm. Cô đi làm thủ tục nằm viện đã. Chúng tôi phải tiến hành thêm một bước kiểm tra cho anh ta rồi sau đó mới sắp xếp trị liệu.”

Tôi làm thủ tục xong xuôi trở về, Felix đã kiểm tra xong, nằm trong phòng bệnh.

Trên mắt anh bị bịt mắt che kín, tản ra một mùi thuốc.

Tôi ngồi vào bên cạnh giường, nhẹ nắm tay anh: “Felix, đừng lo, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Felix cười khổ: “Vốn định trước khi mù nhìn thấy em một lần, không ngờ vẫn là không kịp.”

Tôi nhủ thầm: “Đừng nói lung tung, mắt anh sẽ không sao nhanh thôi. Anh chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được. Đợi đến khi anh khỏe, ngày nào em cũng kéo anh đi trên đường nhìn mấy em gái xinh đẹp.”

Felix cười: “Được.”

Lại nói: “Anh không sao rồi. Tô Tô, sắp đến giờ Nhiếp biểu diễn chưa? Em tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút rồi đi thôi.”

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra nhìn giờ, màn hình điện thoại di động đen một màu, hóa ra hôm qua quên sạc pin, tự động sập rồi.

Nhìn đồng hồ treo bên ngoài phòng bệnh, đã một giờ chiều, tôi nói: “Felix, anh có mang điện thoại đi không? Em muốn gọi cho chú Nhiếp bảo chú đón em, nếu bị Nhiếp Duy Dương trông thấy em đi một mình nhất định sẽ bị anh ấy mắng.”

“Anh không mang điện thoại.” Felix nói, lại kỳ quái hỏi: “Vì sao?”

A, Felix cũng không biết chuyện của Bình Bình, tôi vẫn không nên nói cho anh, miễn cho anh suy nghĩ.

Tôi nói: “Không sao không sao, em đi ra ngoài gọi điện thoại công cộng. Felix, buổi biểu diễn kết thúc em sẽ trở lại thăm anh.”

Đi ra ngoài tìm điện thoại công cộng, trong hành lang kia có chẳng sợi dây vàng ý không thể sử dụng. Tôi khom người vòng hai vòng, trông thấy bên cuối hành lang yên lặng có một bộ điện thoại trống, vội vàng đi qua.

Ngón tay vừa chạm ống nghe, đột nhiên nghe thấy sau lưng có một tiếng nói: “Ai, thật không uống phí công sức.”

Lưng của tôi cứng đờ, trời ơi, là Bình Bình!

Trong đầu nhanh chóng nghĩ biện pháp ứng phó, muốn xoay người lại, chớp mũi ngửi thấy một mùi hương đặc biệt quái dị, đầu óc nhanh chóng choáng váng. Trong tầm mắt mờ hồ tôi nhìn thấy chính là ánh mắt tràn ngập phần hận và băng gạc rướm máu trên gò má cô ta.

Sau đó tôi liền mất đi ý thức.

Cổ hơi đau nhức, ai đã cắn tôi?

Môi Nhiếp Duy Dương rời khỏi cổ tôi, máu tươi nhuộm trên môi anh, ánh mắt anh bị thương tuyệt vọng, phần môi mờ hồ lộ ra đầy răng nanh, anh ngừng mắt nhìn tôi, trầm giọng nói: “A! bé cưng của anh, em lại dùng cách này để xa anh, cái chết, khoảng cách tuyệt vọng.”

Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ tôi chết đi rồi sao? Muốn ngồi xuống nhưng thân thể lại không thể nhúc nhích, cũng không mở miệng được, không phát ra được âm thanh nào. Ánh mắt tôi chuyển động, tầm mắt nhìn thấy một nơi, thấy mình nằm ở trong quan tài điêu khắc hoa văn phức tạp, Nhiếp Duy Dương mặc bộ quần áo biểu diễn hoa lệ kia, đang quỳ bên cạnh quan tài, ngón tay dài chạm rãnh miếu tả đường cong gương mặt tôi.

Không không không, tôi không chết, tôi còn chưa chết, tôi muốn nói cho anh biết lại bất lực.

Đột nhiên anh cúi đầu cười rộ lên, mặt giãn ra, khoe môi giờ lên đường cong xinh đẹp: “Nhưng mà, không sao cả, anh cũng có thể đi tìm em.”

Tôi nhìn anh đứng lên, đi đến kéo bức màn nhưng màu đỏ dày bên cửa sổ, dường như biết rõ anh muốn gì, trong lòng khủng hoảng, muốn hô to lên như điên, không được không được, đừng làm vậy, em không muốn anh làm như vậy, xin anh đừng làm như vậy!

Anh đứng lại cạnh cửa sổ, ngón tay cầm bức màn thật chặt, quay lại mỉm cười với tôi: “Anh sẽ ở bên em.”

Sau đó một tay anh kéo bức màn xuống.

Ánh nắng chói mắt chiếu vào từ cửa sổ ngay lập tức, bao phủ anh, quanh thân anh nổi lên màn sương mù màu xanh nhạt, anh mở rộng ngón tay thon dài ra bắt đầu phân tán dưới ánh mặt trời, sau đó là toàn bộ thân hình anh.

Không, không! Tôi tuyệt vọng nhìn anh mang theo mỉm cười tan thành mây khói không còn hình dáng dưới ánh mặt trời, đau lòng muốn điên, cuối cùng há mồm kêu thành tiếng.

Mắt mở ra, trông thấy một vùng ánh sáng chói mắt, ý thức nhanh chóng trở về, tôi thở nhẹ một hơi, a, là mơ.

Cảm giác được trái tim mình đang hoảng loạn, tôi muốn thở dốc lại phát hiện ngay cả hơi sức mình mở miệng cũng không có. Không chỉ như thế, tôi không cách nào chuyển động thân thể, thậm chí không thể chuyển động đầu, chuyện gì đã xảy ra? Nhớ tới chuyện trước khi ngất, tôi lập tức căng thẳng. Một màn ánh sáng chói ngời xuất hiện trước mắt, tôi không thấy gì cả. Tôi đang ở đâu? Bình Bình đã làm gì với tôi?

Đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng nói.

Tôi khiến mình tỉnh táo lại, tập trung tinh thần nghe, nghe thấy tiếng Bình Bình nói: “Haiz, nếu như tôi muốn mạng cô ta có phải là trả thù tốt nhất đối với anh hay không?”

71. Chương 71: Giao Dịch

Trả thù? Cô ta đang nói chuyện với Nhiếp Duy Dương sao? Nhiếp Duy Dương ở trong này hay sao?

Không nghe thấy giọng Nhiếp Duy Dương mà lại nghe thấy tiếng Bình Bình nói: “Hắc, không, không, nhiều như vậy không có nghĩa gì? Muốn mạng của anh, anh sẽ được giải thoát ngay rồi, tôi sao có thể hưởng thụ khoái hoạt trả thù? Từ từ hủy diệt thứ quý giá của anh, khiến anh từ từ tuyệt vọng mà không thể làm gì, có bao nhiêu thú vị chứ!”

Thì ra là nói qua điện thoại. Vậy giờ Nhiếp Duy Dương đang ở đâu? Buổi biểu diễn bắt đầu chưa? Trời ơi, quá tệ, vào lúc này lại xảy ra chuyện này, buổi biểu diễn của anh sẽ bị hủy!

Lòng tôi tràn đầy lo lắng, cố gắng cử động người, cuối cùng có thể chuyển động đầu được, tầm mắt tôi rời khỏi ánh sáng chói mắt kia, cuối cùng có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Tôi không biết đang nằm ở trên tầng cao của tòa nhà nào đó, bên trái người dính trên tường, bên phải không đến mười mét là lan can thẳng đứng, sau lan can chính là bầu trời cao xa. Cúi đầu nhìn mình, ngoài hai tay bị trói cố định ở sau lưng, người dựa vào vào tường, thân thể của tôi vẫn còn nguyên, chắc là sự suy yếu vô lực có liên quan tới thuốc mê. Giọng nói của Bình Bình truyền tới từ trên đỉnh đầu tôi. Tôi cố gắng ngẩng đầu lên, trông thấy cô ta đang ngồi trên một cái hòm gỗ cách tôi không xa, trên tay cầm một cái điện thoại đang nói chuyện.

Chung quanh rất yên tĩnh nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng nói hỗn độn của rất nhiều người tạo thành tiếng ong ong, rốt cuộc ở đây là đâu?

Tôi nghe thấy Bình Bình lại nói: “Anh thích gì? Một lỗ tai hay là một tay? Cứ việc nói, để cho lúc anh bắt đầu biểu diễn sẽ nhận được một phần quà của tôi.”

Hóa ra buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu. Có lẽ còn có cơ hội cứu vãn. Tôi định thở nhẹ một hơi, lập tức hiểu ý tứ trong lời của Bình Bình— lỗ tai hay tay của tôi? Cho dù lỗ tai vô dụng tôi cũng không muốn tạm biệt càng đừng nói đến tay! Trong lòng tôi lạnh đi, nên làm cái gì bây giờ? Mặc cho cô ta xâu xé?

Lại nghe thấy Bình Bình khàn khàn cười rộ lên: “Haiz, đây là uy hiếp hay sao? Tôi thật sự rất sợ đấy. Nhưng tôi nghĩ, cái người lúc trước tôi tìm đến cửa giao dịch có thể cay nghiệt ngoan độc vũ nhục tôi, cho dù cầm tứ chi đầy máu của người yêu mình mà có thể mặt không đổi biểu diễn được hay không? Tôi thật sự muốn nhìn một chút.”

Tôi nhớ tới lần nhìn thấy bọn họ ở trên quảng trường Brüssel kia, xem ra, khẳng định lúc ấy Nhiếp Duy Dương đã nói ít lời cay nghiệt đối với Bình Bình... Ai, nghĩ cũng đúng, cái người này. khẳng định là xuất lời không lưu tình. Hiện tại anh sẽ làm như thế nào? Tôi phải làm như thế nào mới có thể khiến buổi biểu diễn của anh không bị ảnh hưởng?

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian, cuối cùng là lỗ tai hay là tay, hoặc anh thích những bộ phận khác? Nói nhanh một chút, nếu không không kịp đưa đến trước lúc buổi biểu diễn của anh bắt đầu... Cái gì?” Sau một hồi im lặng, giọng hơi nghi ngờ của Bình Bình vang lên: “Còn chưa đủ? Chỉ mình cô ta còn chưa đủ? Sự nghiệp của anh? Hủy sự nghiệp của anh đi sao? Ha, thật sự là đề nghị mê người. Lần đầu tiên tôi đụng phải người cổ vũ trả thù anh ta nhiều hơn đấy.”

Cái gì? Tôi nín thở lắng nghe, Nhiếp Duy Dương, anh đang làm cái gì?

Bình Bình khàn giọng cười rộ lên: “Có thứ này... A, lấy cái này để trao đổi sao?”

Tiếng cười của cô ta lớn dần, hơi điên cuồng: “Thấy mà mặc tao xâm lược như vậy làm cho tao thật thống khoái. Nhưng còn chưa đủ để triệt tiêu hai dao đau đớn mà mày vũ nhục tao! Mày hủy mặt của tao, hủy tao! Nhiếp Duy Dương!” Cô ta đè thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày đừng cho là tao không biết. Mày đề nghị như vậy chẳng qua là muốn kéo dài thời gian! Mày muốn tìm được cô ta sao? Đừng quá tự tin! Tao cho mày biết, không thể nào! Mày đừng suy nghĩ nữa! Cô ta đang ở một nơi bọn mày tuyệt đối không nghĩ tới, mày sẽ không tìm được cô ta!”

Nơi Nhiếp Duy Dương tuyệt đối không nghĩ tới? Đến tột cùng là ở đâu? Tôi đảo mắt, mắt dần dần thích ứng với ánh sáng. Tôi nhìn thấy trên đỉnh đầu là một khung trần gắn thủy tinh.

Bình Bình nói: “Nhưng tao đồng ý đề nghị của mày. Mày uống thứ kia trước mặt mọi người, tao sẽ không động vào cô ta. Nhưng sau đó... Được, đó là đương nhiên, mày có thể xác định.”

Trong đầu tôi lo lắng hỗn loạn, suy nghĩ về nội dung cuộc trò chuyện của họ để tìm ra tin tức, Nhiếp Duy Dương lấy cái gì để thỏa thuận? Cô ta nói “Uống thứ kia”, là có ý gì?

Tiếng bước chân lại gần, Bình Bình đi tới, ngồi xổm ở trước mặt tôi: “Tĩnh? Vừa vắn.”

Cô ta để điện thoại đến bên tai tôi, tôi nghe thấy tiếng Nhiếp Duy Dương, nặng nề, căng thẳng: “Ô Tô? Em có bị thương không?”

Giọng nói của anh khiến cho tôi không đứng mà muốn khóc, dường như hơi thở của anh đập vào mặt tôi. Tôi khẽ cắn môi để giọng bình tĩnh: “Em rất khỏe.”

Điện thoại lập tức bị Bình Bình lấy đi, cô ta nói: “Mày cũng đừng nghĩ giả vờ, tao xem radio trực tiếp.” Sau đó cúp điện thoại.

Tôi giãy nhích người, Bình Bình nói: “Đừng phí sức lực, cô không thoát nổi.”

Ánh mắt và giọng điệu của cô ta lạnh băng.

Tôi há mồm, giọng yếu ớt gần như không nghe được, tôi hỏi: “Nhiếp Duy Dương muốn làm gì?”

Bình Bình hừ lạnh một tiếng, băng gạc dính máu che khuất nửa gương mặt của cô ta. Tôi không thấy rõ nét mặt của Bình Bình. Cô ta không đáp mà hỏi lại: “Cô có biết ở đây là đâu?”

Tôi khẽ lắc đầu.

Bình Bình nói: “Haiz, không nhìn ra sao? Nơi này là trần nhà của phòng ca nhạc! Ngày hôm qua tôi trà trộn vào đây, trong lúc vô tình phát hiện được nơi bí mật tốt như vậy, rất không tồi đúng không? Dù Nhiếp Duy Dương nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra cô đang ở ngay chỗ anh ta đang biểu diễn, ngay ở trên đỉnh đầu anh ta. Ha, khẳng định hiện tại những người kia đang nghiêng trời lệch đất mà tìm cô trong thành phố N. Bọn họ sao tìm được cô chứ?”

Trên tay cô ta là một con dao sắc bén, sống dao lướt qua mặt tôi, cảm giác mát lạnh khiến tôi rùng mình.

Bình Bình khàn giọng cười một tiếng: “Vốn dĩ hiện tại tôi muốn cắt lỗ tai của cô đưa cho anh ta nhưng anh ta lại nói ra một đề nghị mê người khiến tôi quyết định sau đó mới ra tay. Cô đoán đi, là đề nghị gì?”

Tôi nhìn chằm chằm cô ta, giọng suy yếu: “Cái gì? Đề nghị gì?”

“Anh ta nói không có cô, anh ta còn có sự nghiệp, nếu muốn trả thù thống khoái sao không hủy tất cả những thứ này đi? An toàn của cô có thể đổi lại bằng anh ta tự hủy đi giọng của mình, chôn vùi sự nghiệp của anh ta, sau đó lại ra tay với cô? Ha, đây chính là tính toán của anh ta, anh ta muốn kéo dài thời gian, tìm được cô trước khi buổi biểu diễn bắt đầu.” Bình Bình nhếch môi, cô ta cong lưng, nụ cười nơi có vẻ rét lạnh: “Nhưng tôi sợ cái gì chứ? Tô Tô đáng yêu, anh ta sẽ không thể tìm được cô, đề nghị này càng thú vị với tôi. Tôi thật sự không có lý do từ chối.”

Tôi trừng lớn mắt, môi run rẩy: “Không.”

Anh coi trọng sự nghiệp như vậy, cổ họng bảo bối như vậy! Trong mắt người khác anh như là có trời cho nhưng tôi biết rõ anh được thế vì đã bỏ không ít sức lực, tiêu hết bao nhiêu thời gian. Đồ ăn của anh không chế nghiêm khắc như vậy, ngày nào cũng luyện giọng chưa bao giờ gián đoạn. Anh nỗ lực hết tất cả mới được, sao có thể cứ như vậy mà bị hủy?

Sao có thể cứ như vậy mà bị hủy vì tôi?

Nhiếp Duy Dương, cái tên điên này, lúc này, vì sao anh lại không ích kỉ một chút cơ chứ?

“Đừng để cho anh ấy làm như vậy.” Tôi vội vàng nói: “Tôi chưa bao giờ có chủ tâm muốn thương tổn cô, nếu như cô muốn báo thù, cứ hạ hai dao ở trên mặt tôi là được rồi, đừng làm cho anh ấy bị như vậy!”

Bình Bình liếc tôi một cái, ánh mắt như bao phủ tầng băng: “Đừng có ở đây giả vờ, cô thật ngu dốt. Mặt tôi bị hủy rồi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ có thể dùng bộ mặt này để kiếm sống nữa, không ai thiếu phần trả thù của tôi đâu.”

Tôi nên làm cái gì bây giờ? Mắt tôi nhìn bốn phía, ngoài mặt bàn kim loại rơi bụi chồng chất chỉ có hai thùng gỗ bỏ hoang, sau lưng tôi là cái túi xách của tôi, nắp bị lệch, đồ vật ở bên trong cũng rơi ra, có chìa khóa, có ví tiền, còn có một cái camera nhỏ, còn có — một hộp lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh!

Tim tôi nhảy lên một cái, khẳng định Bình Bình không biết huyền diệu trong lọ nhỏ kia. Nó bị rơi cách không xa hai tay tôi. Nếu tôi có thể cầm được nó thì có thể nghĩ cách cắt dây thừng!

Bình Bình nhìn đồng hồ, lại nhìn tôi: “Thời gian biểu diễn đã sắp tới rồi, ha, đám người đứng ngoài mong chờ xem diễn, diễn viên lên đài, uống một ly rượu trộn lẫn thuốc, sau đó dùng giọng vỡ nát nói, anh ta hủy giọng rồi, sẽ vĩnh viễn rời khỏi sân khấu— Tô Tô, có phải rất thú vị không?”

Tôi không nói lời nào, cúi đầu, nghĩ làm như thế nào không gây động mà lấy được lọ nhỏ vào trong tay. Nhất định phải nhanh!

Bình Bình đứng dậy, đi đi lại lại hai vòng, sau đó liếc tôi một cái, đi đến phía trước, dưới chỗ đó là thang an toàn.

Tôi sững sờ, lập tức hiểu được, nhất định là cô ta muốn tận mắt nhìn thấy một màn Nhiếp Duy Dương hủy giọng. Cô ta phải rời khỏi để nhìn!

Tôi vui mừng quá đổi, tranh thủ thời gian nghiêng người, duỗi dài ngón tay, muốn chớp lấy hộp nhỏ.

Khóe mắt lại trông thấy Bình Bình quay người lại đi tới, tôi vội vàng thu tay lại, trong lòng ảo não, cô ta thay đổi chủ ý sao?

Bình Bình ngồi xổm xuống, kiểm tra dây thừng sau lưng tôi. Cô ta lại nhìn mặt tôi nói: “Có lẽ tôi không nên để ý tới giao dịch này, bây giờ cắt bỏ lỗ tai hoặc ngón tay của cô?”

Trong lòng tôi phát lạnh, mắt nhìn thẳng cô ta, nói: “Cô thật sự hận tôi như vậy? Cho dù tôi chưa từng có ác ý với cô, cho dù tôi đã từng giúp cô?”

Bình Bình nhìn mặt tôi, đột nhiên đứng lên, xoay người đi đến phía cầu thang an toàn: “Đừng phí sức muốn gọi người, phía dưới không nghe thấy gì đâu. Nếu Nhiếp Duy Dương thống khổ khiến tôi thỏa mãn có lẽ sẽ tạm thời tha cho cô.”

Cô ta đi xuống.

72. Chương 72: Ánh Sáng Kỳ Tích

Trả thù? Cô ta đang nói chuyện với Nhiếp Duy Dương sao? Nhiếp Duy Dương ở trong này hay sao?

Không nghe thấy giọng Nhiếp Duy Dương mà lại nghe thấy tiếng Bình Bình nói: “Hắc, không, không, nhiều như vậy không có nghĩa gì? Muốn mạng của anh, anh sẽ được giải thoát ngay rồi, tôi sao có thể hưởng thụ khoái hoạt trả thù? Từ từ hủy diệt thứ quý giá của anh, khiến anh từ từ tuyệt vọng mà không thể làm gì, có bao nhiêu thú vị chứ!”

Thì ra là nói qua điện thoại. Vậy giờ Nhiếp Duy Dương đang ở đâu? Buổi biểu diễn bắt đầu chưa? Trời ơi, quá tệ, vào lúc này lại xảy ra chuyện này, buổi biểu diễn của anh sẽ bị hủy!

Lòng tôi tràn đầy lo lắng, cố gắng cử động người, cuối cùng có thể chuyển động đầu được, tầm mắt tôi rời khỏi ánh sáng chói mắt kia, cuối cùng có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Tôi không biết đang nằm ở trên tầng cao của tòa nhà nào đó, bên trái người dính trên tường, bên phải không đến mười mét là lan can thẳng đứng, sau lan can chính là bầu trời cao xa. Cúi đầu nhìn mình, ngoài hai tay bị trói cố định ở sau lưng, người dựa vào vào tường, thân thể của tôi vẫn còn nguyên, chắc là sự suy yếu vô lực có liên quan tới thuốc mê. Giọng nói của Bình Bình truyền tới từ trên đỉnh đầu tôi. Tôi cố gắng ngẩng đầu lên, trông thấy cô ta đang ngồi trên một cái hòm gỗ cách tôi không xa, trên tay cầm một cái điện thoại đang nói chuyện.

Chung quanh rất yên tĩnh nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng nói hỗn độn của rất nhiều người tạo thành tiếng ong ong, rốt cuộc ở đây là đâu?

Tôi nghe thấy Bình Bình lại nói: “Anh thích gì? Một lỗ tai hay là một tay? Cứ việc nói, để cho lúc anh bắt đầu biểu diễn sẽ nhận được một phần quà của tôi.”

Hóa ra buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu. Có lẽ còn có cơ hội cứu vãn. Tôi định thở nhẹ một hơi, lập tức hiểu ý tứ trong lời của Bình Bình— lỗ tai hay tay của tôi? Cho dù lỗ tai vô dụng tôi cũng không muốn tạm biệt càng đừng nói đến tay! Trong lòng tôi lạnh đi, nên làm cái gì bây giờ? Mặc cho cô ta xâu xé?

Lại nghe thấy Bình Bình khàn khàn cười rộ lên: “Haiz, đây là uy hiếp hay sao? Tôi thật sự rất sợ đấy. Nhưng tôi nghĩ, cái người lúc trước tôi tìm đến cửa giao dịch có thể cay nghiệt ngoan độc vũ nhục tôi, cho dù cầm tứ chi đầy máu của người yêu mình mà có thể mặt không đổi biểu diễn được hay không? Tôi thật sự muốn nhìn một chút.”

Tôi nhớ tới lần nhìn thấy bọn họ ở trên quảng trường Brussels kia, xem ra, khẳng định lúc ấy Nhiếp Duy Dương đã nói ít lời cay nghiệt đối với Bình Bình... Ai, nghĩ cũng đúng, cái người này. khẳng định là xuất lời không lưu tình. Hiện tại anh sẽ làm như thế nào? Tôi phải làm như thế nào mới có thể khiến buổi biểu diễn của anh không bị ảnh hưởng?

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian, cuối cùng là lỗi tại hay là tay, hoặc anh thích những bộ phận khác? Nói nhanh một chút, nếu không không kịp đưa đến trước lúc buổi biểu diễn của anh bắt đầu... Cái gì?” Sau một hồi im lặng, giọng hơi nghi ngờ của Bình Bình vang lên: “Còn chưa đủ? Chỉ mình cô ta còn chưa đủ? Sự nghiệp của anh? Hủy sự nghiệp của anh đi sao? Ha, thật sự là đề nghị mê người. Lần đầu tiên tôi đụng phải người cổ vũ trả thù anh ta nhiều hơn đây.”

Cái gì? Tôi nín thở lắng nghe, Nhiếp Duy Dương, anh đang làm cái gì?

Bình Bình khàn giọng cười rộ lên: “Có thứ này... A, lấy cái này để trao đổi sao?”

Tiếng cười của cô ta lớn dần, hơi điên cuồng: “Thấy mà mặc tao xâm lược như vậy làm cho tao thật thống khoái. Nhưng còn chưa đủ để triệt tiêu hai dao đau đớn mà mày vũ nhục tao! Mày hủy mặt của tao, hủy tao! Nhiếp Duy Dương!” Cô ta đề thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày đừng cho là tao không biết. Mày đề nghị như vậy chẳng qua là muốn kéo dài thời gian! Mày muốn tìm được cô ta sao? Đừng quá tự tin! Tao cho mày biết, không thể nào! Mày đừng suy nghĩ nữa! Cô ta đang ở một nơi bọn mày tuyệt đối không nghĩ tới, mày sẽ không tìm được cô ta!”

Nơi Nhiếp Duy Dương tuyệt đối không nghĩ tới? Đến tận cùng là ở đâu? Tôi đảo mắt, mắt dần dần thích ứng với ánh sáng. Tôi nhìn thấy trên đỉnh đầu là một khung trần gắn thủy tinh.

Bình Bình nói: “Nhưng tao đồng ý đề nghị của mày. Mày uống thứ kia trước mặt mọi người, tao sẽ không động vào cô ta. Nhưng sau đó... Được, đó là đương nhiên, mày có thể xác định.”

Trong đầu tôi lo lắng hỗn loạn, suy nghĩ về nội dung cuộc trò chuyện của họ để tìm ra tin tức, Nhiếp Duy Dương lấy cái gì để thỏa thuận? Cô ta nói “Uống thứ kia”, là có ý gì?

Tiếng bước chân lại gần, Bình Bình đi tới, ngồi xổm ở trước mặt tôi: “Tĩnh? Vừa vậy.”

Cô ta để điện thoại đến bên tai tôi, tôi nghe thấy tiếng Nhiếp Duy Dương, nặng nề, căng thẳng: “Ô Tô? Em có bị thương không?”

Giọng nói của anh khiến cho tôi không đứng mà muốn khóc, dường như hơi thở của anh đập vào mặt tôi. Tôi khẽ cắn môi để giọng bình tĩnh: “Em rất khỏe.”

Điện thoại lập tức bị Bình Bình lấy đi, cô ta nói: “Mày cũng đừng nghĩ giả vờ, tao xem radio trực tiếp.” Sau đó cúp điện thoại.

Tôi giãy nhích người, Bình Bình nói: “Đừng phí sức lực, cô không thoát nổi.”

Ánh mắt và giọng điệu của cô ta lạnh băng.

Tôi há mồm, giọng yếu ớt gần như không nghe được, tôi hỏi: “Nhiếp Duy Dương muốn làm gì?”

Bình Bình hừ lạnh một tiếng, băng gạc dính máu che khuất nửa gương mặt của cô ta. Tôi không thấy rõ nét mặt của Bình Bình. Cô ta không đáp mà hỏi lại: “Cô có biết ở đây là đâu?”

Tôi khẽ lắc đầu.

Bình Bình nói: “Haiz, không nhìn ra sao? Nơi này là trần nhà của phòng ca nhạc! Ngày hôm qua tôi trà trộn vào đây, trong lúc vô tình phát hiện được nơi bí mật tốt như vậy, rất không tồi đúng không? Dù Nhiếp Duy Dương nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra cô đang ở ngay chỗ anh ta đang biểu diễn, ngay ở trên đỉnh đầu anh ta. Ha, khẳng định hiện tại những người kia đang nghiêng trời lệch đất mà tìm cô trong thành phố N. Bọn họ sao tìm được cô chứ?”

Trên tay cô ta là một con dao sắc bén, sống dao lướt qua mặt tôi, cảm giác mát lạnh khiến tôi rùng mình.

Bình Bình khàn giọng cười một tiếng: “Vốn dĩ hiện tại tôi muốn cắt lỗi tại của cô đưa cho anh ta nhưng anh ta lại nói ra một đề nghị mê người khiến tôi quyết định sau đó mới ra tay. Cô đoán đi, là đề nghị gì?”

Tôi nhìn chằm chằm cô ta, giọng suy yếu: “Cái gì? Đề nghị gì?”

“Anh ta nói không có cô, anh ta còn có sự nghiệp, nếu muốn trả thù thống khoái sao không hủy tất cả những thứ này đi? An toàn của cô có thể đổi lại bằng anh ta tự hủy đi giọng của mình, chôn vùi sự nghiệp của anh ta, sau đó lại ra tay với cô? Ha, đây chính là tính toán của anh ta, anh ta muốn kéo dài thời gian, tìm

được cô trước khi buổi biểu diễn bắt đầu.” Bình Bình nhếch môi, cô ta cong lưng, nụ cười nơi có vẻ rét lạnh: “Nhưng tôi sợ cái gì chứ? Tô Tô đáng yêu, anh ta sẽ không thể tìm được cô, đề nghị này càng thú vị với tôi. Tôi thật sự không có lý do từ chối.”

Tôi trừng lớn mắt, môi run rẩy: “Không.”

Anh coi trọng sự nghiệp như vậy, cổ họng bảo bối như vậy! Trong mắt người khác anh như là có trời cho nhưng tôi biết rõ anh được thế vì đã bỏ không ít sức lực, tiêu hết bao nhiêu thời gian. Đồ ăn của anh khổng lồ chế nghiêm khắc như vậy, ngày nào cũng luyện giọng chưa bao giờ gián đoạn. Anh nỗ lực hết tất cả mới được, sao có thể cứ như vậy mà bị hủy?

Sao có thể cứ như vậy mà bị hủy vì tôi?

Nhiếp Duy Dương, cái tên điên này, lúc này, vì sao anh lại không ích kỷ một chút cơ chứ?

“Đừng để cho anh ấy làm như vậy.” Tôi vội vàng nói: “Tôi chưa bao giờ có chủ tâm muốn thương tổn cô, nếu như cô muốn báo thù, cứ hạ hai dao ở trên mặt tôi là được rồi, đừng làm cho anh ấy bị như vậy!”

Bình Bình liếc tôi một cái, ánh mắt như bao phủ tầng băng: “Đừng có ở đây giả vờ, cô thật ngu dốt. Mặt tôi bị hủy rồi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ có thể dùng bộ mặt này để kiếm sống nữa, không ai thiếu phần trả thù của tôi đâu.”

Tôi nên làm cái gì bây giờ? Mắt tôi nhìn bốn phía, ngoài mặt bàn kim loại rơi bụi chong chóng chỉ có hai thùng gỗ bỏ hoang, sau lưng tôi là cái túi xách của tôi, nắp bị lệch, đồ vật ở bên trong cũng rơi ra, có chìa khóa, có ví tiền, còn có một cái camera nhỏ, còn có — một hộp lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh!

Tim tôi nhảy lên một cái, khẳng định Bình Bình không biết huyền diệu trong lọ nhỏ kia. Nó bị rơi cách không xa hai tay tôi. Nếu tôi có thể cầm được nó thì có thể nghĩ cách cắt dây thừng!

Bình Bình nhìn đồng hồ, lại nhìn tôi: “Thời gian biểu diễn đã sắp tới rồi, ha, đám người đứng ngoài mong chờ xem diễn, diễn viên lên đài, uống một ly rượu trộn lẫn thuốc, sau đó dùng giọng vỡ nát nói, anh ta hủy giọng rồi, sẽ vĩnh viễn rời khỏi sân khấu— Tô Tô, có phải rất thú vị không?”

Tôi không nói lời nào, cúi đầu, nghĩ làm như thế nào không gây động mà lấy được lọ nhỏ vào trong tay. Nhất định phải nhanh!

Bình Bình đứng dậy, đi đi lại lại hai vòng, sau đó liếc tôi một cái, đi đến phía trước, dưới chỗ đó là thang an toàn.

Tôi sững sờ, lập tức hiểu được, nhất định là cô ta muốn tận mắt nhìn thấy một màn Nhiếp Duy Dương hủy giọng. Cô ta phải rời khỏi để nhìn!

Tôi vui mừng quá đỗi, tranh thủ thời gian nghiêng người, duỗi dài ngón tay, muốn chớp lấy hộp nhỏ.

Khóe mắt lại trông thấy Bình Bình quay người lại đi tới, tôi vội vàng thu tay lại, trong lòng ảo não, cô ta thay đổi chủ ý sao?

Bình Bình ngồi xổm xuống, kiểm tra dây thừng sau lưng tôi. Cô ta lại nhìn mặt tôi nói: “Có lẽ tôi không nên để ý tới giao dịch này, bây giờ cắt bỏ lỗ tai hoặc ngón tay của cô?”

Trong lòng tôi phát lạnh, mắt nhìn thẳng cô ta, nói: “Cô thật sự hận tôi như vậy? Cho dù tôi chưa từng có ác ý với cô, cho dù tôi đã từng giúp cô?”

Bình Bình nhìn mắt tôi, đột nhiên đứng lên, xoay người đi đến phía cầu thang an toàn: “Đừng phí sức muốn gọi người, phía dưới không nghe thấy gì đâu. Nếu Nhiếp Duy Dương thống khổ khiến tôi thỏa mãn có lẽ sẽ tạm thời tha cho cô.”

Cô ta đi xuống.

73. Chương 73: Chương Cuối

Tôi trợn mắt há mồm, giọng cũng thay đổi: “Sao có thể như vậy?”

Tôi đang đắp chăn dựa vào gối đầu bên giường, trong tay cầm một tờ báo. Ngày hôm qua về đến nhà, một hơi ngủ đến sáng hôm nay, mở mắt ra nhìn thấy một tờ báo đặt ở bên cạnh. Trang đầu tờ báo này dùng một cỡ chữ thật to viết tiêu đề: Tiếng ca ma mỹ tình yên kinh thế!

Dưới có một hàng chữ phụ là: “Mặc Hoàng lấy được thành công lớn trong lần biểu diễn của Nhiếp thị cùng với bạn gái thần bí của anh.”

Nhưng để cho tôi kinh ngạc đến ngây người chính là thứ không có liên quan gì với điều ấy, chính là ảnh chụp nhỏ cỡ bàn tay bên cạnh tiêu đề... nhưng không phải là hình ảnh của tôi, mà là của Nhiếp Duy Dương... tấm hình này tưởng tận ghi lại giây phút tôi ngã trên sân khấu, nhưng, nhưng!

Nhiếp Duy Dương lại rất chói lọi, mà tôi? Toàn thân dơ bẩn không cần phải nói, trong hình kia rõ ràng có thể trông thấy mặt tôi dính đầy bụi cùng với hai hàng nước mắt chảy xuống!

Tôi vò tờ báo lại gào lên: “Ai chụp cái ảnh này? Tôi muốn giết anh ta giết anh ta!”

Mẹ ngồi bên cạnh vội vàng lấy tờ báo trong tay tôi: “Đừng vo lại, trên tay đều là vết thương kia! Mẹ xem một chút!” Mẹ nghiêng đầu nhìn ảnh chụp, cười: “Đây không phải là cười đến rất đẹp mắt hay sao? Còn đôi cánh này cũng rất xinh đẹp.”

Tôi cảm hận không nói lời nào, ảnh chụp xấu như vậy còn bị hiện ra cho toàn thế giới xem được, mặt mũi đầy bụi như khỉ, cười để hù dọa người đọc à?

Nhiếp Duy Dương đẩy cửa đi tới, nhìn tôi: “Đây là sao?”

Mẹ cười: “Ngại cái ảnh kia chụp con bé xấu!”

Nhiếp Duy Dương liếc mắt nhìn tờ báo: “Sao anh không thấy như vậy? Đây không phải là rất xinh đẹp hay sao?”

Tôi nói: “Gạt người!” Khóe miệng lại không nhin được cong lên.

Mẹ lắc đầu cười: “Mẹ nói không tin, Duy Dương vừa nói con đã tin rồi? Mẹ vẫn không nên ở đây cản trở người!”

Tôi đỏ mặt: “Mẹ!”

Mẹ cười đi ra ngoài. Ngày hôm qua cùng hát một bài với Nhiếp Duy Dương xong, tôi đi vào hậu trường đã thấy mẹ và Nhiếp Văn Hàm đứng ở đó chờ. Mẹ ôm vai tôi, nước mắt lã lã, về sau liên tục nói với tôi: “Cái thằng bé Duy Dương này, mẹ muốn khuyên nó mà nó không nghe, lại không có cách khác, may mắn may mắn.”

Xem ra Nhiếp Duy Dương hoàn toàn qua cửa ải của mẹ.

Có người đi theo sau Nhiếp Duy Dương, chào hỏi với tôi: “Tiểu Tô Tô, cảm giác như thế nào? Có người lo lắng, mạnh mẽ kéo anh tới phục vụ đây.”

Tôi cười: “Đào Ý Đường, làm phiền anh rồi! Em không sao, mà Felix sao rồi?”

Đào Ý Đường nói: “Anh đã gọi điện cho người nhà của cậu ấy, phẫu thuật của cậu ta được bố trí vào ngày mai.” Anh ta quần máy đo huyết áp trên cánh tay tôi.

Tôi thở dài: “Hi vọng mắt anh ấy không có chuyện gì.”

Nhiếp Duy Dương ngồi bên cạnh tôi, ngón tay vuốt tóc tôi, tôi giương mặt lên hỏi anh: “Cô ta thế nào rồi?”

Sắc mặt Nhiếp Duy Dương thoáng lạnh đi: “Chết!”

Tôi trừng lớn mắt: “Cái gì?” Bình Bình chết?

Đào Ý Đường cười: “Tiểu Nhiếp Nhiếp, anh biết rõ cậu muốn người đàn bà kia chết, đáng tiếc cô ta vẫn còn sống, để cho cậu thất vọng rồi.” Anh ta nhìn về mặt mờ mịt của tôi, giải thích: “Ngày hôm qua cô ta bị hai người bảo vệ đuổi theo, vừa lúc đụng phải người anh tìm tới, trong lúc rối loạn ngã xuống từ cầu thang, xương cốt gãy mấy đoạn nhưng không có gì đáng ngại, đợi đến khi cô ta đỡ hơn, chắc chắn phải ngồi tù rồi. Cô ta còn rất giảo hoạt, bọn anh truy ra tín hiệu, biết rõ cô ta ở gần phòng ca nhạc, lại không ngờ cô ta lại trốn ở trong. Chậm một chút nữa, giọng Tiểu Nhiếp Nhiếp đã không giữ được rồi.”

Nhiếp Duy Dương nhìn anh ta cởi máy đo huyết áp, làm như thể không thành vấn đề, lập tức nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Đào Ý Đường lẩm bẩm: “Không tính người.” tiếng nói vang bên ngoài cửa. Nhiếp Duy Dương đi tới, ngồi bên cạnh tôi, khẽ chạm vào ngón tay bằng bó như xác ướp của tôi, cúi đầu hỏi: “Có đau không?”

Tôi nhìn mặt anh, ngơ ngác ngốc ngốc lắc đầu. Trải qua ngày hôm qua, tôi như mới yêu anh, chỉ nhìn anh đã đổ mặt.

Anh cúi người hôn tôi, thân thiết làm phiền, đột nhiên tôi bật cười, anh cắn môi tôi: “Cười cái gì?”

Tôi nói: “Ngày hôm qua, em chặt vật thành cái dạng kia anh cũng hôn được?”

Anh khẽ cười, lông mày nhíu lên, ánh mắt như có thể thổi miên người: “Tin anh, lúc ấy em xinh đẹp không gì sánh được.”

Tôi tin tưởng. Bởi vì tất cả của anh, ngón tay, da thịt và cả người đều xác định với tôi.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, bầu trời bao la ngoài cửa sổ đã nhuộm ánh nắng chiều màu tím, Nhiếp Duy Dương đang đứng trước cửa sổ, tay vuốt ngực, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi hỏi: “Đang suy nghĩ gì đấy?”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, bóng dáng trước mặt bị ánh sáng chiếu sáng, khóe miệng anh cong lên, giọng điệu trong veo sung sướng, thoải mái như áng mây giữa bầu trời thảng năm, anh nói: “Anh nghĩ, chúng nó đã mất.”

Tôi không biết “chúng nó” mà anh nói là cái gì nhưng dường như lại có thể hiểu rõ, nhưng cái này có liên quan gì đây? Chỉ nhìn anh nhẹ nhàng trước mặt như vậy đã đủ để cho tôi mỉm cười thỏa mãn.

74. Chương 74: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1 – Vườn gai 3

BY KÚN LAZY ON16/10/2015 VƯỜN GAI

Phiên ngoại 1

Edit: Ốc

Buổi đêm yên tĩnh.

Khi tôi nhìn thấy cô ấy, tôi nghe thấy được giọng nói nhẹ nhàng.

Tôi vẫn một mình đứng trong màn đêm yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hát của tôi, tôi chưa từng nghe thấy những thanh âm khác.

Bây giờ, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn thấy cô ấy nhẹ nhàng nhanh chóng chạy trốn như vậy, lần đầu tiên tôi nghe được tiếng mềm mại tuyệt vời toát ra xuyên qua bóng tối, xuyên qua tĩnh mịch vang lên trong tai tôi, chảy vào đáy lòng tôi, quán quanh lưu chuyển trong thân thể của tôi, hội tụ thành khát vọng mãnh liệt khó hiểu.

Tôi không biến sắc nhưng trong đáy lòng lại kinh ngạc.

Không hề yên tĩnh nữa, bóng tối dao động.

*

Tôi không ngờ lại thấy cô ấy nhanh như vậy, mặc dù chỉ là bức ảnh.

Felix ở bên cạnh ồn ào: “Nhiếp, ngày đó cậu không phát hiện ra cô bé này thật là đáng tiếc, nhìn cô ấy rất có cảm giác! Mình quả thực đã bị cô ấy mê hoặc, cậu có cảm giác gì không?”

Cảm giác, đúng vậy.

Cảm giác kia lại xuất hiện một lần nữa, yên tĩnh và hắc ám quanh năm làm bạn với tôi rạn nứt trong nháy mắt, tình cảm mãnh liệt lạ lẫm khác thường tràn từ sâu trong thân thể tôi, quá mạnh mẽ, quá nóng bỏng, tôi vậy mà lại khẽ run.

Thân thể dậy sóng còn đang cuộn cuộn, tôi phải thở nhẹ mới có thể bình phục được tiếng trái tim đột nhiên đập rộn lên.

Tôi lăm bầm trả lời: “Cô ấy.... khiến mình có dự vọng.”

Đào Ý Đường đứng bên cạnh cười vang, Felix tức giận đoạt bức ảnh lại: “Đừng có mà đùa nhảm chán như vậy.” Giống như tôi đang khinh nhờn nữ thần của cậu ấy.

Khóe miệng tôi khẽ cong, tự tôi biết, không phải vui đùa, là thân thể và trực giác của tôi phản ánh trực tiếp nhất. Khi lần đầu tôi nghe được tiếng nói trong đêm yên tĩnh, tôi đã biết như vậy.

*

Đang xem xét nhãn hiệu rượu nhọ năm 82 số lượng có hạn thì chai rượu từ trên tay tôi trượt xuống đấy, bắn thành một đóa hoa màu đỏ trên sàn đá tuyết trắng.

Trợ lý tổ chức hôn lễ đứng sau lưng tôi hít sâu: “A! Rượu này đắt như vậy! Tổng giám đốc đang cần, phải làm sao đây?”

Tôi không biến sắc nói: “Không sao, còn một bình nữa, cậu lấy ra đi.”

Trợ lý vội vàng rời đi, tôi lấy một chén rượu từ mâm người bồi bàn đi qua, ngửa đầu uống hết.

Cồn trong rượu cũng không giảm bớt nhịp tim dồn dập của tôi.

Hôn lễ của ba vô cùng náo nhiệt, y hương tấn ảnh, ăn uống linh đình, tôi tránh khỏi đám người, tựa người trên cây cột la mã màu trắng lạnh như băng, vẫn nhìn thẳng vào cô bé đứng cạnh cửa sổ.

Trong tay cô bưng cái chén, nghiêng đầu híp mắt nhìn mọi người trong bữa tiệc, vài phần thanh thản, vài phần tự tại, giữa hàng mi là tùy tiên phóng khoáng giống như bộ dạng của cô mà bảy năm trước tôi mới gặp.

Cô giơ tay nhắc chân đều tạo ra tiếng, tạo thành tiếng nhạc hoa lệ lại dồn dập phả vào mặt tôi, dời núi lấp biển tuôn vào trong thế giới yên tĩnh của tôi, tình cảm mãnh liệt nhiều năm chưa cảm thụ qua lại bộc phát lần nữa ở sâu trong thân thể. Tình cảm mãnh liệt này đang ngủ đông, sau khi ở ẩn tĩnh lại lần nữa thì càng trở nên hung mãnh, nhanh chóng khống chế cả cơ thể tôi.

Tôi hít thở sâu, cảm giác rõ ràng tình cảm mãnh liệt đang điên cuồng tuôn trào trong người tôi, bên miệng không tự chủ được gọi lên nụ cười, cô ấy lại là em gái tương lai của tôi. Nếu nói có ông trời... thì nhất định ông trời cũng biết, cô ấy thuộc về tôi, bởi vậy mới đưa cô ấy tới bên cạnh tôi. Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm trên người cô ấy, không vội, tôi tự nhủ, không vội ở đây, sớm muộn gì cô ấy cũng là của tôi.

Ánh mắt của tôi nhất định đã khiến cô ấy phát hiện ra, cô ấy xoay đầu lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn tôi một cái.

Thân thể của tôi cứng đờ.

Sau khi cô quay đầu trở lại, tôi mới cúi đầu cài lại nút thắt lễ phục, che đi dự vọng nhanh chóng tức dậy rõ ràng.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã thư thái của cô, trong lòng tôi có chút tức giận, cô không biết cái gì, nhưng mà chỉ tùy tiện liếc mắt một cái thì tôi sẽ có phản ứng.

Vì vậy tôi bị kích thích đi về phía cô, cô quay lại nhìn thấy tôi dường như muốn mỉm cười, điệu bộ lễ pháp càng khiến tôi để ý, quan hệ của tôi và cô ấy tuyệt đối không phải là loại quan hệ lạ lẫm lễ độ, mà hẳn là quan hệ càng thân mật, càng khiến người sợ run, điên cuồng và thâm trầm.

Tôi đi tới gần, mang một ít lòng trả thù ác ý cúi người bên tai cô, nói: “Thật sự muốn biết tư vị khi cắm vào người em là thế nào.”

Tôi xoay người đi, nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng ly thủy tinh vỡ vụn. A, chỉ là mèo hoang nhỏ có móng vuốt.

*

Tôi nhìn đồng hồ hỗn loạn trước mặt, ngồi ngốc ở trong phòng.

Tôi muốn cô ấy.

Tôi cứ như vậy mà muốn cô ấy, không thể để ý đến ý nguyện của cô ấy, thậm chí không chờ được tới lúc về đến nhà.

Tôi không nên nắm tay cô ấy, cảm xúc da thịt mềm mại dưới những ngón tay khiến dự vọng của tôi hoàn toàn bộc phát, không thể nào kiềm chế.

Cũng tốt, tôi vốn cũng không muốn kiềm chế.

Lúc cô ở dưới người tôi thì diêm dâm đáng yêu hỏi tôi vì sao.

Vì sao? Bởi vì cô ấy là âm thanh duy nhất trong bóng đêm yên tĩnh của tôi, cô ấy làm thức tỉnh dự vọng của tôi, khiến tôi không kiềm chế được?

Lời này mà nói ra, cô ấy sẽ dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn tôi chứ?

Tôi cười xấu xa, thuận miệng thêu dệt một câu chuyện xưa thối nát tầm thường.

Sau đó, tôi phát hiện tôi bị cô ấy lừa, cô ấy cũng không phải là một cô bé nhu nhược như vậy.

Nếu để cho cô ấy rời đi như vậy, từ nay về sau nhất định cô ấy sẽ nhượng bộ với tôi, vô cùng đau nhức?

May mắn tôi đã bắt được cô ấy.

Sau đó....

Tôi vươn tay che mặt, khuôn mặt có chút nóng lên, nghĩ tới cảm giác mất hồn vừa rồi ở trong cơ thể cô, tôi hé môi, trong cổ họng lặng lẽ phát ra tiếng rên rỉ.

Tôi đúng là điên rồi.

*

Suýt nữa chết vì cô hấp dẫn.

Tôi mở khóa cong, nhìn cô đáng thương co thành một cụm trên đất. Bây giờ biết sợ hãi rồi? A, bé cưng, đầu với anh, em còn kém xa.

Tôi nhìn rương đồ này, nghĩ dùng những vật này trên người cô sẽ có cảnh tượng gì? Nhất định sẽ khiến người khác hưng phấn. Không cần thương xót cô, cô vốn muốn dùng những đồ này trên người tôi.

Đột nhiên cô lại khóc ồ lên. Thân thể nho nhỏ run rẩy mãnh liệt, khóc lớn như có ủy khuất rất lớn.

Tôi nâng mặt cô lên, trông thấy ánh mắt sợ hãi bất lực tuyệt vọng của cô.

Trên mặt đầy vệt nước mắt.

Đột nhiên tôi cảm thấy có một cảm giác khác thường sinh sôi trong lòng.

Không thể nào giải thích được tâm tình của mình, tôi quyết định bỏ qua cho cô.

Tôi mang cô đến phòng tắm rửa đi một thân chật vật của tôi và cô, đôi mắt to ngập nước và cái mũi nhỏ đỏ bừng của cô làm tôi bật cười.

Tôi nói với cô, tôi sẽ không tra tấn cô.

Ánh mắt cô đột nhiên sáng lên, giống như bị tuyên án tử hình lại đột nhiên nhận được đại xá.

Hành động kế tiếp của cô khiến tôi hoàn toàn ngây người, cô đột nhiên nghiêng người hôn lên đôi môi tôi.

Nụ hôn này nhẹ nhẹ ngấn ngủi, hoàn toàn không thể so sánh nụ hôn nóng bỏng của tôi và cô lúc kích tình, càng kém kích thích hơn nụ hôn khiêu khích của cô, thế nhưng nụ hôn này khiến lòng tôi như bị đánh một cái, sau đó đập mạnh lên mà trước nay chưa từng có, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Tôi vẫn cho rằng cô ấy là người làm thức tỉnh dự vọng của tôi.

Nhưng mà đến bây giờ tôi vẫn không biết đây là vì cái gì thì tôi đã sống uống phí hai mươi năm rồi.

Cô cúi đầu, tôi không nhận được khe hở lên môi mình.

À, thì ra tôi yêu cô ấy.

75. Chương 75: Phiên Ngoại 2. Vườn Gai Trong Tim

Phiên ngoại 2 – Vườn gai 3

BY KÚN LAZY ON16/10/2015 VƯỜN GAI

Phiên ngoại 2. Vườn gai trong tim

Edit: Ốc

Hạt mầm này được chôn xuống từ lúc nào?

Hạt này là hạt giống bụi gai.

Có lẽ từ lần đầu trong lòng tôi biết được tình cảm mãnh liệt trước nay chưa từng có mà chậm rãi ca hát đồng thời hạt mầm này cũng lặng lẽ mọc rễ trong đó.

Khi đó, tôi phát hiện, tôi không phải là người đàn ông đầu tiên của cô ấy.

Khi tôi đứng ở bên ngoài phòng cô ấy nghe được tiếng bọn họ cười và tiếng mập mờ truyền tới, vẻ mặt tôi không chút thay đổi nhưng tôi lại cắn chặt răng.

Là nam sinh đã cùng cô sao? Là ai đã hái được cô?

Bụi gai bắt đầu sinh trưởng, mọc lên cái cây đầu tiên trong tim tôi, tàn nhẫn làm tôi đau.

Tôi muốn hôn cô ấy, tôi muốn cắn cô ấy, tôi muốn siết chặt cô ấy trong ngực, tôi muốn mạnh mẽ xuyên qua cô.

Vì vậy, tôi bắt buộc cô ấy, vội vàng đoạt lấy cô ấy.

Dục vọng của thân thể tìm được thổ lộ nhưng mà bụi gai trong lòng vẫn từ từ lan ra, ngoan cố đâm vào lòng tôi.

Vẫn chưa đủ.

Tôi đi tới phòng của cô ấy, giam cầm thân thể mê người như yêu tinh dưới ánh trăng, dùng kim loại lạnh như băng đùa bỡn cô ấy.

Nhưng mà cho dù như vậy cũng không thể đè nén sự sinh trưởng của bụi gai, trái tim vẫn đau đớn như trước.

Tôi muốn biết người kia là ai, rất muốn, thế nên tôi không nhận được mà hỏi cô ấy.

Rất cuộc khi cô nói đáp án cho tôi, tôi không nhận được cười.

Kỳ lạ, bụi gai lại ngừng phát triển.

*

Felix nhìn thấy cô ấy.

Tôi biết rõ từ lâu cậu ấy đã có hứng thú với cô ấy.

Trong lồng ngực hơi đau, tôi khẽ nhú màu, bụi gai này lại sống lại sao?”

Tôi đẩy ngã camera của Felix, dẫn chú ý của cậu ấy rời đi.

Khi Felix thu thập xong, cô ấy đã đi rồi, Felix lo lắng hỏi tôi về chuyện của cô ấy, tôi khép hờ mắt, cảm nhận được bụi gai nhọn hoắt từ từ đâm vào trái tim mình.

Tôi giương mắt nói với cậu ấy, tôi không biết.

*

Felix gọi điện phàn nàn với tôi: “Nhiếp, cậu thật không có ý tứ, rõ ràng cô ấy là em gái cậu, ở cùng nhà với cậu, vậy mà cậu lại nói với mình không biết cô ấy là ai!”

Rất cuộc bọn họ cũng biết nhau sao? Sau đó sẽ thế nào đây? Tiếp xúc, trao đổi, hẹn hò?

Tôi ở Brussels xa xôi, thậm chí không nhìn thấy.

Tôi không thể nào khống chế được cảm giác vô lực.

Tôi đã hiểu được tâm tình của mình, còn cô ấy lại vui vẻ vì tôi sẽ rời đi.

Trái tim cô ấy không ở chỗ tôi, cho dù không phải Felix, có thể có người khác không? Vậy thì bé cưng tính tình tùy ý có thể cho người ta ôm, hôn môi, thậm chí —— làm tình?

Tôi suy đoán không có lý lẽ, lại càng ngày càng xuất hiện nhiều, tôi không thể nào khống chế được.

Bụi gai nhanh chóng phát triển, tôi có thể nghe thấy tiếng kéo kẹt kẹt nhọn hoắt đâm vào máu thịt tôi.

Tôi lẳng lặng dựa vào cạnh cửa sổ cho đến khi hoàng hôn buông xuống. Sau đó tôi búng tay, quyết định.

Tôi quyết định ký hợp đồng với Vạn Hoàng. Mặc dù ý định này khiến tôi phải dùng gấp bội thời gian và sức lực để chấm dứt chương trình học ở trường trước thời hạn.

Điều này không sao cả.

Tôi chỉ muốn về sớm một chút. Tôi phải về sớm một chút.

Thứ gì thuộc về tôi, đừng ai nghĩ sẽ lấy đi.

*

Khi tôi đến khách sạn, trong lòng tôi vô cùng lo lắng bất an.

Vì sao lúc này người bên lại cô ấy không phải là tôi, lại là Felix?

Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì....

Tôi nhắm mắt, ngăn cản mình tiếp tục nghĩ. Không không, tôi biết rõ Felix là người như thế nào, tôi không nên nghi ngờ bạn của mình.

Nhưng mà bụi gai lại vây lại trong lòng tôi, đau nhức như lửa đốt, tôi không thể nào ngăn cản những ý niệm tiêu cực trong đầu.

Một câu nói của cô lại khiến bụi gai xao động trở lại bình thường, lửa nóng và đau đớn biến mất, có chút vui sướng và chờ mong bùng nổ.

Cô ấy nói, cô ấy chỉ muốn tôi.

Cô ấy chỉ muốn tôi.

Tôi vuốt ve khuôn mặt mệt mỏi thiếp đi của cô ấy, mỉm cười, vật nhỏ, chờ em tỉnh lại phải nói cho anh biết vì sao.

Nhưng hôm sau tôi không ngờ cô ấy lại đứng đưng nói: “Nào có vì cái gì, có lẽ bởi vì cảm giác đã sử dụng có đảm bảo hơn?”

Nỗi chờ mong bị nghiền nát, tôi nổi cáu, cắn răng xoay người rời đi.

*

Không biết thế này có tính là đang theo đuổi con gái chưa?

Tôi cau mày nhìn chằm chằm miếng thịt trên tấm thớt, nhìn nhơn nhớt dính dính trên bề mặt thì vô cùng chán ghét, tôi cố gắng kiềm chế bản tính yêu sạch sẽ mới có thể vươn tay chạm vào nó. Chắc, bắn chết đi được.

Sau khi ký hợp đồng cùng vạn hoàng, nghiên cứu và thảo luận kế hoạch, trước giai đoạn quay cung tài liệu quảng cáo bề bộn nhiều việc, tôi vẫn rút thời gian tới đây học nấu ăn.

Bởi vì tôi không chỉ muốn có thân thể của cô ấy, còn muốn có cả lòng của cô ấy. Như vậy tôi mới có thể yên tâm rời đi.

*

Chờ đợi.

Cả đời tôi chưa bao giờ chờ ai.

Tôi ngồi yên lặng trên ghế, mặt trầm như nước, tức giận lo lắng không yên trong lồng ngực càng tăng dần theo thời gian trôi qua, gần như khiến tôi ngồi không yên.

Đáng chết, vì sao tôi phải chịu đựng những điều này?

Khi tôi không nhận được muốn ra ngoài tìm cô ấy thì rốt cuộc cô ấy cũng trở về, nhưng cô ấy lại đi cùng Felix.

Không phải cô ấy nói đi tìm bạn học sao? Vì sao nói dối tôi? Tôi đã dặn cô ấy trở về sớm một chút, cô ấy hoàn toàn không để trong lòng sao? Ở cùng Felix thế như vậy, bọn họ làm cái gì? Làm cái gì?

Bụi gai ầm một tiếng, phát triển giống như yêu quái, ngàn cây vạn cây siết chặt rái tim tôi, um tùm, càng siết càng chặt cho đến khi máu thịt mơ hồ. Nếu như còn ở đó một khắc nữa, tôi sẽ đau đến nổi cúi người xuống trước mặt mọi người.

Hoặc là, đánh một quyền lên mặt Felix.

Tôi bình tĩnh đứng dậy rời đi, sắc mặt như thường.

Cô ấy lại đuổi theo.

Áy náy sao? Xin lỗi sao? Tôi cũng không hiềm lạ gì!

Tôi sẽ chiếm lấy cô ấy, được, không có trái tim thì không có trái tim! Vậy thì để tôi không cần phải đè nén nữa, bữa bãi chiếm lấy thân thể em! Dù là từ nay về sau trong cuộc đời này em sẽ hận tôi oán tôi, tôi sẽ buộc em tại bên người, tùy ý hưởng dụng thân thể em, như vậy cũng rất tốt!

Ánh mắt của cô kinh hoàng, giống như là chất dinh dưỡng cho bụi gai, nó càng điên cuồng sinh trưởng, má tươi đầm đìa trên bụi gai.

Đau nhức.

Tôi nhắm mắt, hít vào, không sao cả, bởi vì dù thế thì hảo cảm và tín nhiệm của cô với tôi sẽ không còn sót lại chút gì, cho dù từ nay về sau tôi sẽ vĩnh viễn bị bụi gai trong lòng ta tấn điên cuồng, ít nhất tôi cũng có được thân thể cô ấy.

Cô tránh khỏi đôi môi của tôi, vội vàng nói: “Dừng.... đừng khổ sở như vậy, em sẽ đau lòng.”

Tôi cứng đờ.

Ngàn vạn bụi gai cũng không chống đỡ được một câu nói của cô, trong nháy mắt tất cả đều biến mất sạch sẽ.

*

Tôi nghĩ tôi đã vô cùng thỏa mãn.

Nhìn đám mây ngoài cửa sổ, nghĩ tới mỗi câu cô nói trong điện thoại, câu chúc và tiếc nuối của cô ấy.

Trong thân thể tôi tràn đầy một luồng nhiệt không giống với dự vọng, khiến tôi không thể chờ đợi được muốn gặp cô, ôm cô, hôn cô, đưa luồng nhiệt này dung nhập vào trong thân thể của cô, khiến cô có cùng cảm thụ với tôi.

Nhưng khi nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, dự vọng của tôi hoàn toàn bộc phát.

Kích tình qua đi, cô ngủ say trong ngực tôi, tôi cảm thấy thỏa mãn yên ổn.

Bụi gai này đã biến mất sao?

Tôi vuốt ve mái tóc cô, bé cưng, em thuộc về anh, vĩnh viễn, em có biết không?

Nhưng tôi lại không nghĩ rằng tâm tình tốt của tôi lại bị một câu nói của cô ấy phá hỏng.

Cái gì gọi là đợi tới khi cô ấy thích người khác sẽ nói cho tôi biết? Tôi đã sớm nhận định cô ấy, nhưng ánh mắt cô ấy vẫn luôn tìm kiếm khắp nơi.

Thì ra thỏa mãn yên ổn chỉ là biểu hiện giả dối do tôi tự mình ngộ nhận.

Thì ra ngã xuống từ hy vọng còn khiến người ta khó chịu hơn cả khi chưa có hy vọng.

Lòng ngực tôi lâm râm đau đớn.

Lúc tôi vừa trông thấy Felix, tôi nghe thấy một tiếng vang nhỏ, bụi gai vui sướng sinh trưởng.

Tôi không biết mình đã nói cái gì.

Khi tôi hiểu được đó chỉ là hiểu lầm, tôi cảm thấy giật mình, tại sao tôi có thể như vậy? Thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc, khiến chính mình cũng chán ghét.

Lo được lo mất như thế, khẩn trương như thế, bất an như thế, khát vọng như thế.

Tôi đang khát vọng cái gì?

Khi có được sự thân mật và tự nguyện của cô ấy, lòng tiếc nuối của cô ấy, tôi như nghiện, càng tham lam muốn có nhiều hơn.

Một mặt vừa lo lắng sẽ mất đi, một mặt càng khát vọng tốt đẹp hơn chính là ——

Tình yêu của cô ấy. Tình yêu toàn tâm toàn ý và chung thủy của cô ấy.

Cô ấy chạy đi, khoe miệng tôi hạ xuống.

Tôi phải làm thế nào để có thể có được?

Tôi xoa ngực, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ, bụi gai này ở đây, vẫn luôn ở đây, chỉ có tình yêu của cô ấy mới có thể xóa bỏ nó tận gốc, trừ cái đó ra, đạt được càng nhiều lại càng khiến nó mãi cảm hơn.

Chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể lan tràn.

76. Chương 76: Phiên Ngoại 3: Hồ Sơ Tuyệt Mật Của Tô Tô

Một ngày nào đó.

Tôi tỉnh lại, từ từ nhắm hai mắt lại mặc đồ ngủ bên cạnh lên, vẫn còn buồn ngủ đi ra cửa phòng, đứng trên đầu cầu thang nhìn xuống.

Chỉ có một mình Nhiếp Duy Dương đang ngồi trong phòng khách, trên tay cầm một cốc nước bạc hà màu xanh nhạt thẩm giọng.

Gần đây ngày nào cũng trông thấy anh — bây giờ người này đang trong thời gian sáng tác, ngày nào cũng nằm dí trong nhà viết ca khúc.

Chú Nhiếp tất nhiên là ở công ty.

“Mẹ đâu? Lên lớp rồi hả?” Tôi hỏi.

Gần đây mẹ nói có hứng thú với lớp nghệ thuật, cùng với mấy người phụ nữ lớn tuổi trong lúc rảnh rỗi đi học cắt những tấm vải vóc nguyên vẹn thành từng miếng rồi lại hợp lại, làm không biết mệt.

“Ừ.” Nhiếp Duy Dương uống hết cốc nước rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi: “Em...”

Đột nhiên anh nhìn chằm chằm vào tôi, nói được một nửa rồi ngừng lại.

Tôi không chú ý, ngáp một cái rồi đi xuống dưới: “Có cái gì ăn không... Trời! Anh làm gì vậy?”

Nhiếp Duy Dương đón đầu, đứng ở giữa cầu thang chặn tôi. Anh đứng thấp hơn tôi hai bậc, vừa vịn cao bằng với tôi, tôi có thể nhìn rõ trong đôi mắt đen của anh có hai ngọn lửa nhỏ đang bắt đầu nổi lên.

Tôi bị ngọn lửa nhỏ đó làm sợ đến mức tỉnh táo lại, lui về phía sau một bậc: “Anh anh..anh, sáng sớm ra, muốn làm gì?”

Đêm qua anh mới lên vào phòng, cầu xin lão đại anh, làm vận động cũng cần phải nghỉ ngơi chứ?

Nhiếp Duy Dương cũng leo lên thêm một bậc, gương mặt tiến đến trước mặt tôi, đến khi cái mũi của anh đụng phải mũi tôi, hương thơm của nước bạc hà hòa với hơi thở và hương vị da thịt của anh xâm chiếm khứu giác tôi.

Anh cười như không cười nói: “Em hấp dẫn anh như vậy, anh mà thờ ơ chẳng phải là quá không tình thú hay sao?”

Tôi dở khóc dở cười: “Oan uống quá đại nhân, em cũng chỉ ngáp một cái thôi mà có thể gọi là hấp dẫn ư?”

Anh cười: “Không phải cái đó.”

Ngón tay của anh đưa qua, đầu ngón tay sạch sẽ ấm áp dọc theo xương quai xanh tôi, lại mở miệng, giọng nói có chút mờ ám: “Anh thích em mặc như thế này.”

Tôi mặc cái gì? Tôi cúi đầu xem-a, tôi cho rằng mình đang mặc đồ ngủ, mơ mơ màng màng sao lại mặc áo sơ mi của Nhiếp Duy Dương lên người chứ?

Ổng tay áo sơ mi trắng của anh mặc lên người tôi giống như áo ngủ, cổ áo lỏng lẻo làm lộ một vùng bả vai ra, trừ chỗ đó ra, chỗ nào cũng kín cẩn, ở đâu ra dụ dỗ?

Giương mắt lên trông thấy ngọn lửa nhỏ đã bùng nổ, tôi thức thời nuốt lời nói muốn tranh luận về trong bụng, vừa gượng cười vừa lui về phía sau: “Em em em lập tức đi thay quần áo...”

Nhiếp Duy Dương dù bận vẫn ung dung từng bước một đi lên tầng theo tôi: “Anh giúp em thay.”

“Không cần không cần!” Tôi vung vung tay đẩy anh, đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn: “Cái gì?... Anh thả em xuống!”

Sau khi cuối cùng Nhiếp Duy Dương cũng được toại nguyện “thay quần áo” giúp tôi, tôi mềm nhũn đứng lên, cầm chìa khóa mở ngăn kéo ở đầu giường ra, lấy ra một cuốn sổ. Vút vút viết mấy hàng chữ, sau đó cất sổ về chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại thật cẩn thận.

77. Chương 77: Phiên Ngoại 4: Hồ Sơ Tuyệt Mật Của Tô Tô (no. 2)

Lại một ngày nào đó.

Vì chụp album nắng sớm thành thị cho một tạp chí, tôi hiếm khi dậy thật sớm.

Khi về đến nhà, trong nhà vẫn im ắng, tất cả mọi người còn chưa thức dậy.

Nhẹ nhàng từng bước lên tầng, đi qua phòng của Nhiếp Duy Dương thì trông thấy cửa phòng anh mở rộng, tôi thò đầu vào, hử, người đâu?

Phòng tắm trong phòng anh phát ra tiếng động.

Tôi cười trộm, để camera xuống, cẩn thận không tạo tiếng động đi qua, muốn dọa anh giật mình.

“Hử!” Tôi đứng ở cửa phòng tắm, đột nhiên nhảy qua.

Nhiếp Duy Dương đang đứng trước gương, cầm dao cạo râu cạo xoàn xoạt lên bọt trên mặt. Nghe thấy tiếng động, sóng nước chẳng xao nâng mí mắt lên nghiêng mắt liếc tôi, lại tiếp tục duy trì chuyện mình đang làm.

Tôi bĩu môi, hừ, không có tí tinh thần nào. Nhìn xem, đây là kết cục tìm bạn trai lớn hơn bạn đấy, bạn vĩnh viễn không thể trông cậy việc mình có thể chiếm thượng phong, có thể chinh anh ta mất hết hình tượng hết lên, vĩnh viễn đều dành phần cho bạn mà thôi.

Tôi nằm sấp trên bồn rửa mặt, ngửa đầu nhìn anh cầm dao cạo râu lướt qua gò má, lưỡi dao như quét lên xe tuyết, qua nơi nào, nơi đó đã không còn bọt cũng không còn râu ngắn ngắn, lộ ra một làn da trơn bóng.

Tôi nhìn ngửa tay, nhẹ nhàng kéo vạt áo sơ mi của anh: “Lại đây, phần còn lại để em cạo giúp anh được không?”

Anh đưa dao cạo râu cho tôi, hơi hoài nghi nhìn tôi: “Em được sao?”

“Chắc là được! Yên tâm đi!” Tôi cười tít mắt gạt đầu, kích động, kéo anh ngồi cạnh bồn tắm, một tay vịn bờ vai anh, một tay cầm dao— dao cạo râu, bắt đầu ra tay.

Lưỡi dao chậm rãi lướt qua cằm anh, anh nheo mắt lại, lông mi dưới mắt dày đặc bóng mờ, ánh mắt như xuyên qua rừng rậm đón ánh mặt trời, từ sau bóng mờ nhìn tôi.

Bị anh lẳng lẳng nhìn như vậy, tôi mặt nóng tim đập như trống một cách khó hiểu.

“Anh nhắm mắt lại đi.” Tôi cầu xin: “Nếu không em cắt hỏng vài chỗ trên mặt anh thì em cũng mặc kệ đấy.”

Khóe miệng anh hơi hạ xuống, như là muốn cười, lại không nói gì, thuận theo nhắm mắt lại.

Gò má đã được cạo xong, chỉ còn lại cằm. Tôi dùng khăn lông ướt lau đi bọt trên mặt anh, nâng nâng cằm anh, ý bảo ngừng đầu lên.

Anh ngẩng đầu lên, lộ ra cái cổ thon dài.

Tôi lấy dao cạo râu hoa chân múa tay hai cái, nhìn dáng vẻ của anh, không biết vì sao trong đầu lại nhớ tới tình tiết trong phim truyền hình—ác bá lưu manh nắm cằm của tiểu nha đầu hát rong ý bảo nàng ta ngẩng đầu lên, vừa cười dâm vừa nói, ngẩng đầu lên để cho đại gia nhìn xem.

Tôi bị chính suy nghĩ của mình chọc cười, “phụt” một cái cười nhẹ.

“Cười cái gì?” Anh nhắm mắt lại hỏi, hâu kết nhẹ nhàng trượt xuống.

“Em đang nghĩ nếu như anh hát rong đầu đường thì có dạng gì.” Còn có bộ dạng em làm ác bá nữa. Tôi le lưỡi vụng trộm bổ sung trong lòng: “Đừng nói chuyện, coi chừng làm bị thương anh.”

Lo sẽ cắt trúng phải làn da mềm mại dưới cổ anh, tôi cúi người đưa mặt sát vào.

Dáng vẻ không chút đề phòng nào của anh khiến cho tôi có dự vọng muốn hôn anh.

Bị hơi thở nóng bỏng cùng với hô hấp dưới cổ áo sơ mi anh tản ra, mang theo hương thơm đặc biệt dễ ngửi mà quen thuộc của anh, hòa với hương vị tươi mát sau khi rửa mặt lúc sáng sớm phả vào mặt tôi, làm cho mặt tôi ngứa một chút, ngay sau đó trong lòng cũng có chút ngứa.

Khóe môi anh khẽ cong ngay trước mắt tôi, gần như vậy khiến tôi gần như hôn lên theo bản năng.

Tôi lắc lắc đầu, để cho mình hoàn hồn. Hơi thở của anh đối với tôi mà nói như là một loại hấp dẫn—hoặc là nói là một loại phản xạ có điều kiện, như là trông thấy ô mai sẽ tiết ra nước miếng vậy. Nghe thấy hơi thở của anh, tôi cảm thấy tri giác lưỡi biếng ảm áp mà buông lỏng cũng biến thành miễn cưỡng. Thân thể như bắt đầu chờ mong, hôn môi, ôm hay là chạm, có chút ôn nhu thân mật.

Ai ai, khóe môi của anh sao lại mê người như vậy chứ?

Tĩnh táo một chút đi. Tôi hít hít, cười chính mình, Tô Tô, tiếp tục như vậy nữa, mày sẽ không có lập trường cười nhạo Nhiếp Duy Dương là sắc lang nữa đâu.

Dao cạo râu chuyển động, phát ra tiếng “xoẹt xoẹt” rất nhỏ, lướt qua trên da thịt của anh.

Tay Nhiếp Duy Dương chậm rãi vịn lên eo tôi, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh xuyên thấu qua vải vóc thoải mái trên da thịt tôi. Khi tôi cúi đầu lần nữa cảm nhận hơi thở của anh đang vây quanh thì đồng thời cảm giác được nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh trở nên như bị phồng, nhiệt độ theo đó vừa lan tràn toàn thân tôi vừa chui vào trong da tôi.

Trái tim rạo rực đập loạn, tôi đang cố gắng bình phục tâm trạng lại trông thấy Nhiếp Duy Dương khẽ nhếch môi, lặng lẽ thở nhẹ một hơi.

Tôi dừng động tác lại, mở to mắt theo dõi môi anh, mềm mại, bóng loáng, ướt át như cánh hoa dưới ánh mặt trời.

Thở sâu, nhìn ngón tay mình không có tiền đồ khẽ run, có lẽ không phải ngón tay đang run mà là tim đập lợi hại khiến cho tôi sinh ra ảo giác?

Trong đầu mãnh liệt vang lên chuông báo động, tôi như nghe thấy Michael Jackson đang khàn cả giọng nhắc nhở: “DANGEROUS! DANGEROUS! DANGEROUS! DANGEROUS!”

Hiện tại mà hôn ở trong tình cảnh này, tuyệt đối sẽ không thể dùng một nụ hôn để chấm dứt.

Tôi từ từ gơ tay lên sờ gò má, nơi đó nóng cháy.

Không nên không nên, không chơi, lúc người này xúc động sẽ trở thành động vật nguy hiểm, mà ngay cả khi không nhúc nhích cũng như thực vật có độc, chỉ cần lặng lẽ sống ở đó, cái dáng vẻ, mùi vị, hình dáng, ánh sáng tất cả mọi thứ đều trở nên mị hoặc, đáng thương còn trùng bé nhỏ không một chút ý thức nhào tới. Hiện tại, tôi chính là con côn trùng bé nhỏ đó.

Thậm chí mắt anh còn chưa mở ra đấy.

Tôi cúi đầu, cắn răng nín hơi, nhanh chóng cạo sạch sẽ hết phần râu còn lại trên mặt anh, trong lòng đã chuẩn bị tốt, chờ xong sẽ ném dao cạo râu xuống lập tức xoay người chạy về phòng mình.

Cuối cùng lưỡi dao cũng tiêu diệt sạch sẽ cọng râu cuối cùng, tôi hít một hơi, đang định chuồn đi, lại nghe thấy trong cổ họng Nhiếp Duy Dương phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp— là rên rỉ hay là thở dài, tôi đã không nhớ rõ, tóm lại cái âm thanh mập mờ kia khiến lưng đang muốn tháo chạy của tôi run lên. Tôi chỉ nhớ rõ gương mặt mình bốc cháy lập tức, lý trí bị kéo căng, sao đó tôi nhào qua hôn lên anh.

Ngay cả anh một phút đồng hồ cũng không lãng phí trực tiếp lấy lại quyền chủ đạo. Trong khi môi lưỡi của chúng tôi đang nhiệt liệt dây dưa, tôi nhanh chóng choáng váng mà nghĩ, rốt cuộc là tôi bỏ nhào vào anh hay là anh dụ dỗ tôi?

Ai, bất kể là gì, khẳng định hồ sơ tuyệt mật của tôi sẽ thêm một điều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bui-gai-hoa-vien-vuon-gai>